



**DEAN
KOONTZ**

**OOO
SOLMRAKU**

Slim McKenzie je na útěku, protože zabil svého strýce Dentona. Nemí to však jen policie, před kým Slim přechá. Přechá i před bytostmi, z nichž jedna se usadila v těle jeho strýce, než jej zabil, a ovládla ho. Jsou to „skřeti“, tak si je Slim pojmenoval. Ví, že jsou zákešní, zlí a plní zloby a pomstychtivostí vůči lidské rase, kterou chtějí zničit. Ví rovněž, že je nevidí nikdo z lidí kromě něho. Vedle dalších paranormálních darů má totiž i „Oči soumraku“, jak to nazvala jeho folklorními mýty žijící babička, jež mu umožňují vidět věci, které druhým zůstávají skryty. Pomocí „Očí soumraku“ a díky přátelům z pouti, v jejichž srdečné společnosti našel útočiště, musí zjistit původ netvorů, jejich záměry a také způsob, jak je zničit, než oni zničí nás.

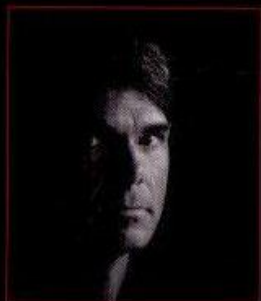
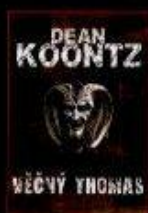
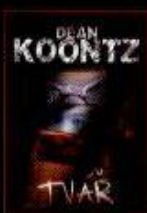


foto © Jim McKeigan

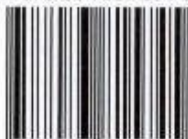
DEAN KOONTZ se narodil 9. července 1945 v Everettu v Pensylvánii a kritika ho nazývá „pánem našich nejtemnějších snů“, ale rovněž připomíná, že si v oblasti thrillerů vybudoval bezmála svůj vlastní žánr. Jeho kvality, jež se za více než třicet let vybrousily i do literárního mistrovství (kritika přidává přirovnání k Dickensovi), oceňují vedle odborníků i čtenáři, kteří každý jeho nový román pravidelně vysílají na přední místa žebříčků bestsellerů. Na počátku své kariéry psal Koontz pod různými pseudonymy, teď však tvoří převážně pod vlastním jménem. Mnoho jeho děl bylo zfilmováno.

Je autorem více než padesáti thrillerů. V češtině mu vyšly knihy: *Čtvrtý rozměr noci*, *Falešná vzpomínka*, *Chladný plamen*, *Koutkem oka*, *Něčeho se neboj*, *Osamělí lovcí*, *Podivná ústa*, *Přežít*, *Příchod noci*, *Přízraky*, *Půlnoční*, *Skrýš*, *Slidič*, *Služebníci soumraku*, *Tvář stachu*, *Podivný Thomas*, *Tvář*, *Neobyčejné dědictví*, *Rychlost*, *Věčný Thomas*, *Manžel*, *Bratr Thomas*, *Ochůtance* a *Intenzita*. Spišovatel žije se svou ženou Gerdou a přetrvávajícím duchem retriéva Trisie v jižní Kalifornii.

Nakladatelství BB/art již vydalo:



ISBN 978-80-7381-574-5



9 788073 815745

Cena 299 Kč

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz

Dean Koontz

Oči
soumraku

Přeložil Roman Lipčik

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce
Bořivojova 75, Praha 3 Copyright © 1985, 1987 by Nikui,
Inc. Copyright doslovu © 2007 by Dean Koontz All rights
reserved.

Z anglického originálu *Twilight Eyes* (Published by Berkley
Books in 2007) přeložil © 2009 Roman Lipčik Redakce
textu: Zuzana Pokorná Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2009 Robin Brichta

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-574-5

Věnuji tuto knihu Timovi a Sereně Powersovým a Jimovi a Viki Blaylockovým, protože jsme všichni dělníci na stejné vinici, ale i proto, že mi přišlo případné věnovat tak zvláštní příběh zvláštním lidem.

Nabyl jsem dojmu, že lidé nejsou dílem přírody, ale nějakého břídila – tak zpackané a ohavné bylo lidstvo v jejich podání.

– Shakespeare¹

Naděje je pilíř, jenž podpírá svět.

Naděje je sen

probouzejícího se člověka.

– Plinius Starší

Kloním se k zatvrzelcům, kteří považují život za konec sám o sobě.

– Oliver Wendell Holmes, jr.

¹ Hamlet, překlad Martin Hilský

ČÁST PRVNÍ

Oči soumraku

... tichá smutná hudba lidskosti...

– William Wordsworth

Lidskost není vždy krásná. Někteří z nejstrašlivějších vrahů jsou krásní. Lidskost nemusí vždy znít libě a lahodit uchu, protože kdejaký vyvolávač na pouti dokáže uspat hada, ale ne všichni pouťoví vyvolávači jsou lidští. Lidskost prokazuje ten, kdo je po ruce, když ho potřebuješ, kdo tě pochopí, kdo pro tebe najde opravdové laskavé slovo, kdo ti umožní pocítit, že nejsi sám, kdo tvůj zápas přijme za svůj. To je lidství, pokud vás to zajímá. A kdybychom ho měli na tomhle světě víc, možná bychom se vyhrabali z košíku, ve kterém jsme zavřeni... nebo bychom přinejmenším zabránili, aby nás v něm nesli přímo do pekel, kam už tak dlouho míříme.

– neznámý pout'ový vyvolávač

Pout'

Toho roku zavraždili v Dallasu našeho prezidenta. Tak skončila nevinnost, tak skončil jistý způsob uvažování a existence a někdo propadl malomyslnosti natolik, že mluvil přímo o konci naděje. Avšak třebaže listí padající na podzim může obnažit kostru větví, jaro dřevo znovu oděje; zemře milovaná babička, avšak v protiváze k té ztrátě její vnuk vkročí do světa plný síly a dychtivosti; když jeden den skončí, začne druhý, protože v tomto nekonečném vesmíru neexistuje definitivní konec čehokoli, tím spíše naděje. Z prachu stárí vstává nové pokolení, a zrození, to je naděje. Rok, který přišel po vraždě, nám měl přinést Beatles, nové směry v moderním umění, jež měly proměnit náš pohled na svět, a zárodky osvěžující nedůvěry k vládě. Pokud zároveň obsahoval i klíčící sémě války, měli bychom si z toho vzít cenné ponaučení, že podobně jako naděje nás životem soustavně provází i hrůza, bolest a zoufalství.

Přišel jsem na pout' v šestém měsíci sedmnáctého roku svého života, v nejtemnější noční hodině srpnového čtvrtka, více než tři měsíce před střelbou v Dallasu. To, co mě potkalo během následujícího týdne, mělo změnit můj život tak zásadně, jako dokáže vražda ovlivnit budoucnost národa, třebaže když jsem tam dorazil, na vyhlášené hlavní ulici lemované zabetonovanými boudami nevypovídalo nic o tom, že mě tu čeká zvrát osudu.

Ve čtyři hodiny ráno mělo okresní výstaviště už čtyři hodiny po zavírací době. Zřízenci v livrejích zastavili ruské kolo, houpačku smrti Dive Bomber, autodrom, Tilt-a-Whirl i další atrakce. Zavřeli svoje stánky, věštinry, střelnice a herny, zhasli svěda, uťali hudbu a sbalili všechno své

okázalé pozlátko. S odchodem biletám se zřízenci v livrejích odebrali do svých obytných přívěsů, které stály zaparkované na louce jižně od centra pouti. Tetovaný muž, trpaslíci i skřeti, siláci, tanečnice z dívčích show, vyvolávači, obsluha střelnic i stánků, kde se házely kroužky na hrdla lahví, muž, který si vydělával na živobytí výrobou cukrové vaty, žena, jež máčela jablka v karamelu, dáma s plnovousem, tříoký muž a všichni další teď spali nebo zápasili s nespavostí nebo se milovali jako běžní lidé, což také v tomto světě byli.

Couvající srpek měsíce klouzal dolů oblohou, byl však stále natolik vysoko, aby rozléval bledou chladnou zář, která v pozdních hodinách horké a dusné srpnové pensylvánské noci působila nepřípadně. Jak jsem krácel vyliďněným prostranstvím a vstřebával jeho atmosféru, povšiml jsem si, že mám v té bílé záři nepřírozeně bledé ruce, jako mrtvola nebo duch. Tehdy jsem si poprvé uvědomil přítomnost smrti, číhající mezi atrakcemi a stánky, a pocítil jsem nejasně, že pouť se promění ve vražedné místo, kde poteče spousta krve.

Nad hlavou ve stojatém vzduchu zplihle visely řady vlaječek. Jejich trojúhelníky zářily, když se jich dotýkaly sluneční paprsky nebo když se koupaly v oslnivém jasu desetitisíců pouťových světél, teď ale postrádaly barvy, takže připomínaly hejna spících netopýrů zavěšených nad pilinami vysypanými uličkami. Míjel jsem ztichlý kolotoč, na němž černí hřebci, bílé klisny, grošáci, žlutí ryzáci i mustangové klusali, aniž někam dospěli, a teď zamrzli v půli skoku, jako kdyby se před nimi rozestoupila řeka času. Měsíční svit ulpíval jako tenká vrstva metalizujícího spreje na mosazných tyčích, jež koně protínaly, avšak jeho přízračná záře dodávala mosazi stříbrný a chladný lesk.

Přelezl jsem vysoký plot, který obklopoval okresní výstaviště, protože když jsem přišel, brány už byly zavřené. Teď jsem se cítil lehce provinile, připadal jsem si jako

zloděj pátrající po lupu, což bylo zvláštní, protože jsem nebyl zloděj a neměl jsem žádné zločinné záměry vůči komukoli z pouti.

Byl jsem vrah, kterého hledala policie v Oregonu, ale kvůli krveprolití, kterého jsem se dopustil na opačném konci kontinentu, jsem žádnou vinu necítil. Zabil jsem svého strýce Dentona sekýrou, protože mi scházely síly na to, abych ho odpravil holýma rukama. Nepronásledovaly mě ani výčitky, ani pocit viny, protože strýc Denton patřil k nim.

Policie mě ale pronásledovala a já neměl jistotu, že skoro pět tisíc kilometrů letu mi zajistilo bezpečí. Svoje pravé jméno Carl Stanfeuss jsem už nepoužíval. Nejprve jsem si říkal Dan Jones, pak Joe Dann a potom Hany Murphy. Teď jsem byl Slim MacKenzie a rozhodl jsem se, že jím ještě chvíli zůstanu. Líbilo se mi, jak to zní. Slim MacKenzie. Připomínalo to jméno, jaké by mohl nosit nejvěrnější spojenec Johna Waynea v některém z jeho westernů. Nechal jsem si narůst delší vlasy, i když barvu měly pořád hnědou. O moc víc ke změně svého zevnějšku jsem udělat nemohl, leda zůstat na svobodě tak dlouho, až ze mě čas udělá jiného člověka.

Na pouti jsem doufal najít útočiště, anonymitu, místo, kde bych se vyspal, tři poctivá jídla denně a kapesné, na což všechno jsem si zamýšlel vydělat. Ač vrah, byl jsem nejméně nebezpečný desperado, jaký se kdy vydal z Divokého západu do světa.

Přesto jsem se onu první noc cítil jako zloděj a čekal jsem, že někdo vyvolá poplach, že se ke mně rozběhne bludištěm atrakcí, stánků s hamburgery a kiosků s cukrovou vatou. Výstavištěm určitě projížděly hlídky ochranky, ale když jsem pronikl na jeho území, nebyly v dohledu. Naslouchal jsem, zda nezaslechnu jejich auto, a přitom jsem

procházel proslavenou hlavní ulicí pouti bratrů Sombrových, druhého největšího putovního podniky toho druhu v zemi.

Konečně jsem stanul před ohromným ruským kolem, které temnota přiměla k děsivé proměně. V tomto mrtvém čase, koupané v měsíčním světle, už nevypadalo jako stroj, navíc stroj určený k pobavení, ale jako kostra obrovské pravěké příšery. Nosníky, trámy a křížové vzpěry jako by nebyly ze dřeva a kovu, ale z vápníku a jiných minerálů utvářené kosterní pozůstatky, jediné, co zbylo z leviatana, jehož prastaré moře vyvrhlo na opuštěnou pláž, kde se rozložil.

Stál jsem ve složitém vzoru světla a stínů, které měsíční svit vytvářel z této domnělé paleolitické zkameněliny, vzhlížel k černým, nepohnutě visícím dvoumístným gondolám a věděl, že tohle kolo sehraje roli v zásadním okamžiku mého života. Netušil jsem kdy, ani jak, ani proč, avšak věděl jsem bezpečně, že se tu odehraje něco významného a děsného. Prostě jsem to věděl.

Věrohodné předtuchy jsou částí mého daru. Ne tou nejdůležitější, ani tou nejpoužitelnější, ani tou, jež nejvíc udivuje či nejvíc děsí. Mám jiné zvláštní vlohy, které používám, třebaže jim nerozumím. Ty vlohy utvářely můj život, ale nedokážu je ovládat ani vůlí aktivovat. Mám Oči soumraku.

Jak jsem hleděl vzhůru na ruské kolo, neviděl jsem podrobnosti děsivé události ležící přede mnou v budoucnosti, ale utápěl jsem se ve vlně nepříjemných dojmů, v záplavě pocitů děsu, bolesti a smrti. Zapotácel jsem se a téměř jsem padl na kolena. Nemohl jsem dýchat, srdce mi divoce bušilo a varlata se semkla k sobě a já se na okamžik cítil, jako kdyby mě zasáhl blesk.

Poryv vzápětí opadl, proběhlo mnou poslední zvlnění psychické energie a pak už nezbylo nic než sotva zachytitelné vibrace, které mohl cítit jen někdo jako já,

zlověstné vibrace linoucí se z ruského kola, jako kdyby vystřelovalo rozptýlené částice smrtící energie, která se v něm nashromáždila, něco, co připomínalo bouřkovou oblohu, jež nabije den neklidným očekáváním dlouho předtím, než zazní první zahřmění a nebe rozčísne první zablesknutí.

Mohl jsem opět dýchat. Srdce se zklidnilo. Horká, dusivá srpnová noc pokryla můj obličej vrstvičkou potu dlouho předtím, než jsem vkročil na hlavní tepnu poutě, ale teď ze mě pot jen lil. Vytáhl jsem podolek trička, které jsem měl na sobě, a utřel jsem si obličej.

Dílem v naději, že nějak prohlédnu mlhavou vidinu nebezpečí, a spatřím přesně, jaké násilí mě čeká, a dílem proto, že jsem se rozhodl nepodlehnout zlé auře, která obklopovala obrovský stroj, sundal jsem ze zad batoh, rozvinul spacák a připravil se strávit zbylé hodiny noci právě zde, v nezřetelné výšivce purpurově temných stínů a popelavě šedého měsíčního světla, pod kolem klenoucím se vysoko nade mnou. Vzduch byl tak těžký a dusný, že jsem spacák použil jen jako matraci. Ležel jsem na zádech, hleděl na tyčící se zábavní atrakci a na hvězdy, které zářily nad ní a probleskovaly mezi jejími rameny. Snažil jsem se, ale nic dalšího z budoucnosti jsem nevyčítal, jen jsem hleděl do pokořujícího oceánu hvězd, přemýšlel o nezměrnosti vesmíru a cítil se osamělejší než kdy jindy.

Uplynula čtvrt hodina, než jsem pocítil ospalost, a právě když se klížící se oči chystaly definitivně zavřít, zaslechl jsem, že nedaleko ode mě, na prázdné centrální ulici, se cosi hýbe. Praskavé křupnutí, jako když někdo stoupne na pohozený papírek od bonbonu. Nadzvedl jsem se a poslouchal. Křupání už se neozvalo, ale vystřídalo je dusání těžkých kroků na udupané zemi.

O chvíli později se zpoza jednoho ze stanů, které lákaly na tanec polonahých dívek, vynořila postava stápená v šeru,

rychle přešla otevřené prostranství, vklouzla do temnoty na opačném konci ruského kola, ani ne sedm metrů ode mě, a u lochnesky se znovu vynořila do měsíčního světla. Byl to muž, poměrně urostlý muž – pokud mu stín, podobný volnému širokému plášti, klamně nepřidal na rozměrech. Spěchal dál, aniž si mě všiml. Zahlédl jsem ho jen koutkem oka, do tváře jsem mu neviděl, ale vyskočil jsem na nohy a rozklepal se, protože navzdory srpnovému vedru mi náhle bylo chladno. I to málo, co jsem z něho zahlédl, stačilo k tomu, aby mě podél celé páteře zašimraly prsty strachu.

Byl to jeden z nich.

Vytáhl jsem nůž, který jsem měl zastrčený ve vysoké botě. Jak jsem ho obracel v ruce, jiskřivý měsíční paprsek olízl jeho ostří.

Váhal jsem. Sbal se a vypadni, říkal jsem si, zmiz a najdi si útočiště někde jinde.

Jenže jsem byl už tak unavený z věčného prchání a potřeboval jsem místo, kterému bych mohl říkat doma. Unavený a zmatený přemírou silnic, přemírou měst, přemírou cizích lidí, přemírou změn. Během posledních několika měsíců jsem vystřídal dobrého půl tuctu úpadkových a mizerných poutí a všude jsem slyšel, oč lépe se vede těm, kteří pracují u některé z velkých firem v oboru, jako jsou E. James Strates, bratři Vivonové, Royal American nebo právě pout' bratří Sombrových. Teď, když jsem se prošel její hlavní ulicí a nasákl fyzickými i psychickými dojmy, už jsem chtěl zůstat. Vedle zlověstné aury kolem ruského kola, vedle předtuchy vraždy a krveprolití v nadcházejících dnech, podnik bratrů Sombrových vyzařoval i jiné, lepší emanace a já cítil, že tu mohu najít i štěstí. Toužil jsem tu zůstat tak moc, jako jsem nikdy předtím po ničem netoužil.

Potřeboval jsem domov a přátele.

Bylo mi teprve sedmnáct.

Ale zůstanu-li zde, on musí zemřít. Nedokázal jsem si představit, že bych mohl žít mezi atrakcemi a vědět, že jeden z nich se tu rovněž usadil.

Držel jsem nůž u boku.

Vydal jsem se za ním, podél lochnesky, zadem kolem Tilt-a-Whirl, překračoval jsem tlusté elektrické kabely a snažil se neprozradit šlápnutím na pohozené odpadky, které prozradilo jeho. Blížili jsme se k ztemnělému, tichému srdci pouti.

2

Skřet

Nezamýšlel nic dobrého, jak už to s takovými bývá. Spěchal nočním archipelagem, přebíhal ostrůvky měsíčního světla a upřednostňoval hluboké tůně tmy, kde se zastavoval, pouze aby prozkoumal další trasu, a tak se přískoky přemísťoval z jednoho temného příkrovu do druhého, přičemž se neustále ohlížel, avšak mě nezahlédl ani nevyčítal.

Kradl jsem se nehlučně za ním středem hlavní třídy, nevolil jsem boční uličky, ale bral jsem to skrz atrakce a zadem kolem stánků a kiosků s občerstvením, minul jsem Bič, proklouzl jsem kolem Tip Topu a Víru a pozoroval jsem ho z úkrytu za ztichlými naftovými generátory, nákladňáky a dalšími stroji roztroušenými po celé ploše pozemku. Ukázalo se, že míří k otevřenému autodromu, kde se zastavil, aby se naposledy rozhlédl, pak vyšel po dvou schůdcích, uvolnil západku branky, vstoupil pod strop tvořený elektrickou sítí a mezi autíčky rozestavěnými tak,

jak je poslední platící řidiči zanechali, kličkoval z jednoho konce dřevěné podlahy k druhému.

Možná jsem se měl ukrýt do nejbližšího přitní a odtamtud jej chvíli sledovat, abych přišel na to, co zamýšlí. Zřejmě by to bývalo bylo nejmoudřejší řešení, protože tehdy jsem o protivníkovi věděl méně, než vím dnes, a i sebemenší nový poznatek bych později mohl využít. Avšak mou nenávisť ke skřetům – jinak jsem je pojmenovat nedokázal – převyšoval jen můj strach a já se bál, že odklad střetnutí by mohl nahodit mou odvalu. Dokonale pokradmu, což nepatřilo mezi mé zvláštní daty a šlo spíš o důsledek toho, že mi bylo sedmnáct a že jsem byl v dokonalé tělesné kondici, jsem se přiblížil k autodromu a vstoupil za skřetem.

Maličká dvoumístná auta mi sahala jen něco málo nad kolena. Každému zezadu trčela tyč k drátěnému pletivu, z něhož auta brala energii,

aby jejich řidiči mohli divoce vrážet do jiných, stejně šíleně řízených vozítek. Když hlavní třída kypěla návštěvníky, patřilo okolí autodromu k nejhluchnějším místům poutě, kde vzduchem létaly útočné výkřiky a ječení, nyní tu však leželo ztichlé stejně nepřírozeně jako koně z kolotoče ztuhlé v poklusu. Autíčka byla nízká a neskýtala žádnou možnost úkrytu a pod vyvýšenou podlahou byl volný prostor, který za tiché noci rozezníval každý krok ozvěnou, takže nebylo jednoduché postupovat vpřed bez povšimnutí.

Můj protivník mi to bezděčně usnadňoval, protože se soustředil pouze na poslání, které ho vyhnalo na měsícem zalitou poutě, a postup vpřed absorboval většinu jeho pozornosti. Teď klečel za jedním autem v polovině délky rozlehlé obdélníkové dráhy a hlavu měl skloněnou k paprsku z baterky.

Přiblížil jsem se blíž a jantarový odraz světla mě utvrdil v tom, že čelím poměrně mohutnému exempláři, s tlustým

krkem a širokými rameny. Pod napjatou látkou jeho hnědo-žlutě kostkované košile se viditelně rýsovala široká svalnatá záda.

Spolu s baterkou si přinesl i látkové pouzdro na nářadí, které rozvinul a položil vedle sebe na podlahu. Nářadí spočívalo v řadách kapes a vrhalo odlesky, kdykoli světlo baterky našlo jejich strojově hladce zbroušený povrch. Pracoval rychle, bylo ho sotva slyšet, ale tiché skřípění, škrábání a klapot kovu o kov stačily k tomu, aby překryly můj opatrný postup. Chtěl jsem se k němu přiblížit na dva metry, pak se vrhnout vpřed a zabořit mu nůž do šíje, najít tam tepnu a přeříznout ji dřív, než si uvědomí mou přítomnost. Avšak navzdory hluku, který dělal, a mé kočičí chůzi, nedostal jsem se k němu ještě ani na čtyři metry, když si náhle uvědomil, že ho někdo pozoruje, odvrátil se od své tajuplné činnosti, ohlédl se a velké soví oči se překvapeně zadívaly vzhůru na mě.

Světlo z kapesní svítilny značky Eveready, kterou měl opřenou o silný gumový nárazník auta, se mu rozlévalo po tváři. Od brady k vlasům ztrácelo na síle, což deformovalo jeho rysy a vytvářelo podivné stíny nad výraznými lícními kostmi, zatímco jeho oči působily nepřirozeně zapadlé. Avšak i bez groteskního světelného efektu vypadal divoce a nemilosrdně díky kostnatému čelu, obočí srostlému nad širokým nosem, zbytnělé čelisti a úzké škvíře úst, která se ve srovnání s přerostlými rysy, jež ji obklopovaly, zdála daleko tenčí, než ve skutečnosti byla.

Držel jsem nůž u těla tak, že mu moje pozice neumožnila ho spatřit, a proto si hned neuvědomil v plné míře nebezpečí, jaké mu hrozilo. S drzostí pramenící ze samolibé nadřazenosti, charakteristické pro všechny skřety, s nimiž jsem se setkal, se mě pokusil zmást.

„Hej, co to má znamenat?“ zeptal se nevrle. „Co tu děláš? Patříš k pouti? Nikdy jsem tě tu neviděl. Co tu pohledáváš?“

Shlížel jsem na něj, srdce mi bušilo, hrůza mě jímala a já viděl to, co druzí vidět nemohli. Viděl jsem za celým tím převlekem skřeta, přímo v něm.

Tohle se taky ze všeho nejobtížněji vysvětluje, ta schopnost vytušit netvora uvnitř, protože to neznámá, že můj duševní pohled prostě jen oloupe lidskou slupku a obnaží hrůzu krčící se pod ní nebo že jen rozptýlím přelud lidskosti a pohlédnu zpřímá na zlověstného čaroděje, který se domnívá, že mě přelstil. Ne, vidím obojí naráz, lidské i nelidské, to první naroubované na to druhé. Snad bych to dokázal nejlépe vysvětlit na příkladu z keramiky. V galerii v Carmelu v Kalifornii jsem jednou viděl vázu s nádherně průsvitnou rudou glazurou. Světélkovala jako vzduch kolem otevřených dvířek nějaké silné výhně a na plochem povrchu sochařské hlíny vytvářela iluzi ohromující hloubky, zázračných třírozměrných končin a rozlehlých prostorů. Něco takového vidím, když spatřím skřeta. Lidská forma je svým způsobem pevná a skutečná, avšak já skrz polevu vidím uvnitř jinou skutečnost.

Tam v autodromu jsem zahlédl skrz glazuru lidského převleku démona.

„No tak mluv,“ pokračoval skřet netrpělivě a ani se neobtěžoval vstát. Neměl strach z obyčejných lidských bytostí, protože z toho, co věděl, mu nemohly ublížit. Nevěděl ale, že já nejsem obyčejný. „Patříš k pouti? Jsi zaměstnaný u bratrů Sombrových? Anebo jsi jen blbej zvědavěj kluk, co strká nos do věcí druhéjch?“

Tvor skrývající se v lidské formě měl v sobě něco z prasete a něco ze psa a pokrývala jej temná, skvrnitá kůže odstínu a struktury zašlé mosazi. Lebku měl tvarovanou jako německý ovčák a tlamu plnou děsivě ostrých zubů se

zahnutými tesáky, které nepřipomínaly ani prase, ani psa, ale plaza. Čenich byl víc prasečí než psí a jeho masité nozdry se stále chvěly. Měl zlé oči divokého kance velikosti rudých korálků a kůže kolem nich nabývala tmavějšího hnědého odstínu, až přešla do zelené barvy papoušcích křídel. Když mluvil, viděl jsem, jak se mu jazyk rozvinuje v ústech. Ruce měl lidské, třebaže každý z pěti prstů měl jeden mohutnější, kostnatější kloub navíc. Vyrůstaly z nich drápy, černé a pokroucené, avšak pečlivě zbroušené do špičky. Tělo připomínalo psa, který se vyvinul do takové míry, že mu příroda zavelela stát zpříma jako imitace člověka, a celek působil ladně s výjimkou ramen a sukovitých paží, které jako by obsahovaly příliš mnoho špatně rostlých kostí znemožňujících plynulý pohyb.

Pár vteřin minulo v tichu způsobeném mým strachem i nechutí ke krvavému úkolu, který mě čekal. Moje váhání zřejmě působilo jako provinilé rozpaky, protože na mě začal rvát o něco víc a dost ho překvapilo, že namísto abych se dal na útěk, jsem se na něj vrhl.

„Příšero. Démone. Víím, co jsi zač,“ cedil jsem skrz zuby, když jsem do něj hlouběji a hlouběji vrážel nůž.

Šel jsem mu po krku, po pulzující tepně, ale minul jsem. Namísto toho se mu čepel zabodla nahoře do ramene, prošla svalem, chrupavkou a mezi kostmi.

Zavrčel bolestí, ale nevyhl ani nekřičel. Moje slova ho zaskočila. Nepřál si cizí vměšování o nic víc než já.

Vytrhl jsem nůž z rány, a zatímco on padl zády na auto, využil jsem jeho chvilkového ohromení a bodl jsem znovu.

Kdyby to byl normální člověk, byl by s ním konec, odrovnalo by ho jak dočasné znehybnění úděsem, tak razance mého útoku. Avšak tohle byl skřet, a třebaže mu převlek do lidské podoby překážel, nebyl omezený lidskými reakcemi. V nelidsky rychlém reflexu pozvedl jednu svalnatou paži, aby se kryl, nahrbil se a vtáhl hlavu mezi

ramena jako želva, to vše proto, aby odklonil můj druhý úder. Čepel mu lehce škrábla paži a sklouzla mu po temeni lebky, kde sice zanechala mělký šrám, ale vážnější škodu nezpůsobila.

Třebaže jsem mu nožem odtrhl malý kus pokožky i s vlasy, přecházel z obranné pozice do útočné, a já věděl, že je zle. Ležel jsem na něm, tiskl ho proti autíčku a snažil se zabořit mu koleno do slabin, abych mohl znovu zaútočit nožem, avšak on koleno zadržel a popadl mě pevně za tričko. Věděl jsem, že druhou rukou mi jde po očích, a proto jsem se stáhl zpátky a zároveň ho od sebe odstrčil kopnutím nohy do hrudníku. Tričko se mi roztrhlo od límce až k dolnímu lemu, ale uvolnil jsem se a teď jsem klopýtal mezi dvěma vozítky po autodromu.

Ve velké genetické loterii, což je boží představa účinného řízení, jsem vyhrál nejen své psychické dary, ale i přirozené sportovní nadání, mrštnost a hbitost. Bez tohoto požehnání bych nebyl přežil už svůj první souboj se skřetem (mým strýcem Dentonem), natožpak tento přízračný boj mezi vozítky autodromu.

Naše potyčka shodila baterku opřenou o gumový nárazník. Spadla a zhasla a odkázala souboj do stínů a k možnosti vidět jeden druhého jen v nepřímé, mléčné záři ubývajícího měsíce. Ještě jsem pozpátku klopýtal a zvedal se z předklonu, a on už na mě vyrážel od autíčka. Jeho obličej se slil v jednolitou černou prázdnotu až na bělostný světelný zákal, který se mu odrážel v jednom oku.

Jak se ke mně blížil, máchl jsem nožem odspodu vzhůru, ale on uskočil. Čepel mu prosvítila pár milimetrů od nosu, načež mi sevřel zápěstí ruky s nožem. Byl větší než já, tedy i silnější, a dokázal mi podržet pravou paži nehybně nad hlavou.

Rozmáchl se pravou rukou a udeřil mě pěstí do krku děsivou silou, která by mi dokázala rozdrtit průdušnici,

kdyby šla zpříma. Já jsem ale sklonil hlavu a trochu se odvrátil, takže jsem úder schytl dílem do hrdla a dílem do šíje. I tak byl drtivý. Dusil jsem se, nemohl jsem popadnout dech. Zaslzenýma očima jsem viděl temnotu o mnoho hlubší, než jakou skýtala noc kolem nás.

V zoufalství a nabitý silou, kterou zvýšil hrůzou vybuzený adrenalin, jsem spatřil jeho pěst, chystající se k dalšími úderu, a v té chvíli jsem mu přestal klást odpor. Namísto něj jsem ho objal, pověsil se na něj, čímž jsem mu znemožnil dát do úderu sílu, a v takto zmařeném protiútku jsem znovu našel dech i naději.

Motali jsme se několik kroků po podlaze, točili se, ohýbali a těžce dýchali, zatímco on mi nepřestával levou rukou svírat pravé zápěstí nad hlavou. Museli jsme působit jako párek nešikovných apačských tanečníků, kteří pro svou produkci nepotřebovali hudbu.

Jak jsme se blížili k roubenému dřevěnému zábradlí, které ohrazovalo plochu autodromu, kde stříbřitě popelavý měsíc zářil nejjasněji, dokázal jsem prohlédnout protivníkovu lidskou glazuru neobyčejně jasně a zřetelně, a to nikoli díky měsíci, ale proto, že moje psychická síla se v tom okamžiku jako by vzepjala. Jeho předstírané rysy se vytrácely, až z nich zbyly jen stěží viditelné linie a plochy křišťálově jasné. Za již dokonale průhledným převlekem jsem spatřil hnusné podrobnosti a odpornou strukturu toho prasopsího stvoření tak zřetelně a skutečně, jak jsem si je dosud nikdy nepřipustil – nebo nechtěl připustit. Jeho dlouhý jazyk rozeklaný jako hadí, zdrsnělý a pokrytý bradavicemi, tmavý a olejnatě lesklý, kmital z tlamy plné nestejných zubů. Mezi horním pyskem a čenicem jsem spatřil pruh čehosi, co na první pohled vypadalo jako zaschlý hlen, avšak bylo to seskupení šupinatých mateřských znamének, drobných cyst a jezatých bradavic.

Masité nozdry měl široké a rozechvělé. Žilkovaná tkáň tváře vypadala dost nezdravě, ba co víc – hnilobně.

A pak oči.

Ty oči.

Rudé oči s černými duhovkami roztráštěnými jako skleněné střepiny se upíraly do mých a na okamžik, během něž jsme zápasili u zábradlí autodromu, se mi zdálo, že se do nich zřítím, jako kdyby to byly bezedné studně naplněné ohněm. Pociťoval jsem tak silnou nenávisť, že mě téměř děsila, avšak v oněch očích se dalo spatřit ještě něco víc než jen hnus a běs. Odhalovaly zlo o mnoho starší než samotná lidská rasa, čiré jako plynový plamen a tak zlomocné, že by dokázalo zničit člověka stejným způsobem, jakým pohled Medúzy proměňoval i nejstatečnější bojovníky v kámen. Ještě horší než zlo však byl hmatatelný pocit nepřičetnosti a šilenství mimo dosah lidského chápání či zařídění, avšak nikoli mimo dosah vnímání člověka. Ty oči mi totiž jakýmsi způsobem sdělovaly, že nenávisť onoho stvoření k lidstvu není pouze jednou z plošek jeho zvrácenosti, nýbrž že tvoří základ jeho šilenství a že veškeré zvrhlé nápady a horečné úklady vymýšlí jeho chorá mysl pouze proto, aby přinesly utrpení a zkázu co největšímu počtu mužů, žen a dětí, jaké dokážou zasáhnout.

To, co jsem spatřil v těch očích, i naprosto těsný kontakt s tím stvořením, obojí mě naplňovalo odporem a hnusem, avšak netroufal jsem si uvolnit sevření, protože to by znamenalo můj konec. Tiskl jsem ho naopak ještě pevněji, silněji, a tak jsme oba narazili do zábradlí a pak se od něj zase pár kroků odpoťovali.

Sevření jeho levé ruky ještě zesílilo. Drtil mi levé zápěstí jako ve svěráku zřejmě rozhodnut proměnit jej v úlomky kostí a vápníkový prach –nebo alespoň přinutit mě pustit nůž. Bolest byla mučivá, ale já zbraň nepustil a s nemalým

odporem jsem se mu zakousl do obličejce, nejprve do tváře a pak jsem našel jeho ucho a ukousl mu ho.

Zajíkl se, ale nevykřikl, čímž dal najevo, že ještě víc než já nechce, aby se do věci někdo vložil, a že disponuje stoickým odhodláním, s nímž jsem se nemohl měřit. Nicméně, třebaže potlačil výkřik, když jsem vyplivl jeho sežvýkané ucho, nebyl natolik imunní vůči bolesti a strachu, aby trochu neustoupil. Polevil v úsilí, ucouvl, vrazil do sloupu podpírajícího střechu a jednu ruku pozvedl ke své krvácející tváři a pak výš k hlavě, kde horečně hmatal po uchu, které tam však už nenašel. Pořád mi ještě držel pravou ruku nad hlavou, neměl však už tolik síly jako předtím, a já se mu vykroutil.

Nadešel správný okamžik k tomu, abych mu rozpáral břicho, ale já měl ruku tak zdřevěnělou, že jsem v ní nůž stěží udržel. Útok by byl riskantní; v kritické chvíli by mi mohla zbraň vypadnout z necitlivých prstů.

Z chuti krve se mi dělalo nanic, potlačoval jsem nutkání zvracet a prudce jsem od něj ustoupil. Nůž jsem si přehodil do levé ruky a pravou jsem zatím usilovně rozcvičoval, svíral a zase rozevíral prsty, aby se mi do nich vrátil cit. V ruce mi začalo mravenčit a já věděl, že za pár minut bude v pořádku.

On mi však pochopitelně těch pár potřebných minut dobrovolně dát nehodlal. Rozběsněný doběla tak, že div neozářil noc kolem nás, vyrazil proti mně a donutil mě prokličkovat mezi dvěma autíčky a přes další se přehoupnout. Chvíli jsme se honili po ploše, avšak od okamžiku, kdy jsem se za ním proplížil brankou, jsme si poněkud vyměnili role. Teď on představoval sice jednouchého, zato neohroženého kocoura, kdežto já se proměnil v myš se zchromlou tlapkou. A ačkoli jsem mu unikal s pomocí veškeré hbitosti, mrštnosti a důvtipnosti, které ve mně mobilizovalo obnovené a akutní vědomí

smrtnosti, on docílil toho, k čemu nakonec každá honba kočky s myší dospěje: navzdory všem mým trikům a manévřům mě doháněl.

Pomalá honička probíhala v přízračném tichu, ilustroval ji jen dupot kroků na prknech zakrývajících volný prostor, suché škrábání podrážek na dřevě a občasné zarachocení autíček, když jsme se jeden nebo druhý některého z nich chytli jako opory, zatímco jsme je obíhali nebo přeskakovali, a těžké oddychování. Nezaznělo hněvivé slovo, nepadla jediná výhrůžka, žádná prosba o slitování či výzva k rozumu, žádné volání o pomoc. Ani jeden z nás neposkytl tomu druhému zadostiučinění a nevykřikl bolestí.

Do pravé ruky se mi pozvolna vrátil krevní oběh, a i když mé zhmožděné pravé zápěstí bylo nateklé a tepalo mi v něm bolestí, měl jsem dojem, že už jsem se sebral natolik, abych mohl použít figl, který jsem se naučil od člověka zvaného Nervák MacPhearson na jině, zdaleka ne tak okázalé pouti v Michiganu, kde jsem na počátku léta strávil pár týdnů poté, co jsem uprchl před policií z Oregonu. Nervák MacPhearson mi moc chybí. Byl to můj rádce a mentor a kromě toho i nedostižný vrhač nožů.

Zatoužil jsem, aby tu Nervák byl se mnou, když jsem si přehazoval nůž z levé ruky do pravé. Měl rukojeť i vše ostatní vyvážené, ale po skřetovi jsem ho nemohl vrhnout, když ještě klečel u autíčka, protože jeho pozice nezaručovala účinný a smrtící zásah.

Nevrhl jsem ho po něm ani pak, když jsem se mu vysmekl poprvé, protože popravdě řečeno jsem si příliš nevěřil.

Nervák mě naučil mnohému z teorie i praxe vrhání nožů. A i poté, co jsme se rozloučili a já se odpojil od pouti, která nás na čas svedla dohromady, pokračoval jsem ve studiu zbraně, na něž jsem vynaložil další stovky hodin, abych se v tom umění zdokonalil. Nicméně vrhnout nůž proti skřetovi

tak, abych ho tím zneškodnil, na to mé dovednosti nebyly pořád dostatečné. Vzhledem k převaze velikosti i váhy na straně protivníka ocitl bych se vůči němu naprosto bezbranný, kdybych ho jen lehce poranil nebo dokonce minul.

Avšak teď, kdy jsme měli za sebou ruční souboj, jsem už věděl, že proti němu nemám jinou šanci na přežití než dobře propočítaný vrh nožem. Zdálo se, že nezpozoroval, jak jsem při přehození do levé ruky uchopil nůž za ostří, nikoli za střenku, a když jsem se otočil a rozběhl se po délce plochy tam, kde nepřekážela žádná autíčka, domníval se, že nade mnou zvítězil strach a že před ním utíkám ve snaze vyhnout se boji. Vyrazil za mnou a pohlcený svou neporazitelností přestal dbát na vlastní bezpečí. Když jsem zaslechl jeho těžký dupot na prknech za sebou, zastavil jsem se, obrátil, jedním mžikem zhodnotil svoje postavení vzhledem k úhlu a rychlosti a pak jsem vypustil čepel na letovou dráhu.

Ani sám Ivanhoe by svým sebelépe vystřeleným šípem nesvedl to co já svým vrhacím nožem. Otočil se ve vzduchu přesně tolikrát, kolikrát měl, a dopadl v přesně vypočtený okamžik poslední obrátky, zasáhl skřeta do krku a vnořil se tam až po střenku. Špička mu musela trčet vzadu ze šíje, protože čepel měla osmnáct centimetrů. Skřet se na místě zarazil a pusa se mu otevřela dokořán. Stál v matném světle, ale stačilo k tomu, abych viděl údiv v jeho lidských očích i v žhnoucím zraku démona za nimi. Z úst mu vytekla jediná stružka krve, která v přítmí vypadala jako výron ebenově černého oleje, a vydralo se z nich zaskřehotání.

S vynaložením nadměrného sípání a chropotu se nadechl.

Vypadal zaraženě.

Vztáhl ruce k noži.

Padl na kolena.

Ale nezemřel.

Začal ze sebe s obrovitým úsilím strásat lidskou skořápku. Vlastně z něj nic neodpadlo, jen lidská podoba začala ztrácet na zřetelnosti. Rysy obličeje se slily a pak proměna zachvátila i tělo. Transformace z jedné podoby do druhé působila mučivě, musela být vyčerpávající. Tvor padl dopředu, vkleče se opíral o podlahu i rukama a jeho odporný prasečí rypák se objevil, hned nato zase zmizel a tak se to několikrát střídalo. Podobně i lebka se přelila do psího tvaru, chvíli tak držela, potom se jí na okamžik vrátily lidské rozměry, aby se začaly znovu usilovně přelévat do nové podoby, z níž trčely vražedné zuby.

Couvl jsem, nahmátl zábradlí a zůstal u něj stát připraven přehoupnout se přes ně a dát se na útěk k hlavní třídě, pokud by skřet záračným vlivem své úděsné proměny nabyl nové síly a nezranitelnosti vůči noži. Možná že ve své skřeti podobě se dokáže nějakým způsobem vylízat ze zranění, kdežto zajetí v lidské formě mu to nedovoluje. Neznělo to pravděpodobně, spíše fantasticky – avšak o nic fantastičtější než sama existence toho tvora.

Proměnil se už téměř úplně, rozevíral obrovské čelisti, skřípal zuby, oděv nesmyslně visel na jeho proměněné postavě a drápy se prodraly koženými svršky jeho bot. Začal se plazit po podlaze autodromu směrem ke mně. Jeho plece, paže i boky znetvořené podivnými výrůstky na nadpočetných kostech se usilovně namáhaly, ale přitom jsem měl pocit, že by tomu stvoření dokázaly dát neuvěřitelnou ladnost pohybů a rychlost, kdyby nebylo zraněné a vysílené. Oči, jejichž pohled už nefiltroval lidský převlek, nebyly jen rudé, ale zářily. Nešlo jen o pouhý odraz světla jako v kočičích očích, ale linulo se z nich krvavé světlo, jež rozechvívalo vzduch a vytvářelo rudou stopu na jinak tmavé podlaze.

Na okamžik jsem byl přesvědčený, že proměna ve skutečnosti vlila protivníkovi nové síly a že právě proto ji

podstoupil. Lidská podoba ho věznila a válem v ní umíral, avšak zpět v podobě skřeta dovede povolat na pomoc neznámé síly, které jej sice nezachrání, ale mohou mu alespoň dodat tolik dodatečné energie, aby mě v posledním vzdorném okamžiku dostihl a zabil. Byli jsme tu sami, nikdo další neviděl, co se z něho stalo, a tak riskl odhalení. Zažil jsem něco takového už jednou za podobných okolností v malém městečku na jih od Milwaukee. Ani podruhé to nebylo o nic méně vzrušující. Tvor bobtnal novým životem. Pařát s drápy uchopil nůž za střenku, vytrhl jej z rány a odhodil stranou. Kapaly mu sliny, řinula se z něj krev, přesto se však se šklebem ďábla vyvolaného z hlubin hnal po čtyřech ke mně.

Vyhoupal jsem se na zábradlí a byl jsem připraven je přeskočit, když jsem zaslechl zvuk auta přijíždějícího po široké cestě vedoucí zboku autodromu. Napadlo mě, že to musí být dlouho očekávaná ochranka na pravidelné objížděce pozemku.

Za neustálého sípání a tlukotu krátkým ocasem o prkennou podlahu dospělo stvoření téměř až k zábradlí. Vzhlédlo ke mně očima naplněnými vražednou dychtivostí.

Zvuk motoru sílil, ale přesto jsem nevyběhl pro pomoc. Věděl jsem, že skřet si neponechá kvůli ochrance svou pravou formu. Namísto toho se znovu nasouká do lidské podoby a já přivedu stráž k mrtvému či umírajícímu muži, své oběti. Jak se světla vozu přiblížila, skokem ze zábradlí zpátky na plochu autodromu jsem se přenesl přes netvora, který se natahoval a snažil se mě zachytit, ale minul.

Dopadl jsem na obě nohy, poklesl na ruce a kolena, odkulil se, a pak znovu po čtyřech jsem se odplížil na opačný konec jízdní plochy, kde jsem se teprve obrátil a ohlédl. Dva rubínové paprsky skřetova žhavého pohledu se na mě nepřestávaly upírat. Propíchnuté hrdlo, zborcená průdušnice a krvácející tepny jej oslabily a přinutily plazit se už

jen po bříše. Přibližoval se jen zvolna jako tropická ještěrka, jíž v chladném počasí zhoustla krev, a zkracoval vzdálenost mezi námi dvěma s viditelným utrpením, avšak se stejně zřetelnou rozhodností. Dětilo nás sedm metrů.

Za skřetem a za autodromem narůstala záře světel přijíždějícího vozu a pak už se objevil ford sedan. Jel pomalu, motor jen bublal a pneumatiky zněly v pilinách a ve vrstvě odpadků podivně měkce. Světla dopadala na cestu před vozem, nikoli na autodrom, avšak jeden z členů ochranky obsluhoval pohyblivý reflektor, kterým teď švenkoval po délce atrakce.

Přitiskl jsem se k podlaze.

Skřeta ode mě dělilo pět metrů a kousek po kousku se přibližoval.

Zábradlí, jež obklopovalo bojiště, sahalo do pasu a bylo zbudované tak bytelně, že mezi silnými sloupky zely jen úzké mezery. Díky tak šťastnému řešení hlídka, třebaže světlo jejího reflektoru vnikalo škvírami na plochu, neměla možnost do autodromu pořádně nahlédnout, přinejmenším ne za jízdy.

Umírající skřet se křečovitým stahem mocných nohou posunul opět o něco vpřed a dostal se do výšece měsíčního světla, v němž jsem spatřil krev vytékající z jeho prasečího rypáku a kapající mu z tlamy. Čtyři metry. Sklapl tlamu, zachvěl se a opět se posunul, takže hlava se přemístila ze světla do přítmí. Tři a půl metru.

Zůstal jsem ležet na břichu a sunul se pozpátku ve snaze dostat se z dosahu této živoucí obludy, avšak po pár centimetrech jsem strnul. Hlídkový vůz totiž stanul v uličce přímo vedle autodromu. Namlouval jsem si, že jde určitě o rutinní postup obhlídky, který jim velí tu a tam zastavit, a že nezabrdili proto, že něco zahlédli, a horečně jsem se modlil, abych měl pravdu. Avšak za tak horké a dusné noci jako tato určitě patrolovali se staženými okénky, a když teď

stáli, mohli snáz zaslechnout nějaký zvuk, pocházející ať už ode mě, nebo od skřeta. Když jsem si tohle uvědomil, přestal jsem se sunout od svého protivníka, přilnul jsem k zemi a v duchu proklínal tu zatracenou smůlu.

Zraněné a při každém nádechu chrčící stvoření se plazilo ke mně a zmenšovalo tak náskok, který jsem si vytvořil, až se přiblížilo opět na sotva tři metry. Jeho rumělkové oči už tolik nezářily, ztratily jas a byly teď pokryté mázdrou, jejich udivující hloubka zakalená, avšak záhadná a neblahá jako světla lodi duchů v dálce na temném nočním moři zahaleném mlhou.

Hlídka přejížděla reflektorem po zavřených Stáncích na vzdálenějším konci hlavní ulice a pak jím pomalu pohnula, až světlo dopadlo na boční stěnu autodromu a dralo se mezerami mezi silnými sloupy balustrády. Nezdálo se pravděpodobné, že si průhledem mezi sloupky a ve změti vozíček všimnou mě nebo skřeta, avšak sípavý dech příšery nebo tlukot jejího ocasu o dutou podlahu mohly přehlušit zvuk motoru jejich fordky běžícího na volnoběh.

Chybělo málo a zavřeštěl jsem nahlas: Zatraceně, chcípni!

Vlekl se teď mým směrem energičtěji než předtím, zdolal dalšího půldruhého metru a dral se po břicho vpřed, aby překonal zbývající metr a půl.

Pohyb reflektoru ustal.

Ochranka cosi zaslechla.

Oslnivý břit světla pronikl mezi dvěma sloupy zábradlí a jeho špička se zabodla do podlahy autodromu ani ne tři metry po mé levici. Úzký rozptyl paprsku odhaloval mému pohledu nepřírozně zřetelně rýhy, škrábance, nerovnosti a skvrny na dřevěných prknech ve spletutých a ohromujících podrobnostech. Nepatrná tříska trčící vzhůru vypadala jako tyčící se strom, jako by světlo reflektoru nejen ozařovalo ale zároveň i zvětšovalo všechno, čeho se dotklo.

Z poraněného skřetova hrdla se s tichým zabubláním vydral výdech, avšak k dalšímu nádechu už nedošlo. K mé ohromné úlevě se z jeho nenávisných očí začala vytrácet záře: planoucí oheň se proměnil v třepotající se plaménky, ty přešly v řeřavé uhlíky, jež po krátké chvíli už jen doutnaly.

Paprsek světla z reflektoru se pohnul naším směrem a znovu se zastavil, tentokrát necelé dva metry od umírajícího skřeta.

V tom okamžiku prošla příšera další pozoruhodnou proměnou, jako vlkodlak ve filmu zasažený stříbrnou kulkou. Vzдалa se své přízračné podoby a vtělila se do relativně běžné formy bytosti s lidským obličejem, končetinami a pokožkou. Vydala poslední zbytek energie na to, aby uchránila tajemství přítomnosti své rasy mezi normálními lidmi. Obluda zmizela. V přítmí přede mnou ležel mrtvý muž. Mrtvý muž, kterého jsem zabil já.

Skřeta uvnitř jsem už neviděl.

Průsvitná lidská glazura se změnila v přesvědčivou malbu, za níž člověk už nespátril nic tajuplného.

Ford na hlavní ulici trochu popojel, znovu se zastavil a reflektor sjel po několika sloupech zábradlí, než našel další příhodnou mezeru, kterou mohl proniknout. Paprsek zkoumal podlahu a sjel po patě boty mrtvého muže.

Zatajil se mi dech.

Zřetelně jsem viděl prach pokrývající osvětlenou část boty, sešlapaný okraj gumové podrážky a maličký kousek papíru uvízlý ve škvíře, kde se pata spojuje s podrážkou. Nacházel jsem se samozřejmě o poznání blíž než hlídač v autě, který určitě mhouřil oči podél paprsku světla, avšak když jsem já toho viděl tolik a tak zřetelně, to, co viděl on, určitě stačilo k tomu, aby se mnou byl konec.

Uplynuly dvě, možná tři vteřiny.

Pak ještě dvě nebo tři.

Světlo sklouzlo k další mezeře mezi sloupky. Tentokrát se přesunulo na mou pravou stranu a dopadlo pár centimetrů od pravé nohy mrtvého.

Zachvěl jsem se úlevou a nasál vzduch, avšak dech jsem v sobě zadržel, protože světlo se vrátilo a pár sloupků zpět a hledalo to, co je prve zaujalo.

V panice jsem se posunul, jak nejtíšeji jsem dokázal, dopředu, popadl mrtvolu za paže a trhl jsem jí směrem k sobě. Pohnula se jen o pár centimetrů, což nezpůsobilo žádný hluk.

Světlo opět proklouzlo mezi sloupky a mířilo k patě boty mrtvého. Moje duchapřítomnost se vyplatila. Pata se teď nacházela jeden dva centimetry mimo dosah pátrajícího paprsku.

Tep mého srdce překonal tikot hodin, dva údery za vteřinu, protože události posledních patnácti minut znamenaly ohromné vypětí. Po osmi úderech a čtyřech uplynulých vteřinách se světlo pohnulo, vůz se rozjel pomalu po hlavní cestě směrem k zadní části pozemku a já byl v bezpečí.

V bezpečí? V relativním bezpečí.

Musel jsem zlikvidovat tělo a vyčistit to tu od krve, než mi práci zkomplikuje svítání a než se s ránem vyrojí na hlavní cestu pout'oví zřízenci. Když jsem se postavil, projela mi koleny ostrá bolest, protože když jsem se skokem ze žábradlí přenášel nad plazícím se skřetem, dopadl jsem beze stopy předchozí ladnosti tvrdě na ruce a kolena. Měl jsem taky trochu odřených dlaně, ale ani téhle, ani dalším bolestem – v pravém zápěstí, které mi skřet svíral v ocelovém stisku, ani v zátylku a krku, kam mě udeřil – jsem nemohl dovolit, aby mě odradily.

Shlížel jsem na těžké tělo svého protivníka zahalené do noční tmy ve snaze vymyslet nejsnadnější způsob, jak jím pohnout, když tu jsem si náhle vzpomněl na batoh a spací

pytel, které jsem nechal u ruského kola. Nebyly nijak velké, ležely zpola stíněné a zpola v perlivě mámivém měsíčním světle, takže hlídka by si jich jen stěžila povšimla. Na druhou stranu však hlídači projíždějí po své trase tak často, že přesně vědí, co v kterém okamžiku své objížďky mají spatřit. Bylo snadné si představit, jak jejich pohled sklouzne po batohu i po spacáku – aby se pak náhle vrátil stejným způsobem, jako se světlo reflektoru nečekaně vrátilo, aby ještě jednou zamířilo k mrtvému. Kdyby našli moje věci, kdyby našli důkaz toho, že nějaký tulák se v noci přehoupl přes plot a ustlal si u hlavní cesty, okamžitě by se vrátili k autodromu, aby jej znovu prověřili. A našli by krev. A taky tělo.

Proboha!

Musel jsem se dostat k ruskému kolu dřív než oni.

Rozběhl jsem se k zábradlí, přeskočil je a uháněl zpět tmou hlavní ulice, nohy pracovaly jako píсты, paže krájely hutný vlhký vzduch přede mnou a vlasy mi divoce vlály, jako bych měl v patách démona, což jsem měl, třebaže mrtvého.

3

Putující mrtvola

Občas mám pocit, že všechno v tomto životě je subjektivní, že nic ve vesmíru nelze objektivně definovat na základě kvalifikace a kvantifikace a že fyzici stejně jako kováři ze sebe dělají blázny, když se domnívají, že dokáží změřit a zvážit nástroje a materiál, s nimiž pracují, a dojít ke skutečným cifrám, jež něco znamenají. Když mě takové

filozofování popadne, dostanu se do ponurého rozpoložení, jež brání racionálnímu uvažování, a jsem zralý jedině na to, abych se opil anebo zalezl do postele. Přesto ale coby chatrný důkaz oné teorie nabízím své dojmy z té noci, kdy jsem běžel od autodromu napříč poutí zaplněné atrakcemi a křížované kabely a snažil se dorazit k ruskému kolu dřív než ochranka bratrů Sombrových.

Než tenhle běh o závod začal, zdálo se, že měsíc noc jen mírně prozařuje. Teď však jeho světlo ztratilo měkkost a zářilo prudce, už nemělo nádech perlové šedi, ale bylo ostře bílé. Před pár minutami se opuštěná hlavní cesta nořila do stínů a nebylo tam skoro vidět, teď však jako by se proměnila ve věžeňský dvůr utápěný v nemilosrdné záři desítek obloukových lamp, které rozehnaly všechny stíny a roztavily každé temné zákoutí skýtající úkryt. S každým krokem ve mně rostlo přesvědčení, že budu spatřen, a proklínal jsem měsíc. I prostory podél hlavní cesty, zaplněné nákladáky a jiným zařízením nezbytným pro chod poutě, které mi nabízely stovky možností úkrytů, když jsem se plížil za skřetem k autodromu, teď přede mnou zely nehostinně osvědčené jako onen zmíněný dvůr věznice. Cítil jsem se odhalený, obnažený, zranitelný, nahý. Mezi nákladními auty, generátory, atrakcemi a stánky jsem tu a tam na mžik zahlédl hlídkový vůz mířící zvolna k zadní části pozemku a byl jsem si jistý, že i hlídači mě musí vidět, třebaže mou pozici neprozrazoval zvuk motoru a zářící světla.

Nakonec jsem překvapivě k ruskému kolu dorazil dřív než oni. Projeli právě první částí hlavní cesty a zahrnuli doprava, do kratší uličky, jež se vinula podél zadní části hlavní cesty a v níž se shromáždily všechny produkce lechtivějšího rázu. Mířili k další zatáčce, kde zabočí doprava a vjedou na druhou z obou dlouhých cest protínajících pouť. Ruské kolo stálo jen deset metrů od druhé odbočky a spatřili

by mě ve chvíli, kdy by zabočili. Přehoupl jsem se přes trubkový plot kolem ruského kola, zakopl o kabel a dopadl do prachu tak tvrdě, že mi to vyrazilo dech, a s elegancí poraněného kraba jsem se dovlekl k batohu a spacáku.

Během okamžiku jsem posbíral své saky paky a udělal první tři kroky k nízkému plotu, avšak z otevřeného zavazadla vypadlo pár věcí a já se pro ně musel vrátit. Zpozoroval jsem fordku, jak právě zatačí na dlouhou cestu a její světla se blíží ke mně, což vyloučilo možnost úniku stejnou trasou, jakou jsem přišel. Zpozorovali by mě, jak přelézám plot, a začal by hon. Zůstal jsem nerozhodně stát jako ten největší trouba pod sluncem paralyzovaný pocitem viny.

Pak jsem se zpola vrhl, zpola skočil a zpola se doplžil k pokladně ruského kola. Byla blíž než plot, mnohem blíž než pochybné bezpečí, které leželo za ním, avšak byla také děsivě mrňavá. Kostka pro jednoho člověka, nanejvýš metr dvacet na metr dvacet, se střechou jako pagoda. Skrčil jsem se u jedné stěny pokladny, batoh a sbalený spacák jsem tiskl k sobě, seděl jsem tam přišpendlený měsíčním paprskem a přesvědčený, že mi vykukuje chodidlo, koleno nebo bok.

Jak fordka mījela ruské kolo, posouval jsem se kolem pokladní budky tak, aby vždycky byla mezi mnou a hlídači. Jejich reflektor propátral prostor v mém bezprostředním okolí, pak mě minul... a nakonec hlídka odjela, aniž vyvolala poplach. Krčil jsem se v měsíčním stínu vrhaném jedním hřebenem pagodovité střechy a sledoval celou jejich jízdu po dlouhé cestě. Jeli volným tempem a třikrát se zastavili, aby si na něco lépe posvítili. Trvalo jim pět minut, než dojeli na konec, a já se obával, že právě tam zabočí doprava, což by znamenalo, že míří zpět k hlavní cestě a zamýšlejí udělat nové kolečko. Avšak místo toho zahruli doleva, kde stála hlavní tribuna a půldruhého kilometru dlouhá závodní dráha, na cestu, která je nakonec zavede ke

stájím a chlívům, kde se konaly soutěže a přehlídky dobytka.

Navzdory srpnovému vedru mi drkotaly zuby. Srdce mi bušilo takovou silou, až mi přišlo zvláštní, že jeho tlukot hlídači neslyšeli i přes zvuk motoru svého sedanu. Dýchal jsem hlasitě jako kovářské měchy. Proměnil jsem se v jednočlenný orchestr, kterému jde jen o rytmus a na melodii nedbá.

Svalil jsem se zády na stěnu pokladny a počkal, až se uklidním natolik, abych si věřil, že si dokážu poradit s mrtvolou, kterou jsem nechal na autodromu. Její likvidace bude vyžadovat pevné nervy, rozvahu a opatrnost myši na výstavě koček.

Když jsem se konečně ovládl, stočil jsem spacák, zavinul ho do těsného balíčku a s batohem jsem jej zanesl do přitmi vedle Tilt-a-Whirl. Zanechal jsem vše na místě, kde to snadno najdu, avšak kde to nebude vidět z hlavní cesty.

Pak jsem se vrátil k autodromu.

Kolem panoval klid.

Branka lehce zaskřípala, když jsem se do ní opřel.

Každý můj krok roznášela ozvěna dutinami pod dřevěnou podlahou.

Nedbal jsem na to. Už jsem se za nikým nekradl.

Z otevřeného pavilonu jsem viděl třpytivé měsíční světlo.

Lesklý nátěr sloupkového zábradlí jako by vydával vlastní zář.

Zde pod střechou se však hromadily husté stíny.

Stíny a vlhké vedro.

Maličká autíčka tu stála příkrčená jako ovce na noční pastvině.

Mrtvola byla pryč.

Zprvu mě napadlo, že jsem zapomněl, kde přesně jsem ji zanechal. Možná tam, za tou druhou dvojicí autíček, nebo

tamhle, kam taky nedosáhne měsíc a panuje tam tma. Pak mě napadlo, že skřet nebyl mrtvý, když jsem ho opouštěl. Umíral, to jistě, utrpěl bezesporu fatální zranění, ale možná nebyl ještě mrtvý a dokázal se doplazit do jiného kouta autodromu, než vydechl naposledy. Začal jsem jej důkladně prohledávat, procházel jsem mezi auty, opatrně jsem nahlížel do každé tůně a jezera tmy. Úspěch to nepřineslo, zato se dostavil rostoucí neklid.

Stanul jsem. Naslouchal jsem.

Ticho.

Nechal jsem na sebe působit psychické vibrace.

Nic.

Myslel jsem, že si pamatuji, pod které autíčko se skutálela baterka shozená z nárazníku. Nahlédl jsem pod ně a baterku skutečně našel. Tím se mi dostalo ujištění, že jsem si celý zápas se skřetem nevysnil. Když jsem stiskl vypínač, baterka se rozsvítila. Clonil jsem ji rukou, paprskem světla projel po podlaze a našel tam další důkaz, že bitku nemůžu považovat za jednu z nočních můr. Krev. Spousta krve. Houstla a vsakovala se do podlahy, tmavla do nádechu mezi karmínem a kaštanem a na vysychajících okrajích jako by se tvořila rez. Avšak byla to bezpochyby krev a z jejích cákanců a stříkanců a celých louží jsem si dokázal oživit zápas tak, jak jsem si jej pamatoval.

Našel jsem i svůj nůž pokrytý rovněž zaschlou krví. Už jsem jej chtěl zasunout do pochvy v botě, ale pak jsem se ostražitě rozhlédl nocí a rozhodl se mít zbraň v pohotovosti.

Krev, nůž... Ale mrtvola schází.

Scházelo i pouzdro na nářadí.

Chtěl jsem se dát na útěk, vypadnout odtud okamžitě, nezastavovat se ani u Tilt-a-Whirl pro své věci, prohnat se hlavní cestou, nechat za sebou zvířené piliny, doběhnout k bráně okresního výstaviště, přehoupnout se přes ni a zase utíkat, utíkat bez přestávky hodiny, dlouhé hodiny až do

rána, bože můj, až do pensylvánských hor, až do divočiny, kde bych mohl v bystrině smýt krev a zápach svého protivníka a kde bych si našel lůžko z mechu a tam klidně usnul v úkrytu keřů a beze strachu, že mě někdo vidí. Že mě něco vidí.

Byl jsem jen sedmnáctiletý kluk.

Avšak neuvěřitelné a příšerné zážitky posledních měsíců mě zocelily a přinutily mě dospívat rychleji. Nezbytnost přežít vyžadovala od onoho kluka, aby si počínal jako dospělý muž, a to ne ledajaký, nýbrž muž s nervy z oceli a s železnou vůlí.

Místo, abych se dal na útěk, vyšel jsem z autodromu a obešel ho. Pozorně jsem si ve světle baterky prohlížel prašnou zem pod nohama. Nenašel jsem ani stopu po krvi, která by tu jistě zůstala, kdyby skřet v sobě našel tolik sil, aby se odplazil pryč. Ze zkušenosti jsem věděl, že tahle stvoření jsou vůči smrti stejně náchylná jako já. Nedokážou se zázračně vyléčit a vstát z mrtvých. Strýc Denton nebyl nepřemožitelný.

Když jednou zemřel, zůstal mrtvý. Stejně tak tenhle. Jakmile zůstal ležet mrtvý na podlaze autodromu, je bezesporu mrtvý i teď, ať je kdekoli. To ponechávalo pouze jediné možné vysvětlení jeho zmizení. Někdo jeho tělo našel a odstranil.

Proč? Proč nezavolal policii? Ten, kdo tělo našel, nemohl vědět, že je oživovala démonická bytost s obličejem, jenž by se vyjímal v galerii pekla. Můj neznámý pomocník viděl jen mrtvého muže, nic víc. Proč by měl pomáhat cizímu člověku kamuflovat vraždu?

Přepadl mě pocit, že mě někdo pozoruje.

Třas se vrátil. S námahou jsem jej potlačil.

Měl jsem práci.

Vrátil jsem se na autodrom a přistoupil k autíčku, na kterém skřet cosi kutil, než jsem ho zaskočil. Poklop vzadu

byl zvednutý a nabízel pohled na motor a spoj mezi dolním koncem vodivé tyče a alternátorem. Hleděl jsem na tyto mechanické vnitřnosti dobrou minutu, avšak nedokázal jsem přijít na to, co dělal, ani jsem nebyl schopen říct, zda stačil něco provést, než jsem ho vyrušil.

Budka pokladny autodromu nebyla zamčená a v rohu té malé prostory jsem našel koště, lopatku a kbelík s několika vlhkými hadry. Hadry jsem vytřel tu krev, která na dřevěné podlaze ještě nestačila zaschnout. Nanosil jsem zvenku hrsti vyprahlé půdy, rozprášil ji na každé vlhké, krvavé místo, které jsem našel, zadupal ji botami a pak smetl. Krvavé skvrny zůstaly, ale změnilly tvářnost. Už se nedaly rozeznat kvalitou ani stářím od bezpočtu skvrn od oleje a mazadel, které jedna přes druhou pokrývaly celou plochu. Koště a lopatku jsem vrátil do budky, avšak zakrvácené hadry jsem vyhodil do popelnice u hlavní cesty, kam jsem je zahrabal pod krabice od popcornu a papíry od obřích lízátek a další odpadky. Přihodil jsem k nim i baterku mrtvého skřeta.

Pořád jsem cítil, že mě někdo pozoruje. Šel mi z toho mráz po zádech.

Stoupl jsem si doprostřed cesty a zvolna se otáčel kolem vlastní osy. Zkoumal jsem okolí. Pouťová světla nadále visela jak spící netopýři a zavřené stánky i maringotky byly tmavé jako hroby a stejně tak ztichlé. Nepocíťoval jsem žádnou známku života. Zapadající měsíc balancoval na hraně hornatého obzoru a v siluetách ozařoval vzdálené ruské kolo a houpačku smrti a další konstrukce, které trochu připomínaly obrovité futuristické bojové stroje Martanů z Wellsovy Války světů.

Nebyl jsem tu sám. Teď jsem o tom už neměl pochyby. Pocítil jsem přítomnost někoho venku, ale nedokázal jsem pochytit, o koho jde, ani vycítit jeho záměry či přesněji jej lokalizovat.

Pozorovaly mne neznámé oči.

Naslouchaly mi neznámé uši.

A náhle se hlavní cesta opět změnila. Znenadání už to nebyl obnažený věžeňský dvůr, na němž jsem bezmocně stál, beznadějně vydaný na pospas v usvědčujícím světle obloukových lamp. Náhle noc potemněla tak, že to bylo i na mě příliš, temnotou tak hlubokou a hrozivou, jakou jsem nikdy předtím neviděl a ani si nedokázal představit. Proklel jsem zradu zapadajícího měsíce. Pocit bezmoci a beznaděje s ním však nezmizel a posílila jej teď rostoucí klaustrofobie. Hlavní cesta se proměnila v neosvětlené místo plné mimozemských tvarů stejně zneklidňujících jako sbírka podivně vytesaných náhrobních kamenů, vztyčených záhadnou rasou na cizí planetě. Všechno známé se vytratilo, každá stavba, konstrukce, každý předmět působil cize. Cítil jsem se zahnaný do kouta, v pasti, obklíčený a na okamžik jsem měl strach se i pohnout, protože jsem věděl, že kamkoli se vrátím, vkročím do rozevřených čelistí, do spárů čehosi nepřátelsky naladěného.

Je tam někdo?“ zeptal jsem se.

Bez odpovědi.

„Kam jste dali tělo?“

Temná pouť fungovala jako dokonalá zvuková houba. Pohltila můj hlas a dál panovalo nerušené ticho, jako bych nebyl promluvil.

„Co ode mě chcete?“ ptal jsem se neznámého pozorovatele. Jste přítel, nebo protivník?“

Možná sám nevěděl, co je, protože neodpověděl, ale já přesto cítil, že nadejde chvíle, kdy mi o sobě a o svých úmyslech dá vědět.

V tomto okamžiku jsem si uvědomil s jistotou jasnovidce, že z pouti bratrů Sombrových bych neunikl, i kdybych se o to pokusil. Nepřivedl mě sem ani vrtoch ani beznaděj uprchlíka. Na téhle pouti se mi mělo přihodit něco významného. Vedl mě sem osud, a teprve poté, co odehraji

roli, kterou mi určil, jediné pak mě pustí k budoucnosti, kterou si sám vyberu.

4

O čem skřeti sní

Na většině okresních výstavišť se vedle poutí, zvířecích výstav a lechtivých tanečních show pořádají i koňské dostihy, takže většina výstavních areálů má pod hlavními tribunami i šatny a sprchy pro žokeje a nabručené řidiče. Ani toto místo nebylo výjimkou. Dveře sice byly zamčené, ale to mě nemohlo zastavit. Už jsem nebyl kluk z oregonské farmy, jakkoli mocně jsem si přál, aby se mi vrátila ztracená nevinnost. Proměnil jsem se v mladíka, který se vyzná na cestách. V peněžence jsem přechovával tenký pevný proužek z umělé hmoty, který jsem teď použil, a do minuty jsem měl chatrný zámek odemčený. Vstoupil jsem dovnitř, rozsvítil a dveře za sebou opět zamkl.

Zeleně natřené kovové záchodové kabinky stály vyrovnané vlevo, vpravo byla oprýskaná umyvadla a léty dožluta zašlá zrcadla, vzadu pak sprchy. Prostředkem velké místnosti se zády k sobě táhly dvě řady poškrábaných a otlučených skříněk a před nimi stály podrápané lavice. Holá cementová podlaha. Stěny z betonových tvárnic. Obnažené zářivky na stropě. Pronikavý pach dezinfekčního prostředku s lesní vůní společně s oděrem potu, moči, žluklého tuku a plísně obtěžkávaly vzduch tak, že jsem musel nakrčit nos, a málem se mi zvedl žaludek. Málem. Nic moc. Tady by se člověk nechtěl setkat třeba s některým z Kennedyů nebo s Carym Grantem. Nebyla tu ale okna, což znamenalo, že

jsem klidně mohl nechat rozsvíceno, a taky tu bylo o poznání chladněji než venku, i když dusno tu panovalo stejné.

Jako první jsem si vypláchl ústa, abych se zbavil kovové pachuti krve, a vyčistil si zuby. V zrcadle nad umyvadlem jsem spatřil své oči. Byly tak vyděšené a divé, že jsem rychle odvrátil zrak.

Tričko jsem měl roztržené. Stejně jako džínsy bylo zakrvácené. Osprchoval jsem se, vydrbal z vlasů pach skřeta, osušil jsem se hrstí papírových ručníků a pak jsem si oblékl jiné tričko a čisté džínsy, které jsem vyndal z batohu. U jednoho z umyvadel jsem pod vodou vyždímal krev z potrhaného trička, namočil jsem a pak vyždímal i džínsy a obojí jsem pak zahrabal do téměř plné popelnice u dveří, protože jsem nemohl riskovat, že mě chytanou s usvědčujícími zakrvácenými kusy oděvu v batohu. Moji garderóbu tvořily džínsy, které jsem si právě navlékl, tričko, které jsem měl na sobě, a ještě jedno náhradní, troje spodky, troje ponožky a tenká manšestrová bunda.

Člověk, po kterém jdou za vraždu, cestuje nalahko. Jediné těžké věci, které si bere s sebou, jsou vzpomínky, strach a osamění.

Usoudil jsem, že tady, v šatnách pod hlavní tribunou, jsem našel nejbezpečnější místo, kde přečkat zbytek noci. Rozvinul jsem na podlaze hned u dveří spacák a natáhl jsem se na něj. Dovnitř se nemohl dostat nikdo, aniž by mě probudil hned prvním zašramocením v zámku, a moje tělo poslouží jako dveřní zarážka a příchozího zadrží.

Světlo jsem nechal svítit.

Neměl jsem strach ze tmy. Jen jsem se jí nechtěl vydávat všanc.

Zavřel jsem oči a pomyslel na Oregon...

Stýskalo se mi po farmě, po zelených pastvinách, kde jsem si hrával jako děcko ve stínu majestátního pohoří

Siskiyou, vedle kterého působila každá hora na východě bezmocně, ztrhaně a zvetšele. Ve vzpomínkách, které se teď rozvíjely v paměti jako propracované skládanky origami, jsem spatřil tyčící se hradby Siskiyou hustě porostlé jedlemi sitka, kterými tu a tam prorůstal smrk Brewerův, nejkrásnější ze všech jehličnanů, Lawsonův cypřiš, douglaska, bílá jedle, vonící po mandarinkách tak intenzivně, že jí v tom mohl konkurovat jedině aromatický cedr, svída krvavá, která nevoněla, avšak měla překrásné listy, velkolistý javor, vyrovnané řady temně zeleného Sadlerova dubu... a dech se mi tajil už jen při tak matných vzpomínkách.

Můj bratranec Kerry Harkenfield, nevlastní syn strýce Dentona, našel v této nádheře ošklivou smrt. Byl zavražděn. Byl to můj nejmilovanější bratranec a nejlepší kamarád.

I měsíce po jeho smrti, dokonce i teď, kdy jsem se dostal na pouť bratrů Sombrových, jsem jeho ztráty želel, a to hodně citelně.

Otevřel jsem oči, zíral do zaprášených a zacákaných zvukotěsných obkládaček na stropě a nutil se vytěšnit mrazivou vzpomínku na Ker-ryho znetvořenou mrtvolu. Měl jsem lepší vzpomínky na Oregon...

Na dvoře před naším domem rostl obrovský Brewerův smrk, kterému se říkávalo také plačící smrk, z jehož klenoucích se větví splývaly nádherné krajkové draperie jehličí. V létě s jeho leskem dělal sluneční svit pravá kouzla, podobně jako drahokamy ještě o něco víc vyniknou na klenotníkových sametových poduškách. Větve často ovíjely nehmotné, avšak oslňující řetězy korálů a šňůry náhrdelníků a blyštící se dýmavé oblouky tvořené výlučně ze sluneční záře. V zimě pokryl větve plačící jedle sníh přizpůsobující se jejím mimořádným tvarům. Za jasného počasí vypadala jako vánoční stromek, avšak za pošourných dnů

připomínala truchlícího na hřbitově, ztělesnění všeho neštěstí a žalu.

Jedle na sebe navlékla smuteční háv toho dne, kdy jsem zabil strýce Dentona. Měl jsem sekeru. On měl jen holé ruce. Přesto nebylo snadné ho vyřídit.

Další ošklivá vzpomínka. Zavrtěl jsem se a zavřel znovu oči. Pokud jsem měl vůbec šanci usnout, musel jsem vzpomínat jen na hezké časy, na mámu s tátou a na sestry.

Narodil jsem se v bílé zemědělské usedlosti, která stála za Brewero-vým smrkem, jako vymodlený chlapec, milované dítě, první a jediný syn Cynthie a Kurta Stanfeussových. Obě sestry v sobě měly dostatek roš-ťáctví na to, aby si se svým jediným bratrem dokázaly hrát, a zároveň dost ženského půvabu a citlivosti, aby mi vštípily jisté návyky, dovednosti a jemnost, k nimž bych se jinak v zemitém prostředí zemědělských dolin Siskiyou nedopracoval.

Sarah Louise, blondřatá a pěkná po otci, byla o dva roky starší než já. Od raného dětství kreslila a malovala tak pěkně, že člověka napadalo, zda v předešlém životě nebyla slavnou malířkou, a také snila o tom, že ji budou živit štětce a paleta. Měla zvláštní vztah ke zvířatům. Zvládla bez problému každého koně, přilákala trucující kočku, uklidnila dvůr plný znervóznělé drůbeže jen tím, že mezi ni vstoupila, a velmi rychle sklidila provinilý pohled a vrtění ocasu i toho nejrozzuřenějšího psa.

Jennifer Ruth, brunetka s tmavou pleť jako matka, byla o tři roky starší než já. Náruživě četla fantastické a dobrodružné příběhy, ostatně stejně jako Sarah, avšak o uměleckém talentu se u ní mluvit nedalo. Udělala ale umění ze své lásky k počtům. Jennyin vztah k číslům, ke všem formám a disciplinám matematiky, nepřestával ohromovat zbylé členy Stanfeussovy rodiny, protože my ostatní, kdybychom dostali na výběr mezi sečtením dlouhého

sloupce čísel a navlečením obojku na dikobraza, zvolili bychom bez debaty druhý úkol. Jenny rovněž měla fotografickou paměť. Dokázala citovat slovo za slovem z knih, které četla před mnoha lety, a já i Sarah jsme jí hluboce záviděli lehkost, s jakou plnila vysvědčení za vysvědčením samými jedničkami.

Ve smísení genů mého otce a mé matky se dala spatřovat souhra biologického zázraku a vzácné náhody, protože ani jedno z jejich třech dětí nezůstalo ušetřeno výjimečného talentu. Nebylo však těžké pochopit, jak nás mohli zplodit. I oni měli nadání, každý svého druhu.

Otec byl hudební génius – a používám zde slovo génius v jeho původním významu, nikoli jako míru IQ ale k vyjádření skutečnosti, že měl od přírody výjimečné schopnosti, v tomto případě hudební. Neexistoval nástroj, na který by nedokázal zahrát ještě týž den, co jej poprvé vzal do ruky, a během týdne na něj zvládal nejnáročnější a nejsložitější skladby s obratností, k jaké se jiní dopracovávají léta. V našem salonu stál klavír a otec na něj často hrával. Hrával z paměti melodie, které zaslechl ten den ráno z rádia, když jel dodávkou do města.

Na dlouhé měsíce poté, co zahynul, veškerá hudba opustila náš dům, doslova i přeneseně.

Bylo mi patnáct, když otec zemřel, a tehdy jsem si myslel, že šlo o nešťastnou náhodu, jako si to mysleli všichni ostatní. Mnozí z nich si to myslí dosud. Já už teď vím, že ho zabil strýc Denton.

Ale já jsem zabil Dentona, tak proč nemůžu usnout? Došlo k odplatě, drsné spravedlnosti bylo učiněno zadost, tak proč nedokážu aspoň na hodinu, na dvě najít trochu klidu? Proč každá noc přináší muka?

Usínal jsem jedině tehdy, když mě nespavost dovedla do stavu takového vyčerpání, z něhož vedly jen dvě cesty: ke spánku, nebo k šílenství.

Zazmítal jsem se, obrátil se na druhý bok.

Myšlenky se mi stočily k matce, která byla stejně zvláštní jako můj otec. Máma to uměla se vším zeleným, se vším, co rostlo. Rostlinám se pod jejíma rukama dařilo stejně, jako zvířata poslouchala její mladší dceru a jako se matematické záhady odkrývaly před starší. Stačil jediný pohled na kteroukoli rostlinu, letmý dotek listů či stvolu, a máma věděla přesně, jakou výživu nebo zvláštní péči její zelený přítel vyžaduje. Na její zahradě rostla ta největší a nejlahodnější rajská jablka, jaká kdy kdo ochutnal, nejšťavnatější kukuřice, nejsladší cibule. Máma měla i léčivé síly. Ne, neléčila vírou, omyl, žádné šarlatánství. Nikdy o sobě nepro-hlašovala, že má nějaké psychické schopnosti, a neléčila příkládáním rukou. Zabývala se bylinkářstvím a dělala si vlastní masti, obklady a mazání, míchala chutné směsi léčivých čajů. Nikdo z rodiny Stanfeus-sových nebyl nikdy nachlazený vážněji, než že jeden den posmrkával. Nikdy nás nebolelo v krku, neměli jsme chřipku, bronchitidu, zánět spojivek, žádnou z nemocí, které děti obvykle přinášejí ze školy a nakazí jimi rodiče. Sousedé si často přicházeli pro matčiny bylinné lektvary, a i když jí často za ně nabízeli peníze, nevzala si nikdy ani cent. Cítila, že by se rouhala, kdyby přijímala za svůj dar jinou odměnu než potěšení z toho, že jej může dát do služby své rodiny a blízkým.

Samozřejmě i já mám určité nadání, avšak moje zvláštní schopnosti se o hodně liší od racionálnějších darů mých sourozenců a rodičů. Kouzlo genetického splnutí Cynthie a Kurta Stanfeussových se ve mně proměnilo bezmála v čarodějnictví.

Podle babičky Stanfeusové, která je chodící pokladnicí tajemných lidových moudrostí, mám Oči soumraku. Mají přesně takovou barvu, nebývalý odstín, víc purpurový než modrý, jsou jasné a jako by pohlcovaly svědo tak, že to

vypadá, jako kdyby zářily, zvláštní oči a – jak mi říkají – neobyčejně krásné. Babička tvrdí, že sotva jeden z půlmiliónu lidí má takovéto oči, a musím připustit, že jsem takové oči u druhého ještě nikdy neviděl. Když mě poprvé spatřila zavinitého v povijanu v náruči mých rodičů, řekla jim, že Oči soumraku u novorozeného dítěte zvěstují neobyčejné psychické schopnosti. Že pokud nezmění barvu s druhými narozeninami děcka (a moje oči barvu nezměnily), pak podle babiččinych lidových moudrostí půjde o velmi mocné schopnosti, které se budou projevovat mnoha způsoby.

Babička měla pravdu.

A při vzpomínkách na babiččinu milou, mírně vrásčitou tvář, při představě jejích láskyplných a laskavých očí (měly zelenou barvu moře), jsem sice nenašel klid, ale dostavila se alespoň mírná úleva. V tom příměří se do mě vkradl spánek jako vojenská zdravotní sestra roznášející uklidňující prostředky po dočasně ztichlém bojišti.

Zdálo se mi o skřetech. Jako obvykle.

V posledním z řady snů na mě křičel strýc Denton, když jsem pozvedal sekeru: „Ne, já nejsem skřet! Jsem stejný jako ty, Carle. O čem to mluvíš? Zbláznil ses? Žádní skřeti neexistují. Nic takového! Ty jsi blázen, Carle. Bože můj! Ó, Bože můj! Ty jsi šílený! Šílený! Přišel jsi o rozum!“

V opravdovém životě nekřičel, nepopíral moje obvinění. V opravdovém životě jsme svedli úporný a trpký zápas. Nicméně tři hodiny poté, co jsem usnul, jsem se probudil a ze snu na mě ozvěnou ještě doléhal Den-tonův hlas: Jsi šílený! Šílený, Carle! Ó, Bože můj, ty jsi zešilel!“ A já se třásl, zpocený, dezorientovaný a rozpálený pochybnostmi.

Lapaje po dechu jsem se skučením doklopytal k nejbližšímu umyvadlu, odtočil studenou vodu a opláchl si obličej. Přetrvávající obrazy ze snu ustoupily, vytratily se, zmizely.

Váhavě jsem zvedl hlavu a pohlédl do zrcadla. Někdy mi dělává problém pohlédnout do odrazu vlastních zvláštních očí, protože mám strach, že v nich spatřím šílenství. Tohle byl jeden z těch okamžiků.

Nemohl jsem vyloučit možnost, jakkoli nepravděpodobnou, že skřeti nebyli ničím jiným než výplody mé zmučené představivosti. Bůh je mi svědkem, že jsem chtěl tu představu vyloučit, upevnit se ve svém přesvědčení, avšak možnost bludu a duševní nenormálnosti zůstávala a pravidelně mě zbavovala vůle a odhodlání stejně jistě, jako pijavice odsává životodárnou krev.

Teď jsem hleděl do svých ztrápených očí, tak neobvyklých, že jejich odraz nebyl plochý a dvourozměrný jako odraz očí kteréhokoli jiného člověka. Oči v zrcadle měly stejnou hloubku a moc jako skutečné oči, budily stejný dojem opravdovosti. Zkoumal jsem svůj pohled poctivě a neústupně, ale známky šílenství jsem v něm odhalit nedokázal.

Říkal jsem si, že moji schopnost prohlédnout přestrojení skřetů nelze zpochybnit stejně jako mé ostatní schopnosti. O těch jsem věděl, že jsou skutečné a spolehlivé, protože mnoho lidí těžilo z mého jasnovidectví a ohromovalo je. Babička Stanfeussová mi říkala „malý zřec“, protože jsem někdy viděl do budoucnosti a někdy zase okamžiky z minulosti jiných lidí. A ksakru, viděl jsem i skřety, a skutečnost, že jsem je viděl jako jediný, nepředstavovala důvod svoje vidění zpochybňovat.

Pochyby však zůstávaly.

Jednou,“ promluvil jsem na svůj pochmurný odraz v zažloutlém zrcadle, „se ta pochybnost vynoří v nepravou chvíli. Zmocní se tě v okamžiku, kdy budeš bojovat o život se skřetem. To bude tvůj konec.“

Zrůdy

Tři hodiny spánku, pár minut na umytí, pár minut na srolování spacáku a navléknutí se do popruhů batohu... bylo půl desáté, když jsem odemkl šatnu a vyšel ven. Panovalo tam horko bez mráčku. Už ale nebylo tak dusno jako v noci. Díky osvěžujícímu větríku jsem se cítil odpočatý a čistý a i pochyby zavál hlouběji do mé mysli téměř podobně, jako sbíral odpadky a spadané listí a pěchoval je do koutů, tvořených budovami výstaviště, a do křoví, a tak je sice nezlikvidoval, ale přinejmenším je odstranil z cesty. Byl jsem rád, že žiju.

Vrátil jsem se na hlavní cestu a překvapilo mě, co jsem tam spatřil. Posledním dojmům, které jsem si z pouti odnesl, když jsem ji v noci opouštěl, dominovalo číhající nebezpečí, ponurost a tíseň, avšak za dne to tady vypadalo neškodně, dokonce radostně. Stovky světel, jež se zdály ve vybledlém světle měsíce bezbarvé, zářily teď vánočním karmí-nem, žlutí blatouchů, byly zelené jak smaragdy, bílé, modré jak výboj vysokého napětí a pomerančově oranžové. Zmítaly se a komíhaly a cinkaly ve větru. Zábavní atrakce se leskly a blyštěly tak pronikavě, že nejen působily nověji a lákavěji, než ve skutečnosti byly, ale vyhlížely jako pobité pláty ze stříbra a ryzího zlata, jako stroje elfů z pohádek.

V půl desáté se brány výstaviště ještě neotevřely pro veřejnost. Po hlavní cestě se pohybovala zatím jen hrstka zřízenců.

Na prostranství napichovali dva muži odpadky na tyče s hroty a cpali je do pytlů, které měli přes ramena. Navzájem jsme si řekli „zdar“ a „ahoj“.

Na pódiu pro vyvolávače u strašidelného zámku stál mohutný chlapík s kníry jak řídítka. Tyčil se půldruhého metru nad terénem a s rukama v bok hleděl do obrovského obličejce klauna, který tvořil celé průčelí atrakce. Musel si mě koutkem oka všimnout, protože se obrátil, pohlédl na mě dolů a zeptal se, zda podle mě potřebuje klaunův nos nově natřít. Odpověděl jsem: „No, mně připadá v pohodě. Vypadá, jako by dostal nátěr minulý týden. Červenej jak jahoda.“

A muž odpověděl: „Taky že dostal nátěr minulý týden. Bejval žlutej, čtrnáct let byl žlutej, jenže pak jsem se před měsícem poprvé oženil a moje žena, Giselle se jmenuje, povídá, že klaunskéj nos by měl bejt červenej, a protože já pro mou nádhernou Giselle udělám, co jí na očích vidím, rozhodl jsem se ho přetřít, což jsem taky udělal, jak vidíš, jenže Bůh mě chraň, jestli si teď nemyslím, že jsem udělal chybu, protože když byl žlutej, tak měl ten nos charakter, jestli mi rozumíš, jenomže teď je to zkrátka jen obyčejnej klaunskéj nos, jakejch si ve svém pozeňnaným životě viděl mraky, a k čemu je něco takovýho?“ Nezdálo se, že vyžaduje odpověď, protože seskočil z pódia a s brbláním zmizel za rohem strašidelného zámku.

Kráčel jsem dál a došel až k Biči, kde šlachovitý malý mužík opravoval generátor. Jeho vlasy měly takovou tu oranžovou barvu, která není ani světlehnědá, ani zrzavá, které ale všichni zrzavá říkají, a byl posetý tolika světlými pihami, že vypadaly, jako by mu je někdo na tváře a nos pečlivě namaloval. Řekl jsem mu, že se jmenuju Slim MacKenzie, ale on mi svoje jméno neprozradil. Vycítil jsem z něho klanovou soudržnost, jakou si vypěstují lidé, co jezdí dlouhá léta po poutích, a tak jsem chvíli mluvil o těch nedoucích a ubožácích, u kterých jsem dělal po celém Středozápadě až po Ohio, zatímco on nepřestal mlčky pracovat na generátoru. Nakonec jsem ho nejspíš přesvědčil,

že patřím k branži, protože si utřel ruce od oleje do hadru, prozradil mi, že se jmenuje Rudy Morton, ale všichni mu říkají Rud'och, kývl na mě a zeptal se: „Hledáš práci?“ Odpověděl jsem, že hledám, a on na to řekl: „Personál tady najímá Jelly Jordán. Je to náš mazač a je taky pravá ruka Artura Sombry. Najdeš ho nejspíš v kanceláři vedení.“ Řekl mi, kde ji najdu, kousek od začátku hlavní cesty, a já mu poděkoval, a i když jsem se neohlédl, věděl jsem, že se za mnou dívá po celou dobu, co jsem se od něj vzdaloval.

Než abych obcházel kus pouti, vzal jsem to napříč prosluněným prostranstvím a další zaměstnanec pouti, jehož jsem potkal, byl mohutný muž, který se ke mně blížil se svěšenou hlavou, ruce v kapsách, ramena povislá, a na tak prosluněný den vypadal až příliš rezignovaně.

Mohl mít dobrých sto devadesát centimetrů, široká ramena a mohutné paže, sto dvacet kilo svalstva, nápadný zjev, i když teď byl celý schoulený do sebe. Hlavu měl mezi herkulovskými rameny sklopenou tak nízko, že jsem mu neviděl do obličeje, a věděl jsem, že on mě taky nevidí. Zabraný do sebe kráčel mezi masivním zařízením, dupal po kabelech, brodil se nánosy odpadků. Báł jsem se, že ho vylekám, a tak dřív než jsem k němu došel, jsem zvolal: „To máme ale krásně, co?“ Udělal další dva kroky, jako by potřeboval právě tolik času na to, aby postřehl, že můj pozdrav patří jemu. Stáli jsme od sebe pouhých dva a půl metru, když ke mně vzlhl, a pohled do jeho tváře mě zamrazil v morku kostí.

Skřet! pomyslel jsem si.

Téměř jsem hmátł po noži v botě.

Ach, Bože můjto ne! Další skřet!

„Říkal jste něco?“ zeptal se.

Když přešel první nával hrůzy, viděl jsem, že to přece jenom není skřet, nebo přinejmenším že to není skřet jako ti druzí. Vypadal přízračné, ale v rysech jeho obličeje nebylo

nic prasečího ani psího. Neměl masitý rypák, zahnuté tesáky, ani stočený hadí jazyk. Byl to člověk, ale byla to lidská zrůda s lebkou deformovanou tak, že dokazovala, že Bůh má občas zvláštní, morbidní nálady. Ve skutečnosti...

Představte si, že jste božský sochař, který opracovává maso, krev a kosti, a má přitom zrovna těžkou kocovinu a nechutný smysl pro humor. Teď začínáte modelovat mohutnou zvířecí čelist, která neustupuje s tím, jak se blíží k uším vašeho výtvoru, jak to u bývá v normálních obličejích, avšak končí znenadání nepěkně zbytnělými kostními vybouleninami připomínajícími šroubové matice, jaké měla ve filmové verzi Frankensteinova příšera.

Nad tyto nevidané boule nasadíte svému nešťastnému výtvoru uši, které vypadají jako dva pomačkané zelné listy. Pro ústa se inspirujete u lžícového bagru. Do nich nasázíte nadměrné množství velkých hranatých zubů, takže se tísni jeden na druhý a na několika místech se překrývají, a zbarvíte je tak dožluta, že se vaše stvoření bude stydět ve slušné společnosti otevřít pusou. Říkáte, že tolik krutosti už by mohlo stačit na vybití božího hněvu, který jste zakoušeli? Omyl. Patrně běsníte ve skutečně kosmických rozměrech, boží zloba, od níž se zachvívá vesmír od jednoho konce k druhému, protože modelujete i čelo silné jako pancíř a nepřestáváte, dokud netvoří převis nad očními důlky, jež se mění v temné jeskyně. V záchvatu zlovolného tvoření nyní do tohoto čela vyhloubíte díru, kterou umístíte nad pravé oko, avšak blíže k spánku, než leží důlek pod ní, a do ní vsadíte třetí oko, které ale nemá panenku ani duhovku, je to jen ovál tmavě oranžové tkáně. Když jste s tím hotovi, zbývají vám už jen dvě drobnosti k dovršení díla zvrhlého génia: doprostřed toho příšerného obličejce zasadíte dokonale vytvarovaný nos, abyste dráždili svůj výtvor představami, jak mohl vypadat, a do dvou spodních důlků vsadíte jasné, hnědé, laskavé, krásné, inteligentní, normální oči, nesmírně

výrazné oči, takže každý, kdo je spatří, musí rychle uhnout pohledem nebo se bezmocně rozplakat nad citlivou duší uvězněnou v této mase. Stačíte mě sledovat? Už si asi nechcete hrát na Boha, že? Co to do něj tu a tam vjede? Nezamýšlíte se nad tím občas? Povstalo-li takovéto stvoření z jeho pouhého rozmaru či náladovosti, představte si, v jakém rozpoložení asi musel být, když byl skutečně naštvaný, když stvořil peklo a seslal do něj vzbouřené anděly.

Boží hříčka promluvila znovu a hovořila laskavým, tichým hlasem: „Promiňte. Říkal jste něco? Byl jsem myšlenkami jinde.“

„Nooo... ehmm... říkal jsem jen... že máme dnes krásně.“

„Ano. To určitě máme, zdá se. Ty jsi tu nový, že?“

„Eehm... Jsem Carl... Slim.“

„Carl Slim?“

„Ne... tedy... Slim MacKenzie,“ řekl jsem a zvrátil hlavu, abych na něj viděl.

„Já jsem Joel Tuck,“ řekl.

Nedokázal jsem se vyrovnat se sytým zabarvením a měkkostí jeho hlasu. Při pohledu na něj bych čekal hlas podobající se zvuku tříštěného skla nebo roztloukaného kamení, plný nepřátelského chladu.

Podával mi ruku. Chopil jsem se jí. Byla to ruka jako každá jiná, jen větší.

„Jsem majitelem panoptika.“

„Aha,“ řekl jsem a snažil se nedívat do jeho prázdného oranžového oka, ale přesto jsem tam pořád hleděl.

Hlavní atrakcí panoptika bývaly nejčastěji lidské zrůdy, minimálně deset v jednom stanu.

„Nejsem jen majitelem,“ pokračoval Joel Tuck, „jsem i jeho hlavní atrakcí.“

„To nepochybně,“ přisvědčil jsem.

Rozesmál se a já zčervenal rozpaky, ale nedovolil mi vykoktat omluvu. Zavrtěl deformovanou hlavou, objal mě kolem ramen a s úsměvem mě ujistil, že se ho to nijak nedotklo.

„Po pravdě,“ rozpovídal se překvapivě, „je pro mě docela osvěžující potkat se s novým zaměstnancem pouti a nechat ho dát najevo zděšení. Víš, většina návštěvníků zaplatí vstupné do panoptika a pak přímo před mýma očima na mě vykuleně hledí, ukazují si na mě a šuškájí si o mně. Málokdo z nich má dostatek inteligence nebo dobrého vychování, aby je návštěva panoptika změnila k lepšímu, aby pocítili vděk za svůj šťastný osud. Necitlivá, tupá banda... nemusíme si o návštěvnících nic nalhávat. Ale zaměstnanci pouti dokážou být svým způsobem... někdy... stejně zlí.“

Přikývl jsem, jako kdybych chápal, o čem mluví. Podařilo se mi odvrátit pohled od jeho třetího oka, ale teď se zase zdálo, že se mi oči přilepily na jeho ústa, připomínající bagrovou lžici. Otevírala se zeširoka a zase zaklapávala, jeho boulovitá čelist skřípala a vydouvala se a já pomyslel na Disneyland. Rok před smrtí nás vzal otec do Kalifornie, do Disney-landu, který zrovna otevřeli, ale už tehdy tam ukazovali to, čemu říkali audioanimatroničtí roboti. Tváře měli jako živí lidé a také pohyby se v každém detailu podobaly lidským až na ústa, která se klapavě otevírala a zavírala a scházel jim jemný a propracovaný pohyb skutečných úst. Joel Tuck vypadal jako děsivý audioanimatronický robot, kterého konstruktéři z Disneylandu vyrobili z legrace s úmyslem vyděsit strýčka Walta.

Ať mě Bůh potrestá za mou necitlivost, ale očekával jsem, že groteskní člověk bude stejně groteskně uvažovat a mluvit.

Místo toho říkal: „Lidé od pouti si pořád tak úzkostlivě uvědomují svou tradici tolerance a sounáležitosti. Někdy mě jejich ohleduplnost rozčiluje. Ale ty\ Ty jsi zareagoval naprosto dokonale. Nebyla v tom ani morbidní zvědavost, ani samolibá nadřazenost, ani přemrštěný výraz falešného soucitu, jaký projevují návštěvníci. Neprojevils jsi přehnanou diplomatičnost ani naučenou lhostejnost, jakou mi dává najevo většina světských. Pochopitelně ses polekal, nestyděl ses ale za svou přirozenou reakci jako chlapec, který má dobré způsoby, ale zároveň je samozřejmě zvědavý, ano, Slime MacKenzie, takový jsi a je pro mě potěšením se s tebou seznámit.“ „Pro mě taky.“

Otevřenost, s jakou rozebíral moje reakce a motivace, mě přinutila ještě víc zčervenat, ale dělal, že si toho nevšiml. Pokračoval: „Teď už musím jít. V jedenáct začínáme a já musím připravit panoptikum. Navíc když je pouť plná lidí, nevycházím ze stanu bez zakryté tváře. Nebylo by správné děsit tímhle ksichtem někoho, kdo ho nechce vidět. A taky se těm mizerům nehodlám předvádět zadarmo.“

„Takže se uvidíme později,“ řekl jsem a pohledem jsem zase sklouzl k jeho třetímu oku, které se přivřelo, jako by na mě mrklo.

Pokročils o dva kroky a jeho šestačtyřicítksy zvěřily malé obláčky bílého prachu ze země vyprahlé srpnovým sluncem. Pak se ke mně znovu obrátil, zaváhal a konečně promluvil: „Co na pouti pohledáváš, Slime MacKenzie?“

Jak to myslíte? Zrovna na téhle pouti?“

„Ne, obecně. Proč jsi sem přišel?“

„No... abych měl kde spát.“

Jeho čelist se vydula a pohnula: „To není problém.“

Jídlo třikrát denně.“

„Ani to ne.“

„Kapesné.“

„Zasloužíš si víc než to. Jsi mladý, chytrý, rychlý. To poznám. Povedeš si dobře. Co ještě?“

„Myslíte... co ještě chci?“

„Ano. Co ještě?“

Vydechl jsem: „Anonymitu.“

„Ach tak.“ Jeho výraz mohl znamenat spiklenecký úsměv nebo úšklebek. Nebylo vždy snadné rozpoznat, co chce jeho zdeformovaná tvář vyjádřit. Měl mírně pootevřená ústa a v nich zuby jako zašlé a zrezné špice starého plotu, když se na mě zpytavě díval a uvažoval o tom, co jsem mu právě řekl, jako kdyby se chtěl dál vyptávat nebo mi dát radu, ale nad šťouralem zvítězil skutečný světský. Jen znovu zopakoval: „Ach tak.“

„Útočiště,“ řekl jsem a skoro jsem si přál, aby se vyptával, protože mě najednou posedla bláznivá touha svěřit se mu, povědět mu všechno o skřetech a o strýci Dentonovi. V měsících následujících poté, co jsem zabil prvního skřeta, jsem nabyl nezlomnou rozhodnost a přesvědčení potřebné k přežití a za celý fen čas a na všech svých cestách jsem se nasetkal s nikým, koho by poháněl stejně silný náboj, jaký jsem v sobě měl já. V Joelu Tučkovi jsem teď našel člověka, jehož utrpení, bolest a osamění délkou a intenzitou o mnoho převyšovaly moje. Ten člověk přijal nepřijatelné s nebývalou silou a grácií. Předě mnou stál někdo, kdo by dovedl pochopit, jaké to je žít stále ve zlém snu, bez chvíle oddechu. Nehledě na znetvořený obličej měl v sobě cosi otcovského a já neobyčejně toužil se o něj opřít a konečně po dlouhé době uvolnit slzy a povědět mu o pekelných stvůrách, které nepozorovaně chodí mezi námi. Avšak mezi mé nejvzácnější dary patřilo sebeovládání a podezíravost se ukázala jako nejvhodnější výbava k přežití a já nemohl jedno či druhé jen tak snadno odložit. A tak jsem jen zopakoval: „Útočiště.“

„Útočiště,“ řekl. „Myslím, že i to tady najdeš. Pevně v to doufám, protože... protože si myslím, že je potřebuješ, Slime MacKenzie. Myslím, že je potřebuješ jako sůl.“

Tahle poznámka se natolik vymykala duchu naší dosavadní krátké rozmluvy, že mě to zarazilo.

Chvíli jsme se jeden na druhého jen dívali.

Tentokrát jsem nehleděl do slepé oranžové bulvy v jeho čele, ale do jeho druhých očí. Měl jsem dojem, že v nich vidím účast.

Psychicky jsem v něm vnímal vstřícnost a vřelost. Cítil jsem však i uzavřenost, která se neprojevila v chování, matoucí náznak toho, že je někým jiným, než kým se zdá být, vágní pocit, že by mohl být i nebezpečný.

Projel mnou záchvěv hrůzy, ale nevěděl jsem, mám-li mít strach z něho, nebo z toho, co se mu může přihodit.

Tato chvíle se přetrhla jak tenké vlákno, ale nikterak dramaticky.

„Takže se uvidíme,“ řekl.

„Jo,“ odpověděl jsem vyschlými ústy a sevřeným hrdlem, ze kterého bych víc nevypravil.

Otočil se a odcházel.

Díval jsem se za ním, dokud mi nezmizel z očí, stejně jako se mechanik Rudy Morton díval za mnou, když jsem odcházel od Biče.

Znovu mě napadlo, že bych měl pout' opustit a najít si nějaké místo, kde by na mě zlá znamení a předtuchy tolik nedoléhaly. Ale měl jsem posledních pár drobných, byl jsem unavený osamělým putováním a potřeboval jsem někam patřit. A taky jsem měl dostatek prozíravosti na to, abych věděl, že osudu nelze uniknout, jakkoli mocně po tom člověk prahne.

Koneckonců pout' bratrů Sombrových vypadala jako dobré a přátelské místo pro zrůdu. Pro Joela Tučka i pro mě. Pro zrůdy.

Dcera slunce

Kanceláře pouti se nacházely ve třech čerstvě natřených karavanech, po nichž se klenuly zářivě namalované oblouky duhy. Stály v neúplném čtverci bez přední strany. Prostranství chránil přenosný laťkový plot. Pan Timothy Jelly“ Jordán sídlil v dlouhém karavanu vlevo a spolu s ním tam seděl i účetní a žena, která každé ráno vydávala role vstupenek.

Strávil jsem půlhodinu čekáním v přední místnosti s linoleem na podlaze, kde se plešatý účetní, pan Dooley, probíral stohy lejster. Při práci vytrvale uzobával z talířku s ředkvičkami, feferónkami a černými olivami a jeho kořeněný dech pronikal celou místností, avšak žádnému z příchozích to zřejmě nevadilo, ba si toho ani nevšiml.

Zpola jsem očekával, že sem někdo vtrhne a oznámí, že se pohřešuje někdo z pouti, nebo ohlásí nález mrtvoly poblíž autodromu, načež na mě všichni uprou zraký, protože jsem tu nový, privandrovalec, a tudíž na mě padá podezření, a že si všimnou provinilého výrazu v mé tváři a že... Poplach se nekonal.

Nakonec mi řekli, že pan Jordán mě už může přijmout, a když jsem vstoupil do jeho pracovny vzadu v karavanu, okamžitě jsem pochopil, kde přišel k přezdívice Jelly, tedy Rosol. Neměřil moc přes sto sedmdesát centimetrů, určitě měl i o dvacet čísel méně než Joel Tuck, ale vážil stejně jako on, přinejmenším sto třicet kilo. Obličej měl jako puding, bradu stejně beztvarou jako knedlík a na místě nosu mu seděla baňatá světlá bluma.

Když jsem vešel, po stole se mu právě v kruzích projíždělo dětské autíčko. V maličkém kabrioletu seděli

čtyři droboučcí klauni, a jak auto jezdilo, klauni jeden po druhém vyskakovali z míst a zase si sedali.

Jordán se chopil jiné hračky a mně jen řekl: „Koukni na tuhle. Tu jsem dostal včera. Je fantastická, naprosto ohromná.“

Postavil ji na stůl, kde se z ní vyklubal kovový pes s článkovanými nohama, které ho po stolní desce hnaly vpřed v řadě pomalých kotrmelců. Sledoval hračku s očima zářícíma radostí.

Rozhlédl jsem se po místnosti a spatřil hračky všude, kam můj zrak dopadl. U jedné stěny stála police na knihy, avšak místo knih v ní byla pestrá sbírka autíček, nákladňáků, figurek a taky větrný mlýn s pohyblivými lopatkami. V koutě visely dvě loutky na věšáku, aby se jim neza-motaly vodící dráty, a v druhém na židli vzorně seděla figurína pro břichomluvce.

Pohlédl jsem zpátky na stůl právě včas, abych viděl, že pes zrovna dokončil poslední, ještě pomalejší kotrmelec. Pak se zbývající silou natažené pružiny postavil na zadní a přední tlapy pozvedl, jako by si říkal o pochvalu za svou dovednost.

Jelly Jordán na mě pohlédl se širokým úsměvem: „Nejsou absolutně dokonalý?“

Okamžitě se mi zalíbil.

„Ohromný,“ přisvědčil jsem.

„Takže ty se chceš připojit k lunaparku bratrů Sombrových, jo?“ zeptal se mě a pohodlně se opřel, zatímco já jsem se posadil na druhou židli.

„Ano, pane.“

„Předpokládám, že nevlastníš žádný stánek a nechceš se dohodnout na provizi za to, když ho postavíme na hlavní cestu.“

„Ne, pane. Mně je teprve sedmnáct.“

„Neoháněj se přede mnou svým mládím. Už jsem zažil takhle mladé majitele. Znal jsem holčinu, co začala v patnácti tím, že odhadovala váhu návštěvníků, a vedla si velice dobře. Získala si publikum tak, že ke svému číslu přidávala další maličkosti, až si mohla dovolit koupit střelnici, a to byla zrovna v tvém věku. A že střelnice není nic levného. Pětatřicet tisíc babek stojí.“

„No tak já bych řekl, že ve srovnání s ní jsem měl v životě spíš smůlu.“

Jelly Jordán se usmál. Měl hezký úsměv. „Takže se chceš patrně stát zaměstnancem bratrů Sombrových.“

„Přesně tak, pane. Nebo kdyby třeba některý z majitelů atrakcí potřeboval pomocníka... „

„Neřekl bych, že jsi jen hrubá síla, hora svalů, co dovede jen rozhoupat Dive Bomber a roztočit ruské kolo, naložit nákladňák a přenášet na zádech těžká břemena. Mám – pravdu? Můžeš nabídnout něco víc než svůj pot?“

Naklonil jsem se vpřed: „Zvládnou i trikové atrakce všeho druhu, všechny ty hry, které musí mít v každém kole vítěze. Zvládnou dohlížet na hrací automaty. Dovedu celkem slušně vyvolávat, co slušně, lip než dvě třetiny vyvolávačů, které jsem slyšel na druhořadých poutích a jarmarcích, kde jsem pracoval, i když se nechci srovnávat se špičkou, která pravděpodobně končí v nejlepších podnicích, třeba jako je ten váš. Jsem taky dobrý jako živý cíl do vodních Stánků, kde se vrhají míčky, protože mi nevadí namočit se a poznámky, kterými zasypávám publikum, nejsou zlé, nýbrž veselé, takže ho ještě víc rozveselí. Umím spoustu věcí.“

„No, no, no,“ okřikl mě Jelly Jordán, „zdá se, že bohové dnes poctili bratry Sombrovy obzvláštní přízní, když nám seslali tak skvělého mladého všeuměla. Co? Vynikající. Naprosto vynikající.“

„Klidně si ze mě střílejte, pane Jordáne, ale moc prosím – najděte pro mě něco. Nezklamou vás.“

Povstal a břicho se mu zahoupalo. „Tak jo, Slime, myslím, že se o tobě zmíním Rye Rainesové. Je to jedna z majitelek atrakcí. Potřebuje někoho na obsluhu siloměru. Už jsi to někdy dělal?“

Jasňačka.“

„Fajn. Pokud jí budeš vyhovovat a pokud s ní vyjdeš, jsme domluvení. Pokud s ní nevyjdeš, vrátíš se sem a já tě nabídnu někomu jinému, nebo tě dám přímo na výplatnici bratrů Sombrových.“

Taky jsem se zvedl: „A ta... ta paní Rainesová...“

„Slečna.“

„Když už jste to nakoušl. Ono je nějak těžké s ní vyjít, nebo co?“ Usmál se. „Uvidíš. Teď co se týká spaní. Soudím, že jsi nepřijel s vlastním karavanem, stejně jako nemáš vlastní Stánek, takže bys rád přespával v jednom z trailerů, které slouží jako noclehárna a patří pouti. Zjistím, ke komu se dá dát spolubydlící, a ty zaplatíš za první týden Pracháči Dooleyovi, pokladníkovi, kterého jsi potkal vepředu.“

Ošil jsem se. „No, víte, já mám venku batoh a taky spacák a radši bych spal pod širákem. Je to zdravější.“

„To tady nedovolujeme,“ odpověděl. „Kdybychom to připustili, pole-hává nám tu za chvíli všude kolem banda povalečů, opíjejí se tu a souloží s kdečím, co jim přijde pod ruku, od ženských až po toulavé kočky, a za chvíli bychom vypadali jako hadrníci. Což nejsme, jelikož jsme po všech stránkách prvotřídní podnik.“

„Ach jo...“

Sklonil hlavu na stranu a zamžoural na mě: „Nemáš peníze?“

„No...“

„Nemůžeš zaplatit za nocleh?“

Pokrčil jsem bezradně rameny.

„Necháme tě bydlet zadarmo dva týdny,“ řekl. „Pak začneš platit jako každý druhý.“

Ježíš, děkuju, pane Jordáne.“

„Můžeš mi říkat Jelly, když jsi teď jedním z nás.“

„Děkuji, Jelly, ale mně bude stačit, když mě necháte bydlet zadarmo jeden týden. Pak už se postavím na vlastní nohy. Mám teď jít rovnou k siloměru? Víím, kde to je, a taky víím, že v jedenáct otvíráte, takže zbývá deset minut do začátku.“

Pořád na mě hleděl přimhouřenýma očima. Zalévaly mu je tukové váčky a nos se mu krčil, jako by se chtěl proměnit v sušenou švestku. Pak promluvil: „Už jsi snídal?“

„Ne, pane. Neměl jsem hlad.“

Je skoro čas na oběd.“

„Pořád nemám hlad.“

„To já mám hlad neustále,“ prohlásil. „Včera jsi večeřel?“

„Jako já?“

Jo, ty.“

„Jistě.“

Skepticky se ušklíbl, zahrabal v kapse, vytáhl z ní dvě dolarové bankovky a obešel stůl s rukou napřaženou ke mně.

„Ne, to ne, pane Jordáne...“

Jelly.“

„... Jelly. To nemůžu přijmout.“

Je to půjčka,“ řekl, chytil mě za ruku a peníze mi do ní nacpal. „Vrátíš mi to. O tom nepochybuju.“

„Ale já nejsem zase až tak bez peněz. Něco mám.“

„Kolik?“

„No... deset dolarů.“

Opět se usmál. „Ukaž mi je.“

„No...“

„Lháři. Kolik máš opravdu?“

Sklonil jsem hlavu k zemi.

„A teď vážně. Pravdu,“ oslovil mě varovně.

„No... já... dvanáct centů.“

„No vida! Úplný Rockefeller. Dobrý bože, jak pokořující pomyslení, že jsem ti chtěl půjčit peníze! Sedmnáctiletému boháči, určitě dědici majetku Vanderbiltových.“ Nacpal mi do ruky další dva dolary. „A teď mě poslouchejte, pane Frajere Brzobohatý. Půjdeš ke kiosku Sama Tri-zera, hned vedle kolotoče. Je to jeden z nejlepších stánků tady a otevírá hned pro první návštěvníky. Dáš si dobiý oběd a pak půjdeš za Ryou Rainesovou k siloměru.“

Přikývl jsem a cítil se zahanbený svou bídou, protože Stanfeussově nikdy nespolehali na nikoho jiného než zase na druhé Stanfeussovy. Ale přes ponížení a pohanu jsem cítil i vděk za nezištně míněnou dobročinnost tohoto tloušťka.

Došel jsem ke dveřím a natáhl se po klice, když se ozvalo: „Počkej ještě chvíli.“

Obrátil jsem se a spatřil, že se na mě dívá jiným pohledem než předtím. To odhadoval mou povahu, moje schopnosti a posuzoval můj smysl pro zodpovědnost, teď si mě ale prohlížel jako koně, na kterého má stanovit kurz sázek. „Jsi dobře stavěný mladík,“ řekl. „Máš svaly. Ramena. Dobře se pohybuješ. Vypadáš, že se o sebe umíš postarat, když jde do tuhého.“

Protože to vyžadovalo nějakou odpověď, vydal jsem ze sebe: „No... ano... jo.“

Zajímalo mě, jak by reagoval, kdybych mu pověděl, že jsem zatím zabil čtyři skřety – čtyři stvůry s prasečím obličejem, psími tesáky a hadími jazyky, s vražednými rudýma očima a s drápy jako rapíry.

Chvíli si mě mlčky prohlížel a pak konečně pokračoval: „Poslyš, pokud vyjdeš s Ryou, budeš dělat pro ni. Ale zítra bych potřeboval, abys udělal něco pro mě. Patrně nepůjde o nic dramatického, ale člověk nikdy neví. Může dojít i k nejhoršímu a ty se budeš muset s někým poprat. Ale nejspíš bude stačit, když budeš jen stát opodál a tvářit se hrozivě.“

„Jak si přejete,“ řekl jsem.

„To se ani nezeptáš, o co půjde?“

„Vysvětlíte mi to zítra.“

„Netoužíš po možnosti to odmítnout?“

„Kdepak.“

„Není to bez rizika.“

Pozvedl jsem ruku s jeho čtyřmi dolary: „Koupil jste si někoho, kdo je bere na sebe.“

„To ses prodal lacino.“

„Čtyřmi dolary jste si mě nekoupil, Jelly. To svou laskavostí.“

Cítil se z té lichotky nesvůj. „Tak už odsud vypadni, hod' do sebe oběd a začni na sebe vydělávat. Povaleče tu nevidíme rádi.“

S pocitem lepším, než jaký jsem měl během dlouhých uplynulých měsíců, jsem se vrátil do přední místnosti, kde mi Pracháč Dooley navrhl, že si tam můžu nechat věci, než mi najdou karavan, kde budu spát, a pak jsem zamířil ke kiosku Sama Trizera něco sníst k obědu. Těm místům se říká kiosky nebo taky stánky, protože nemají místa k sezení a jídlo můžete jen držet v ruce a jíst je ve stoje. Dal jsem si dva výtečné chili hotdogy, hranolky, vanilkový shake a pak jsem vyrazil po hlavní cestě.

Ve srovnání s běžnými výstavišti tohle patřilo k těm téměř velikým, avšak zdaleka nedosahovalo rozměrů těch opravdu důležitých výstavních areálů jako například v Milwaukee, St. Paulu, Topece, Pittsburghu či v Little Rocku, kam za vydařených dnů přišlo i čtvrt milionu návštěvníků. Čtvrtek však už předznamenává víkend. K tomu bylo léto, děti nechodily do školy a lidé měli dovolenou. Navíc v zemědělské Pensylvánii znamenalo výstaviště to největší vzrušení, jaké tu měli k dispozici, a lidé se sem sjížděli z míst vzdálených osmdesát i sto kilometrů, takže třebaže brány se otevřely teprve před okamžikem, prostranstvím proudila už dobrá tisícovka

návštěvníků. Stánky všech zdejších šejdířů se už otevřely pro veřejnost, i další atrakce už byly připravené, jejich provozovatelé lákali procházející dav, rozjela se i většina kolotočů a jízd. Vzduchem se nesla vůně pražené kukuřice, spalované nafty a prepáleného tuku. Celý okázalý snový podnik se pomalu dostával do obrátek a během několika hodin už poběží naplno – tisíce exotických zvuků, přepestré výbuchy barev a pohybu, který se bude rozpínat tak, až splyne s celým vesmírem, až nebude možné uvěřit, že mimo areál pouti existuje něco jiného.

Míjel jsem autodrom s lehkou předtuchou, že tam spatřím policii a dav zděšených přihlížejících, avšak pokladna byla otevřená, autíčka jezdila a návštěvníci křičeli pouze tehdy, když se jejich gumou obrněná vozítka srazila. Pokud si někdo povšiml čerstvých skvrn na podlaze, nenapadlo ho, že by mohlo jít o krev.

Uvažoval jsem, kam schoval můj neznámý pomocník tělo, a také o tom, zda někdy vystoupí z anonymity. A pokud a až se tak stane, co bude ode mě požadovat za své další mlčení.

Siloměr stál asi ve dvou třetinách první hlavní cesty, na vnější straně centrálního prostranství, hned vedle stánku s balónky a malého pruhovaného stanu kartářky. Jednoduché zařízení pozůstávalo z čalouněné desky zhruba půl metru na půl metru, umístěné na pružinách a konstruované tak, aby sílu úderů na ni vedených měřila na stupnici připomínající teploměr se zvonkem na vrcholu. Muži toužící oslnit své přítelkyně zaplatili pouhých padesát centů, obsluha jim podala kladivo, oni jím řádně máchlí a udeřili do desky. Úder vyhnal malý dřevěný hranol po stupnici, rozdělené na pět sekcí: BABIČKA, DĚDEČEK, CHLAPEČEK, SILÁK a PAŠÁK. Skuteční chlapáci, kteří vyhnali hranol až k vrcholu, aby tam rozezvučel zvonek, nejenže udělali dojem

na své dívky a zvýšili si tak šance dostat se jim do rána do kalhotek, ale také vyhráli plyšáka za pár šupů.

Vedle siloměru zaplňovali polici huňatí medvídci působící stejně lacině jako všechny ceny na podobných atrakcích a na židli vedle nich seděla ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy spatřil. Měla na sobě hnědé manšestrové džíny a hnědo-červenou kostkovanou blůzu a já si matně všiml, jakou má štíhlou a souměrnou postavu, ale popravdě to mi došlo až později, protože zpočátku veškerou mou pozornost pohltily její vlasy a obličej. Husté, hedvábně jemné lesklé vlasy, příliš plavé, aby se daly nazvat kaštanové, avšak také o něco víc hnědé na blondýnu, měla sče-sané k jedné straně tak, že částečně zakrývaly oko, čímž mi připomínala dávnou filmovou hvězdu Veroniku Lakeovou. Pokud vůbec měl její nádherný obličej nějakou vadu, pak snad jen tu, že jeho dokonalost jí dodávala poněkud chladný, odtažitý, nedostupný výraz. Měla velké modré, křišťálově průzračné oči. Srpnové slunce ji zalévalo tak, jako by seděla na pódiu a ne na otlučené dřevěné židli, a svítilo na ni jinak než na ostatní kolem. Zdálo se, že slunce jí nadrzuje, že na ni shlíží, podobně jako by se otec díval na svou nejmilejší dceru, zvýrazňuje přirozený lesk jejích vlasů, pyšně odhaluje porcelánovou pleť, zálibně zdůrazňuje její skvostně tvarované lící kosti a umělecky cizelovaný nos a nasvěcuje nezměrnou hloubku a bezpočet tajemství v jejích uchvacujících očích, aniž by je plně odhalilo.

Stál jsem tam omámený snad minutu či dvě, zatímco ona dohlížela na právě probíhající měření sil. Ze zástupu přihlížejících vylákala jednoho návštěvníka, přijala od něj padesát centů, cítila s ním účast, když nevyhnal dřevěný hranol nad CHLAPEČKA, a elegantně ho zlákala na tři další pokusy za pouhý dolar. Porušovala všechna pravidla platná pro pouťovou atrakci: netropila si z návštěvníků sebemenší posměch, dokonce ani hlas příliš nezvyšovala, a přesto se

jakýmsi zázrakem její slova nesla nad hudbou doléhající sem ze stánku cikánské kartářky, nad snaživým pokřikem vyvolávače ze stánku s balónky hned vedle a nad narůstajícím hřmotem probouzející se poutě. Nejzvláštnější bylo, že ani nevstala z židle, nepokusila se lákat návštěvníky energickým spektrem triků běžným pro vyvolávače, nepoužívala dramatická gesta, komické taneční kroky, hlasité vtípky, sexuální narážky, dvoj smysly, ani žádnou z jiných běžných technik. Její projev překypoval chytrou zábavností; byla přenádherná a přitom natolik prozíravá, aby věděla, že to stačí.

Brala mi dech.

Nedbale jsem se k ní šoural, což občas dělám v přítomnosti hezkých holek, až jsem k ní konečně přistoupil a ona si myslela, že jsem zákazník, který si chce udeřit kladivem, ale já jsem řekl: „Hledám slečnu Rai-nesovou.“

„Proč?“

Já na to: „Posílá mě Jelly Jordán.“

„Vy jste Slim? Já jsem Rya Rainesová.“

„Ach,“ vypravil jsem ze sebe překvapeně, protože vypadala jako holka, stěží starší než já, a nejakou obezřetná a tvrdá majitelka pout'ové atrakce, pro jakou jsem měl podle mého odhadu pracovat.

Tvář jí nepatrně proměnilo lehké zamračení, ale její kráse neuškodilo: „Kolik vám je?“

„Sedmnáct.“

„Vypadáte mladší.“

„Táhne mi na osmnáct,“ prohlásil jsem v sebeobraně.

„Tak to obvykle jde po sobě.“

„Prosím?“

„Potom vám bude devatenáct, pak dvacet a nic to nezastaví,“ odpověděla se zřetelnou stopou sarkasmu v hlase. Vycítil jsem, že by mohla lépe reagovat na energický postoj než na poníženost, usmál jsem se a řekl: „U vás to

podle všeho probíhalo jinak. Zdá se mi, že vy jste skočila z dvanácti přímo do devadesátky.“

Úsměv mi nevrátila a ani její chladnost se nezmírnila, avšak mrak z tváře zmizel. „Umíte mluvit?“

„Cožpak nemluvím?“

„Víte, co mám na mysli.“

Místo odpovědi jsem uchopil kladivo, udeřil o desku dostatečně tvrdě, abych rozezvučel zvonek a připoutal pozornost nejbližších návštěvníků, obrátil jsem se k publiku a pustil se do práce. Během pár minut jsem zkasíroval tři dolary.

„Půjde vám to,“ poznamenala Rya Rainesová. Při řeči mi pohlížela přímo do očí a její pohled mě rozehříval víc než srpnové slunce. „Musíte si jenom uvědomit, že tahle atrakce není žádná levárna, což už jste prokázal, a nechci, abyste se stal mistrem vytáček. Levárny a mistři vytáček nemají na pouť bratrů Sombrových přístup. A i kdyby měli, já bych to nepřipustila. Rozezvučet ten zvonek není snadné, je to naopak hodně těžké, avšak zákazník dostává šanci vyhrát řádným úderem, a jestliže vyhraje, má nárok na cenu, nikoli na vytáčky.“

„Rozumím.“

Svlékala ze sebe zástěru na drobné a mechanický měnič mincí, podávala mi je a přitom mluvila způsobem, za jaký by se nestyděl ani seriózní mladý zaměstnanec ve vedoucí funkci u General Motors: „Kolem páté vám sem někoho pošlu, abyste měl do osmi volno na večeri, na trochu spánku, budete-li ho potřebovat, a pak se vrátíte a zůstanete tu, dokud pouť nezavře. Účty mi pak donesete večer do přívěsu, který stojí dole na louce. Mám Airstream, ten největší, co se vyrábí. Poznáte ho podle toho, že jediný je zapražžený za fungl novou červenou jednotunovou dodávku Chevrolet. Pokud pojedete na rovinu, nepokusíte se o hlouposti jako třeba krácení tržby, zůstanete u mě. Mám i

několik dalších atrakcí a neustále hledám správné lidi schopné nést odpovědnost. Vyplácet vás budu na konci každého dne, a pokud se ukážete jako schopný vyvolávač a zvednete tržby, můžete očekávat procenta navíc. Pokud se mnou budete jednat na rovinu, od nikoho tady nemůžete dostat lépe placenou práci. Ale – a teď mě dobře poslouchejte a zapište si to za uši, velevážený –, jestli si usmyslíte brát mě na hůl, postarám se o to, abyste visel za koule v průvanu. Rozumíme si?“

„Ano.“

„Fajn.“

Vzpomněl jsem si na Jellho Jordana a jeho vyprávění o dívce, která začala jako odhadkyně váhy návštěvníků a v sedmnácti se pracovala mezi nejváženější majitele atrakcí, a zeptal se: „Nepatří mezi vaše atrakce i střelnice?“

„Střelnice, jeden Stánek, kde se odhaduje váha, házení kroužků na láhve, jeden kiosky s pizzou, dětský kolotoč nazvaný Vesele počmaráný trolejbus a sedmdesátiprocentní podíl v přidružené atrakci jménem Podivuhodný svět zvířat,“ vyjmenovala zřetelně. „A není mi ani dvanáct, ani devadesát. Je mi jednadvacet a prošla jsem si zatraceně trnitou cestu od nuly za zatraceně krátký čas. Toho všeho jsem nedocílila ani naivitou, ani slabostí, ani hloupostí. Nemám v sobě nic z návštěvníka pouti, a pokud si tohle vtlučete do hlavy, Slime, budeme spolu dobře vycházet.“

Aniž se zeptala, zda mám nějakou otázku, vyrazila pryč po hlavní cestě. S každým rázným krokem jí v upjatých džínsech pracoval její malý, pevný a vysoko posazený zadeček.

Díval jsem se za ní, dokud nezmizela v houstnoucím davu. Pak mi došlo moje nové postavení, odložil jsem zástěru i měnič, obrátil se k siloměru, chopil se kladiva, sedmkrát jsem jím postupně máchl a z toho jsem šesti údery rozezněl zvonek, až jsem konečně mohl stanout tváří v tvář

procházejícím návštěvníkům bez známky studu z převelice viditelné erekce.

* * *

Jak plynulo odpoledne, týral jsem siloměr se skutečným potěšením. Pramínek návštěvníků se rozrostl na proud a pak na skutečnou řeku, která se valila po hlavní cestě stápněná hřejivým slunečním svitem, a já z nich tahal lesklé půldolary skoro tak úspěšně, jako kdybych jim šacoval kapsy.

Dokonce i když jsem ten den spatřil prvního skřeta, někdy pár minut po druhé hodině, dobrá nálada a nadšení mě neopustily. Zvykl jsem si potkávat do týdne sedm až osm skřetů a o poznání víc, když jsem pracoval někde, kam se táhly davy, nebo když jsem projížděl přelidněnými velkými městy. Už dávno jsem zjistil, že jeden ze čtyř až pěti stovek lidí je přestrojený skřet, což dělalo jen ve Spojených státech zhruba půldruhého milionu, a asi bych se zbláznil dlouho před příchodem na pouť bratrů Sombrových, kdybych si nezvykl na jejich přítomnost všude, kam jsem se vrtl. Teď už jsem věděl, že si neuvědomují, jakou hrozbu pro ně představuju. Nevěděli, že dokážu jejich přestrojení prohlédnout, takže si mě nevšímali. Měl jsem pokušení zabít každého, který se mi připlétl do cesty, protože ze zkušenosti jsem znal jejich nepřátelský postoj vůči celému lidstvu i to, že jejich jediným cílem je působit na zemi bolest a hrůzu. Avšak zřídka jsem se s nimi setkával na osamělých místech, která umožňovala zaútočit na ně. Jestliže jsem nechtěl poznat vězení zevnitř, nemohl jsem si dovolit zničit ani jediné z těch nenáviděných stvoření před svědky, neboť ti neviděli ďábla ukrývajícího se pod lidskou skořápkou.

Skřet, který si to krátce po druhé hodině šinul kolem siloměru, vypadal dokonale sžitý s tělem návštěvníka, urostlého, plavovlasého, dobromyslně a přátelsky

vyhlížejícího, asi osmnácti– nebo devatenáctiletého kluka z vesnice ve vestičce, ustřelených džinsách a sandálech.

Šel s dvěma dalšími, zhruba stejně starými mladíky, z nichž ani jeden nebyl skřet, a působil jako ten nejnevinnější občan, jakého jste kdy spatřili, vtipkoval a trochu se předváděl a měl z toho radost. Avšak pod lidskou glazurou vyhlížel žhnoucímá očima skřet.

Vesničan se u siloměru nezastavil a nevyrušil mě tím z práce, zatímco jsem ho sledoval, jenže ani ne deset minut nato jsem spatřil druhou stvůru. Tahle na sebe vzala podobu zavalitého prošedivělého muže kolem pětapadesátky, avšak jeho skřeti formu jsem viděl zcela jasně.

Vím, že nemohu spatřit přesné fyzické rysy skřeta uzavřeného v jakémsi umělém pouzdře z masa. Na to je lidské tělo příliš zřetelné. Myslím si, že vnímám buď duši skřeta nebo biologický potenciál jeho tvarovatelné tkáně.

Ve tři čtvrti na tři jsem spatřil další dva. Navenek šlo o dvojici hezkých holek, kterým nebylo ještě dvacet, telátek z maloměsta oslněných poutí. Uvnitř však přebývaly bytosti s chvějícími se růžovými rypáky.

Do čtvrté hodiny odpolední prošlo kolem siloměru čtyřicet skřetů a pár z nich se dokonce zastavilo, aby vyzkoušelo svoji sílu, a od té chvíle mě dobrá nálada nadobro přešla. Pout' nemohlo navštívit víc než šest nebo osm tisíc lidí, takže počet stvůr mezi nimi výrazně převyšoval běžný průměr.

Něco se chystalo. Na pouti bratrů Sombrových mělo to odpoledne k něčemu dojít. Tohle výjimečné sročení skřetů mohlo mít pouze jedinou příčinu: měli se stát svědky lidského utrpení a neštěstí. Zdálo se, že jejich živočišný druh má nejen radost z naší bolesti, ale čerpá z ní i sílu, živí se jí, jako by naše muka pro ně představovala jediný – nebo základní – životodárný zdroj. Ve větších skupinách jsem je vídával jen v místech tragédií: před pár lety na pohřbu čtyř

fotbalových hráčů ze střední školy mého rodného města, kteří zahynuli při nehodě autobusu; při příšerné hromadné srážce aut v Coloradu; při požáru v Chicagu. Když jsem teď viděl stále větší množství skřetů mezi běžnými návštěvníky, zmocňoval se mě v tom srpnovém vedru chlad.

Než jsem přišel na vysvětlení, měl jsem sto chutí vytáhnout nůž z boty, podříznout aspoň jednoho nebo dva a pak běžet o život. Nakonec mi došlo, o co musí jít. Přišli se podívat na nehodu v autodromu, očekávali, že se tam dnes některý z jezdců zabije či zmrzačí. Ano, jistě. O to přece šlo té stvůře minulou noc, než jsem na ni zaútočil a zabil ji: připravovala „nehodu“. Když jsem o tom nyní uvažoval, bylo mi jasné, oč mělo jít, protože skřet manipuloval s elektrickým přívodem k motoru jednoho z vozítek. Zabil jsem ho, a tak jsem nevědomě uchránil nějakého nebohého—návštěvníka pouti před smrtí elektrickým proudem.

Po skřeti síti se nesla zpráva: Smrt, bolest, děsivé zmrzačení a davová hysterie, to vše zítra na pouti. Nenechte si ujít ohromující představení! Přiveďte manželky a děti! Krev a škvařící se maso! Podívaná pro celou rodinu!

V reakci na to sdělení se sem stahovali, avšak slibovaná pastva na lidském neštěstí se nekonala, tak jen chodili uličkami mezi atrakcemi a snažili se dovítit, co se stalo, a možná dokonce hledali skřeta, kterého jsem zabil.

Od čtvrté hodiny do páté, kdy mě přišel vystřídat náhradní vyvolávač, se mi postupně vracela nálada, protože žádného jiného ze svých protivníků jsem už nespátřil. Půl hodiny z doby volna jsem strávil pročešáváním davu, ale zdálo se, že skřeti pouť zklamaně opustili.

Vrátil jsem se ke kiosku Sama Trizera, abych si tam dal něco k večeři. Po jídle jsem se cítil o dost lépe, a dokonce jsem si cestou ke kanceláři, kde jsem se chtěl zeptat, který karavan mi přidělili k přenocování, pohvizdoval, když jsem u kolotoče narazil na Jellyho Jordana.

„Tak jak to jde?“ zeptal se zvýšeným hlasem, aby přehlušil hudbu orchestrionu.

„Výborně.“ Stáhli jsme se k pokladně, z cesty řinoucím se davům.

Pochutnával si na koblize s čokoládou. Olízl si rty a řekl: „Nezdá se, že by ti Rya ukousla kus ucha nebo některý z prstů.“

„Je rozkošná,“ řekl jsem.

Pozvedl obočí.

„Ale ano, je,“ snažil jsem se ho přesvědčit. „Možná trochu drsná a určitě mluví hodně bez obalu. Ale pod tou slupkou se skrývá slušná a citlivá žena, kterou stojí za to poznat.“

„No, máš pravdu. Naprostou pravdu. Mě nepřekvapuje to, co říkáš, ale to, že jsi to její drsné divadýlko prokoukl tak rychle. Většina lidí se neobtěžuje úsilím dobrat se k jejímu hezkému nitru a někteří je nikdy nespatří.“

Nálada se mi zvedla ještě víc, když jsem poslouchal, jak mi potvrzuje mou nejasnou intuici. Chtěl jsem, aby byla milá. Chtěl jsem, aby se pod maskou Ledové královny skrýval hodný člověk. Chtěl jsem, aby to byla žena, kterou stojí za to poznat. Nakonec to bylo tak, že jsem chtěl ji – a nechtěl jsem, aby předmětem mé touhy byla nějaká satorie.

„Pracháč Dooley ti našel místo na spaní,“ oznámil mi Jelly. „Možná by ses měl ubytovat už teď, když máš pauzu.“

Jdu na to,“ řekl jsem.

Cítil jsem se nádherně, když jsem se otáčel, že se vydám na cestu, ale pak jsem koutkem oka zahlédl cosi, co mě zdrtilo. Obrátil jsem se k němu a přál si, aby se mi to, co jsem spatřil, jen zdálo. Avšak nebyl to plod mé fantazie. Pořád jsem to viděl. Krev. Jelly Jordán měl obličej samou krev. Ne skutečnou krev, rozumíte. Dojídal čokoládovou koblihu a nebyl zraněný, necítil žádnou bolest. Šlo o jasnozření, o znamení nadcházejícího neštěstí. Ne jen tak

lecjakého neštěstí. Na Jellyho obličejí jsem spatřil jeho posmrtnou masku, otevřené nevidoucí oči, oplácané tváře zbrocené krví. Proud času ho nenesl jen k neštěstí, ale... k neodkladné smrti.

Zamrkal: „Co je?“

„No...“

Prorocký záblesk pohasl.

„Stalo se něco, Slime?“

Vidění zmizelo.

Neexistoval způsob, jak ho přesvědčit. A i kdybych ho přiměl uvěřit, nedokázal bych změnit budoucnost.

„Slime?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nic se nestalo. Jenom jsem...“

„No?“

Jenom jsem vám chtěl ještě jednou poděkovat.“

„Až zatraceně moc překypuješ vděkem, hochu. Nesnáším štěňata, co mi olizují ruce.“ Zachmuřil se. „A teď už se mi klid' z očí.“

Zaváhal jsem. Abych zakryl nejistotu a strach, zeptal jsem se: „Takhle se vy pokoušíte napodobovat Ryu Rainesovou?“

Znovu zamrkal a usmál se na mě: „Jo. Bylo to dobrý?“

„Mizerná náhražka.“

Nechal jsem ho tam stát rozesmátého, a jak jsem odcházel, snažil jsem sebe sama přesvědčit, že moje předtuchy nedocházejí vždy naplnění... (ačkoli docházejí)

... a že, i kdyby měl zemřít, ještě to potrvá...

(ačkoli jsem cítil, že to nepotrvá moc dlouho)

... a že, i kdyby k tomu mělo dojít už brzo, určitě mohu udělat něco, abych to odvrátil.

Něco.

Určitě něco.

Noční návštěvník

Dav pomalu řídil a stánky i atrakce na pouti začaly k půlnoci postupně zavírat, ale já nechal siloměr v provozu až do půl jedné, abych utržil ještě pár půldolarů, protože jsem se chtěl představit první den v nové práci jako CHLAPÁK a ne CHLAPEČEK. Bylo už pár minut po jedné, když jsem atrakci zavřel a vydal se k louce v zadní části výstaviště, kde měli lidé z pouti svoje příbytky.

Za zády domrkala poslední světla, skoro jako kdyby se bylo celé to představení konalo na mou počest.

Dole přede mnou na velkém poli obklopeném lesy stálo ve vyrovnaných řadách téměř tři sta přívěsů. Většina patřila majitelům atrakcí a jejich rodinám, avšak pár z nich vlastnili bratři Sombrové a pronajímali je těm, kteří se podobně jako já nezmohli na vlastní ubytování. Takovým karavanům někteří říkali „Gibtown na kolečkách“. Během zimy, kdy se poutě nekonaly, se většina zdejších lidí přesouvala na jih do floridského Gibsontonu – neboli Gibtownu, jak mu říkali místní, kteří město vybudovali –, kde žili jen světští. Gibtown se stal jejich přístavem, jejich spolehlivým útočištěm, jediným místem na světě, jež bylo jejich opravdovým domovem. Od půlky října do konce listopadu se stahovali do Gibtownu, proudili tam z poutí po celé zemi, od těch nejokázalejších, jakou provozoval třeba E. James Strates, až po ty nejmenší a nejubožejší. Tam ve floridském slunci na ně čekaly buď pěkně udržované pozemky, na nichž zaparkovali své přívěsy, nebo tam měli větší karavany usazené na stálých betonových základech, a v těch svatyních přečkali, dokud na jaře nezačaly zase poutě. Dokonce i mimo sezónu chtěli žít pospolu, stranili se okolního světa,

který jim připadal příliš těžkopádný, nepřátelský a uzavřený, svázaný mnoha nesmyslnými pravidly. Ať je cesty jejich potulné sezóny zavedly kamkoli, lpěli na ideálu Gibsontonu a každou noc se vraceli na známé místo, do tohoto Gibtownu na kolečkách.

Zbytek moderní Ameriky jako by se pomalu drobil: etnické skupiny jeví rok od roku menší soudržnost, o církvích a jiných institucích, které kdysi společnost stmelovaly, se často mluví jako o bezcenných a dokonce despotických, jako by se naši spoluobčané perverzně zhlédli v chaotickém mechanismu vesmíru a chtěli jej napodobit, i kdyby tahle cesta vedla k vyhlazení. Mezi světskými však panuje silný a uctívaný smysl pro soudržnost, který se s léty nezmenšuje.

Jak jsem sestupoval po cestě na sluncem prohřátou louku, bez doprovodu zvuků ztichlé poutě, jen za cvrkotu cvrčků, jantarový svit všech těch karavanů nabýval na přízračnosti. Jako by se v dusném ovzduší chvěl a nepůsobil už ani jako elektrické světlo, ale spíš jako táborové ohně a olejové lampy primitivního osídlení dávných dob. Ve skutečnosti, když se odmyslely moderní detaily zahalené v temnotě a zkreslené prapodivnými vzory, jež vrhalo světlo skrz záclony a žaluzie, Gibsonton na kolečkách vypadal a působil víc jako shromáždění cikánských povozů, které se sjely na místo proti vůli obyvatel nějaké evropské krajiny 19. století. Jak jsem se přibližoval a pak procházel mezi prvními přívěsy, tu a tam světla pohasínala, jak se unavení obyvatelé ukládali na lůžko.

Na louce panovalo ticho pramenící z všeobecné úcty jejích obyvatel ke svým bližním. Nikde nehrálo nahlas rádio ani televize, neplakaly děti ponechané bez dozoru, nikdo se hlasitě nehádal, neštěkali tu psi, nic z toho, co by člověk běžně očekával v takzvaném ctihodném sousedství ve světě

za zdejšími hranicemi. Denní světlo by rovněž odhalilo, že v uličkách mezi přívěsy se nepovoluje žádné smetí.

Už během pracovní pauzy jsem si zanesl svoje věci do nájemního přívěsu, který se mnou sdíleli tři další muži, a když už jsem tu byl, trochu jsem se rozhlížel, až jsem našel Airstream patřící Rye Rainesové. Teď jsem mohl zamířit přímo tam, obtěžkaný mincemi a tlustým svazkem dolarových bankovek v jedné kapse své zástěry na drobné.

Dveře byly otevřené a já spatřil Ryu v záři světla vydávaného lampou na čtení. Seděla v křesle a povídala si s trpaslíkem.

Zaťukal jsem na otevřené dveře a ona mě vyzvala: „Pojďte dál, Slime.“

Vstoupil jsem po třech kovových schůdcích dovnitř a trpaslice, neboť to byla žena, se na mě otočila, aby si mě prohlédla. Mohlo jí být stejně dobře dvacet jako padesát, těžko odhadnout při sto dvaceti centimetrech, běžně rostlém trupu, zmenšených končetinách a velké hlavě. Rya nás představila. Maličká žena se jmenovala Irma Lorusová a dohlížela na její stánek, kde se házely kroužky na láhve. Na nohou měla dětské tenisky, na sobě černé kalhoty a volnou blůzu broskvové barvy s krátkými rukávy. Její černé vlasy se podobně jako havraní křídla leskly hlubokým tmavomodrým nádechem. Byly nádherné a ona na ně byla jistě pyšná, protože jejich sestřihu a úpravě kolem prerostlého obličeje věnovala zjevně hodně péče.

„Ach, jistě,“ řekla Irma a podávala mi malou ručku. „Slyšela jsem

o vás, Slime MacKenzie. Paní Frazelliová, která se svým mužem Tonym vlastní palác Bingo, říká, že jste příliš mladý na to, abyste se staral sám o sebe, že nutně potřebujete domácí stravu a mateřskou péči. Harv Seveen, co mu patří jedna ze zdejších tanečních show, povídal, že působil, jako byste utíkal buď před odvodní komisí, nebo

před policií, která po vás jde za nějakou maličkost... třeba jste si udělal výlet v cizím autě... každopádně říká, že vypadáte sympaticky. Vyvolávači postřehli, že víte, jak přilákat kunčofty, a že za pár let by z vás mohl být nejlepší vyvolávač na pouti. A Boba Weylanda, kterému patří kolotoč, jste svým příchodem trochu vyvedl z míry, protože jeho dcera se do vás zakoukala a tvrdí, že umře, pokud si jí nebudete všímat. Je jí šestnáct, jmenuje se Tina a za povšimnutí stojí. A Madame Zena, jinak známá jako paní Pearl Yarnellová z Bronxu, naše cikánská kartářka, říká, že jste se narodil ve znamení Býka, je vám o pět let víc, než na kolik vypadáte, a že jste na útěku kvůli nešťastné lásce.“

Nepřekvapilo mě, kolik světských se na mě přišlo k siloměru podívat. Žili v uzavřeném společenství, byl jsem tu nový a jejich zvědavost se dala čekat. Poblouznění Tiny Weylandové mě ale přivedlo do rozpaků a psychické vjemy Madame Zeny mě pobavily. „Nu, Irmo,“ odpověděl jsem, „skutečně jsem narozený ve znamení Býka, je mi sedmnáct a zatím žádná dívka neměla ještě ani příležitost zlomit mi srdce. A pokud je paní Frazelliová dobrá kuchařka, můžete jí vyřídit, že každou noc před usnutím brečím, jen co pomyslím na domácí stravu.“

„Můžete přijít i ke mně,“ nabídla mi Irma s úsměvem. „Seznámím vás se svým mužem Pauliem. A co kdybyste se stavil třeba hned v neděli, v osm večer, jen co dojedeme na další štaci? Udělám kuřecí chili a jako moučník svůj vyhlášený dort, kterému říkám Černý les.“

„Přijdu,“ slíbil jsem.

Ze zkušenosti vím, že ze všech lidí kolem pouti trpaslíci nejrychleji přijmou neznámého, otevřou se mu, první ho pocítí důvěrou, usmějí se na něj a zasmějí se s ním. Zpočátku jsem tu zjevně všeobecnou družnost považoval za sebeobranný reflex, vyvolaný handicapem jejich vzrůstu. Říkal jsem si, že tak malí lidé se musí chovat přátelsky, aby

se nestali snadnými cíly rváčů, opilců a lupičů. Když jsem se ale lépe seznámil s více liliputy, postupně jsem shledával, že svým zjednodušeným výkladem jejich otevřené povahy jim křivdím. Trpaslíci jako skupina – a téměř každý jednotlivec v ní – oplývali silnou vůlí, sebejistotou a samostatností. Nebáli se života o nic víc než lidé běžného věku. Jejich extrovertní povaha pramení z jiných příčin a utrpení či soucit s nimi nemají vůbec nic společného. Té noci v Airstreamu Ryi Raine-ové jsem však neměl při svém mládí tolik zkušeností, abych dokázal pochopit jejich psychiku.

Té noci jsem nechápal ani Ryu, avšak diametrální odlišnost povah těch dvou žen mě ohromila. Irma byla vřelá a vstřícná, kdežto Rya zůstávala chladná a uzavřená. Irma měla krásný úsměv a plně jej využívala, avšak Rya mě zpytovala těma svýma křišťálovýma modrýma očima, které všechno pobíraly, ale nic nevracely, a zůstávala bez výrazu.

Jak seděla v křesle, naboso, jednu nohu nataženou před sebe a druhou přehozenou přes boční opěrku, představovala Rya pro mladého muže ztělesnění snů. Oblékla si bílé šortky a světležluté tričko. Nohy měla pěkně opálené, se štíhlými kotníky, krásnými lýtky, hladkými hnědými koleny a pevnými stehny. Nejraději bych po těch nohách sunul svoje ruce a cítil tuhé svalstvo jejích hýždí. Místo toho jsem ruce vrazil do zástěry na drobné, aby si nevšimla, jak se chvějí. Její tričko mírně zvlhlé srpnovým dusnem jí svůdně obepínalo ňadra a tenkou bavlnou jsem viděl i bradavky.

Rya a Irma představovaly jasný kontrast, dědičnou krásu a dědičný zmatek, dva protilehlé konce žebříčku biologické fantazie. Rya Rainesová ztělesňovala ženské fyzično, dokonalost linie a tvaru, oživlý sen, naplnění příslibu i záměrů matky Přírody. Avšak Irma připomínala, že navzdory všem složitým mechanismům a tisíciletím praxe příroda zřídka splní úkol, který jí dal Bůh: Tvořte k mému obrazu. Představovala-li příroda božskou invenci,

boží nástroj, jak říkávala má babička, proč se tedy Bůh nevrátil, aby toto nezdařené dílo napravil? Zřejmě používal opravdu mocný nástroj, jak dokazovala Rya Rainesová.

„Vypadáte na sedmnáct,“ říkala trpaslice, „ale nechováte se tak, ani tak nepůsobíte, to teda ne.“

Nevěděl jsem, co na to říct, a tak jsem jen zamumlal: „No...“

„Asi vám je sedmnáct, ale už jste chlap, tak je to. Nejspíš řeknu Bobu Weylandovi, že pro Tinu už jste moc dospělý, asi jo... Je ve vás něco tvrdého.“

„Něco... temného,“ ozvala se Rya.

„Ano,“ přisvědčila Irma. „To taky. Něco temného.“

Byly zvědavé, ale zároveň byly světské, takže jim sice nevadilo říkat mi, co si o mně myslí, ale nikdy by se nepříměly vyptávat se mě, aniž bych je k tomu vyzval.

Irma odešla a já jsem na kuchyňském stole spočítal před Ryou tržbu. Oznámila mi, že výnos přesahuje o dvacet procent průměr, zaplatila mi hotově denní mzdu a z onoho dvacetiprocentního přírůstku mi dala třicet procent, což mi připadalo solidní, protože jsem nečekal podíl na zvýšeném zisku dřív než po pár týdnech práce.

Skončili jsme účtování a já ze sebe svlékl zástěru na drobné už beze studu, protože erekce, kterou zakrývala, pominula. Stála u stolu vedle mě a já pořád viděl nedostatečně skryté obrysy jejích nádherných ňader a její obličej mně pořád bral dech, avšak turbomotor mého libida ve styku s její obchodní věcností a nesmlouvavým chladem už zpomalil na volnoběh.

Pověděl jsem jí, že mě Jelly Jordán požádal, abych pro něj zítra něco udělal, a že tedy nevím, zda budu moci obsluhovat siloměr, ale ona to už věděla.

„Až skončíte s tím, co od vás potřebuje Jelly,“ řekla, „jděte hned k siloměru a vystřídejte Marka, to je ten chlapík,

co to vzal za vás při dnešní pauze. Bude tam do té doby místo vás.“

Poděkoval jsem jí za výplatu, za to, že mi dala možnost ukázat, co ve mně je, ale neodpověděla, a tak jsem se otočil a nemotorně jsem zamířil ke dveřím.

Pak se ozvalo: „Slime?“

Zastavil jsem se a otočil se k ní: „Ano?“

Stála s rukama v bok, podmračená, oči přimhouřené a vzdorně nepřístupné, a já čekal, že mě za něco sjede, ale řekla jen: „Vítejte na palubě.“ Myslím, že ani netušila, jak odmítavě vypadá, ani že by vůbec věděla, že by mohla vypadat jinak.

„Díky,“ odpověděl jsem. „Jsem rád, že ji cítím pod nohama.“ Jasně a jasně jsem v ní vycítil dojemnou něhu, podivnou zranitelnost, skrývající se pod oním brněním, jež si vytvořila jako záštitu před světem. Řekl jsem Jellymu pravdu. Opravdu jsem vnímal citlivou ženu za tou maskou jedovaté Amazonky, za níž se ukrývala. Když jsem ale stál mezi dveřmi čelem k ní a viděl její vzdorný postoj vedle jídelního stolu pokrytého penězi, cítil jsem i něco jiného: smutek, který jsem si předtím neuvědomoval. Hluboký, dobře skrývaný a všeobjímající smutek. Tyto psychické vjemy byly sice nejasné a nezřetelné, avšak silně mě dojaly a já se k ní chtěl vrátit a obejmout ji, bez sebemenšího sexuálního podtextu, jen ji uklidnit a případně z ní sejmut něco z toho záhadného trápení.

Nevrátil jsem se k ní a neobjal ji, protože jsem věděl, že by si mé dobré úmysly špatně vyložila. Napadlo mě, že by mi dala jednu kolenem do rozkroku, smýkla by se mnou ke dveřím, srazila mě z kovových schůdků, až bych se rozplácl pod nimi, a tam bych dostal padáka.

„Jestli si povedete dobře u siloměru,“ řekla, „dlouho u něj nezůstanete. Dám vás k něčemu lepšímu.“

„Vynasnažím se.“

Zamířila ke křeslu, ve kterém seděla, když jsem vstoupil, a pokračovala: „Zamýšlím příští rok přikoupit jednu nebo dvě další atrakce. Velké atrakce. Budu potřebovat spolehlivé lidi, aby mi je řídili.“

Došlo mi, že nechce, abych odešel. Ne snad proto, že bych ji přitahoval, že by mi nedokázala odolat. Rya Rainesová prostě právě teď nechtěla zůstat o samotě. Obvykle ano. Avšak nyní nikoli. Snažila by se tu zdržet kohokoli. Nedával jsem najevo, že vnímám její osamělost, neboť mi docházelo, že si neuvědomuje, jak zřetelně z ní číší. Kdyby jí došlo, že její pečlivě udržovaná maska sebedůvěry je v téhle chvíli průhledná, uvedlo by ji to do rozpaků. A rozzlobilo. Svůj hněv by si pak zákonitě vybila na mně.

Řekl jsem tedy jen: „Doufám, že vás nikdy nezklamou.“ K tomu jsem se usmál, kývl na ni a dodal: „Uvidíme se zítra.“ A s tím jsem vyšel ven.

Nezavolala na mě. Ve svém postadolescentním, neustále dychtícím, nezkušeném a třeskutě romantickém srdci jsem doufal, že na mě promluví, a já, když se otočím, ji spatřím stát ve dveřích přívěsu, světlo ji bude k zbláznění nádherně zalévat zezadu, ona pak cosi tiše, tichounce řekne, řekne tiše něco nepředstavitelně svůdného, a já si ji pak odvedu na lůžko k noci nespoutané vášně. Ve skutečném životě to takhle nechodí.

Pod schůdky jsem se otočil, spatřila ona se za mnou opravdu dívala, ale zůstala uvnitř, kde se opět usadila v křesle. Byl to v té chvíli tak vzrušující pohled, že bych se nedokázal pohnout, i kdyby se na mě v tom okamžiku vrhal skřet s vražednými úmysly. Nahé nohy měla natažené před sebe a mírně roztažené a světlo lampy dodávalo její vláčné pleti olejový lesk. Mezi ňadry vykreslovalo stíny, které zvýrazňovaly jejich svůdné tvary. Štíhlé paže, ladný krk, bezchybná tvář, plavohnědé vlasy –to vše zářilo nádherně

jako zlato. Světlo ji nejen odhalovalo a milostivě laskalo; sama se zdála být zdrojem světla, jako kdyby místo lampy zářila sama. Sněsala se noc, avšak slunce neodešlo.

Odvrátil jsem se od otevřených dveří. S bušícím srdcem jsem udělal tři kroky do tmy uličkou mezi přívěsy, avšak zděšeně jsem se zastavil, protože jsem spatřil Ryu Rainesovou vyloupnout se proti mně ze tmy. Tahle Rya měla na sobě džínsy a špinavou blůzu. Zprvu se chvěla jako obraz na vodě, bezbarvá, jako ve filmu promítaném na rozvlněné špinavé prostěradlo.

Pak ale během vteřiny či dvou se zhmotnila tak, že byla k nerozeznání od skutečnosti, třebaže skutečná téměř jistě nebyla. Ani eroticky tato Rya nepůsobila. Měla strašidelně bledý obličej a z jednoho koutku jejích smyslných rtů vytékal pramínek krve. Teď jsem viděl, že blůzu nemá ušpiněnou, ale zakrvácenou. Šíjí, ramena, hrud' i břicho měla temné krví.

Promluvila hlasem jemným jak křídlo můry a z jejích zakrvácených úst plynula třepotavá slova: „ Umírám. Umírám. Nenech mě umřít... „

„Ne.“ Mluvil jsem hlasem ještě tišším než zjevení a nesmyslně jsem pokročil vpřed, abych objal a utišil Ryin přízrak s něhou a náhle získanou odpovědností, kterých by se mi nedostávalo, kdyby šlo o skutečnou ženu, toužící po útěše. „Ne. Nenechám tě zemřít.“

S proměnlivostí postavy ze snu náhle zmizela. Noc osaměla.

Klopýd jsem dusným vzduchem k místu, kde před chvílí stála.

Padl jsem na kolena a svěsil hlavu.

Zůstal jsem tak nějaký čas.

Nechtěl jsem přijmout smysl toho přízračného poselství. Avšak uniknout jsem mu nemohl.

Cožpak jsem urazil pět tisíc kilometrů, cožpak jsem dovolil osudu, aby mi vybral nový domov, cožpak jsem získal nové přátele jen proto, abych to všechno viděl padnout za oběť jakési neodhadnutelné katastrofě?

Jestliže dokážu předvídat nebezpečí, pak mohu varovat Ryu a Jellyho a kohokoli dalšího z potenciálních obětí, a jestli se mi podaří přesvědčit je o svých schopnostech, mohli by něco podniknout, aby odvrátili smrt. Avšak ať jsem se sebevíc snažil zjitřit smysly, nedokázal jsem postihnout ani náznak podstaty blížící se zkázy.

Věděl jsem jen, že souvisí se skřety.

V předtuše všeho, co jsem měl ztratit, se mi dělalo zle.

Konečně jsem se vyškrábal na nohy z trávy a prachu, kde jsem klečel několik minut. Nikdo mě neviděl ani neslyšel. Rya nepřistoupila ke dveřím svého přívěsu, nevyhlédla ven. Stál jsem sám zalitý světlem měsíce a písněmi cvrčků. Nedokázal jsem se postavit zpříma. Žaludek se mi kroutil a svíral. Za dobu, po kterou jsem byl uvnitř, zhasla další světla, a další teď pohasínala před mými zraky. Někdo si připravoval vajíčka na cibulce a noci se nesla lehká vůně, při níž by mi jindy vyhládlo, avšak za současného stavu jen zvyšovala mou nevolnost. Nejistě jsem vykročil k přívěsu, kde jsem měl přespávat.

Jitro se probudilo plné naděje, a když jsem ráno vstoupil na pouť ze šatny pod hlavní tribunou, vše zářilo a vypadalo slibně. Avšak když před pár hodinami padla na pouť tma, přistoupila temnota i ke mně, převalila se přese mě, zalila mě a celého zaplnila.

Už jsem se blížil k přívěsu, když jsem vycítil na sebe upřený pohled, ačkoli jsem nikoho nezahlédl. Zpoza některého přívěsu, možná zpod něj nebo i z něj, mě někdo pozoroval a já si byl víc než zpola jistý, že tento někdo

odklidil i skřetovo tělo z autodromu a později mě sledoval ze skrytého kouta pouti zahalené noci.

Byl jsem v tak beznadějně a zničené náladě, že jsem na to nedbal. Odebral jsem ke svému přívěsu a do postele.

Přívěs měl malou kuchyňku, obývací pokoj, koupelnu s toaletou a dvě ložnice. V každé stály dvě postele. Se mnou v ložnici bydlel jakýsi Barney Quadlow, neotesanec obrovské postavy a nepřiliš bystré mysli, kterému stačilo proplouvat životem bez pomýšlení na to, co se stane, až zestárne a neuzvedne už těžká břemena, zato s důvěrou, že se o něj pak pouť postará – což se skutečně stane. Už jsme se během dne potkali a chvilku spolu mluvili. Nijak blíž jsem ho neznal, ale působil poměrně přátelsky, a když jsem ho prozkoumal svým šestým smyslem, narazil jsem na nejklidnější osobnost, jakou jsem kdy v životě potkal.

Odhadoval jsem, že skřet, kterého jsem zabil v autodromu, byl podobně těžkopádný tvor jako Barney, což by vysvětlovalo, proč nikdo neztropil poplach, když se ukázalo, že zmizel. Takové hrubé síly nepatří mezi spolehlivé zaměstnance. Mívají toulavé boty a pouť se často nepřesouvá dost rychle z místa na místo, aby je to uspokojovalo, a tak zmizí.

Barney spal. Zhluboka oddychoval a já si dával pozor, abych ho neprobudil. Svlékl jsem se do spodního prádla, složil šaty, srovnal je na židli a natáhl se na lůžko jen tak na deku. Okno bylo otevřené a mírný větrík si našel cestu dovnitř, avšak noc byla velice teplá.

Neočekával jsem, že usnu. Někdy se však beznaděj může podobat únavě, tíze, kterou vleče mysl, a toto břemeno mě v překvapivě krátkém čase, ne delším než minuta, stáhlo do vítaného zapomnění.

V kostelním tichu a hřbitovní temnotě hluboké noci jsem se zpola probudil a spatřil postavu tyčící se ve dveřích ložnice. Světla nesvítila. Přívěs se nořil do

mnohohrstevných stínů, všechny různých odstínů černi, takže jsem nerozeznal, kdo tam stojí. Nechtělo se mi probouzet se úplně, a tak jsem si pomyslel, že Barney Quadlow jde na toaletu nebo se z ní vrací, avšak postava se nehnula tam ani zpět, jen tam stála a pozorovala. Navíc jsem z vedlejšího lůžka slyšel Barneyho oddychovat. Napadlo mě tedy, že to musí být některý ze dvou dalších mužů, s nimiž jsem sdílel přívěs... avšak i s nimi jsem se setkal a žádný z nich nebyl tak mohutný. Pak mě ale zmáhal a udolával spánek natolik, že jsem si pomyslel, že je to sama Smrt, Smrták s kosou, který si přišel pro můj život. Místo abych v hrůze vyskočil, zavřel jsem oči a odplul zase na snu. Pouhá smrt mě neděsila. V bezútešném rozpoložení, které mě uspalo a provázelo do nejasných snů, se mi představa takové návštěvy nijak zvlášť nepřičila... tedy byla-li tó Smrt, kdo mě přišel navštívit.

Vrátil jsem se do Oregonu. Jedině tak jsem se odvažoval vrátit se domů. Pouze ve snech.

Po čtyřech a půl hodinách spánku, na moje poměry dlouhém odpočinku, jsem se v pátek probudil ve čtvrt na sedm ráno. Barney ještě spal a další dva vedle taky. Oknem se dovnitř linulo šedé světlo připomínající prach. Postava už ve dveřích nestála – pokud tam kdy byla.

Vstal jsem a tiše vylovil čisté tričko, spodky a ponožky z batohu, který jsem si včera uložil do skříně. Celý ulepený, v neradostné náladě a natěšený na sprchu jsem to všechno nacpal do jedné boty, obě jsem uchopil a obrátil se k židli, abych si vzal i džínsy. Na modré látce jsem spatřil dva lístky bílého papíru. Nevzpomínal jsem si, že bych je tam byl položil, a v šedavém při svitu jsem nedokázal snadno přečíst, co na nich stojí, tak jsem je zmačkal do dlaně, popadl džínsy a tiše jsem zamířil předsíňkou ke koupelně. Tam jsem za sebou zavřel dveře, rozsvítil a položil boty i džínsy.

Zahleděl jsem se najeden lístek. Potom na druhý.

Hrozivá postava mezi dveřmi tedy přece jen nebyla iluzí nebo výplodem mé fantazie. Nechala mi tu dvě věci, o kterých se domnívala, že by mě mohly zajímat.

Šlo o dva volňásky toho druhu, jaký bratři Sombrové rozhazují plnými hrstmi místním papalášům a VIP všude, kde se pouť zastaví.

Jeden z nich platil na autodrom.

Druhý na ruské kolo.

8

Tma o polednách

Městečko Yontsdown v převážně hornatém pensylvánském okrese, po němž neslo jméno (22 450 obyvatel hlásala uvítací tabule při přejezdu hranic města), stálo na dnes už vytěžené uhelné sloji. Žilo z jedné ocelárny a oblastního železničního depa, jež si ještě plně neuvědomilo nevyhnutelný osud, jaký mu chystalo postupné chátrání. Představovalo další zastávku poutě bratrů Sombrových. Až ta poslední skončí v sobotu v noci, budou všechny atrakce rozebrány, naloženy a dopraveny sto šedesát kilometrů napříč státem na Yontsdownské okresní výstaviště. Horníci, hutníci a zaměstnanci depa si zvykli na víkendy trávené u televizorů, v místních barech nebo v jednom ze tří zdejších katolických kostelů, kde se konaly i společenské večery a pořádaly se večere pro zdejší komunitu. Na pouť se těšili stejně dychtivě jako zemědělci na předchozí štaci.

V pátek ráno jsem do Yontsdownu odjel s Jellym Jordánem a mužem jménem Luke Bendigo, který řídil naše auto. Seděl jsem vepředu vedle něho a náš rozložitý šéf se uvelebil samotný vzadu. V elegantním oblečení, volných černých kalhotách, hnědé polokošili a tvídovém saku se vzorem rybí kosti vypadal spíš jako vypasený statkář než světský. Z pohodlí Jellyho klimatizovaného cadillaku jsme za jízdy zemědělskou oblastí, jež brzy přešla v kopcovitý terén, mohli obdivovat zelenou krásu dusné srpnové krajiny.

Jeli jsme do Yontsdownu v předstihu, abychom umetli před poutí cestu. Po ní však pouť v časných ranních nedělních hodinách do města nepřejede. Tahle cesta vedla přímo do kapes yontsdowských volených zastupitelů a zdejších úředníků.

Jelly pracoval jako generální ředitel pouti bratrů Sombrových, což byla náročná a důležitá funkce. K tomu ale dělal i mazače a jeho povinnosti v této funkci často důležitostí zastínily cokoli, co dělal jako ředitel. Každá pouť zaměstnávala člověka, který měl za úkol podplatit veřejné činitele. Říkalo se mu mazač, protože promazával vztahy s místní policií, místními a okresními radními a některými dalšími důležitými státními úředníky ruličkami peněz a štosy volných vstupenek pro jejich rodiny a přátele. Pokud by se pouť snažila fungovat bez mazadla, bez tohoto úplatku, čekal by ji nájezd špatně naladěné policie. Ta by uzavírala atrakce, byť by byly sebepoctivější a neokrádaly návštěvníky o peníze. Policie by z pomsty a se zlovolným pohrdáním spravedlností a soukromým majetkem zakázala i ty nejcudnější taneční show, s odvoláním na výnosy ministerstva zdravotnictví by uzavírala kiosky, nehledě na příslušné certifikáty by označovala atrakce za životu nebezpečné a velmi rychle a účinně by přivedla takovou pouť ke křížku. Jelly měl v úmyslu podobné katastrofe v Yontsdownu předejít.

Na tu práci se dobře hodil. Mazač musel být okouzlující, zábavný a milý a přesně takový Jelly byl. K mazačovi patřila výmluvnost, schopnost vlichotit se do přízně a podplácet tak, aby to jako podplácení nevypadalo. Aby uchoval zdání, že nejde o úplatek, nýbrž jen o přátelský dar, což zkorumpovaným úředníkům umožňovalo uchovat si sebeuctu a důstojnost, musel si mazač pamatovat podrobnosti o policejních velitelích, šerifech, starostech a dalších úřednících, s nimiž rok co rok jednal. Musel se umět ptát na správné věci ohledně manželek i znát jména jejich dětí. Musel o ně jevit zájem a budit zdání, jako moc rád je všechny opět vidí. Nesměl se však chovat příliš troufale. Pořád zůstával koloto-čářem, v očích některých spořádaných občanů bezmála podřadným živočišným druhem, a přílišná družnost by se bezpochyby setkala s chladným odmítnutím. Někdy musel být i tvrdý a diplomaticky odmítnout požadavky na větší úplatek, než jaký byla pouť ochotna poskytnout. Podmazávání se podobalo provazochodectví, jenže dole bez záchranné sítě, zato s vyhladovělými medvědy a lvy.

Cestou pensylvánskou krajinou za naším posláním ušlechtilého úplatkářství Jelly bavil mě a Lukea Bendinga nekonečným přívalem žertů, vtipů, rýmovaček a veselých anekdot z jeho letitého pouťového života. Každý vtip si zjevně vychutnával a jeho recitace měla styl a náboj. Pochopil jsem, že hra se slovy, vtipné rýmy a nečekané pointy pro něj představují další hračky, příhodné věci, s nimiž si může krátit čas, když zábavné předměty na policích své kanceláře má právě mimo dosah. Svou ředitelskou funkci v podniku, kde se točily miliony, vykonával sice dobře, avšak stále si v sobě uchovával část osobnosti, která nikdy nedospěla, šťastné děcko, jež se zpod pětáctyřiceti let drsných zážitků a bezpočtu kilogramů sádla dívá na svět stále s ohromením.

Uvolnil jsem se a snažil se užívat si radosti, což se mi jakž takž podařilo, ale nedokázal jsem zapomenout na Jellyho zakrvácené tváře, na jeho otevřené nevidoucí oči, které jsem včera spatřil svým vnitřním zrakem. Jednou jsem zachránil svou matku před těžkým zraněním a možná i smrtí tím, že jsem ji přesvědčil o spolehlivosti svých předtuch a přiměl ji letět jiným letadlem, než kterým zamýšlela. Kdybych nyní dokázal spatřit přesnou povahu nebezpečí, které číhá na Jellyho, den a hodinu, kdy má přijít, možná bych ho také uměl přesvědčit a zachránit. Říkal jsem si, že se včas dostaví další přesnější vidění a já dokážu uchránit všechny své nové přátele. Třebaže jsem příliš nevěřil tomu, co jsem si namlouval, chytal jsem se té naděje, abych se nezřítíl do propastných hlubin zoufalství. Jellyho dobrému rozpoložení jsem dokonce sekundoval pouťovými historkami, které jsem znal, a on je odměnil větší dávkou smíchu, než jakou si zasloužil.

Od chvíle, co jsme vyrazili na cestu, Luke, vytáhlý čtyřicátník s jestřábím profilem, pronášel jen jednoslovné věty. Slova jo, ne, ach, bože jako by tvořila celou jeho zásobu. Nejdříve jsem si říkal, že má špatnou náladu nebo že je celkově netýkavý. Avšak smál se tolik co já a ve všech ostatních směrech se nechoval ani odtažitě, ani chladně, a když se konečně odhodlal vstoupit do hovoru jinou než jednoslovnou poznámkou, zjistil jsem, že koktá a z toho pramení jeho málomluvnost.

Mezi vtípky a rýmovačkami nám Jelly přibližoval Lislea Kelska, náčelníka policie v Yontsdownu, s nímž bude především jednat. Dáv-kovoval informace nedbale, jako kdyby nešlo o nic důležitého ani zajímavého, ale postupně se skládaly v nepěkný obrázek. Podle Jellyho byl Kelsko neotesaný grázl. Nebyl však hloupý. Byl to bídák. Měl však svou hrdost. Byl patologický lhář, avšak druhým na jejich lži neskákal, jak to u lhářů bývá běžné, protože neztratil

schopnost odlišit rozdíl mezi pravdou a podvodem. Ztratil jen úctu k tomu rozdílu. Kelsko byl zlý, sadistický, arogantní, sveřepý, nejproblematictější člověk, s jakým kdy Jelly musel jednat v tomto či kterémkoli z deseti dalších států, do kterých podnik bratrů Sombrových zajížděl.

„Očekáváte potíže?“ zeptal jsem se.

„Kelsko se nechá podmazat, nesnaží se vydojit víc,“ odpověděl Jelly. „Ale tu a tam si libuje ve výstrahách.“

„V jakých výstrahách?“

„Baví ho poštvat na nás občas pár svých lidí, aby nás zmastili.“ „Myslíte jako... ztloukli?“ zeptal jsem se znepokojeně.

„Přesně tak, hochu.“

Jak často k tomu dochází?“

„Od roku, kdy se Kelsko stal policejním velitelem, jsme tu byli už devětkrát a došlo k tomu v šesti případech.“

Luke Bendingo sundal jednu ruku s mohutnými klouby z volantu a ukázal si na asi čtyři centimetry dlouhou bílou jizvu, která se mu táhla dolů od koutku pravého oka.

Zeptal jsem se: „To máte z rvačky s Kelskovými lidmi?“

Jo,“ odpověděl Luke. „Ty zas-sraný svině.“

„Říkáte, že nám tak dává výstrahu. Jakou výstrahu?“ zeptal jsem se. „Co je to za blbost?“

Jelly mi to vysvětlil: „Kelsko nám tím chce dát na srozuměnou, že sice bere úplatky, ale nenechá sebou orat.“

„Tak proč to normálně neřekne?“

Jelly se zamračil a zavrtěl hlavou: „Hochu, tohle je hornický kraj, i když toho tady teď už ze země moc nedostávají, a nezmění se to, protože horníci, kteří v dolech pracovali, tu zůstávají a ti nikdy nebudou jiní. Nikdy. Na to můžeš vzít jed. Havířina je těžké a nebezpečné živobytí a rodí tvrdé a nebezpečné chlapy, vzdorovité paličáky. K tomu, aby člověk začal fírat, musí dojít buď ze zoufalství, z hlouposti a nebo z frajeřiny, když si chce dokázat, že je

zákeřnější než samy doly. Dokonce i ti, kteří nikdy nevlezli do šachty, i ti se učí tvrdým způsobům od starých mazáků. Lidi se tady v těch kopcích rádi perou jen z čiré radosti z rvačky. Kdyby nás Kelsko jen tak odbyl, kdyby nám dal jen slovní výstrahu, připravil by se tím o tu radost.“

Asi jsem si to jen namlouval ve strachu před holemi, vyztuženými obušky a gumovými hadicemi, ale jak jsme stoupali do stále kopcovitější krajiny, zdálo se, že den kolem nás pohasíná, vychládá a pozbývá radosti, jakou jsem cítil, když jsme vyráželi. Stromy tady vypadaly o dost ošklivěji než borovice, jedle a smrky, které jsem si dobře pamatoval z Oregonu, a strmá úbočí těchto východních hor, geologicky mnohem starších než pohoří Siskiyou, budila dojem temných a nemilosrdných věků, chátrání a z něj zrozené zlovolnosti. Uvědomoval jsem si, že dovoluji citům, aby mi zbarvovaly to, co vidím. Tahle část světa se vyznačovala zvláštní krásou podobně jako Oregon. Věděl jsem, že je nesmyslné podsouvat lidské city a záměry krajině, avšak nemohl jsem se zbavit pocitu, že tyčící se hory nás za cesty sledují a zamýšlejí nás natrvalo spolknout.

„Ale když na nás Kelskovi muži nastoupí,“ ozval jsem se, „nemůžeme se bránit. Proti policajtům to nejde. Přímo na policejní stanici, propána! To skončíme za mřížemi za útok na veřejného činitele a ublížení na zdraví.“

Jelly mi odpověděl ze zadního sedadla: „Ne, k tomu nedojde na stanici. Ani poblíž soudní budovy, kam musíme zajít, abychom nasypali zobání do kapes okresních radních. Dokonce ani ve městě k tomu nedojde. Kdepak. To můžu zaručit. Taky to, že na sobě nebudou mít uniformy, třebaže půjde nepochybně o Kelskovy takzvané muže zákona. Posílá je, když nemají službu, v civilu. Čekávají na nás u výjezdu z města, zatarasí nám cestu na některé nepřilíš frekventované silnici. Tříkrát nás dokonce zatlačili do příkopu, aby nás přinutili zastavit.“

„A začali se s vámi rvát?“ zeptal jsem se.

Jo.“

„A vy jste se taky rvali?“

„No to si piš,“ odpověděl Jelly.

Luke dodal: Je-je-je-lly je-je-je-dnou zlomil je-je-je-dnomu z nich ruku.“

„To jsem neměl dělat,“ ozval se Jelly. „To už bylo moc, víš. To už si člověk koleduje o průšvih.“

Otočil jsem se a změřil si tloušťka novým, uctivějším pohledem: „Ale když se můžete bránit, když nejde o čistě policejní mlátičku, proč s sebou nevezmete pár opravdu namakaných světských a nerozsekáte těm hajzlům huby? Proč s vámi jede někdo jako my dva, já a Luke?“

„To by se jim nelíbilo,“ odpověděl Jelly. „Chtějí nás trochu zmlátit a chtějí taky utržit pár šráků, které by potvrdily, že šlo o opravdovou bitku, víš. Chtějí sami sobě dokázat, jací jsou tvrdí hoši, havíři s železnými pěstmi, jaké měli i jejich tátové. Ale nemíní riskovat, že by z nich někdo vymlátil duši. Kdybych s sebou vzal někoho jako Barney Quad-low nebo Deke Feeny ze stanu Toma Catshanka... no to by se Kelskovi chlapi honem stáhli a nepustili by se vůbec do rvačky.“

„No a co by na tom bylo špatného? Snad se v těch rvačkách taky nevy-žíváte?“

„Ale kdepak!“ bránil se Jelly a Luke mu přizvukoval. Potom Jelly pokračoval: Jenže kdybychom je o rvačku připravili, kdybychom jim neumožnili předat Kelskovo varování, pak bychom s nimi měli peklo, jen co bychom rozbili stany a postavili pouť.“

„Kdežto když na rvačku přistoupíte,“ řekl jsem, „nechají vás pak při práci už na pokoji.“

„Teď jsi na to kápl.“

„To vypadá jako... jako by ta rvačka byla daň za to, že sem smíte vjet.“ Jo, něco na ten způsob.“

„To je šílené,“ řekl jsem.

„Naprosto.“

„A dětinské.“

„Říkal jsem ti už, tohle je hornická oblast.“

Minutu nebo dvě jsme jeli mlčky.

Přemýšlel jsem, zda se právě v tom neskrývá nebezpečí, které hrozí Jellymu. Možná se rvačka letos vymkne z rukou. Možná se mezi Kels-kovými lidmi najde skrytý psychopat, který se neovládne, jakmile se vrhne na Jellyho, a bude tak silný, že ho nikdo z nás od něj nedokáže odtrhnout, až bude pozdě.

Děsilo mě to.

Zhluboka jsem dýchal a pokoušel se obsáhnout proudy psychické energie, které mnou a kolem mne bez ustání probíhaly, abych si potvrdil svoje nejhorší obavy, abych našel třeba jen slabý náznak toho, že k setkání Jellyho Jordana se smrtí dojde v Yontsdownu. Nedokázal jsem vycítit nic kloudného. Snad to tak bylo dobře. Kdyby Jellyho mělo potkat neštěstí právě tady, určitě bych dokázal objevit aspoň jeho náznak. Určitě.

Oddech jsem si a řekl: „To jsem asi ten správný typ bodyguarda, jakého potřebujete. Dostatečně urostlý, abych se ubránil před těžším zraněním, ale zase ne tak, abych z toho vyšel bez šrámů.“

„Musejí dostat svou porci krve,“ přisvědčil Jelly. „To je uspokojí.“ „Panebože!“

„Včera jsem tě varoval.“

Já vím.“

„Říkal jsem ti, že by ses měl zeptat, o co půjde.“

„Vím.“

Jenže tys byl tak vděčný za práci, kterou jsi dostal, že ses do toho vrhl po hlavě. Skočil jsi, aniž jsi věděl, kam skáčeš, a teď v půlce skoku se najednou koukáš dolů a vidíš, že se na tebe sápe tygr a chce se ti zahryznout do rozkroku.“

Luke Bendingo se rozesmál.

„Myslím, že tahle situace mi dala cenné ponaučení,“ připustil jsem. „To určitě,“ souhlasil Jelly. „Řekl bych dokonce, že tak strašně cenné, že jsem na vahách, zda dávat ti ještě peníze za tuhle práci není ode mě až hanebně šlechetné.“

Zamračená obloha sestoupila o něco níž.

Borovicemi porostlé svahy po obou stranách silnice se semkly. Jehličnatým lesem prorůstaly ojedinělé pokroucené duby se sukovitými zčernalými kmeny, některé obtěžkané velikými neforemnými rakovinnými nádory dřevokazných hub.

Míjeli jsme osiřelou důlní věž, stojící pár set metrů od silnice, a polorozpadlý těžní vozík vedle plevelem zarostlého úseku kolejnic, jedno i druhé pokryté černým mazem, a potom hrstku šedých, oprýskaných domů volajících po nátěru. Kam se člověk podíval, viděl zrezivělé karosérie automobilů spočívající na betonových špalcích, jako by tu šlo

o oblíbenou zahradní dekoraci, něco na způsob sádrových trpaslíků nebo bazének pro ptáčky, jaké se vyskytují zase v jiných lokalitách.

„Příští rok,“ navázal jsem, „byste s sebou měl vzít Joela Tučka a nechat ho nakráčēt přímo do Kelskovy kanceláře.“

„Tak to by t-t-t-eda bylo ně-ně-ně-co,“ zvolal Luke a uhodil jednou rukou do palubní desky.

Pokračoval jsem: „Stačilo by, kdyby tam jen vedle vás stál, nic by neříkal, víte, nevyhrazoval by, ani nepředváděl žádná nepřátelská gesta. Dokonce by se usmíval, opravdu přátelsky by se usmíval a díval se na Kelska tím svým třetím okem, tím slepým oranžovým okem, a já se vsadím, že by na vás při výjezdu z města nikdo nečekal.“

„To teda určitě ne!“ přisvědčil Jelly. „Všichni by zalezli na stanici a vytrásali by si bobky z kalhot.“

Zasmáli jsme se a to trochu uvolnilo napětí, které jsme v sobě měli, avšak naše nálada se nezvedla na předešlou úroveň, protože pár minut nato už jsme vjížděli do Yontsdownu.

Bez ohledu na průmysl dvacátého století, na hutě, z nichž se v dále vznášel oblak šedého kouře a bílé páry, i na rušné depo, působil Yonts-down středověkým dojmem. Pod letní oblohou, pokovovanou ocelově šedými mraky, jsme projížděli úzkými uličkami, z nichž některé měly dlažbu z kostek. I přes vylidněné hoiy a spoustu pozemků k dispozici se tu domy tísnily jeden na druhý, jeden přes druhý přepadávaly, dobrá polovina z nich měla povrch mumifikovaný šedavé žlutým prachem a dobrá třetina by potřebovala nový nátěr, novou střechu nebo nová prkna na svoje propadající se přední verandy. Obchody, koloniály i kanceláře měly mdlý nádech a jen máloco, pokud vůbec něco, zde vykazovalo známky blahobytu. Černý ocelový most zbudovaný v éře hospodářské krize spojoval břehy kalné řeky, která dělila město, a pneumatiky cadillaku zpívaly pochmurnou smuteční píseň v jedné tónině, když jsme projížděli po jeho kovové vozovce. Jen pár budov mělo víc než pět či sedm pater, a tyhle stavby z cihel a žuly posilovaly mou představu středověkého města, protože mi připomínaly malé hrady: nevýrazná úzká okna působila jako obranné střílny, zahluobené vchody s masivními žulovými překlady, zbytečně mohutnými s ohledem na nevelkou váhu, jež na nich spočívala, vchody působící nehostinně a střežené tak, že by mě nepřekvapilo, kdybych nad některým z nich spatřil hroty padací mříže, a ploché střechy, jejichž ozubené hřbetnice se výrazně podobaly hradním cimbuřím.

Nelíbilo se mi tady.

Projížděli jsme kolem nesourodé jednopatrové cihlové budovy, jejíž jedno křídlo zničil požár. Části břidlicové střechy se propadly, většinu oken vyrazil žár zevnitř a cihly,

kteřé dávno ztratily barvu vlivem nahromaděných imisí z oceláren, dolů i depa, pokrývaly nad každým ze zejících oken antracitové jazyky sazí. Obnova budovy už začala a na místě se rojili stavební dělníci.

„Tohle je jediná základní škola ve městě,“ ozval se Jelly ze zadního sedadla. „Došlo tam loni v dubnu k mohutnému výbuchu nádrže na topný olej, i když tehdy už bylo teplo a netopilo se. Ani nevím, jestli se zjistilo, jak k tomu vlastně došlo. Hrozné neštěstí. Četl jsem o tom v novinách. Dostalo se to i do celonárodních zpráv. Uhořelo tu sedm dětí, hrůza, ale mohlo to dopadnout ještě mnohem hůř nebýt několika skutečných hrdinů z řad učitelů. Naprostým zázrakem tu nepřišlo o život třeba čtyřicet, padesát, možná i sto děcek.“ „Pro-pro-pro-proboha, to je dě-dě-dě-děsné,“ řekl Luke Bendingo. „Ma-ma-ma-malé děti.“ Zavrtěl hlavou. „Svět je-je někdy z-z-zlý.“ „Jo, to je,“ přisvědčil Jelly.

Ohlédl jsem se znovu na budovu školy. Z té vyhořelé stavby se na mě nesly velmi špatné vibrace a já měl neodbytný pocit, že v budoucnu na ni čeká další neštěstí.

Zastavili jsme na červenou vedle kavárny, před níž stál prodejní novinový automat. Z auta jsem si v Yontsdawn Register přečetl hlavní titulek: ČTYŘI OBĚTI BOTULISMU NA CÍRKEVNÍ SLAVNOSTI.

Jelly si ho musel taky všimnout, protože řekl: „Tohle zatracené žalostné město potřebuje pouť víc než kterékoli jiné.“

Jeli jsme ještě dva bloky, zastavili na parkovišti u radnice vedle několika černobílých hlídkových vozů a vystoupili z cadillaku. Třípatrová masa pískovce a žuly, v níž měla sídlo zdejší městská rada i velitelství místní policie, působila ze všech nejvíc středověce. Úzká, silně zahloubená okna kryly mříže. Okraj ploché střechy roubila nízká zídka, která připomínala hradní cimbuří víc než všechno, co jsem tu dosud viděl. Měla pravidelné výklenky mezi hranatými

zuby, jež měly střílny pro lukostřelce, kapsy pro pražce a končily špičatými kyticemi z kamene.

Budova yontsdovské radnice si nevynucovala odstup pouze architektonicky. Vyvolávala pocit, že stavba žije vlastním zlovolným životem. Měl jsem nepříjemný pocit, že toto seskupení kamene, malty a oceli nabylo jakýmsi způsobem vědomí, že nás sleduje, jak vysedáme z auta, a že vstoupit do něj se vyrovná lehkovážnému vykročení do otevřené ozubené dračí tlamy.

Nevěděl jsem, zda tento chmurný dojem pramení z mých psychických schopností, nebo si se mnou jen pohrává moje představivost. Někdy nebývá snadné to rozlišit.

Možná se o mě pokoušela paranoia. Možná jsem viděl nebezpečí, utrpení a smrt tam, kde žádné neexistovaly. To připouštím. Taky by se vás zmocnila paranoia, kdybyste viděli věci, jaké vídám já, nelidská stvoření pohybující se v přestrojení mezi námi...

„Slime?“ promluvil Jelly. „Děje se něco?“

„Ne.... Nic.“

„Nějak jsi pobledl.“

„Ne, nic mi není.“

„Tady se na nás nevrhnou.“

„Z toho strach nemám.“

„Už jsem ti říkal... ve městě nám dají pokoj.“

„Vím. Nemám strach z té rvačky. O mě se nebojte. Ještě nikdy jsem neutekl z boje a jsem si jistý, že neutechu ani z tohotohle.“

Jelly se trochu zamračil a řekl: „To mě ani nenapadlo.“

„Tak pojďme za Kelskem,“ dodal jsem.

Vstoupili jsme do budovy zadním vchodem, protože jdete-li upláct, nevcházíte hlavní branou a u recepcce se neohlašujete s tím, co máte na srdci. Jelly vešel první, Luke v těsném závěsu za ním a já jako poslední. Na chvíli jsem podržel dveře a ohlédl se ke žlutému cadillaku, zdaleka

nejzářivějšímu objektu v tomto ponurém místě. Popravdě na mě zářil až příliš. Myslel jsem na překrásně zbarvené motýly, přitahující svou oslnivou nádherou dravé ptáky, kteří je pohlcují s posledními záchvěvy jejich křídel. Cadillac náhle vypadal jako symbol naší naivity, bezmoci a zranitelnosti.

Zadní vchod nás zavedl do provozní chodby, z níž vpravo stoupaly schody. Jelly se po nich vydal a my jej následovali.

Byly dvě minuty po poledni a my měli s velitelem Lislem Kelskem domluvenou schůzku na dobu oběda, třebaže ne přímo na oběd, protože jsme byli kolotočáři a většina normálních lidí s takovými jako my raději nesedá k jednomu stolu. Zvláště pak takoví normální lidé, kterým jsme potajmu plnili kapsy.

Vězení a policejní stanice se sice nacházely v přízemí tohoto křídla, avšak Kelsko měl kancelář jinde. Vyšlapali jsme šest ramen betonových schodů a požárními dveřmi jsme vstoupili do chodby druhého poschodí, aniž jsme kohokoli potkali. Podlahu pokrývaly tmavozelené dlaždice z PVC a vzduch intenzivně zapáchal poněkud nepříjemnou dezinfekcí. Třetími dveřmi od zadního schodiště jsme vstoupili do soukromé kanceláře náčelníka policie. Dveře, jejichž horní část byla z mléčného skla se jménem a funkcí vyvedenými černými písmeny, byly otevřené. Vstoupili jsme.

Měl jsem vlhké dlaně.

Srdce mi bušilo.

Netušil jsem proč.

Bez ohledu na to, o čem mě ujišťoval Jelly, nepřestal jsem pomýšlet na léčku, avšak to mě teď tak neděsilo.

Něco jiného. Něco... co mi unikalo.

V přední kanceláři nesvítilo žádné světlo a měla jen jedno okno hned vedle chladicího zařízení na vodu. Jelikož

se ještě nedávno modrá letní obloha zcela poddala postupující armádě šedých mraků a jelikož žaluzie v okně byly napůl přivřené, matné světlo sotva stačilo k tomu, aby osvětlilo kovové registračky, pracovní stůl s vařičem a kávovou konvicí, prázdný věšák, obrovskou mapu okrsku na stěně a tři dřevěné židle stojící opěradly k jedné ze zdí. V přítmí se rýsoval pečlivě uklizený a nyní opuštěný stůl sekretářky.

Lisle Kelsko ji zřejmě poslal na předčasný oběd, aby vyloučil nebezpečí, že něco zaslechne.

Dveře do zadní kanceláře byly pootevřené. Za nimi bylo světlo a snad i život. Jelly se k nim bez váhání pustil potemnělou místností a my jej následovali.

V hrudi mi narůstal dak.

V ústech mi vyschlo tak, že jsem měl pocit, jako bych byl jedl prach.

Jelly zlehka zaklepal na druhé dveře.

Úzkou mezerou k nám dolehl hlas: „Pojďte dál, pojdte dál.“ Byl to baryton a i v těchto čtyřech slovech z něj zněla sebejistá autorita a samolibá převaha.

Jelly vstoupil, Luke šel těsně za ním a já zaslechl, jak Jelly říká „zdravíčko, náčelníku Kelsko, tak rád vás zase vidím“, a pak jsem jako poslední vkročil do překvapivě strohé místnosti s šedými stěnami bez fotografií či obrázků, s bílými žaluziemi a jen nejnutenějším nábytkem, skoro tak prosté jako cela. Nato jsem spatřil za velkým kovovým stolem sedět Kelska. Pohlížel na nás s neskrývaným pohrdáním a mně se dech vzpříčil v hrdle, protože Kelsko byl falešný, protože v lidské postavě, za člověčí glazurou se skrýval ten nejzákeřněji vyhlížející skřet, jakého jsem kdy viděl.

* * *

Patrně jsem měl očekávat, že místo jako Yontsdwn budou spravovat skřeti. Avšak pomyslení na lidi žijící pod krutovládou takových bytostí mi přišlo tak děsivé, že jsem je vytěšnil.

Doteď nevím, jak se mi podařilo skrýt zděšení, odpor i to, že vím o Kelskově děsivém tajemství. Stál jsem tam jako pitomec vedle Lukea, ruce sevřené v pěst podél těla, znehybněný strachem, ale zároveň podivně napružený jako ke skoku. Připadal jsem si nápadný jako kočka se zježenou srstí a hřbetem do oblouku a byl jsem si jistý, že Kelsko postřehne můj odpor a okamžitě prohlédne jeho příčinu. Avšak nikoli. Na mě s Lukem se sotva podíval a svou pozornost soustředil na Jellyho.

Kelskovi mohlo být něco málo přes padesát. Byl podsaditý, necelý metr osmdesát vysoký s dvaceti kily nadváhy. Na sobě měl khaki uniformu, avšak zbraň nenosil. Pod ocelově šedým ježkem na nás vyhlížel hranatý, tvrdý a nevlídný obličej. Huňaté obočí mu srůstalo nad očima spojenýma mohutným nadočnicovým obloukem a ústa zela jak nepěkná sečná rána.

Ani skřet, který Kelska obýval, nepředstavoval hezkou podívanou. Ještě nikdy jsem nespátřil žádnou z těch bestií, jež by nebyla odporná, i když pár jich bylo o něco méně hnusných než jiné. Některým tolik ne-žhnuly oči. Jiné neměly tak ostré zuby. Některé vyhlížely o něco méně dravě než jiné jejich druhu. (Tyto drobné odlišnosti skřetů svědčily o tom, že nejde jen o přeludy mé choré mysli... Kdybych si je jen vysnil, kdyby šlo jen o výplody šílenství, vypadal by jeden jako druhý. Nebo ne?) Nestvůrná bytost sídlící v Kelskovi měla rudé oči, které nejen žhnuly nenávistí, ale byly přímo její roztavenou esencí, pronikavější než oči kteréhokoli skřeta, jehož jsem dosud potkal. Pokožku kolem očí zbytnělou jako stará jizva a zbarvenou do zelena jako u hmyzu pokrývala síť prasklin. Odpornost nechutně masitého

rypáku zvyšovala kůže kolem nozder nabraná do vrásčitých bělavých laloků, které se chvěly a vlhce leskly, jak se stvoření nadechovalo a vydechovalo, a možná byly příznakem vysokého věku. I psychické vyzařování této bytosti svědčilo o nepředstavitelně starém zlu, tak starodávném, že i pyramidy ve srovnání s ním působily moderně. Byla to jedová výheň nenávislných pocitů a zlobných úmyslů, udržovaná po staletí v nejvyšším žáru, takže jakákoli šance na dobrou či nevinnou myšlenku se dávno vypařila.

Jelly hrál roli milého mazače s nadšením a neobyčejně šikovně a Lisle Kelsko předstíral, že není nikdo jiný než beznadějně tvrdohlavý, neústupný, omezený, prohnílý a despotický policajt z hornického kraje. Jelly si počínal přesvědčivě, avšak to, co předváděl Kelsko, si zasloužilo Oscara. Podával chvílemi tak dokonalý výkon, že i pro mé oči jeho lidská glazura zmatněla a skřet se uvnitř rozplynul, až se z něj stal jen beztvarý stín v lidském těle a nutil mě o to usilovněji se na něj soustředit.

Naše situace se z mého pohledu stala ještě neúnosnější, když minutu po nás vstoupil za našimi zády do Kelskovy kanceláře uniformovaný policista a zavřel za sebou dveře. I on byl skřet. Téhle lidské skořápce bylo asi třicet, byla vysoká, štíhlá, s hustými hnědými vlasy sčesanými dozadu z pohledného italského obličejce. Skřet uvnitř vypadal odpudivě, ale na první pohled nebyl tak odporný jako příšera v Kelskovi.

Když se dveře za námi s bouchnutím zavřely, trhl jsem sebou. Velitel Lisle Kelsko po mně blýskl očima z křesla, z něhož se při našem vstupu neobtěžoval vstát a odkud během Jellyho přátelského drmolení vrhal jen ocelové pohledy a úsečné nevlídné odpovědi. Musel jsem se tvářit divně, protože Luke Bendingo se na mě podíval rovněž zvláštním způsobem a pak mrkl jakoby na znamení, že všechno je v

pořádku. Když se mladý policista postavil s rukama zkříženýma na prsou do kouta, kde jsem na něj viděl, trochu jsem se uklidnil, ale ne moc.

Ještě nikdy jsem nepobýval v jedné místnosti s dvěma skřety najednou, natožpak s dvěma skřety tvářícími se jako policajti, z nichž jeden měl u boku nabitou bouchačku. Chtěl jsem se na ně vrhnout. Chtěl jsem bušit do jejich odporných obličejů. Chtěl jsem se dát na útěk.

Chtěl jsem vytáhnout z boty nůž a zabodnout ho Kelskovi do hrdla. Chtěl jsem křičet. Chtěl jsem zvracet. Chtěl jsem se zmocnit revolveru mladšího policisty, ustřelit mu hlavu a pár kulek napumpovat i do Kels-kovy hrudi. Avšak dokázal jsem jediné stát vedle Lukea, vyhnat hrůzu ze svých očí i z celkového výrazu a snažit se vypadat jen ustrašeně.

Setkání netrvalo ani deset minut a probíhalo přesně tak, jak Jelly předvídal. Kelsko si nás nedobíral, neponižoval nás, ani nás neprovokoval o nic víc, než jak mi Jelly vyprávěl. Nechoval se dokonce ani tak panovačně, krutě, sprostě, hádavě či hrozivě, jak napovídaly Jellyho barvitě příběhy, nebyl ani tolik sarkastický. Byl ledově chladný, to ano, arogantní, to taky, a plný neskrývaného pohrdání. O tom nebylo pochyb. Jiskřil přebytkem násilnického napětí jako silnoproudé vedení, a kdybychom něčím narušili izolaci, něčím se ho dotkli, odmlouvali mu nebo mu sebemenším způsobem dali najevo převahu, dostali bychom takovou ránu, na kterou bychom nikdy nezapomněli. My jsme však byli poníženi, tvární a ochotní ve všem vyhovět a on se držel zpátky. Jelly položil na stůl obálku s penězi a přisunul k ní i sešitky s volnými vstupenkami, nepřestával vtípkovat a vyptávat se na velitelovu rodinu, a my jsme zanedlouho splnili to, proč jsme sem přišli, a mohli jsme jít.

Vyšli jsme zpět na chodbu ve druhém patře, vydali se znovu k zadnímu schodišti, vyšlapali o patro výš, které teď

zelo prázdnotou, protože už nastal čas oběda, a procházeli jednou nehostinnou chodbou za druhou, až jsme dospěli do křídla, kde měl pracovnu starosta. Naše kroky klapaly na dlaždicích z PVC a Jelly vypadal stále nervózněji.

V jednu chvíli, šťastný, že jsme se zbavili společnosti skřetů, a také se vzpomínkou na to, o čem Jelly mluvil v autě, jsem řekl: „No tak to nebylo tak hrozné.“

„Ne. A to mě právě znepokojuje,“ odpověděl Jelly.

„Mě t-t-t-aky,“ přidal se Luke.

Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

„Proběhlo to až zatraceně hladce,“ vysvětloval Jelly. „Za celou dobu, co ho znám, se velitel Kelsko ještě nikdy nechoval tak vstřícně. Něco tu nehraje.“

„Ale co?“ ptal jsem se.

„To bych taky rád věděl,“ odvětil Jelly.

„Něco se chy-chy-chy-chystá.“

Jo, chystá,“ přitakal Jelly.

* * *

Starosta neměl tak prostou pracovnu jako policejní velitel. Elegantní stůl byl z mahagonu a na zlatavém plyšovém koberci stály i další drahé a vybrané kusy nábytku potaženého tmavozelenou kůží, který připomínal zařízení prvotřídního britského pánského klubu. Stěny pokrývaly diplomy a fotografie zachycující Jeho Ctihodnost při nejrůznějších formách dobročinnosti.

Volený uživatel této místnosti Albert Sectorsky byl vysoký okázalý muž oblečený konzervativně do modrého obleku s bílou košilí a modrou kravatou. Jeho obličej jevil rysy požitkářství. Zálibu v jídle odrážel obličej kulatý jak měsíc a bezpočet brad pod změkklými ústy. Lásku k dobré whisky prozrazovaly popraskané cévky, které dodávaly jeho lícím a baňatému nosu brunátný nádech. A celkově se kolem něho vznášel nepojmenovatelný, avšak nepochybný opar

promiskuity, sexuální zvrácenosti a děvkařství. Ke zvolení mu musel dopomoci nepředstavitelně srdečný smích, otevřené jednání a schopnost sledovat, co mu jeho protějšek říká, s takovou pozorností a zájmem, jako by dotýčný byl, přinejmenším pro něho, tím nejdůležitějším člověkem na světě. Uměl vtípkovat, plácát druhé po zádech a chovat se nadmíru družně. Celé to byl podfuk. Protože ve skutečnosti pod tím vším sídlil skřet.

Starosta Spectorsky nepřehlížel mě ani Lukea jako předtím Kelsko. Dokonce nám podal ruku.

Potrásl jsem jí.

Dotkl jsem ho, a přece jsem se jakýmsi zázrakem nepřestal ovládat, což nebylo snadné, protože dotknout se ho bylo horší než dotýkat se kteréhokoli ze čtyř skřetů, které jsem za uplynulé čtyři měsíce zabil. Dotknout se ho se blížilo mé představě, jaké to bude, až stanu tváří v tvář ďáblovi a budu mu muset podat ruku. V bodě našich spojených rukou se do mě jako žluč vlilo zlo, infikovalo mě, vyvolalo ve mně hnus. S ním mě zasáhl i výboj nemilosrdné nenávisti a žhnoucího vzteku, který z něj vystřelil, projel mnou a zvedl mi tep nejméně na sto padesát úderů za minutu.

„Rád vás vidím,“ řekl a široce se usmál. „Vždycky se těšíme, až zase přijede pouť.“

Výkon tohoto skřeta se dal srovnat s bezchybným ztělesněním člověka, jaké předvedl náčelník Lisle Kelsko. Podobně jako v jeho případě

i zde šlo o obzvlášť odpudivý exemplář rasy, jedince s ulámanými zuby, seschlého, bradavičnatého a podřobaného, jako kdyby šlo o posledního přežívajícího ze své pradávnejší generace. Jeho zářivé karmínové oči jako by odrážely barvu oceánu lidské krve, prolité pouze jeho přičiněním, stejně jako nezměrnou hlubinu palčivého lidského utrpení, jež on sám způsobil našemu pokořenému druhu.

Jelly s Lukem měli ze setkání se starostou Spectorským lepší pocit, protože podle nich se choval stejně jako jindy.

Můj pocit byl horší.

Jelly měl pravdu, když říkal, že se tu něco chystá. Až do morku kostí mnou projel ledový záchvěv, dočista mě zmrazil.

Něco tu nehrálo.

Něco tu hodně nehrálo.

Bože, stůj při nás.

* * *

Soudní budova Yontsdovského okresu stála naproti radnici. V kancelářích přilehlých k soudní síni pracovali rozmanití okresní úředníci.

V jednom z tamních kancelářských celků nás očekávala předsedkyně okresní rady Mary Vanalettová.

I ona byla skřet.

Jelly se k ní choval jinak než ke Kelskovi a Spectorskému, a to ne proto, že by v ní cítil skřeta nebo něco nelidského, nýbrž proto, že to byla žena, navíc přitažlivá. Mohlo jí být kolem čtyřiceti, štíhlá černovláska s velkýma očima a smyslnými ústy, a když Jelly rozvinul naplno své kouzlo, rděla se, flirtovala a hihňala se, jako by všechny jeho komplimenty přijímala, a on tomu začal věřit. Určitě si myslel, bůhvíjaký dojem na ni dělá, ale já jsem viděl, že ona podává o mnoho lepší výkon než on. Skřet v důmyslném lidském přestrojení, byť ne tak letitý a sešlý jako Kelsko nebo Spectorsky, netoužil po ničem jiném než Jellyho a nás všechny zabít. Myslím, že po tom touží všichni skřeti. Baží po potěšení dostat na jatka všechny lidské tvory, pěkně jednoho po druhém. Chtějí si zabíjení nadávkovat, vybíjet nás po částech, aby si vychutnali krev a utrpení. Mary Vanalettová měla stejné sadistické choutky, a jak jsem sledoval Jellyho, který ji bral za ruku, poklepal ji na

rameno a celkově se k ní měl, měl jsem co dělat, abych potlačil touhu odtrhnout ho od ní a vykřiknout: „Utíkejme!“

Na Mary Vanalettové bylo něco, co mi nahánělo husí kůži, přitom to však nesouviselo přímo s její skřeti podstatou. Viděl jsem něco, s čím jsem se předtím ještě nasetkal a co jsem si nepředstavoval ani v nejhorších snech. Průhlednou lidskou skořápkou jsem spatřil ne jednoho skřeta, ale rovnou čtyři: jednoho normálně vzrostlého, na jakého jsem byl zvyklý, a tři malé stvůry se zavřenými očima a nedotvořenými rysy. Ti tři jako by žili uvnitř velkého skřeta, jenž se tvářil jako Mary Vanalettová, konkrétně v jeho bříše, nehybně svinutí v evidentní poloze plodu. Tahle děsivá, odporná stvůra byla těhotná.

Nikdy předtím mě nenapadlo, že by se skřeti mohli množit. Stačilo mi, že musím čelit pouhé jejich existenci. Představa ještě nenarozených skřeticích generací s posláním ujařmit lidstvo jako dobytek byla nemyslitelná. Spíš jsem na ně pohlížel jako na zplozence pekel nebo příchozí z jiných světů v počtu daném tím, v jakém na náš svět přišli. Viděl jsem je jako vrcholně záhadné a dokonalé (třebaže nenávistné) výtvoiy.

To už neplatilo.

Zatímco Jelly škádlil Mary Vanalettovou, laškoval s ní a Luke s úsměvem jejich vtipkování sledoval z bidýlka na židli vedle mě, já jsem bojoval s odpornou představou skřeta s psí tlamou vrážejícího odporně deformovaný penis do studené a znetvořené vaginy rudooké potvory s prasečím rypákem, oba přitom hekají, sténají a funí, z tlam jim visí jazyky pokryté bradavicemi a jejich neforemná těla se vzrušeně zmítají. Avšak jen co se mi podařilo vytlačit ten odporný obrázek z mysli, vplížil se tam jiný: tři malí novorození skřeti, zbarvení jakou housenky, holí, lesklí a vlhčí, s rudě žhnoucími šílenými očky, malými ostrými drápy a špičatými zuby, jež ještě nepřerostly v hrozivé

tesáky, se derou jeden přes druhého a klouzavě vypadávají z matčina smrdutého lůna.

Ne.

Bože můj, tohle ne, prosím. Jestliže na to nepřestanu okamžitě myslet, sáhnu po noži v botě a zlikviduju tuhle okresní radní před Jellyho a Lukeovými zraky a pak nikdo z nás neopustí tohle město živý.

* * *

Nějak jsem to vydržel.

Nějak se mi podařilo dostat se z kanceláře se zachovaným zdravým rozumem a nožem nadále spočívajícím v botě.

Cestou z budovy jsme procházeli halou, která odrážela naše kroky hlučnou ozvěnou díky své mramorové podlaze, velkým sloupkovým oknům a klenutému stropu a z níž se vcházelo do hlavní soudní síně.

V náhlém popudu jsem přistoupil k masivním dubovým dveřím s mosazným kováním, pootevřel je na škvíru a nahlédl dovnitř. Právě projednávaný případ dospěl do fáze závěrečného dokazování, takže soud se ještě neodebral na oběd. Soudce byl skřet. Prokurátor byl skřet. Dva uniformovaní strážníci a soudní zapisovatelka patřili k lidské rase, ale v porotě zasedali tři skřeti.

Ozval se Jelly: „Copak, Siime?“

Otřesený tím, co jsem v soudní síni spatřil, nechal jsem dveře samy zaklapnout a připojil se opět k Jellymu a Lukeovi. „Nic. Jenom mě to zajímalo.“

Venku na rohu jsme opět přešli ulici a já si prohlížel chodce i řidiče zastavující na červenou. Mezi zhruba čtyřiceti lidmi na tomto nedůležitém přechodu jsem rozpoznal dva skřety, což představovalo dvacetinásobek běžného průměru.

Úplatky jsme už rozdali a mířili jsme tedy podél radnice na parkoviště za ní. Došli jsme skoro až ke cadillaku, když jsem najednou řekl: „Momentík. Na něco se musím podívat.“ Otočil jsem se a vyrazil zpátky.

Jelly za mnou volal: „Kam jdeš?“

„Chvilíčku,“ odpověděl jsem a rozběhl se.

S bušícím srdcem a plícemi námahou ztěžklými jako litina jsem utíkal kolem radnice, zabočil k hlavnímu vchodu, vyběhl po pár žulových schodech a skleněnými dveřmi jsem vpadl do haly, jež byla o poznání méně výstavná než v soudní budově. V přízemí se nacházely kanceláře různých městských odborů, včetně policejního velitelství nalevo. Protlačil jsem se několika dveřmi z ořechového dřeva s matnou skleněnou výplní až do předpokoje obkrouženého dřevěným zábradlím.

Za přijímacím pultem na půlmetrovém stupínku seděl policejní seržant. Byl to skřet.

S propisovačkou v ruce zvedl oči od složky, kterou zpracovával, shlédl na mě a zeptal se: „Potřebujete něco?“

Za ním se rozkládal velký otevřený prostor zaplněný tuctem pracovních stolů, vysokými registračkami, fotokopírkou a dalšími kancelářskými nezbytnostmi. V rohu cvakal dálnopis. Z osmi civilních úředníků byli tři skřeti. Mezi čtyřmi muži, kteří pracovali odděleně od úředníků a šlo tedy zřejmě o detektivy v civilu, byli dva skřeti. V místnosti se právě v té chvíli nacházeli tři uniformovaní policisté, všichni skřeti.

V Yontsdownu se skřeti vmísili nejen mezi běžné občany, z nichž si namátkou vybírali oběti. Válka mezi lidskou a jejich rasou tu byla velmi dobře organizovaná, přinejmenším na jejich straně. Zde tihle převlečení rozvratníci stanovovali zákony a dohlíželi na jejich plnění a běda nebožákovi, kteří by se proti nim sebemeně provinil.

„Co si přejete?“ zeptal se mě seržant od stolu.

„Eeee... hledám zdravotní odbor.“

„Na druhé straně hlavní dvorany,“ odpověděl netrpělivě.

„Jo, jo,“ řekl jsem v předstíraném zmatku. „Tohle je nejspíš policejní stanice, že?“

„No, baletní škola to není,“ odsekl.

Na odchodu jsem cítil, jak se mi do zad vpalují jeho karmínové oči. Vrátil jsem se ke žlutému cadillaku, kde na mě čekali Jelly s Lukem, zvědaví a nic netušící.

„Kam ses tak hnal?“ zeptal se Jelly.

„Chtěl jsem si pořádně prohlídnout hlavní vchod tady toho baráku.“ „Proč?“

Jsem blázen do architektury.“

„Vážně?“

„Jo, vážně.“

„Odkdy.“

„Už od dětství.“

Jsi pořád dítě.“

„Kdežto vy už ne a jste zase blázen do hraček, a to je o dost podivnější

než být blázen do architektury.“

Chvilí na mě zíral, pak se usmál a pokrčil rameny. „Asi máš pravdu. Ale s hračkami je větší sranda.“

Nasedali jsem do auta a já „řekl: „No, nevím. Architektura může být fascinující. A tohle město je plné fantastických příkladů gotických a středověkých staveb.“

„Středověkých?“ opakoval Jelly, zatímco Luke startoval motor. „Myslíš temný středověk?“

„Přesně tak.“

„Tak to máš pravdu. Celé tohle město patří do temného středověku, to určitě.“

* * *

Cestou z města jsme opět projížděli kolem vyhořelé základní školy, kde loni v dubnu zahynulo sedm dětí. Když

jsme ji míjeli poprvé, zaznamenal jsem vibrace, které věstily další tragédii na obzoru. Když jsem se teď blížil k budově a díval se na vyražená okna a sazemi pokryté zdi, z cihel začouzených ohněm se do mě opřela vlna jasnovidných vjemů. Můj šestý smysl ji vstřebával se vším všudy stejně skutečně jako řítící se vodní stěnu, měla váhu a sílu, s níž jsem se musel vyrovnat, vířící masu možností, pravděpodobností a nemyslitelných tragédií. S budovou se pojilo takové množství lidského utrpení a bolesti, že se nejen utápěla ve zlověstné auře, ale plula na rozvlněném moři smrtící energie. Vlna se hnala silou a rychlostí nákladního vlaku podobně jako ty obrovité hřebeny útočící na pobřeží, jaké známe z každého filmu z Havaje, ale něco tak černého a zlověstného jsem ještě nikdy neviděl, a náhle mě to vyděsilo. Z vlny už dopředu vystříkla pořádná sprška psychické energie, a jak její kapky dopadly do mé vnímavé mysli, „zaslechl“ jsem bolestný a vyděšený křik dětí... hukot a syčení ohně, praskajícího a vybuchujícího jako sadistický smích... zvonce požárního poplachu... zdi hroučící se k zemi s hromovým rachotem... volání... vzdálené sirény... „spatřil“ jsem nevýslovné hrůzy: apokalyptický oheň... učitele s planoucími vlasy... děti slepě klopytající v dusivém kouři... další děti, které zoufale a marně hledaly útočiště pod lavicemi, jak se na ně řítily ohořelé stropní trámy...

Něco z toho, co jsem viděl a slyšel, patřilo k dávnému požáru, k onomu dubnovému ohni, avšak některé obrazy souvisely s požárem, který se ještě nerozhořel, zvuky a vidění hrůz, jež ležely v budoucnosti, a v obou případech jsem cítil, že oheň nevznikl ani náhodou, ani lidskou nedbalostí či selháním techniky, ale že jej založili skřeti... Začal jsem pociťovat bolest, již zakoušely děti, žhnoucí žár, a pomalu jsem se vžíval do jejich děsu. Psychická vlna se tyčila vysoko nade mnou a lámala se směrem ke mně...

narůstala, temněla, černá tsunami tak mohutná, že mě určitě rozdrtil, tak ledová, že ze mě vysaje všechno životodárné teplo. Zavřel jsem oči, abych neviděl trosky školy, k níž jsme se blížili, a marně jsem se snažil vybudovat psychický ekvivalent oloveného štítu na ochranu svého šestého smyslu, chtěl jsem se odříznout od nechtěného jasnovidného vyzářování, z něhož, nikoli z vody, pozůstávala nadcházející ničivá vlna. Abych se odpoutal od představy školy, začal jsem myslet na matku a sestry, na Oregon, na pohoří Siskiyou... myslel jsem na nádhernou tvář Ryi Rainesové a na její sluncem protkané vlasy. Vzpomínky na Ryu a snění o ní mě nakonec účinně obrnily proti úderu nadcházející psychické tsunami, která mě nyní zasáhla, otloukla mě a prohnala se mým nitrem, aniž mě roztrhala na kusy nebo smeda s sebou.

Čekal jsem ještě půl minuty, a když jsem nepocítil nic paranormálního, otevřel jsem oči. Školu jsme už minuli. Blížili jsme se ke starému železnému mostu, který vypadal jako postavený ze zčernalých zkamenělých kostí.

Jelly seděl zase už na zadním sedadle a Luke se cele věnoval řízení, možná v obavě, že za sebemenší porušení místních dopravních předpisů by se na nás Kelskovi lidi vrhli s obzvláštní zlobou. A tak si ani jeden z nich nevšiml mého záchvatu, který mě na minutu zbavil řeči a zanechal mě bezmocně nehybného jako epileptika bez patřičné medikace. Byl jsem rád, že nemusím nic vysvětlovat, protože jsem si nevěřil, že bych svedl mluvit, aniž bych dal najevo svůj nepokoj.

Zmocnila se mě lítost nad lidskými obyvateli tohoto bohem zapomenutého místa. Jeden požár se už do jeho dějin zapsal, druhý, o hodně horší, je čekal, a já jsem věděl, na koho bych narazil, kdybych zašel do nejbližší hasičské stanice: na skřety. Vzpomněl jsem si na titulek, který jsem spatřil ve zdejších novinách – ČTYŘI OBĚTI

BOTULISMU NA CÍRKEVNÍ SLAVNOSTI – a věděl jsem, koho bych potkal na zdejší faře: démonického netvora s kolárkem, rozsévajícího účast a požeňání, podobně jako když zamořoval bramborový salát a fazole s vepřovým masem toxiny, tetelícího se radostí ve svém ctihodném převlečení. Musel to být pořádný zástup skřetů, který se shromáždil před základní školou onoho dne, ve chvíli, kdy utichly poplašné signály, aby s předstíraným úděsem sledovali katastrofu, jež se rozpoutala, aby navenek truchlili, zatímco se potajmu přižívovali na lidské bolesti, podobně jako se chodíme najíst k McDonaldu – každý dětský výkřik pro ně představoval sousto šťavnatého Big Maca, každý pronikavý šleh bolesti jim chutnal jako křupavý hranolek. V převleku za městské úředníky, navenek šokovaní a ohromení ztrátou, zdržovali se v městské márnici a nenasytně sledovali otce, kteří tam přicházeli identifikovat úděsné zuhelnatělé ostatky svých milovaných dětí. Vydávali se za přátele a sousedy plné zármutku a navštěvovali domácnosti truchlících rodičů, kterým nabízeli podporu a útěchu, avšak potajmu si vychutnávali sladký psychický nektar jejich bolesti a neštěstí podobně jako se pár měsíců nato, právě teď, rojili kolem rodin obětí otravy na církevní slavnosti. Bez ohledu na míru úcty a obliby, jaké se těšili zesnulí, yontsdovské pohřby jistě netrpěly malou účastí truchlících. Měli tu hadí hnízdo skřetů, kteří se vyplazili ven, kdykoli se jim naskytla příležitost k hodování na lidském utrpení. A pokud jim osud nedopřával dostatek obětí, aby se nasýtili, sami se pustili do vaření: zapálili školu, inscenovali závažnou dopravní nehodu, pečlivě naplánovali tragickou událost v ocelárnách nebo v železničním depu...

Z toho, na co jsem narazil v Yontsdovnu, mě nevydělala ani tak samotná překvapivě vysoká koncentrace skřetů, jako spíš jejich do té chvíle nevídaná touha a schopnost se

organizovat a ovládnout lidské instituce. Dosud jsem je vídal jen jako dravce potulující se lidskou společností a vybírající si oběti víceméně namátkou a v náhlém popudu.

V Yontsdownu se však chopili otěží moci a s děsivou cílevědomostí proměnili město a jeho okolí v soukromou zábavní rezervaci.

A tady, v pensylvánských horách, v tomto havířském závětrí, které zřídka upoutá pozornost zbytku světa, se i množili.

Množili.

Kristepane.

Zajímalo by mě, kolik dalších hnízd mají tihle upíři v jiných temných zákoutích světa. Byli to svým způsobem upíři, protože jsem cítil, že základní životodárnou sílu čerpají ne sice přímo z krve, ale z vyzařující atmosféry bolesti, utrpení a strachu, kterou kolem sebe šíří člověk ve chvílích zoufalství. Což je zanedbatelný rozdíl. Dobyččatům odsouzeným na porážku nezáleží na tom, na které části jejich těla si nejvíc pochutnají stolovníci u večeře.

Odjížděli jsme znatelně zamlklejší než při cestě sem. Jelly a Luke se hrozili útoku Kelskových lidí a mně se stále ještě nevrátila řeč po tom všem, co jsem spatřil, a taky při vidině neradostné budoucnosti žáků yontsdownské základní školy.

Vyjeli jsme z města.

Minuli jsme shluk černých pokroucených dubů zatěžkaných zvláštní houbou.

Nikdo nás nezastavil.

Nikdo se nás nepokusil vytlačit ze silnice.

Ještě nejsme dost daleko,“ řekl Jelly.

Od města nás dělilo půldruhého kilometru.

Míjeli jsme vzdálené domy volající po nátěru a nových střeších, vedle nichž na betonových kvádrech spočívaly rezivělé karoserie automobilů.

Nic.

Jelly a Luke byli čím dál tím napjatější.

„Takhle snadno by nás nepustil,“ ozval se znovu Jelly a měl na mysli Kelska. „Odhaduju ještě tak necelý kilometr.“

Město jsme měli už přes dva kilometry za sebou.

„Chtěl v nás vyvolat falešný pocit bezpečí,“ pokračoval Jelly, „a pak na nás udeřit jak tuna cihel. To měl celou dobu na mysli. A teď nás rozsekají. Vesničtí havíři si musejí přijít na své.“

Tři kilometry.

„To by nebyli oni, kdyby si tu zábavu odpustili. Každou chvíli je máme na krku...“

Čtyři kilometry.

Jelly teď prohlásil, že mela nastane u opuštěného dolu, kde se to ježilo vraky výklopných vozíků a dalších kovových pozůstatků, trčících jak zuby k nízkému šedému nebi.

Avšak tento památník zdejšímu zaniklému průmyslu se zjevil a my jej minuli bez pohromy.

Pět kilometrů.

Sedm.

Šestnáct kilometrů za městem si Jelly konečně oddechl a uvolnil se. „Tentokrát nás nechají na pokoji.“

„Proč?“ zeptal se Luke podezíravě.

„Už to párkrát udělali. Několik roků se obešli bez rvačky,“ vysvětloval Jelly. „Důvod jsme se nikdy nedozvěděli. Letos... nevím... možná to souvisí s požárem v té škole a s tím včerejším neštěstím na církevní slavnosti. Možná i Lisle Kelsko měl té hrůzy, co město zažilo, až nad hlavu a dostal strach, aby nás neodradil. Jak jsem říkal, ti chudáci ve městě si letos pouť zaslouží víc než kdy jindy.“

Jak jsme projížděli Pensylvánií a plánovali zastavit se někde na oběd, tak abychom k pouti bratrů Sombrových dorazili někdy zvečera, Jel-lymu a Lukeovi se začala vracet

dobrá nálada. Mně ale ne. Věděl jsem, proč nás Kelsko ušetřil obvyklé nakládačky. Udělal to proto, že na nadcházející týden měl v plánu něco horšího, jen co rozbijeme stany na výstavišti Yontsdownského okresu. Ruské kolo. Nevěděl jsem, kdy přesně k tomu dojde, a netušil jsem ani, co přesně mají za lubem, ale věděl jsem, že skřeti zaútočí na ruské kolo a že moje zneklidňující vidění krve na pouti rozkvetne jak ďábelské poupě v pochmurnou skutečnost.

9

Kontrasty

Po pozdním obědě a poté, co jsme se vrátili na silnici k poslední hodině a půl zpáteční jízdy, myšlenky na Yontsdown mě nepřestaly tížit a já už se ani nesnažil konverzovat nebo se smát Jellyho vtipům, i když některé byly docela legrační. Abych unikl, předstíral jsem dřímotu, sesul se na sedadle a hlavu svěřil stranou.

Myslí mi létaly horečnaté myšlenky.

Co jsou skřeti vlastně zač? Kde se tu vzali?

Je každý z nich loutkář, parazit, který se zahnízdí hluboko v člověku, ovládne mysl svého hostitele a začne zacházet s jeho tělem, jako by mu patřilo? Nebo jsou ta těla pouhé napodobeniny člověka, kdesi ve zkumavkách pěstované převleky, do nichž skřeti vklouznou stejně snadno jako my do nového obleku?

Tyhle a tisíce dalších otázek jsem si za posledních pár roků položil nespočetněkrát. Na každou z nich však existovalo zatraceně mnoho odpovědí, všechny mohly být pravdivé, ale

žádnou z nich jsem si nemohl vědecky ověřit, stejně jako mě ani jedna nemohla uspokojit.

Viděl jsem patričné množství filmů o létajících talířích, takže jsem měl odkud čerpat fantastické dohady. A poté, co jsem spatřil prvního skřeta, stal se ze mě vášnivý čtenář vědeckofantastických románů v naději, že některý autor už podobnou situaci vymyslel a nabídne mi vysvětlení, jež mě uspokojí stejně jako jeho románové postavy. Z těch často až barvitých příběhů jsem získal mnoho teorií, o kterých stálo za to uvažovat: skřeti mohli být mimozemšťané z dalekého světa, kteří tu ztroskotali, nebo tu přistáli s úmyslem podmanit si nás, nebo sem přiletěli, aby vyzkoušeli naši použitelnost k účasti v galaktické vládě, nebo se jen chtěli zmocnit všech našich uranových zásob, aby je použili k hyperpohonu motoru svých kosmických lodí, nebo si nás chtěli zatavit do plastových tub, aby měli něco chutného na zub během nekonečných a nudných letů spirálními galaxiemi. Bral jsem v úvahu všechny tyto možnosti, neodvrhl jsem žádnou, byť by vypadala šíleně – nebo naprosto hloupě –, ale o všech vysvětleních, jež mi nabízela science fiction, jsem nepřestával mít pochyby. Předně jsem se zdráhal uvěřit, že rasa schopná překonat světelné roky přiletí sem a místo hladkého přistání rozbije svoji loď. Jejich technologie by byla dokonalá, jejich počítače neomylné... A kdyby tak vospělá rasa zatoužila nás ovládnout, za jedině odpoledne by bylo po boji. Takže mně ty knihy přinesly stovky hodin skvělé zábavy, ale nenabídly mi ani stéblo, kterého bych se mohl chytit v nejhorších chvílích, nic bližšího mi o skřetech neprozradily a rozhodně mi ani náznakem nenapověděly, co bych proti nim měl dělat a jak bych nad nimi mohl zvítězit.

Druhá teorie, která se nabízela, vysvětlovala jejich původ v pekle, odkud se tihle démoni vyrojili se schopností omámit mysl lidí tak, abychom při pohledu na ně viděli zase jen lidi.

Věřil jsem v Boha (nebo jsem si to aspoň namlouval) a můj vztah k němu se občas dostával na úroveň zvláštního nepřátelství (přínejmenším z mé strany), takže mi nedělalo problém věřit, že by připustil existenci tak odporného místa, jakým je peklo. Rodiče byli luteráni. Brali mě a Sarah a Jenny skoro každou neděli do kostela, kde jsem měl tu a tam nutkání povstat v lavici a osopit se na kněze: „Je-li Bůh milosrdný, proč dovoluje, aby lidé umírali. Proč postihl rakovinou tu milou paní Hurleyovou, co bydlela kousek pod námi? Když je milosrdný, proč dovolil, aby Thompsonovic kluk padl v Koreji?“ I když na mě víra zanechala určité stopy, neměla vliv na mou schopnost logicky uvažovat a já se nikdy nedokázal smířit s rozporem mezi doktrínou o bezbřehé boží milosti a krutostí vesmíru, který pro nás Bůh stvořil. Peklo a věčné zatracení a démony jsem si proto uměl nejen představit, nýbrž znamenali téměř zásadní konstrukční prvek vesmíru sestrojeného božským architektem tak zvráceným jako ten, který kreslil plány toho našeho.

Avšak ani víra v peklo a démony mě nedokázala přimět uvěřit, že skřety lze vysvětlit na základě této mytologie. Jestliže povstali z pekla, měli by vyzařovat cosi... cosi vesmírného, měli by kolem sebe šířit ohromující dojem rozpoutaných božských sil, v jejich počínání a činnosti by měl člověk spatřovat neomylný cíl a vrcholné vědění, avšak v chabém psychickém vyzařování, které ze skřetů šlo, jsem nic z toho nevyčítával. Luciferova pěchota by navíc jistě měla neomezenou sílu, avšak tihle skřeti byli v mnoha ohledech ještě slabší než já, když neoplývali žádným z mých výjimečných darů a schopností. Na démony s nimi bylo příliš snadné pořízení. Na satanova pohůnka by sekera nebo nůž neplatily.

Kdyby se více podobali psům a méně prasatům, zpola by mě přesvědčili, že jde o vlkodlaky, bez ohledu na to, že neřádili jen za úplňku, nýbrž pořád. Zdálo se, že umí stejně

jako legendární vlkodlaci měnit tvar, výtečně imitovat lidskou podobu, ale když to vyžadovala situace, dokázali se navrátit ke svému původnímu, odpornému vzhledu, jak jsem viděl v autodromu. Kdyby se živil v pravém slova smyslu krví, považoval bych je za upíry, změnil bych své jméno na doktor van Helsing a už dávno bych začal vesele ostřit virtuální les dřevěných kůlů. Avšak zdálo se, že ani jedno z vysvětlení nesedí, třebaže jsem byl přesvědčen, že i jiní jedinci s okultními schopnostmi spatřili tyto skřety už před staletími a že z jejich vidění vzešly první historiky o proměně člověka v netopýra a děsuplné zkazky o vlčích. Koneckonců Vlad Napichovač, skutečný transylvánský panovník, jehož krvežíznivá záliba v masových popravách inspirovala smyšlenou postavu hraběte Draculy, patřil nejspíš ke skřetům. Jeho požitek z lidského utrpení je základním rysem všech skřetů, který jsem ke své smůle u nich pozoroval.

Takže onoho odpoledne ve žlutém cadillaku cestou z Yontsdownu jsem si kladl známé otázky a namáhal mysl, abych našel a přijal nějaké vysvětlení, avšak nic mě neosvítilo. Byl bych si býval mohl ušetřit námahu, kdybych byl nahlédl jen pár dnů do budoucnosti, protože jen tolik času mě dělilo od odhalení pravdy o skřetech. Neuvědomoval jsem si, jak blízko mám k tomu poznání, ale měl jsem zvědět pravdu už předposlední noc pobytu naší pouti v Yontsdownu. A když jsem konečně objevil původ a cíle nenáviděných skřetů, dostalo všechno smysl – okamžitý a příšerný – a já jsem si od té chvíle přál s vroucností podobné Adamově, když se za ním zavřely brány Ráje, abych je nebyl nikdy zjistil. Teď jsem však jen předstíral spánek, ústa pootevřená a tělo kolébající se volně v souladu s pohupováním cadillaku, a snažil se pochopit, najít vysvětlení.

* * *

Vrátili jsme se k bratrům Sombrovým v pátek v půl šesté odpoledne. Pouť se ještě koupala v letním slunci, ale všechna světla už svítla a všude se rojili návštěvníci. Zamířil jsem přímo k siloměru, vystřídal Marca, který vzal za mě služby, a pustil jsem se do úkolu zbavit kolemjdoucí zátěže mincí a bankovek v jejich kapsách.

Za celý dlouhý večer jsem na pouti nespátřil jediného skřeta, ale nijak mě to neuklidnilo. Příští týden v Yontsdownu jich přijde spousta, zaplní celou pouť a nahnou se obzvlášť k ruskému kolu s obličejí rozžářenými v sadistickém očekávání.

Marco se vrátil v osm, abych měl hodinu na večeri. Neměl jsem zrovna hlad, a tak jsem se potuloval po pouti, místo abych se vydal rovnou ke stánku, a za pár minut jsem stanul před Shockvillem, panoptikem patřícím Joelu Tučkovi.

Po celé délce atrakce se táhl transparent s odpornými malůvkami: LIDSKÉ PODIVNOSTI ZE VŠECH KOUTŮ SVĚTA. Dryáčnická a barvitá zobrazení Ctyřrukého Jacka (indián s párem rukou navíc), tetované lady Lily, třistačtyřicetikilogramové Glorie Neamesové („nej-tlustší žena světa“) a dalších zrůd od narození či vlastním přičiněním pocházela nepochybně z dílny Davida C. „Snapa“ Wyatta, posledního z velikánů mezi cirkusovými a pouťovými malíři. Jeho transparenty zdobily každou pouťovou atrakci, jejíž majitel si je mohl dovolit. Soudě podle podivností, jež slibovalo toto panoptikum, Joel Tuck si mohl dovolit nejen Wyatta, ale dal dohromady ansámbly, který mohlo náležitě zhodnotit jen Wyattovo bizarní malířské umění.

Nadcházel soumrak a před Shockville se shromáždil značný zástup civíci na Wyattovy nápaditě zruďné obrázky a naslouchající řečnění vyvolávače. Lidé v davu dávali sice najevo jistou zdrženlivost, tu a tam se ozval hlas, že se

nesluší vystavovat nebohé mrzáky, většina z nich však stejně toužila podívat se dovnitř. Některé z žen dělaly cavyky a chtěly, aby je k tak odvážné návštěvě někdo přemlouval, avšak většina návštěvníků, muži i ženy, pomalu postupovala k pokladně.

Něco mě k ní táhlo také.

Nebyla to však morbidní zvědavost, která k ní lákala návštěvníky.

Něco... temnějšího mě k ní táhlo. Něco uvnitř stanu chtělo, abych vstoupil a viděl... něco, co bych měl podle všeho znát, chci-li přežít následující týden a mít pouť bratrů Sombrových nadále za svůj domov.

Neblahé tušení mi jako krvežíznivý netopýr sedělo za krkem a vysávalo ze mě veškeré teplo.

Třebaže bych se dovnitř dostal zdarma, koupil jsem si vstupenku za dva dolary, v těch časech hodně vysokou cenu, a vešel jsem.

Stan byl rozdělený na čtyři dlouhé části, jimiž se klikatil chodník vymezený provazy. Každá část měla tři kóje, v každé stál stupínek s křeslem a v každém křesle seděla lidská podivnost. Panoptikum Joela Tučka nabízelo návštěvníkům bonus, protože jim oproti desítce exponátů tohoto typu nabízelo ke zhlédnutí dvě navíc, dva důvody navíc zpochybnit dobré úmysly boží. Za každou zrůdou se v pozadí táhl po celé délce kóje ohromný barevný plakát, osvětlující původ a lékařskou podstatu dané deformace, jež zajistila živoucímu exponátu místo v Shockvilleu.

Kontrast mezi chováním návštěvníků venku a uvnitř mě zarazil. Před stanem se zdálo, že mají morální výhrady vůči předvádění zrůd, nebo je ta představa přinejmenším mírně odpuzovala, třebaže zvědavost je neodolatelně táhla dovnitř. Ve stanu se však všechny civilizované projevy vytratily. Mohlo to být tím, že nešlo o hluboké přesvědčení, nýbrž jen fráze, o předstírání, pod níž se skrývala skutečná,

primitivní podstata člověka. Teď si ukazovali, smáli se a ohromeně zírali na deformované lidské bytosti, za jejichž zhlédnutí zaplatili, jako kdyby ti lidé na stupíncích nebyli jen znetvoření, ale i hluší či příliš prostomyslní, aby pochopili, čemu jsou vystavováni. Někteří návštěvníci pronášeli nevkusné vtípky, ani ti nejzdrženlivější nedokázali mlčet a nikdo v sobě neměl tolik slušnosti, aby okřikl své kruté společníky. V mých očích si „exponáty“ zasloužily stejnou úctu, jaká se vzdává v muzeu olejomalbám starých mistrů, protože bezpochyby osvětlovaly smysl života podobně jako Rembrandtovy, Matissovy či van Goghovy obrazy. Tyto zrůdy podobně jako umění dokázaly zasáhnout srdce, připomenout nám naše prvotní obavy, vštípit nám pokorné ocenění naší vlastní existence a kondice a vyvolat v nás hněv, jaký běžně pocítujeme, donutí-li nás něco všimnout si chladné lhostejnosti tohoto nedokonalého vesmíru. U návštěvníků jsem žádný takový pocit nezaznamenal, i když jim možná křivdím. Avšak po necelých dvou minutách ve stanu se mě zmocnil pocit, že skutečné zrůdy jsou ti, kteří zaplatili za takovou děsuplnou prohlídku.

Za svoje peníze si nicméně užili. V první kóji seděl do půl těla svlečený Čtyřruký Jack, jemuž z boků, pár centimetrů pod normálními pažemi a trochu blíže k zádům, vyrůstal přebytečný pár končetin, zakrslý a scvrklý, ale funkční. Byly trochu deformované a na pohled slabé, ale svíral v nich noviny, zatímco svýma běžnýma rukama pojídal oříšky a držel v nich kelímek s limonádou. Ve vedlejší kóji seděla Tetovaná lady Lila, zrůda vlastním přičiněním. Po Lile přišel na řadu lachtaní chlapec Flippo, potom pan Šestka (po šesti prstech na každé noze, šest prstů na ruku), Krokodýlí muž, Gumová žena Roberta, albín zvaný jednoduše Přízrak a další monstra vystavovaná „pro vzdělání stejně jako ohromení těch, kterým nechybí zvědavá

mysl a zdravá zvědavost na záhady života“, jak to formuloval vyvolávač před stanem.

Postupoval jsem zvolna od kóje ke kóji jako jeden z těch, kteří mlčeli. U každého exponátu jsem se zdržel jen natolik, abych určil, zda jde o onen zdroj psychického magnetismu, který mě sem vtáhl.

Nepřestal jsem jej pocíťovat.

Nořil jsem se hlouběji do Shockvilleu.

Další hříčku přírody kvitovali návštěvníci více než jiné: slečna Gloria Neamesová se svými třemi sty čtyřiceti kilogramy měla být údajně nejtlustší ze všech tlustých dam světa.

Ani nápad, abych to tvrzení zpochybňoval, jak tu část o její mohutnosti, tak to, že šlo o dámu, protože jakkoli obrovská měla rozměry, cítil jsem z ní jistou rezervovanost a citlivost, které byly velmi dojemné. Seděla v masivním, na zakázku vyrobeném křesle. Muselo se jí těžce vstávat a chůzi zřejmě nezvládala bez pomoci. Dokonce i dýchání jí přinášelo utrpení, soudě podle zvuku, jež vydávala. Tato skutečně obří žena měla na sobě rudý splývavý havajský oděv muumuu, pod kterým se záhyby nezměrného břicha vlnily vzhůru k převislému útesu tak mohutných ňader, že už přestala mít patrný anatomický smysl. Její ruce vypadaly neskutečně, jako ruce napůl komické, napůl hrdinské sochy vymodelované z žilkovaného sádla, a mnohočetné brady jí splývaly tak nízko, že se téměř stýkaly s prsní kostí. Její jak měsíček kulatá, znepokojivá tvář připomínala svou vyrovnaností Buddhu, avšak byla zároveň nečekaně pěkná. V tom přefouknutém zjevení se jako v na dvakrát exponované fotografii skrýval poutavý a dojemný příslib, jak by mohla vypadat štíhlá a překrásná Gloria Neamesová.

Některým návštěvníkům se Gloria líbila, protože jim dala příležitost poškádlit své přítelkyně a manželky... „jestli někdy takhle ztloustneš, miláčku, pak si najdi taky flek v

nějakém panoptiku, protože se mnou nezůstaneš“... a znělo to sice jako vtip, ale obsahovalo to zároveň i vážné varování. A manželkám a přítelkyním, obzvláště těm, které samy měly mírně nadváhu, se Gloria líbila, protože v její přítomnosti se cítily relativně štíhlé a nádherné. Ale vedle ní by i Jelly vypadal jako jedno z těch hladovějících asijských dětí z časopisecké reklamy na humanitární pomoc CARE. A skoro všem se líbilo, že Gloria s nimi hovoří, což většina zrůd nedělala. Odpovídala na jejich otázky a noblesně odvracela příliš impertinentní nebo příliš osobní dotazy, aniž přivedla sebe do rozpaků a aniž ztrapnila pitomé tazatele.

Stál jsem u kóje tlusté dámy a zdálo se mi, že sehraje důležitou roli v mém životě, ale věděl jsem, že to nebyla ona, kdo mě přivolal do Shockvilleu. Ten zlověstný magnetismus, jemuž nešlo vzdorovat, na mě nepřestával působit a já se sunul dál k jeho zdroji, hlouběji do stanu panoptika.

Poslední, dvanáctou kóji obýval Joel Tuck, Joel Tuck s ušima jak zelné listy, ústy jak lžíce bagru a zuby v barvě žluči, s frankensteinov-ským obočím a s třetím okem, obr a zrůda, obchodník a filozof. Četl si knihu, nedbal na okolí a teda ani na mě, ale seděl v takové pozici, aby si návštěvníci mohli dobře prohlédnout jeho tvář do všech úděšných podrobností.

Tohle mě sem přivolalo. Nejprve jsem si myslel, že přitažlivá síla, kterou jsem cítil, vychází přímo od Joela Tučka, a možná zčásti opravdu vycházela, ale jen zčásti. Druhá část onoho magnetismu vyzařovala z udusané podlahy kóje. Za provazy a sloupky, jež zamezovaly vstup veřejnosti, byly asi dva metry prostoru mezi provazovou demarkační linií a okrajem dřevěného stupínku, na kterém seděl Joel Tuck. Tenhle prašný, pilinami posypaný kus země přitahoval můj pohled, a jak jsem se na něj zaměřil, ze země se vylinulo tíživé vedro, znepokojivý žár, který neměl nic

společného se srpnovým horkem, které tížilo každý čtvereční metr venku. Tenhle žár jsem cítil jen já. Postrádal zápach, avšak přesto připomínal páchnoucí páru vzlínající z hromady hnoje. Přiměl mě myslet na smrt, na puch, který provází rozklad a vychází ze zahnívajícího těla. Nedokázal jsem určit, co to znamená, ale uvažoval jsem, zda se tohle místo nestane utajeným hrobem, možná dokonce mým vlastním. A skutečně, jak jsem si pohrával s touto hrůzyplnou možností, narůstala ve mně jistota, že stojím na okraji hrobu, který bude zanedlouho vykopán a do něhož žuchne v hlubokých nočních hodinách zkrvavené tělo, a že...

„Ale, ale! Jestlipak tohle není Carl Slim,“ ozval se Joel, který si mě konečně všiml. „Ne, počkej, promiň. Jenom Slim, že jo? Slim MacKenzie.“ Střílel si ze mě a já se usmál a tajemné vyzařování ze země se rychle vytrácelo: bylo slabé, slabší, až zmizelo úplně.

Proud návštěvníků se na okamžik ztenčil natolik, že jsem na chvíli s Joelem osaměl. „Jak jdou kšefty?“ zeptal jsem se.

„Dobře. Jdou skoro vždycky dobře,“ odpověděl tím hutným, barevným témbrem hlasatele rozhlasové stanice, která na FM vysílá jen vážnou hudbu. „A co ty? Poskytla ti pouť to, cos od ní požadoval?“

„Mít kde spát, jídlo třikrát denně a mnohem víc než kapesné... jo, daří se mi fajn.“

„A anonymitu?“

„Myslím, že tu taky.“

„Útočiště?“

„Zatím ano.“

Podobně jako předtím cítil jsem i teď v tomto muži otcovskou starost, schopnost a ochotu poskytnout útěchu, přátelství a radu. Ale stejně jako předtím jsem v něm vytušil i nebezpečí, nejasnou hrozbu a nedokázal jsem pochopit, jak se v něm ve vztahu ke mně snoubí oba tyto póly. Může být

bud' rádce, nebo nepřítel, jedno nebo druhé, ale v žádném případě obojí, já v něm ale přesto cítil obě ty protikladné možnosti, takže jsem se mu nesvěřil, jak bych to jinak byl udělal.

„Co říkáš na tu holku?“ zeptal se mě ze svého křesla na stupínku.

„Na kterou holku?“

Je tu ještě nějaká jiná?“

„Myslíte... na Ryu Rainesovou?“

„Líbí se ti?“

Jo, jasně. Je fajn.“

„Nic víc?“

„Co víc?“

„Zeptej se kteréhokoli chlapa tady na pouti, co si myslí o Rye Raine-sové, a zapěje ti půlhodinovou ódu na její tvář a postavu, další půlhodinu pak zabere chvalozpěv na její povahu, a ještě přidá pár dalších veršů, ale žádný neřekne jenom: Jo, je fajn... a víc nic.“

Je pěkná.“

„Jsi z ní celý pryč,“ řekl, a když to říkal, jeho čelisti znatelně pracovaly a zuby cvakly o sebe.

„Ne, já ne, to určitě ne... já...“,“ namítl jsem.

„Kecy.“

Pokrčil jsem rameny.

Jeho oranžové oko mě propichovalo nevidoucím, ale upřeným pohledem a dvěma zbylými očima zakoulel v předstírané netrpělivosti: „Ale no tak, no tak,“ řekl. Jasně, že jo. Jsi z ní celý pryč. Možná ještě něco horšího. Možná ses zamíloval.“

„Ale vždyť je přece starší než já,“ namítl jsem celý nesvůj.

Jenom o pár let.“

„Ale starší.“

„A– co se týče zkušeností a důvtipu a inteligence jsi i ty na svůj věk starší, minimálně tak jako ona. Přestaň to na mě hrát, Slime MacKen-zie. Jsi z ní hotový. Přiznej se.“

„No, je velice pěkná.“

„A pod tím?“

„Prosím?“

„Pod tím?“ zopakoval.

„Ptáte se mě, jestli její krása proniká i do jejího nitra?“

„Proniká?“ zeptal se.

Samotného mě překvapilo, jak snadno to ze mě tahá, když jsem odpovídal: „No, ráda by, aby si o ní druzí mysleli, jak je drsná... ale

uvnitř... no, já uvnitř vidím přednosti, které jsou stejně přitažlivé jako její zevnějšek.“

Přikývl: „Máš pravdu.“

Ze zadu z hloubi stanu se blížila skupinka rozesmátých návštěvníků. Joel se naklonil kupředu a mluvil teď rychleji, aby využil poslední chvíle soukromí: „Ale všiml sis i toho smutku, co má v sobě?“ Vzpomněl jsem si na chmurnou náladu, v jaké jsem ji opouštěl včera v noci, svíravé osamění a zoufalství, které jako by ji vlekly do nějaké temné, jen její vlastní propasti. „Ano, všiml jsem si ho. Nevím, odkud se to v ní bere, ten smutek, nebo co je to, ale všiml jsem si ho.“

„To jen abys měl o čem přemýšlet...“ řekl a pak zaváhal.

„O čem?“

Hleděl na mě tak pronikavě, až jsem věřil, že se mi jakousi svou vlastní psychickou schopností dívá přímo do duše. Pak povzdechl a pokračoval: „Tak neuvěřitelně nádherný zevnějšek jako ten její... a krása

i pod ním, jak jsme se shodli... ale co když je tam ještě jedna vrstva... ještě jedno nitro pod tím, do kterého dohlédneš?“

Zavrtěl jsem hlavou: „Ne, nemyslím si o ní, že je podvodnice.“

„Ale to jsme všichni, můj mladý příteli. Všichni podvádíme. Někteří z nás podvádějí celý svět, každé stvoření, které potkají. Někteří podvádějí jen vybrané jedince, manželky a milenky nebo matky a otce. A někteří podvádějí jen sebe samé. Ale nikdo z nás není naprosto čestný vůči každému, trvale a ve všem. Bohužel, potřeba podvádět patří mezi břemena, která musí náš politováníhodný rod nést.“

„Co se mi to o ní pokoušíte naznačit?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ odpověděl a napětí z něj v tu ránu spadlo. Opět se opřel. „Nic.“ „Proč jste tak tajnůstkářský?“

Já?“

„Ano, tajnůstkářský.“

„To bych nikdy nesvedl,“ odpověděl a v jeho znetvořené tváři se objevil nejzáhadnější výraz, jaký jsem kdy u koho spatřil.

Návštěvníci došli k dvanácté kóji, dva páry jen mírně přes dvacet, dívky se silnými nánosy laku na natupírovaných vlasech a přehnaným make-upem a chlapci v kostkovaných kalhotách a řvavých tričkách, čtveřice vesnických fešáků. Jedna z dívek, ta baculatější, zděšeně vyjekla, když spatřila Joela Tučka. Druhá vyjekla také, protože vyjekla její kamarádka, a mladíci uchopili své dívky ochranně kolem ramen, jako kdyby skutečně hrozilo nebezpečí, že se na ně Joel Tuck vrhne ze svého stupínku s násilnickými nebo kanibalskými úmysly.

Zatímco návštěvníci pronášeli své komentáře, Joel Tuck se chopil knihy, znovu se do ní začel a otázky, s nimiž se na něj obraceli, ignoroval s téměř hmatatelnou důstojností. Byla tak bytelná, že jí zaznamenali i návštěvníci, které přiměla po chvíli přejít k uctivému mlčení.

Přišli další a já tu ještě chvíli postál, pozoroval jsem Joela a vdechoval vůni sluncem rozpálené cely a pilin a prachu. Pak jsem pohledem sklouzl k obdélníku půdy posypané pilinami mezi provazy a stupínkem a znovu se mi vrátily obrazy hniloby a smrti, ale ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem přesněji určit, co tyto temné záchvěvy znamenají. Ledaže... Pořád jsem se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že tuhle zeminu obrátí rýč, aby v ní vykopal můj hrob.

Věděl jsem, že se sem vrátím. Až zavřou pout'. Až zrůdy odejdou. Až se stan vyprázdní. Vklouznu sem, abych znovu prozkoumal tenhle zlověstný pruh půdy, abych se ho dotkl rukama a pokusil se tak z psychické energie, jež se tam hromadila, pochytit jasnější výstrahu. Musel jsem se obrnit proti nadcházejícímu nebezpečí a k tomu jsem potřeboval vědět, v čem přesně tkví.

Když jsem vyšel ze stanu na pout', obloha soumraku měla stejnou barvu jako mé oči.

* * *

Protože šlo o předposlední večer našeho pobytu tady, a k tomu byl pátek, návštěvníci se zdrželi dlouho a pout' se zavřela později než předešlou noc. Teprve až v půl druhé jsem zamkl plyšáky do skříně u siloměru a obtěžkaný mincemi, které při každém kroku cinkaly, jsem zamířil dolů na louku k Ryinu karavanu.

Měsíc ozařoval zezadu řídké, potrhané mraky a zbarvoval jejich paličkované okraje ryzím stříbrem jako filigránské ozdoby oblohy.

Rya už vyřídila ostatní pokladníky a čekala jen na mě. Na sobě měla v zásadě totéž co včera večer: světlezelené krátké kalhoty a bílé tričko. Opět žádné šperky. Neměla jich zapotřebí, její nezvýrazněná krása zářila mnohem lépe, než kdyby ji posilovala bezpočtem diamantových náhrdelníků.

Neměla náladu na povídání, jen reagovala na moje slova, a to pouze jednoslabičně. Převzala ode mě tržbu, uložila ji do skříně a vyplatila mi půlku denní mzdy, kterou jsem si zastrčil do kapsy džínsů.

Soustředil jsem na ni pozornost při celé té proceduře, a to nejen kvůli jejímu půvabu, ale také proto, že jsem nezapomněl na včerejší vidění, které mě zastihlo venku před karavanem, kde se mi před očima mihotala Rya celá zkrvavená a krvácející z koutku úst a skomírajícím hlasem mě prosila, ať ji nenechám zemřít. Doufal jsem, že v přítomnosti skutečné Ryi dokážu svoje jasnozření zpřesnit, že se dostaví nové a konkrétnější předtuchy, takže ji budu schopen varovat před daným nebezpečím. Avšak v její blízkosti se jen vrátil pocit hlubokého smutku, který jsem v ní vnímal, a také sexuální vzrušení.

Dostal jsem zapláceno, a tak jsem neměl důvod se tu dál zdržovat. Popřál jsem jí dobrou noc a zamířil ke dveřím.

„Zítřka bude frmol,“ řekla, než jsem stačil nohou vykročit z karavanu. Ohlédl jsem se. „To bývá každou sobotu.“

Jenže zítřka v noci svlékáme kůži... Musíme všechno sbalit.“

A v neděli rozbijeme stany v Yontsdowndu, ale na to se mi nechtělo myslet.

„V sobotu je vždycky tolik práce,“ pokračovala, „že noc předtím mám při tom pomyslení špatné spaní.“

Měl jsem podezření, že podobně jako já má špatné spaní po většinu nocí, a i když spí, probouzí se pak často neodpočatá.“

Dostal jsem jen ze sebe: „Rozumím, jak to myslíte.“

„Pomáhají mi procházky,“ řekla. „Některé pátky si v noci zajdu na pouť, chodím po temné hlavní cestě, dostávám ze sebe všechno to napětí a nasávám do sebe... klid. Zavřená pouť, vyliďněná a se zhasnutými světly, působí hrozně uklidňujícím dojmem. A ještě lepší je, když se

zastavíme v místě jako tohle, kde je výstaviště ve volné přírodě za městem, vyjít si do krajiny. Procházím se po polích nebo dokonce v lese, pokud tam tudy vede cesta nebo aspoň nějaká pěšina. A když svítí měsíc.“ Až na její upjatou instruktáž jak obsluhovat siloměr byla tohle nejdelší promluva, jakou jsem od ní slyšel, a znamenala i její nejvýraznější snahu se mi přiblížit, avšak i teď mluvila stejně neosobně a věcně jako v pracovní době. Ba ještě o něco chladněji, protože teď jí chybělo oduševňující vzrušení obchodnice, které jde o kšeft. Mluvila nevýrazně, lhostejně, jako kdyby ji veškerý smysl života, zájem i cíl opustily s uzavřením bran poutě a vrátí se až zítra, kdy se kolotoče roztočí. Měla tak nevýrazný hlas, tak unavený a jednotvárný, že nebyť mého šestého smyslu, ani bych nerozpoznal, že se snaží opěťovat sympatie, navázat běžný lidský kontakt. Věděl jsem, že se snaží vystupovat nenuceně, dokonce přátelsky, ale že jí to moc nejde.

„Dneska měsíc svítí,“ poznamenal jsem.

„Ano.“

„A pole tu taky mají.“

„Ano.“

„I lesy.“

Sklopila oči ke svým holým nohám.

„Hodlal jsem si taky vyjít na procházku,“ řekl jsem.

Aniž se na mě podívala, přistoupila ke křeslu, před kterým nechala tenisky. Vklouzla do nich a vrátila se ke mně.

Procházeli jsme se. Proplétali jsme se dočasnými uličkami karavanového městečka, pak jsme vyšli na otevřenou louku, kde se bujná tráva stříbřitě a černě leskla v nočních stínech a v paprscích měsíce. Sahala nám až po kolena a ji musela šimrat, ale nepostěžovala si. Chvíli jsme se procházeli mlčky, byli jsme oba příliš neohrabaní,

abychom dokázali volně konverzovat, a pak nám připadlo, že slova jsou zbytečná.

Na kraji louky jsme se stočili k severozápadu, šli podél fronty stromů a do zad nám foukal osvěžující vánek. Tyčící se val popůlnočního lesa se nad námi vzpínal velkolepě jako hrad, jako kdyby jej netvořily vyrovnané řady sosen, bříz a javorů, ale pevné, neproniknutelné hradby, jež nelze zdolat jinak než zlezením. Konečně asi tři čtvrti kilometru od pouti jsme našli místo, kde les roztínala prašná jednoproudová silnice, vedoucí vzhůru do noci a do neznáma.

Beze slova jsme na ni zabočili a pokračovali v chůzi. Ušli jsme téměř dalších dvě stě metrů, když konečně promluvila:

„Zdají se vám sny?“

„Někdy,“ odpověděl jsem.

„O čem?“

„O skřetech,“ přiznal jsem popravdě, ale byl bych začal lhát, kdyby trvala na objasnění.

„Takže zlé sny,“ řekla.

„Ano.“

„Míváte většinou zlé sny?“

„Ano.“

Třebaže tyhle pensylvánské hory postrádaly rozlehlost a prehistorický dojem, kterými pohoří Siskiyou působí tak imponantně, kolem přesto panoval pokorný klid, jaký lze najít jen v divočině, uctivé ticho jako v katedrále, které nás nabádalo mluvit tiše, téměř šeptat, i když nablízku není nikdo, kdo nás mohl zaslechnout.

Já taky,“ promluvila. „Taky mám zlé sny. Ne většinou. Pořád.“

„Skřeti?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

Víc neřekla a já věděl, že víc mi poví, až se k tomu sama rozhodne.

Šli jsme dál. Les nás obstoupil. Prašná silnice v měsíčním světle fosforeskovala, takže vypadala jako posypaná popelem, jako kdyby po ní lesem projíždělo božské spřežení, jehož kola žhnou nebeským ohněm a zanechávají za sebou dokonalé spáleniště.

Po chvíli dodala: „Hřbitovy.“

„Vám se zdá o hřbitovech?“

Šeptala jako vánek. „Ano– Ne vždycky o tom samém hřbitově. Někdy se rozkládá na rovné ploše, od obzoru k obzoru, jeden náhrobní kámen vedle druhého a všechny stejné.“ Její hlas ještě víc ztichl. „A někdy se mi zdá o zasněženém hřbitovu na úbočí kopce, kde rostou holé stromy se spoustou černých zašpičatělých větví a kde se náhrobní kameny svažují terasovitě dolů, různé kameny, mramorové obelisky a nízké žulové desky, sochy, které vykotlalo a ošlehalo bezpočet zim... a já kráčím do spodní části hřbitova, dolů z kopce... k cestě, která vede ven... a jsem si jistá, že ta cesta tam někde je, ale nemůžu ji najít.“ Teď už nemluvila jen tiše, ale tak bezvýrazně, že jsem cítil, jako by mi po zádech někdo kreslil ledovou tenkou linku, jako kdyby se její hlas proměnil v ostrý rampouch přitisknutý na moji kůži. „Nejprve jen pomalu jdu mezi náhrobky, protože se bojím, že se svalím do sněhu, ale když sejdu několik terasovitých podlaží a pořád pod sebou nevidím cestu... přidám do kroku... zrychlím... a pak už běžím, zakopávám, padám, zvedám se, zase běžím, kličkuju mezi kameny, sesouvám se po svahu...“ Odmlčela se.

Nádech. Jen mělký. Vyšel z ní s tichým, ustrašeným povzdechem a několika dalšími slovy: „A víte, co pak zjistím?“

Myslím, že jsem to věděl. Došli jsme právě na hřeben nízkého návrší a pokračovali dál a já jsem odpověděl: „Spatříte jméno na jednom z těch náhrobků. Svoje jméno.“

Otrásla se: Jeden z nich je můj. V každém snu to cítím. Ale nikdy ho nenajdu, to ne. Skoro bych si přála ho najít. Myslím... že kdybych našla svůj vlastní hrob... že by se mi pak o takových věcech přestalo zdát...“ Protože by ses neprobudila, pomyslel jsem si. Protože bys byla skutečně mrtvá. Říká se, že to se stává, když se člověk neprobudí včas předtím, než ve snu zemře. Zemři ve snu – a už se nikdy neprobudíš.

Pokračovala: „Ne, když konečně sejdu dostatečně hluboko, najdu cestu, kterou jsem hledala... Jenže to už není cesta. Přímo do asfaltu pohřbili mrtvé a vztyčili na něm náhrobní kameny, jako kdyby jich měli tolik, že už jim nestačil hřbitov, a tak museli využít každé volné místo. Stovky kamenů, jeden vedle druhého, po čtyřech v řadě a řada za řadou po celé délce cesty. A tak... rozumíte... po cestě se už nelze dostat ven. Stala se teď součástí hřbitova. Pod ní se zase vrství odumřelé stromy a náhrobky, kam až oko dohlédne. A nejhorší na tom je, že si nějak uvě-domuju, že všichni ti lidé zemřeli kvůli...“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli mně,“ odpověděla zoufale. „Protože jsem je zabila.“

„Zní to, jako kdybyste si to opravdu kladla za vinu.“

„Kladu si to za vinu.“

„Ale vždyť je to jenom sen.“

„Po probuzení to přetrvává... na sen je to příliš skutečné. Má to hlubší význam než pouhý sen. Možná... možná je to znamení.“

„Nejste přeci vrah.“

„Ne.“

„Co by to tedy mělo znamenat?“

„Nevím,“ odpověděla.

Je to jen snová vidina, která nemá smysl,“ snažil jsem se ji přesvědčit.

„Tak mi tedy ten smysl objasněte. Řekněte mi, co to znamená.“

„To nevím.“

Jakmile však promluvila, měl jsem nepříjemný pocit, že ví přesně, co její sen znamená, a že mi teď začala lhát stejně, jako bych lhal já jí, kdyby ze mě chtěla dostat příliš mnoho podrobností ohledně skřetů z mých vlastních snů.

Šli jsme po lesní cestě vzhůru a pak dál, jak se lehce svažovala, mírně jsme s ní zabočili, prošli jsme dubovým porostem, kam dopadalo méně světla, až jsme měli za sebou už možná kilometr a půl chůze. Nakonec jsme se vynořili na břehu malého jezera obklopeného lesem.

Na mírném svahu spadajícím k hladině rostla bujná měkká tráva. Jezero vypadalo jako veliký bazén naplněný olejem, ale nebylo by vůbec vidět nebýt měsíce a roztroušených hvězd bílých jako jinovatka, které se odrážely na jeho hladině a ozařovaly lehké vlnky a čerení. Tráva, s níž si pohrával mírný větřík, připomínala louku za karavanovým městečkem, byla černá, s obrysy každého tenkého stébla stříbřitě vykreslenými.

Posadila se do trávy a já usedl vedle ní.

Zdalo se, že opět zatoužila po tichu.

Dopřál jsem jí ho.

Seděli jsme pod klenbou hvězd a naslouchali vzdáleným cvrčkům a tichému šplouchání ryb lovících hmyz u hladiny, takže hovor tu byl opět vcelku nepotřebný. Stačilo mi, že sedím vedle ní ve vzdálenosti sotva na délku paže.

Ohromil mě kontrast mezi tímto místem a dalšími, kde jsem strávil dnešní den. Nejprve Yontsdown s jeho továrními komíny, středověkými stavbami a všudypřítomným pocitem číhající hrozby a pak pout' s jejími radovánkami a davy návštěvníků. Bylo osvěžující pobýt teď na chvíli v místě, v němž nenajdete ani stopu lidské existence kromě cesty, jež sem vede, k níž jsme seděli zády

a kterou jsem se snažil vypudit z mysli. Byl jsem sice od přírody družný, přesto ale u mě nastávaly okamžiky, kdy už jsem měl dost společnosti druhých lidí, podobně jako mě ničili a otravovali skřeti. A občas, když jsem se stal svědkem takové krutosti mužů a žen vůči druhým, jako jsem to právě dnes zažil v panoptiku Joela Tučka, měl jsem pocit, že si skřety zasloužíme jako tragicky nedokonalý druh, který nedokáže náležitě ocenit zázrak vlastní existence, a že jsme si ničivý zájem skřetů vykoledovali za hanebné činy, jakých jsme jeden vůči druhému schopni. Ostatně ne jeden z bohů, které na této planetě ctíme, je velmi přísný v úsudcích, velmi náročný a schopný nepředstavitelných ukrutenství. Kdo ví, zda na nás některý z nich neseslal invazi skřetů a bere to jen jako trest za naše spáchané hříchy. Tady v poklidu lesa mnou však proudila očistná energie a já jsem se začínal postupně cítit lépe, třebaže náš hovor se točil kolem hřbitovů a zlých snů.

Teprve až po nějaké chvíli jsem si všiml, že Rya pláče. Nevydala ani hlásku a tělo se jí nezachvívalo vzlyky. O jejím stavu mě informovaly až psychické vibrace bezmezného smutku, který se v ní opět vzedmul. Pohlédl jsem na ni a spatřil lesknoucí se slzu kanoucí po její hladké tváři, další stříbřitou tečku v měsíčním svitu.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou.

„Nechcete mi to říct?“

Znovu zavrtěla hlavou.

Věděl jsem bezpečně, že potřebuje utěšit, že ke mně přišla výlučně pro útěchu, ale zároveň jsem netušil, jak jí ji poskytnout, a tak jsem od ní odvrátil zrak a zadíval se do olejové černi jezera. Zkratovala mé logické myšlenkové obvody. K čertu! Tolik se lišila od kohokoli, koho jsem znal, svou tajemnou hloubkou a temnými záhadami, a mně se zdálo, že s ní nedokážu mluvit tak uvolněně a přímočaře, jak

bych přistupoval ke komukoli jinému. Cítil jsem se jako astronaut při prvním setkání s obyvatelem z jiné planety, drtilo mě vědomí propasti mezi námi a já se bál cokoli učinit, aby si můj první krůček ke vzájemnému porozumění nevyložila chybně. Proto jsem zůstal sedět neschopen promluvit, cokoli učinit. Říkal jsem si, jak bláhové jsem si počínal, když jsem snil o tom, že rozechřeju chlad, který mezi námi panuje, jak jsem byl hloupý, když jsem se domníval, že s ní dokážu navázat blízký vztah, že tady jsem to podcenil, protože ty neznámé vody jsou příliš temné a já jí nikdy neporozumím a...

... a pak mě políbila.

Přítiskla své vláčné rty na moje a otevřela ústa a já jí polibek vrátil s vášní, jakou jsem nikdy předtím nezakusil, naše jazyky se hledaly a splynuly potom tak, že se jeden od druhého nedal rozlišit. Zabořil jsem obě ruce do jejích nádherných vlasů, za dne kaštanově blondatých, teď ale stříbřitých, a nechal si je protékat mezi prsty. Měl jsem pocit, jako bych pročešával měsíční svit, kdyby šel spříst do chladivého hedvábného vlákna. Dotkl jsem se její tváře a hladkost její pokožky mě rozechvěla. Nechal jsem ruce sklouznout níž, uchopil ji za ramena, jak se náš polibek prohloubil, a pak jsem konečně držel v ruce její ňadra.

Od chvíle, co se o mě opřela a začali jsme se líbat, se třásla. Cítil jsem, že se nechvěje erotickým očekáváním, nýbrž že jde o důkaz nejistoty, nezkušenosti, studu a stejného strachu z odmítnutí, jaký jsem prožíval i já. Teď jí však náhle projel silnější záchvěv. Odtáhla se ode mě a řekla: „Ksaku.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se bezdeše.

„Proč nemohou...“

„Co nemohou?“

„... dva lidé...“

„Co?“

Slzy jí teď stékaly po tváři. Hlas se jí lámal. „... prostě jen vztáhnout ruce jeden k druhému...“

„Ty jsi je vztáhla, já jsem je vztáhl.“

„... a odvalit tu překážku.“

„Žádná překážka neexistuje. Ne teď.“

Cítil jsem v ní všechn ten smutek, studnici osamění příliš hlubokou na to, aby šla navrtat, pustotu a izolovanost a měl jsem strach, že ji ovládnou v ten nejméně vhodný okamžik a vnutí nám odcizení, kterého se bála.

Řekla: „Existuje... Je tu pořád. Pokaždé brání každému skutečnému kontaktu... každému skutečnému...“

„Je to snadné,“ řekl jsem.

„Ne.“

„Už jsme se dostali dál než na půl cesty.“

„... propast, příkop...“

„Už mlč,“ řekl jsem tak něžně a láskyplně, jak jsem ještě žádná dvě slova nevyřkl, a znovu jsem ji objal a políbil.

Líbali jsme se a mazlili se vzrůstající vášní, ale také s úmyslem vychutnat si tohle první vzájemné objevování. Seděli jsme tam v trávě ne déle než pět nebo deset minut, ale nám se zdálo, že nepozorovaně minuly celé dny. Když se ode mě opět odtáhla, začal jsem protestovat. Řekla ale „psssst“ takovým způsobem, že jsem pochopil, že mám zmlknout. Vstala, a aniž by podstoupila onen rušivý boj se zipy, knoflíky a háčky, který někdy dokáže zadusit plameny vášně, oděv z ní sklouzl a stála tu přede mnou nahá a vzrušující.

I za noci v těchto temných lesích vyhlížela jako dcera slunce, když měsíční svit není nic jiného než odraz svitu slunečního, a teď se zdálo, že toto sluneční světlo z druhé ruky si k ní našlo cestu. Paprsky měsíce zprůhlednily její pokožku a zvýraznily kromobyčejně smyslné křivky a plochy jejího dokonalého těla, každou jeho vypouklost i prohlubeň. Erós v černé a stříbrné: stříbřitá námraza na

pevných oblých hýždích, dokonale roubená tmou; svůdně vytvarované svalstvo jednoho stehna pokryté jinovatkou; pár kučeravých leskle postříbřených pubických chloupků; oblá výduť jejího břicha, jež se svažovalo z perleťového dotyku měsíční záře do malého vlídného šerého zákoutí, aby se pak znovu vyklenulo do plného lesku, než se ztratilo v temnotě pod pevnými ňadry; a ano, ňadra, pozvednutá, se srdceryvně zřetelnými obrysy, ztvrdlé bradavky malované zpola načerno, zpola stříbřenkou. Mléčné světlo, sněžné světlo i platinové světlo spadaly na její nádherná hladká ramena – a zdálo se, že září i zevnitř – obkreslovaly linku jejího krku a zlehka olizovaly jemné záhyby a žlábký jejího ucha podobajícího se lastuře.

Pomalu a půvabně poklesla jako nějaké nebeské stvoření sestupující z výšin a ulehla do husté měkké trávy.

Svlékl jsem se.

Miloval jsem ji rukama, rty, jazykem, a než mě napadlo do ní vstoupit, přivedl jsem ji dvakrát k orgasmu. Nebyl jsem ani zdaleka ohromující milovník, moje dosavadní sexuální zkušenost se omezovala na dvě ženy z jiných poutí. Avšak můj šestý smysl jako by mi vždy napověděl, co se ode mě požaduje, co potěší.

A pak tedy, jak ležela natažená na lůžku z černé trávy, jsem roztáhl její štíhlá stehna a vstoupil mezi ně. Bezprostřední okamžik proniknutí se nelišil od běžného, nikterak pozoruhodného anatomického mechanismu, avšak když jsme se spojili, prožitek přestal být obyčejným a mechanika přerostl v mystiku. Z prostých milenců se stal prvotní organismus, který instinktivně a nevědomě sleduje jakousi jen zpola tušenou a tajemnou, avšak vytoženou apoteózu ducha a těla. Zdálo se, že mi odpovídá na stejné psychické vlně, na jakou jsem byl naladěný i já. Tiskla se ke mně a nikdy se nepohnula protichůdným směrem, nezašeptala nevhodné slůvko, ani žádným jiným způsobem

nenarušila hluboce uspokojivý a neuvěřitelně složitý rytmus naší vášně. Šla vstříc každému stahu a protistahu, ctíla každé rozechvělé zastavení, každý záchvěv i tep, až jsme dosáhli bezchybného souznění a pak je i přesáhli. Svět se vytratil. Byli jsme jen jeden; byli jsme vše; byli jsme jediní.

V tomto povzneseném a bezmála posvátném rozpoložení působila ejakulace jako velká potupa, nikoli jako přirozené vyvrcholení našeho spojení, nýbrž jako bezohledný vpád základní biologie. Leč přišla nevyhnutelně. Nejenže se jí nedalo vyhnout, ale nedala na sebe ani dlouho čekat. Byl jsem v ní snad jen čtyři nebo pět minut, když jsem v sobě pocítil přípravy k výbuchu a s jistými rozpaky jsem konstatoval, že to neudržím. Začal jsem se stahovat, ale ona si mě přitáhla blíž, ovinula mě svými štíhlými pažemi a nohama, obalila mě svou rozžhavenou vášní. Dokázal jsem jen vydechnout něco o hrozícím nebezpečí, ale řekla: „nic se neděje, Slime, to je pořádku, nemůžu mít děti, žádné děti.

V pořádku to je, pojď, lásko, naplň mě,“ a s posledními slovy se rozechvěla dalším orgasmem a vypjala svoje tělo obloukem proti mému, prsa přitiskla na mou hrud', záchvěvy jí otrásaly, a pak jsem se náhle uvolnil a odpoutal a ze mě do ní vyšlehly dlouhé tekuté stuhy spermatu.

Dlouho trvalo, než jsme zase vnímali svět kolem, a ještě déle jsme se od sebe odpoutávali. Pak jsme konečně leželi vedle sebe na zádech v trávě, hleděli do noční oblohy a drželi se za ruce. Mlčeli jsme, protože všechno, co se mělo říct, už řečené bylo, aniž jsme se uchýlili ke slovům.

Uplynulo snad pět dlouhých, žhavých minut, než promluvila: „Kdo jsi, Slime MacKenzie.“

„Prostě já.“

„Jsi výjimečný.“

„Děláš si legraci? Výjimečný? Nezvládl jsem to. Vybuchl jsem jako rachejtle. Ach jo! Slibuju, že se příště lip ovládnou. Nejsem žádný extra milenec, žádný Casanova, to

jistě ne, ale většinou vydržím déle než...“ „Nech toho,“ řekla něžně, „takhle to neshazuj. Nedělej, jako že to nebylo to nejpřirozenější, to nejvíc vzrušující... to nej nej nej, co dovedeš. Protože bylo. Bylo to nej.“

„Ale vždyť...“

„Trvalo to akorát. Přesně, jak mělo. A teď už mlč.“

A tak jsem mlčel.

Filigránská oblaka odplynula. Obloha byla křišťálová a měsíc na ní jako šperk od francouzského mistra Laliquea.

Tento výjimečný den kontrastů do sebe vstřebal jak nejhnusnější odpornosti a hrůzu, tak i krásu, skoro až neúnosnou svou intenzitou. Skřeti číhající v Yontsdownu. Jako kompenzace Rya Rainesová. Bezú-těšná šed' sužovaného města. Proti tomu tohle překrásné plátno s měsícem a hvězdami, pod nímž jsem teď spokojeně ležel. Vidění ohně a smrti v základní škole. V protiváze vzpomínka na její tělo líbané měsíčním svitem a klesající do trávy v příslibu slasti. Bez Ryi by zůstal jen den nepředstavitelně intenzivní a neuvolněné beznaděje. Tam na břehu ztemnělého jezera, přinejmenším pro tu chvíli, jako by ztělesňovala všechno to, co se Stvořiteli opravdu podařilo, a kdybych teď dokázal najít Boha, tahal bych ho za lem jeho pláště, kopal ho do holení a tak dlouho bych ho otravoval, až by souhlasil, že předělá všechny ty části svého díla, které napoprvé pokazil, a že si pro tu práci vezme Ryu jako vrcholný příklad toho, co se dalo udělat, kdyby byl do věci vložil už tehdy všechn svůj rozum a talent.

Joel Tuck se mýlil. Nebyl jsem z ní celý pryč.

Miloval jsem ji.

Panebože, já ji miloval. A ačkoli jsem to tehdyještě nevěděl, už se blížila chvíle, kdy právě vzhledem ke své lásce k ní budu potřebovat boží pomoc k prostému přežití.

Po chvíli pustila mou ruku, posadila se, přitáhla si kolena k bradě, pažemi objala skrčené nohy a zahleděla se k

temnému jezeru, nad jehož hladinu se právě vymrštila ryba, aby pak v tichu odplavala. Posadil jsem se vedle ní a stále ještě jsme necítili potřebu mluvit víc než ryby v jezeře.

Další vzdálené šplouchnutí.

U břehu zašuměly vlnky vyvolané vánkem.

Cvrčci zpívali.

Smutné kvákání osamělých žab vyzývající k páření.

V té chvíli jsem si všiml, že už zase pláče.

Položil jsem jí ruku na tvář, smočil špičku prstu v její slze.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

mlčela.

„Pověz mi, co je?“

„Ne...“ odpověděla.

„Co ne?“

„Nemluv.“

Umlkl jsem.

Seděla také tiše.

Nakonec utichly i žáby.

Když promluvila, řekla jen: „Ta voda vypadá lákavě.“

„Vypadá mokře, to je asi tak všechno.“

„Přitažlivě.“

„Na hladině zřejmě plavou řasy a na dně je bahno.“

„Občas v Gibtownu, na Floridě,“ pokračovala, „když tam zimujeme, chodím na pláž na dlouhé procházky a tu a tam mě napadne, jak by to bylo krásné plavat v moři pořád dál a dál, prostě plavat stále vpřed a už se nikdy nevrátit.“

Duševní a emocionální vyprahlost, zneklidňující melancholie, jež v sobě měla, mě skličovala. Říkal jsem si, zda to nějak souvisí s tím, že nemůže mít děti. Ale neplodnost sama o sobě mi přišla neadekvátní k tak bohapusté malomyslnosti. V tomto okamžiku měla hlas ženy, jejíž srdce zrezivělo tak čirým a sžíravým smutkem, že to překračovalo meze představitosti.

Nechápal jsem, jak se může tak bleskově dostat od extáze do tak hluboké deprese. Ještě před pár minutami mě ujišťovala, že naše milování bylo nej nej. Teď skoro ochotně propadala zoufalství, naprosto beznadějnému, zničujícímu potemnělému zármutku, který mě děsil.

Mluvila dál: „To by přece bylo krásné, plavat, kam až to jde, a pak už vyčerpaná plavat ještě o něco dál, až by se paže proměnily v olovo a nohy v potápěčská závaží a...“

„Ne!“ přerušil jsem ji ostře a vzal její obličej do obou dlaní, otočil jí hlavu a donutil ji tak pohlédnout na mě. „Ne, to by nebylo krásné. To by vůbec nebylo krásné. Co to říkáš? Co je to s tebou? Proč jsi taková?“

Odpověď se nezjevila ani na jejích rtech, ani v jejích očích. V nich měla takovou bezútěšnost, že si s ní neporadil ani můj šestý smysl, takový zármutek, že by odolal každé mé snaze prolomit jej. Útroby se mi sevřely hrůzou, když jsem mu stanul tváří v tvář, srdce jsem měl náhle mrtvé a prázdné a do očí se mi nahrnuly slzy.

V zoufalství jsem ji stáhl do trávy, líbal ji a hladil a začal se s ní znovu milovat. Zprvu se zdráhala, pak ale začala spolupracovat a brzy už jsme zase byli jedno tělo a dokonce, třebaže mi nechtěla dovolit poznat příčinu svého zoufalství, těsněji propojené než předtím. Pakliže moje vášeň k ní představovala jediné záchranné lano, které jsem jí mohl hodit, abych ji vytáhl z pohyblivých písků duše, jež ji pohlcovaly, utěšovalo mě aspoň, že to lano vášně je dlouhé jako sám život.

Vyčerpaní jsme pak leželi jeden druhému v náruči a naše oboustranné mlčení se tentokrát nezvrhlo v pohřební chmury jako předtím. Brzy nato jsme se oblékli a vydali se lesní cestou zpátky k výstavišti.

Tenhle začátek, k němuž dnešní noci došlo, mě vzpružil a naplnil nadějí do budoucnosti, jakou jsem nepoznal ode dne, kdy jsem spatřil prvního skřeta. Chtělo se mi křičet,

zvrátit hlavu a smát se na měsíc, ale nic takového jsem neudělal, protože každý krok naší cesty zpět z přírody doprovázel můj strach a obavy, že se zase propadne od štěstí k zoufalství a že tentokrát už nenajde cestu zpět ke světlu. A rovněž mě děsila vidina, na niž se nedalo zapomenout, vidina její zkrvavené tváře a toho, co taková vize mohla znamenat. Bublala ve mně šílená směsice protikladných emocí a nebylo jednoduché udržet ji pod bodem varu, zvláště ne pro sedmnáctiletého kluka daleko od domova, odtrženého od rodiny a zoufale postrádajícího lásku, smysl a vyrovnanost. Naštěstí Rye zůstala dobrá nálada po celou cestu zpět ke dveřím jejího Aistreamu, čímž mě ušetřila beznadějného pohledu na to, jak se znovu propadá do melancholie, a zároveň mi tak dala malou naději, že se mi snad podaří navždy ji odvrátit od myšlenky na sebevražedné plavby vstříc macešské náruči dmoucího se floridského moře.

Co se mého vidění týče... no budu muset najít způsob, jak jí pomoci vyhnout se nebezpečí, které na ni čekalo. Na rozdíl od minulosti lze budoucnost měnit.

U dveří jejího přívěsu jsme se políbili.

Řekla mi: „Pořád tě v sobě cítím, tvoje semeno, neustále vroucí, žhne ve mně. Vezmu si ten žár s sebou do postele, stočím se kolem žáru tvého semene a budu ho mít po celou noc jako strážní oheň, aby zaháněl zlé sny. Tuhle noc nepřijdou žádné hřbitovy, tuhle noc ne, Slime.“

Pak zašla dovnitř a zavřelá za sebou dveře.

* * *

Díky skřetům, kteří mě za bdělého stavu naplňují paranoideálním napětím a kteří mi ruší spánek zlými sny, zvykl jsem si na nespavost. Dlouhá léta jsem se obešel s minimem spánku, většinu nocí jen pár hodin, někdy ani to ne, a můj metabolismus se postupně přizpůsobil skutečnosti, že moje

zdrchaná příze starostí nebude nikdy úplně vyrovnaná. I dnes v noci jsem byl plně vzhůru, ačkoli už byly čtyři hodiny ráno, avšak příčinou mé nespavosti byla tentokrát nepotlačitelná radost a nikoli chladný děs.

Vydal jsem se k pouti.

Šel jsem po promenádě s hlavou plnou myšlenek na Ryu. Mysl mi zaplňoval takový proud jejích živých obrazů, až jsem nevěřil, že mi tam zbylo místo i pro jiné myšlenky. Po chvíli jsem však zjistil, že stojím s pažemi svěřenými a rukama sevřenými v pěst před Shockvillem Joela Tučka a že jsem tam došel záměrně. Hleděl jsem na poutače malované Snapem Wyattem a natažené přes čelní stranu stanu. Obrazy zrůd teď v ustupujícím, chabém měsíčním světle působily ještě o něco víc zneklidňujícím dojmem než v nesmlouvavém jasu dne, protože přítmí umožňovalo lidské představitivosti vytvářet ještě zrůdnější deformace, než dokázal napáchat Bůh. Zatímco mé vědomí se soustředilo na Ryu, podvědomí mě dovedlo sem, abych prozkoumal onen pruh země ve dvanácté kóji, odkud ke mně proudily psychické obrazy smrti.

Možná mé vlastní smrti.

Nechtěl jsem vstoupit.

Chtěl jsem jít pryč.

Jak jsem se díval na stažené chlopně vchodu do stanu, touha odejít se proměnila v nutkání dát se na útěk.

Avšak uvnitř se nacházel klíč k mé budoucnosti. Musel jsem přijít na to, jaký psychický magnet mě sem včera odpoledne přitáhl. Abych maximalizoval svoje šance na přežití, musel jsem zjistit, jaká smrtící energie vyzařuje ze špinavé podlahy před stupínkem Joela Tučka a proč jsem cítil, že by se právě ten pruh půdy mohl stát mým vlastním hrobem.

Namlouval jsem si, že uvnitř stanu se nemám čeho bát. Zrůdy tady nebyly, hluboce spaly ve svých karavanech. A i

kdyby byly ve stanu, nikdo z nich by mi neublížil. Stan sám o sobě taky nepředstavoval žádné nebezpečí, prostě to byla jen velká konstrukce z plachtoviny, a pokud se v souvislosti s ním dá vůbec mluvit o nějakém prokletí, pak má podobu hlouposti a nerozvážnosti deseti tisíců návštěvníků.

A přece jsem se bál.

Se strachem jsem přistoupil k pečlivě zavázaným plátěným klopám, které uzavíraly vchod.

Chvěl jsem se, když jsem rozvazoval jeden z provazů.

Chvěl jsem se, když jsem vstupoval dovnitř.

10

Hrob

Dusná tma.

Zápach zvetšelé plachtoviny.

Piliny.

Stál jsem v Shockvilleu, v naprosté tichosti, smysly nastražené, uši napjaté. Ve velkém stanu rozděleném na jednotlivé kóje panoval dokonalý klid, avšak vyznačoval se zvláštní ozvěnou, která podobně jako obří lastura imitovala v mých uších šelest krve proudící žilami.

I přes ticho a pozdní hodinu jsem se nemohl zbavit mrazivého pocitu, že tu nejsem sám.

Skrčený v neproniknutelné tmě jsem se sklonil a z boty jsem vytáhl nůž.

Ani s ostrou čepelí v ruce jsem se necítil bezpečněji. Moc by mi neposloužila, kdybych neviděl, odkud přichází útok.

Panoptikum stálo na okraji pouti, v dosahu elektrického vedení výstaviště, obešlo se tedy bez vlastních generátorů a nebylo třeba ani spouštět naftový motor, aby se rozsvítila světla. Hmatal jsem tmou nejprve na levé a pak na pravé straně od vchodu, abych našel buď vypínač upevněný na sloupku nebo řetízek visící od stropu.

Můj pocit, že se blíží nebezpečí, zesílil.

Zdálo se, že útok přijde každou vteřinu.

Kde ksakru je ten vypínač?

Tápal jsem dál, až jsem našel silnou dřevěnou tyč, podél níž se vinul ohebný, pospojovaný elektrický kabel.

Zaslechl jsem chraplavý, trhavý zvuk.

Ztuhl jsem.

Naslouchal jsem.

Nic.

Pak jsem si uvědomil, že to byl můj vlastní dech. Nepříjemný pocit vlastní hlouposti mě na okamžik ochromil. Stál jsem tam jak přitroublý hlupáček a styděl jsem se způsobem, jaký zná každý, kdo jako dítě pro-ležel hodiny beze spánku a se strachem, že pod postelí se ukrývá příšera, aby pak po odvážné prohlídce zjistil, že tam žádná příšera není, nebo hůř, že to byl jen pár starých sešmajdaných tenisek.

Nicméně jasnovidné vjemy blížícího se nebezpečí nepomíjely. Naopak. Nebezpečí jako by se ve vlhkém zatuchlém ovzduší pomalu zhmotňovalo.

Poslepu třesoucími se prsty jsem hmatal po jednotlivých úsecích kabelu, až jsem našel rozvodnou skříň a vypínač. Cvakl jsem jím. Nad hlavou, nad chodníčky ohraničenými provazy a nad kójemi, se rozsvítily holé žárovky.

S nožem v ruce jsem ostražitě minul prázdnou kóji, v níž se včera odpoledne ukazoval publiku Čtyřruký Jack a kde se na plátěném pozadí dala i teď číst dojemná historie jeho původu, z prvního oddílu jsem prošel do druhého, z druhého

do třetího a nakonec do čtvrtého, až k poslední kóji, kde sedával Joel Tuck a kde nyní hrozba smrti připomínala balvan, výhrůžné proudění ve vzduchu, jež mě elektrizovalo.

Přistoupil jsem k provazu u kóje Joela Tučka.

Připadalo mi, že pruh pilinami posypané země před stupínkem vyzařuje podobně jako plutonium, třebaže to nebyly smrtící částice gama, jež z něj vystřelovaly. Namísto nich jsem byl vystaven nezměrnému počtu rentgenů nesoucích obrazy smrti – a také pachů a zvuků i hmatových vjemů –, jež se nedaly postihnout pěti smysly, které sdílím s ostatními lidskými bytostmi, nýbrž zaznamenával je Geigerův počítač mého šestého smyslu, jasnozření. Cítil jsem otevřené hroby, ve kterých se hromadila tma jako stojatá krev, kosti vybělené časem s monokly pavučin v prázdných očních důlcích, zápach vlhké, čerstvě vykopané zeminy, těžký skřípot kovového víka s námahou odsouvaného ze sarkofágu, těla ležící na dlaždicích v místnostech páchnoucích formaldehydem, sladký odér řezaných růží a karafiátů, jež začaly zahnívat, zatuchlost podzemní hrobky, duté žuchnutí dřevěného víka přibouchnutého na rakev, studenou ruku tisknoucí mrtvé prsty na moji tvář...

„Proboha,“ pronesl jsem a hlas se mi trásl.

Záblesky předzvěstí, jež představovaly spíš symboly smrti než reálné situace z mého života, byly teď mnohem silnější a daleko horší než včera odpoledne.

Zvedl jsem ruku a otřel si tvář.

Pokrýval ji ledový pot.

Ve snaze dát míchanici psychických vjemů nějaký smysluplný řád, aniž bych se jimi nechal zahltit, přehodil jsem jednu nohu přes provaz oddělující kóji, potom i druhou a vstoupil dovnitř. Báal jsem se, že v té jasnozřivé smršti ztratím vědomí. Nebylo to pravděpodobné, ale párkrát se to už přihodilo, když jsem narazil na obzvlášť silné náboje

okultní energie, a pokaždé jsem se pak probral hodiny poté a s těžkými bolestmi hlavy. Na místě naplněném tak zlovoulnou hrozbou jsem si nemohl dovolit upadnout do bezvědomí. Kdybych omdlel v Shockvilleu, přišel bych o život tam, kam bych padl, tím jsem si byl jist.

Poklekl jsem na zem před stupínkem.

Jdi pryč, odejdi, vypadni, varoval mě vnitřní hlas.

Svíral jsem nůž tak pevně, že mě pravá ruka bolela a klouby z ní trčely jako bezkrevné bílé hrbolky, levou rukou jsem odmetl vrstvu pilin ze čtverce půdy asi metr na metr. Našel jsem pod nimi ušlapanou, ale ne udusanou hlínu. Dalo se v ní snadno hrabat holýma rukama. Zprvu jsem ji odstraňoval v hroudách, hlouběji jsem ale narazil na sypkou půdu, právě naopak, než by to mělo být. Někdo tu v posledních několika dnech kopal jámu.

Ne. Ne jámu. Ne jen tak ledajakou jámu. Hrob.

Ale čím? Čím tělo leželo pode mnou?

Nechtěl jsem to opravdu vědět.

Ale musel jsem se to dozvědět.

Dál jsem odhrabával hlínu.

Obrazy smrti zesílily.

Podobně i pocit, že tato díra by se mohla proměnit v můj hrob, narůstal, jak jsem se dostával hlouběji. Zdálo se to ale nepravděpodobné, když v hrobě zjevně spočívalo už jiné tělo. Třeba jsem si mylně vykládal psychické vyzářování, to bylo možné, protože ne vždy jsem dokázal rozšifrovat vibrace, na něž se naladil můj šestý smysl.

Odložil jsem nůž stranou, abych mohl odhrnovat hlínu oběma rukama, a za pár minut už jsem měl díru asi metr dlouhou, přes půl metru širokou a asi patnáct nebo dvacet centimetrů hlubokou. Věděl jsem, že bych si měl někam dojít pro lopatu, ale zemina se sypala a já netušil, kde bych měl lopatu hledat, a kromě toho jsem nemohl přestat. Musel jsem hrabat dál bez sebekratší přestávky, protože mě hnala

morbidní, bláznivá, ale neodbytná jistota, že ten hrob obývám já sám, že odhrnu hlínu z vlastní tváře a pohlédnu do očí sobě samému. V návalu hrůzy vyvolané nemilosrdným přívalem děsivých vizí jsem se teď zuřivě zabořil rukama do poddajné země, z čela, nosu a brady mi odkapával ledový pot a já vrčel jako zvíře, namáhavě dýchal, plíce v jednom ohni. Nořil jsem se hlouběji a šklebil se odporem z přívalu pachu smrti, jako by to byl skutečný zápach – hlouběji! –, avšak ve skutečnosti stan panoptika nebyl cítit hnilobou, vznášela se jen v mé mysli – hlouběji! –, protože mrtvola byla čerstvá a mohla se dostat nanejvýš jen do prvního, raného stadia rozkladu. Hlouběji! Ruce jsem měl špinavé, nehty zalepené hlínou a kousky zeminy mi přistály i ve vlasech a přilnuly mi na obličej, jak jsem stále divoceji kopal. Část mého já o něco poodlétla, aby si prohlédla běsné zvíře, v něž jsem se proměnil, a tahle oddělená část si teď říkala, jestli jsem snad nezešílel, podobně jako si tutéž otázku kladla při pohledu na ztvrdlý a zmučený obličej předminulou noc v zrcadle v šatně.

Ruka.

Bledá ruka.

Trochu promodralá.

Vynořila se přede mnou z hlíny, ležela v pozici věčného odpočinku, jako kdyby okolní zem byla pohřební přikrývka, na niž ji kdosi s něžnou péčí položil. Za nehty i ve vráskách kůže na kloubech měla zaschlou krev.

Psychické vidiny smrti odpluly, protože teď jsem se setkal se skutečným objektem, z něhož proudily.

Dostal jsem se do hloubky možná skoro půlmetrové a musel jsem teď opatrně odházet množství hlíny, než jsem narazil na druhou ruku, která částečně překrývala první, a pak na zápěstí a na kus paží, dokud mi nebylo jasné, že mrtvého pohřbili v tradiční pozici, s rukama zkříženými na prsou. A pak se střídavými návaly zrychleného dechu a

neschopnosti ho popadnout a sužovaný křečovitým strachem, z něhož mi drkotaly zuby, jsem začal odhrabávat hlínu z partií nad rukama.

Nos.

Široké čelo.

Projelo mnou harfové glissando, nikoli jako skutečný zvuk, ale jako ledové vibrace.

Nemusel jsem odhrabávat všechnu zeminu z obličeje, protože už z viditelné části jsem věděl, že tady leží muž – skřet –, kterého jsem předminulou noc zabil v autodromu. Měl zavřené oči a víčka s tmavým nádechem, jako by mu někdo se zvráceným smyslem pro humor na ně nanessl oční stíny, než jej svěřil zemi. Horní ret měl poodhrnutý k jednomu koutku v posmrtně ztuhlém šklebu a mezi zuby hlínu.

Koutkem oka jsem zaznamenal pohyb v druhé části stanu.

Zalupal jsem po dechu, rychle otočil hlavu k chodníčku za provazem, ale nikoho jsem nespatriil. Byl jsem přesvědčený, že jsem viděl, jak se něco hýbe, a než jsem stačil vyskočit z hrobu, spatřil jsem to opět – roztančené stíny, které se vymrštily z podlahy posypané pilinami až k zadní stěně stanu a pak se znovu přikřčily k podlaze. Pohyb doprovázelo hluboké tiché zasténání, jako kdyby nějaké postavy z noční můry pronikly do zadní části panoptika a teď se plazily ke mně ze čtvrté kóje, pořád ještě neviditelné, ale vzdálené už jen pár kroků ode mě.

Joel Tuck?

Musel to být on, kdo odvlekl mrtvého skřeta z autodromu a tady ho zakopal. Netušil jsem, proč to udělal, jestli proto, aby mi pomohl, zmád mě nebo aby mě vystrašil, pro správný úsudek jsem neměl podklady. Nevěděl jsem, zda je spojenec, nebo protivník.

Nespouštěl jsem oči z otevřeného prostoru stanu, protože jsem odtamtud očekával každým okamžikem nějaké nepříjemné překvapení, a naslepo jsem zašmátral za sebou po noži, který jsem si tam odložil.

Stíny opět poskočily a znovu se ozval tichý sten, avšak mně v tom okamžiku došlo, že to si jen naříkavě zpívá vítr, který se venku zvedl. I poskakující stíny měl na svědomí neškodný vítr. Každý jeho silnější závan si našel cestu do stanu, a jak se proháněl chodbou z plachtoviny, rozkomíhal holé žárovky zavěšené u stropu. Tato rozhoupaná světla vždy nakrátko oživila netečné stíny.

S úlevou jsem přestal šmátrat po noži a obrátil veškerou pozornost opět k mrtvole.

Oči měla otevřené.

Cukl jsem sebou, pak jsem si ale všiml, že oči zůstávají nadále mrtvé a nevidoucí, že je pokrývá průhledný mléčný povlak, v němž se odrážejí světla shora a který vypadá skoro jako námraza. Svaly mrtvého zůstávaly ochablé, ústa měl pořád stažená do ztuhlého úšklebku, rozevřenými rty se mu stále drala do úst a mezi zuby hlína. Na krku měl stále viditelnou smrtící ránu nožem, i když teď se mi nezdála tak hrozná, jak jsem si na ni vzpomínal, a nevedlechoval ani nevydechoval. Určitě nežil. Překvapivý stah očních víček zřejmě neznamenal nic víc než jednu z oněch posmrtných svalových křečí, které nutí vyjeknout hrůzou mladé studentky medicíny a nové zaměstnance v márnících. Ano. Určitě. Ale... na druhou stranu... lze takovéto nervové reakce a stahy svalů očekávat téměř dva po smrti? Nejde snad jen o prazvláštní reakce, omezené jen na pár hodin následujících bezprostředně po smrti? Ale dobře, možná oči zavřela tíha hlíny naházená na mrtvolu a teď, když byla hlína pryč, oční víčka se opět otevřela.

Mrtvola neobživila.

To jenom blázni tvrdí, že viděli chodit mrtvé.

Já nebyl blázen.

Nebyl.

Díval jsem se na mrtvého u nohou a můj zrychlený dech se pozvolna uklidňoval. Králičí tep mého srdce se také zpomalil.

No vida. Tak to bylo lepší.

Začal jsem opět uvažovat, proč za mě Joel Tuck mrtvolu pohřbil, a když už to udělal, proč se k tomu nepřiznal. Hlavně ale proč to vůbec udělal? Proč ze sebe učinil spolupachatele vraždy? Ledaže by Joel Tuck věděl, že jsem nezavraždil člověka. Co když třeba právě tím svým třetím okem vidí také skřety a sympatizuje s mými vražednými pohnutkami?

Ať to bylo, jak chtělo, teď nebyl čas se tím zabývat. Každou chvíli mohla kolem Shockvilleu projet hlídka a všimnout si rozsvícených světel. I když jsem už teď patřil k pouti a nebyl jsem vetřelec jako před dvěma dny, stejně by je zajímalo, co dělám v atrakci, kterou nevlastním a ani v ní nepracuji. Kdyby našli hrob nebo dokonce mrtvolu, ani to, že náležím k pouti, by mě nezachránilo před zatčením, obžalobou a doživotním vězením.

Začal jsem oběma rukama hrnout hromady zeminy zpátky do částečně odkrytého hrobu. Jak provlhlá hlína dopadala na ruce mrtvého, jedna z nich se pohnula a vrhla na mě pár hrudek zeminy, které mě zasáhly do obličeje, a pak se i druhá ruka křečovitě stáhla jako krab a zakalené oči mrkly, a jak jsem padl naznak a lezl pozadu pryč, mrtvola pozvedla hlavu a začala se soukat z místa svého, teď už zjevně ne posledního odpočinku.

To už nebylo vidění.

Tohle se dělo doopravdy.

Vykřikl jsem. Ale nevyšel ze mě žádný zvuk.

Divoce jsem potřásl hlavou v bláhovém pokusu popřít to, co se právě odehrávalo. Připadalo mi, že mrtvola vstává

jenom proto, že jsem si takový vývoj situace zrovna před okamžikem představoval, a že ta šílená myšlenka měla nepochopitelnou moc proměnit děs ve skutečnost, jako kdyby moje představivost na sebe vzala úkol džina, který si spletl moje nejhlubší obavy s přáním a vyplnil mi je. A jestliže to tak skutečně bylo, potom stačí nacpat džina své představivosti zpátky do láhve, odeprát si tohle děsivé zjevení a vyjít z toho bez úhony.

Jenže ať jsem potřásal hlavou sebeusilovněji a ať jsem sebezoufaleji odmítal uvěřit tomu, na co jsem hleděl, mrtvola neulehla zpátky do hrobu a neznehybněla v něm. Rukama červí barvy se opřela o okraje hrobu, vztyčila se do sedu a zírala přímo na mě. Hrudky hlíny se jí sypaly ze záhybů košile a špinavé vlasy měla rozčuchané, smotané a trčící na všechny strany.

Odplazil jsem se po zemi, až jsem zády dopadl na plachtu, která dělila tuto kóji od vedlejší. Chtěl jsem se zvednout, přehoupnout se přes provaz v přední části kóje a okamžitě prchnout odtud, avšak běh mi šel stejně jako křik.

Mrtvola se zašklebila a z otevřených úst se jí vysypala hlína, i když její zbytky mezi zuby ulpívaly dál. Vybělený úsměv lebky zbavené živé tkáně, jedovatě vlhký škleb hada, žádostivý pohled Bely Lugosiho v Draculově plášti, to všechno bledlo v porovnání s groteskní kombinací bezkrevných rtů a zubů potřísněných hlínou.

Podařilo se mi vyškrábat se na nohy.

Mrtvola udělala obscénní pohyb jazykem, po němž se jí z úst vysypala další vlhká zem, a slabě zaúpěla, spíš vyčerpaně než hrozivě. Neurčitý zvuk zněl jako něco mezi zakrákáním a hutným říhnutím.

Podařilo se mi nadechnout a pak jsem dokázal i povstat, byť malátně, jako kdyby mě nafoukl zkažený vzduch, který vyšel z mrtvoly přede mnou.

Otřel jsem si z koutku oka slané pálicí ledový pot a pak jsem se zvedl na všechny čtyři, záda nahrbená, ramena stažená, hlavu nízko u země, jako opice.

Nevěděl jsem ale, co si počít dál. Věděl jsem jenom, že rozběhnout se nedokážu. Musím se s tou odpornou věcí nějak vypořádat, znovu ji zabít, udělat to tentokrát pořádně, protože když ji nevyřídím, vyveče se odtud, v nejbližším okolí najde další skřety a poví jim, co jsem jí udělal, takže se dozvědí, že umím prohlédnout jejich přestrojení, řeknou to zase dalším souvěrcům a zanedlouho se o mně dozvědí všichni, spojí se a půjdou po mně, uštvou mě, protože pro ně představuju nebezpečí jako žádný jiný člověk.

Za zamženým povlakem, přímo v očích mrtvého, jsem teď spatřil krvavé světlo těch druhých očí, skřetích. Lehké mihotání. Slabý záblesk pekelného ohně. Nikoli žhnoucí plamen jako předtím. Jen dvojí vzdálené jantarové plápolání. Nic víc ze skřeta jsem neviděl, rypák, ani chřtán plný zubů, jen náznak oněch nenávistných očí, nejspíš proto, že stvůra došla příliš daleko na cestě k smrti, aby dokázala opět plně ovládnout tuto lidskou tělesnou schránku. Ale i tohle málo vypadalo nemožně. Přece jsem mu, ksakru, prořízl hrdlo a srdce se mu předminulou noc tam v autodromu zastavilo a přestal i dýchat. Prokristapána, nedýchal celé dva dny, co byl pohřbený v zemi tady v panoptiku – a ani teď nedýchal, pokud jsem si mohl všimnout –, a ztratil tolik krve, že mu jí v žilách nemohl zbýt dostatek na to, aby dál žil.

Šklebil se ještě víc, jak se snažil dostat se z napůl vykopaného hrobu. Část jeho těla však vězela nadále pod téměř čtyřiceti centimetry zeminy, takže mu to dělalo problémy. S nejvyšším vypětím sil a ďábelskou rozhodností se však dále vyhrabával a namáhal a trhavými, skomíravými pohyby připomínal selhávající stroj.

Sice jsem ho nechal ležet mrtvého mezi vozíky autodromu, avšak zjevně v něm zůstala jiskra života. Patrně se jejich rasa dokáže vymknout smrti i v situaci, kdy obyčejný člověk už nemá jinou šanci než jí podlehnout, a uchýlit se do stavu... čeho vlastně? Hlubokého bezvědomí s pozastavenými metabolickými procesy, v němž se ochranně stočí kolem slaboučké jantarové jiskřičky životní síly a bedlivě ji střeží, aby nevyhasla? A co potom? Dokáže téměř mrtvý skřet postupně roz-foukat skomírající jiskru do malého plamene, rozdmýchá plamínek v oheň, dá do pořádku poraněné tělo, ožíví se a vstane z hrobu? Kdybych tohohle skřeta nevyhrabal, zahojilo by se mu rozříznuté hrdlo a doplnil by si nějakým zázrakem zásobu krve? Zopakovalo by se za pár týdnů, poté, co pout' dávno odjela a výstaviště osiřelo, v hrůzostrašné podobě Lazarovo zmrtevýchvstání, při němž by si sám zevnitř dokázal otevřít hrob?

Cítil jsem, že balancuju na hraně psychické propasti. Pokud jsem se už nepropadl do šílenství, neocitl jsem se mu nikdy blíží než teď.

Nedýchající, přece však d'ábelsky oživlá mrtvola chrčela úsilím a zjevně notně zesláblá se snažila nekoordinovanými pohyby odhrabat hlínu, která tížila spodní část jejího těla. Odhrnovala ji pomalu a bezmyšlenkovitě jako stroj. Nespouštěla ze mě přitom ani na okamžik opa-lizující oči, jimiž mě sledovala zpod nízkého čela zamazaného hlínou. Síly jí ještě scházely, ale zatímco jsem se tam jen tak krčil hrůzou neschopen pohybu, pozvolna je nabírala. Utočila na zem, jež ji poutala, stále zuřivěji a matný červený záblesk v jejích očích jasněl.

Nůž.

Zbraň ležela vedle hrobu. Větrem rozhoupaná žárovka se komíhala nad hlavou a odraz jejího světla klouzal po ocelové čepeli, ležící pod ní, a jako by jí dodával kouzelnou

moc, která měnila obyčejný nůž ve skutečný Excalibur; a pro mě v této chvíli měl nůž stejnou cenu jako kterýkoli jiný kouzelný meč vytržený z kamene. Avšak abych se mohl nože chopit, musel jsem se dostat na dosah té polomrtvé věci.

Z hloubi jejího rozřezaného krku se teď vydralo zavřísknutí, mokře štěbetavý zvuk, který mohl znamenat smích – smích chovance ústavu pro choromyslné, nebo smích prokletých.

Už si téměř uvolnila jednu nohu.

V náhlém hnutí mysli jsem se vrhl po noži.

Ta věc to očekávala, máchla jednou neohrabanou paží a nůž odletěl. S cinkáním a se zábleskem na rozloučenou se odkutálel pilinami a zmizel v temnotě škvíry pod dřevěným stupínkem, na němž stálo prázdné křeslo Joela Tučka.

Ani na okamžik jsem nepomýšlel na to, že bych se pustil s mrtvolou do křížku holýma rukama. Věděl jsem, že ze zombieho nemůžu vytlouct život ani ho v něm zadusit. Připomínalo by to boj s pohyblivými písky. Stvůra sice budila dojem vyčerpání a zpomalených reakcí, avšak vytrvala by, vyčkávala by a odolávala, dokud by mě nezbavila všech sil, a pak by mě pomalými, těžkými údery dodělala.

Nůž představoval mou jedinou naději.

Prosmýkl jsem se tedy podél mělkého hrobu a mrtvá věc chňapla po mé noze ledovou rukou, která v okamžiku předala chlad skrz džínsy do mého vlastního masa, ale zbavil jsem se jí kopancem boty mířeným na spánek. Vymanil jsem se. Doklopýtal jsem do zadního koutu čtyři metry dlouhé kóje, kde jsem zpola padl, zpola poklesl na kolena a pak na břicho u škvíry na místě, kde pod stupínkem zmizel nůž. Škvíra měla asi dvanáct centimetrů na výšku, takže se do ní dala pohodlně vsunout ruka. Vstrčil jsem ji dovnitř a hmatal, leč nacházel jen smetí, piliny, kamínky a

taky jeden starý ohnutý hřebík, avšak nikoli nůž. Za zády jsem slyšel mrtvou věc, jak sebou tiše zmítá, odhazuje hlínu na stranu, uvolňuje si končetiny ze sevření, dere se, škrábe a chrčí. Neměl jsem čas se ohlédnout, místo toho jsem se přitiskl ke stupínku, až se mi jeho dřevěná hrana zaryla do ramene, a dosáhl o nějakých patnáct centimetrů hlouběji, kde jsem hmatal ve snaze přinutit své prsty vidět nejen hmatat, avšak nenašel jsem nic než kousek dřeva a šustivý celofánový obal od cigaret nebo cukroví. Znamenalo to, že nedosáhnou dostatečně hluboko, a myšlenka, že možná mám vytoužený předmět jen o vlasek na dosah a nevím o tom, mě deptala. Ještě kousek, kousíček, o pět centimetrů dál, prosím... Už! Jenže to nepomohlo, po noži ani stopy, a tak jsem se posunul o kousek doleva, pak doprava, a zoufale jsem chňapal po vzduchu, po smetí a chuchvalcích seschlé trávy a za mnou se teď ozvalo brebentivé zakvokání a pak šoupavý dupot těžkých kroků a já se rozfňukal, slyšel jsem se, jak fňukám, ale nedokázal jsem to potlačit... ještě dvě čísla... a pak mě pod stupínkem něco píchlo do palce, ostrá špička nože, konečně, a já ji uchopil mezi palec a ukazovák, tahal nůž ven, chopil jsem se ho pořádně, ale než jsem stačil vstát nebo se aspoň převrátit na záda, mrtvola se nade mnou sklonila, popadla mě za límec a za vrchní část kalhot, zvedla mě silou, jakou bych od ní nečekal, zhoupla mnou, odhodila mě a já těžce dopadl obličejem do vykopaného hrobu a s žízálou u nosu jsem se dusil zeminou, které jsem měl plná ústa.

Dávil jsem se, trochu hlíhy jsem spolkl, trochu jsem jí vyplivl, a stačil se obrátit na záda právě ve chvíli, kdy skřet s poškozeným mozkiem ztěžka dovlekl svoje špatně ovladatelné tělo k okraji hrobu. Podíval se dolů. Oči mu zářily ohněm i ledem. Jeho nestálý stín po mně přejížděl, jak se žárovka nade mnou houpala v proudech vzduchu.

Nedělila nás dostatečná vzdálenost na to, abych po něm vrhl nůž. Avšak náhle jsem vycítil úmysly mrtvé věci, uchopil rukojeť do obou rukou, napřáhl zbraň přímo vzhůru a zpevnil ramena, lokty i zápěstí, zamířil jsem špičku nože přímo nad sebe právě ve chvíli, kdy mrtvola rozpráhla paže a s šíleným úšklebkem na mě dopadla. Nabodla se na nůž a mně paže podklesly pod její tíhou. Zhroutil se na mě a vyrazila mi dech.

Nůž jí sice vězel až po střenku v srdci, jež přestalo tlouct, přesto se však dále hýbala. Bradou mi ležela na rameni a svou studenou zpocenou tvář tiskla k mé. Mumlala mi do ucha něco, co nešlo pochytit, avšak tónem to znepokojivě připomínalo záchvat vášně. Pažemi a nohama reflexivně cukala jako pavouk a ruce se jí třásly a svíraly.

Narůstající odpor a nezvladatelná hrůza mi dodaly sil a já se vymanil, vyklouzl, vykopal, vyvlékl, vyškrábal a vykroutil zpod příšery, takže se naše postavení obrátilo a já teď ležel navrchu, jedno koleno zabořené v jejích slabínách, druhé zapřené do hlíny vedle. Hrnuly se ze mě nadávky, pozůstávající jen z půlek slov a slov, jež neexistují, které nedávaly o nic větší smysl než žvatlání linoucí se ze stále ještě pohyblivých rtů mého protivníka. Vykroutil jsem nůž z rány v jeho srdci a bodl jsem znovu a zase a ještě jednou, do hrdla i do hrudi a do břicha a znovu a ještě. Už mu scházelo zacílení a také energie, když na obranu proti mně máchal pěstmi tvrdými jako cihly, takže jsem i ve svém bezhlavém běsnění většinu jeho ran bez problémů odrážel, ale i těch několik, kterými se mi trefil do paží či ramen, udělalo své. Konečně jsem nožem dosáhl kýženého výsledku, vyřízl rakovinný nádor nepřirozeného života, jenž oživoval vychladlou tkáň, kus po kuse jsem jej likvidoval, až svíjející se nohy znehybnily, paže se pohybovaly stále pomaleji a nekoordinovaněji a až si ta mrtvá věc začala hryzat vlastní jazyk. Paže jí konečně bezvládně padly k bokům, ústa

ochabla a slabý purpurový záblesk skřeti inteligence v očích vyhasl.

Zabil jsem ho.

Opět.

Zabít však nestačilo. Musel jsem se pojistit, že ta věc už neožije. Teď jsem si mohl dobře všimnout, že smrtelné zranění krku, které jsem mu přivodil v autodromu, se částečně zahojilo. Až do dnešní noci mě nenapadlo, že se skřeti podobně jako upíři z evropských legend dokážou probrat k životu, pokud nedošlo k jejich pečlivé a důkladné likvidaci. Když jsem to teď věděl, nehodlal jsem ponechat nic náhodě. Dokud ve mně ještě pumpoval adrenalin a než se zřítím do vysílené beznaděje a hnusu, uřízl jsem mu hlavu. Dalo to práci, ale měl jsem ostrý nůž s čepelí z tvrzené oceli a pořád i sílu, kterou mi dodaly hrůza se vztekem. Alespoň se ta řezničina obešla bez krve, protože té jsem tuhle mrtvolu zbavil už před dvěma dny.

Venku stan se sykotem a sténáním obletoval horký letní vítr. Vzduché plachty sebou trhaly na kotvících láněch a kůlech, rachotily, drncely a pleskaly jako křídla velkého temného ptáka, který by rád vzlétl, nebýt pevného bidla, k němuž je upoután.

Obrovské černé tyzy obletovaly pohupující se žárovky a přidávaly své stíny do víru světla a prapodivně tvarované tmy. V pohledu očí zaostřených stále optikou děsu a oslepených pálivým potem mě tento neustálý přízračný pohyb přiváděl k šílenství a jen prohluboval vlny oslabující závratí, které na mě už útočily.

Když jsem ho konečně zbavil hlavy, chvíli jsem uvažoval, že ji položím mezi nohy té věci a tak ji zahrabu, ale pak mi to přišlo jako trestuhodně nedokonalá likvidace ostatků. Dokázal jsem si představit mrtvolu, jak opět ožívá, pod zemí postupně natahuje ruce, až dosáhne ke své odříznuté hlavě, jak se zase dává dohromady, jak se jí

zaceluje rozřezané hrdlo, jak se seskupují kousky její zlomené páteře, spojují se, do zlých očí se opět vrací purpurový svit... A tak jsem hlavu odložil stranou a znovu pohřbil jen tělo. Ušlapal jsem pruh půdy, udusal jej, jak nejlépe jsem dokázal, a pak jsem jej zasypal pilinami.

Popadl jsem hlavu za vlasy a s pocitem divošské krutosti, který se mi ani trochu nezamlouval, jsem spěchal ke vchodu panoptika, kde jsem zhasl světla.

Klopa stanu, kterou jsem odvázal, se plácala ve větrné noci. Obezřele jsem vyhlédl ven, kde se však v blednoucím svitu zapadajícího měsíce nic nehýbalo až na přízračné tvary prachových duchů, které sprádal vítr.

Vyklouzl jsem ven, odložil hlavu, zavázal plachtu u vchodu, znovu se chopil hlavy a kradmo jsem spěchal do zadní části pouti mezi dvěma mravně zhasnutými stany, kde za dne probíhaly dívčí show, mezi skupinou nákladních aut, která tu stála jako spící sloni, minul jsem generátory a velké prázdné dřevěné bedny, prošel jsem přes opuštěné pole až k nejbližšímu výběžku lesa, který ze tří stran obklopoval výstaviště. S každým krokem narůstal můj strach, že hlava, pohupující se na držadle z vlasů, opět ožije – že se jí v očích objeví znovu svit, rty se zakříví, zaskřípou zuby –, a nesl jsem ji pak raději dál od těla, na délku paže, aby mi náhodou nebouchla o nohu a já jí tak nedal příležitost zakousnout se mi hluboko do stehna.

Jistěže byla mrtvá, život z ní nadobro vyprchal. Skřípot a cvakání zubů a také vzteklé a nenávistné mumlání se rodily jen v mé horečnaté fantazii. Moje představivost nejenže utíkala jako já, ale hnala se úprkem, cválala, klusala přede mnou přízračnou krajinou děsivých možností. Když jsem se konečně prodral podrostem pod stromy, vedle potůčku našel vhodnou mýtinu a položil uříznutou hlavu na příhodný kámen, i tajemný svit skomírajících měsíčních paprsků dával dostatek světla na to, abych se přesvědčil o lichosti

svých obav a o tom, že v předmětu, který mě tak děsil, nezůstala ani stopa života, přirozeného či jiného.

Půda vedle potoka byla měkká, vlhce písčitohlinitá, a dalo se v ní hrabat holýma rukama. Stromy se svými černými větvemi, jež připomínaly suknice čarodějnic a hábity kouzelníků, stály po obvodu mýtiny jako tiší svědkové, zatímco jsem vyhrabal díru, pohřbil do ní hlavu, udusal půdu a skryl stopy své práce rozházeným suchým listím a borovým jehličím.

Kdyby si nyní bezhlavá mrtvola chtěla zopakovat Lazarovo zmrtvýchvstání, musela by se nejprve vyhrabat z vlastního hrobu na poutí, poslepu se proplazit nebo propížit do lesa, najít tuto mýtinu a z tohoto druhého hrobu vykopat svou hlavu. Třebaže události uplynulých hodin mě naplnily ještě větší úctou k ďábelským dovednostem skřetů, cítil jsem jistotu, že tak velké překážky vedoucí k oživení překonat nedokážou. Příšera byla a zůstane mrtvá.

Cestu z panoptika do lesa, kopání díry a pohřbívání hlavy, to všechno jsem absolvoval ve stavu blízkém panice. Teď jsem na chvíli zůstal stát na mýtině, paže volně spuštěné podél těla, a snažil jsem se uklidnit. Nešlo to snadno.

Myslel jsem na strýce Dentona, tam v Oregonu. Uzdravilo se i jeho hrozivě rozsekané tělo v samotě rakve a prodral se i on z hrobu pár týdnů poté, co jsem uprchl před spravedlností? Vydal se navštívit farmu, kde stále žila moje matka a sestry, aby se pomstil Stanfeussově rodině, a tak padly ony místo mě za oběť skřetům? Ne. Na to bylo lépe nemyslet. Nemohl bych žít s takovým břemenem viny. Denton se nevrátil. Jednak se toho krvavého dne, kdy jsem se do něj pustil, bránil tak sveřepě, že moje zloba narostla až kamsi do stavu psychopatického šílenství a já způsobil sekýrou děsivý masakr, sekal sem slepě dál, i když už jsem věděl, že je po něm. Byl rozmaširovaný na kusy, ve stavu,

kdy by se už nemohl dát dohromady. A i kdyby se mu snad podařilo obživit, určitě by se nevrátil do domu Stanfeussových ani nikam v údolí Siski-you, kde ho znali, protože zázrak jeho zmrtvýchvstání by okolní svět šokoval a přivábil by k němu trvalou pozornost. Byl jsem si jistý, že zůstal v rakvi a rozkládá se tam – a pokud ne, pak se vytratil daleko od Oregonu, žije pod jiným jménem, trápí jiné nevinné lidi, ale ne mé blízké.

Opuštěl jsem mýtinu, prodral se podrostem a dostal se zpět na otevřené pole, kde noční vzduch voněl zlatobýlem. Byl jsem už v půli zpáteční cesty k pouti, když jsem si uvědomil, že v ústech mám pořád pachut' hlíny, jak jsem se do ní zabořil poté, co mě skřet hodil do svého hrobu. Odporná chuť mi vrátila vzpomínky na všechno, co jsem prožil v uplynulé hodině, nějak se jim podařilo proniknout bariérou netečnosti, jež mě ochraňovala před předčasným zhroucením, dokud nedokončím všechno, co je třeba. Teď se mi udělalo zle. Padl jsem na ruce a na kolena, svěřil hlavu a zvracel do trávy a na zlatobýl.

Když nevolnost přešla, odplazil jsem se pár metrů, převalil na záda a bezděčně pomrkával na hvězdy, klidnil dech a snažil se posbírat síly, abych mohl jít dál.

Bylo za deset minut pět. Oranžový úsvit měl nastat za necelou hodinu.

To mi připomnělo oranžové nevidoucí oko v čele Joela Tučka. Joel Tuck... Odvlekl tělo z autodromu a pohřbil je. To ukazovalo na člověka, který o skřetech ví a snaží se mi tím pomoci. Téměř určitě to byl rovněž Joel Tuck, kdo předešlou noc vstoupil do obytného přívěsu, když jsem spal, a zanechal na mých složených džínsech dvě vstupenky, jednu na autodrom, druhou na ruské kolo. Dokázal vidět skřety a do určitého stupně také vycítil jejich zhoubnou energii v okolí ruského kola, i když zřejmě neměl tak dalece vyvinuté psychické schopnosti jako já.

Bylo to poprvé, co jsem potkal někoho, kdo měl alespoň nějaké parapsychologické schopnosti, a rozhodně poprvé, co jsem narazil na někoho, kdo dokáže prohlédnout pravou podstatu skřetů. Na okamžik mě ovládl pocit bratrství, sounáležitosti tak hluboké a tak zoufale vytoužené, že mi vhrkly slzy do očí. Nebyl jsem sám.

Proč se ale Joel uchýlil k náznakům? Proč váhal prozradit mi, co máme společného? Zjevně proto, že nechtěl, abych poznal, co je zač. Ale proč to nechtěl? Protože... protože to nebyl spojenec. Náhle mi blesklo hlavou, že se Joel možná v boji mezi skřety a lidskou rasou považuje za neutrála. Koneckonců, běžní lidé se k němu chovají hůř než skřeti, už proto, že s lidmi se střetává denně, kdežto se skřety jen příležitostně. Vydědělec, kterého většina společnosti odvrhla a který se úcty dočká jen v útočišti pouti, mohl docela dobře dojít k pocitu, že nemá důvod zasahovat do boje skřetů proti lidem. Jestliže to tak skutečně bylo, pak mi pomohl s mrtvolou a poukázal na nebezpečí, které hrozí u ruského kola pouze proto, že záměry skřetů se přímo dotýkaly světských, jediných lidí, jimž je v této tajné válce zavázaný loajalitou. Neobrátil se na mě přímo, protože věděl, že moje tažení proti démonům se neomezuje jen na hranice pouti, a nechtěl se dát zatáhnout do většího střetu. Hodlal vést válku pouze tehdy, když se bojiště přiblíží k němu.

Jednou mi pomohl, ale nebude mi pomáhat věčně.

Když jsem to vzal kolem a kolem, pořád jsem byl sám.

Měsíc zapadl. Rozhostila se velice temná noc.

Vyčerpaně jsem se zvedl z trávy a ze zlatobýlu a odebral se do šaten pod hlavní tribunou, kde jsem si vydrhl ruce, čtvrt hodinu odstraňoval špínu zpod nehtů a pak se celý osprchoval. Potom jsem zamířil k přívěsu na louce, kde jsem bydlel.

Můj spolubydlící Barney Quadlow hlasitě chrápal.

Svlékl jsem se a vlezl do postele. Cítil jsem fyzickou i duševní otupělost.

Útěcha, kterou jsem načerpal u Ryi Rainesové, se proměnila v matnou vzpomínku, i když jsme se rozešli před necelými dvěma hodinami. Teď jsem si ze všech zážitků s Ryou vybavoval nejjasněji její náladovost, hluboký a nevysvětlitelný smutek, protože jsem věděl, že tamta Rya se dříve či později stane příčinou další krize, s níž se budu muset vyrovnat.

Tolik toho leželo na mých bedrech.

Příliš mnoho.

Bylo mi jen sedmnáct.

Tiše jsem vzlykal steskem po Oregonu, po mých ztracených sestřích a po mateřské lásce, které jsem měl tak daleko z dosahu.

Toužil jsem usnout.

Nutně jsem si potřeboval trochu odpočinout.

Od Yontsdownu mě dělily jen dva dny.

11

Svlékání kůže

V sobotu v půl deváté ráno, po o něco málo víc než dvou hodinách spánku jsem se probudil ze zlého snu, který se nepodobal žádnému z těch, jež jsem zakoušel dřív.

Ve snu jsem se ocitl na rozlehlém hřbitově táhnoucím se dolů po zdánlivě nekonečné kaskádě svahů. Zaplňovaly jej žulové a mramorové náhrobky všech tvarů a velikostí, některé popraskané a mnohé polovy-vrácené, táhly se v nedohledných řadách, byl jich bezpočet. Hřbitov z Ryných

snů. Byla tam i ona, utíkala ode mě, hnala se sněhem pod černými větvemi holých stromů. Běžel jsem za ní a nejpodivnější na tom bylo, že jsem k ní cítil jak lásku, tak i nenávisť, a nevěděl jsem přesně, co udělám, až ji dostihnu. Část mého já toužila pokrýt její tvář polibky a milovat se s ní, ale jiná část ji chtěla škrtnout, až jí její nádherné oči pokryté mázdrou smrti vylezou z důlků a tvář jí zčerná. Tato divoká zloba zacílená na někoho, koho jsem miloval, mě děsila k smrti a já se několikrát zastavil. Avšak pokaždé, když jsem znehybněl, zastavila i ona a čekala na mě dole na svahu mezi náhrobními kameny, jako by chtěla, abych ji chytil. Chtěl jsem ji varovat, že tady nejde o milostnou hru, že se se mnou děje něco divného, že se mohu přestat ovládat, až ji dostihnu, avšak nedokázal jsem přimět své rty a jazyk, aby vytvořily slova. Pokaždé když jsem se zastavil, mávala na mě, a já se pustil opět do pronásledování. A pak mi došlo, co se to se mnou děje. Musel jsem v sobě mít skřeta! Jeden z té prokleté rasy do mě vstoupil, zmocnil se vlády nade mnou, zlikvidoval mou mysl i duši a ponechal jen tělo, které nyní patřilo jemu. Avšak tohle Rya nevěděla. Viděla stále jen Slima, milovaného Slima MacKenzieho, neuvědomovala si, v jak strašném nebezpečí se nalézá, nechápala, že Slim je pryč, mrtev, že jeho tělo nyní obývá nelidská bytost, a jestliže ji ta bytost polapí, zduší v ní veškerý život. A teď už jsem ji doháněl a ona se po mně se smíchem ohlédla, vypadala tak nádherně, překrásná a přitom ztracená, a pak už se mé já k ní přiblížilo na tři metry, pak na dva a půl, dva, jeden a půl, a nakonec jsem po ní hrábl, chytil ji, obrátil k sobě...

... a když jsem se vzbudil, ještě jsem cítil, jak se její hrdlo poddává ocelovému stisku mých rukou.

Posadil jsem se na posteli, naslouchal zběsilému tlukotu svého srdce a zrychlenému dechu a snažil se vyhnat tu noční můru z myslí. Pomrkával jsem v ranním světle a marně jsem

se pokoušel sám sebe přesvědčit, že šlo jen o sen, byť neobyčejně živý a těžký, a ne o předtuchu něčeho, co se stane.

Žádná předtucha.

Prosím.

* * *

Pout' otevírala v jedenáct, takže mi zbývalo pár hodin, které jsem mohl strávit rozvahami o krvi, jež lpěla také na mých rukou, pokud by se mi nepodařilo najít si něco kloudnějšího, jak je využít. Výstaviště leželo na kraji okresního města, které mělo sedm či osm tisíc obyvatel, a tak jsem se tam vydal. Nasnídal jsem se v kavárně, pak jsem si ve vedlejším obchodě s oděvy koupil dvoje džínsy a pár triček. Za celou tu dobu jsem nespátril jediného skřeta a den byl tak pohodově srpnový, že jsem postupně nabýval důvěry, že se všechno v dobré obrátí, věci mezi mnou a Ryou i týden v Yontsdowu, pokud jen vezmu rozum do hrsti a nepropadnu beznaději.

Na výstaviště jsem se vrátil v půl jedenácté, v přívěsu jsem se převlékl do nových džínsů a trička a ve tři čtvrti na jedenáct už jsem stál u siloměru. Připravil jsem ho k provozu právě včas před začátkem a zrovna jsem se usadil na židli vedle něj, abych čekal na první návštěvníky, když přišla Rya.

Zlatá. Nahé opálené nohy. Žluté šortky. Čtyři odstíny žluti na vodorovně pruhovaném tričku. Na pout' si oblékala podprsenku, protože se psal rok 1963 a žena bez podprsenky by veřejnost šokovala, i když v karavanovém městečku a mezi světskými si to dovolit mohla. Vlasy jí z čela držel pletený žlutý šátek. Okouzlující.

Vstal jsem, pokusil se položit jí ruce na ramena a políbit ji na tvář, ale opřela se mi jednou rukou o prsa, a tak mě odstrčila a řekla: „Nechci, aby došlo k nedorozumění.“

„Jakému nedorozumění?“

„Ohledně předešlé noci.“

„Čemu bych na tom neměl rozumět?“

„Tomu, co to znamená.“

„Co to tedy znamená?“

Zamračila se: „Znamená to, že se mi líbíš...“

„No prima!“

„... a znamená to, že si můžeme vzájemně poskytnout rozkoš...“ „Neušlo ti to?“

„... ale neznámá to, že jsem tvoje holka, nebo tak něco.“

„Ale mně opravdu připadáš jako holka,“ namítl jsem.

„Tady na pouti jsem pořád tvoje šéfka.“

„Jo...“

„A ty jsi zaměstnanec.“

Jo,“ řekl jsem.

A pomyslel jsem si: Proboha!

Pokračovala: „A nepřeju si od tebe žádné neobvyklé... důvěrnosti... tady na pouti.“

„Bůh chraň. Ale můžeme být neobvykle důvěrní mimo pout’?“

Vůbec si neuvědomovala hrubost svého jednání a tónu a nechápala, jak mě svými slovy ponižuje, takže ani význam mé prostořeké poznámky jí nedošel, avšak dovolila si lehké pousmání, když řekla: „To ano. Mimo pout’ od tebe očekávám ty nejneobvyklejší důvěrnosti, jaké tě napadnou.“

„Z toho, jak jsi to formulovala, mi vyplývá, že tu mám dva kšefty. Zaměstnala jsi mě kvůli mým vyvolávačským kvalitám anebo i kvůli mému tělu?“

Úsměv se vytratil: „Samozřejmě jako vyvolávače.“

„Protože, víte, šéfko, nerad bych dospěl k pocitu, že zneužíváte nebohého, mizerně placeného zaměstnance.“

Já to myslím vážně, Slime.“

„To jsem si všiml.“

„Tak proč si z toho děláš legraci?“

„Protože to je společensky přijatelná alternativa.“

„Neříkej! Alternativa k čemu?“

„Ke křiku, k povyku, k nadávkám.“

„Máš na mě vztek?“

„Jste stejně vnímavá, jako jste krásná, šéfko.“

„Není důvod, proč bys na mě měl mít vztek.“

„Ne, asi ne. Asi jsem jenom prchlivý.“

„Snažím se jenom vyjasnit, jak to mezi námi je.“

„Velmi profesionální. To obdivuju.“

„Hele, Slime, chci tím říct jen to, že k čemu mezi námi dojde soukromě, je jedna věc, a to, co se děje na pouti, věc druhá.“

„Propána, nikdy by mě nenapadlo navrhnout, abychom to dělali přímo tady na pláče,“ odpověděl jsem.

„Děláš ze sebe kašpara.“

„Kdežto ty jsi přímo prototyp diplomata.“

„Podívej se, najdou se chlapi, kteří když se dostanou šéfce pod sukni, začnou mít dojem, že už se jich práce tolik netýká.“

„Vypadám jako jeden z nich?“

„Doufám, že ne.“

„Jako hlasování o důvěře to nezní úplně přesvědčivě.“

„Nechci, abys na mě měl vztek,“ řekla.

„Nemám,“ odpověděl jsem, ale měl jsem.

Věděl jsem, že jí dělá problémy navazovat blízké vztahy s druhými lidmi. Díky svému psychickému vcítění jsem bral v úvahu její smutek, osamělost a nejistotu a výsledný vzdor, které utvářely její povahu, a soucit, který jsem s ní měl, byl stejně velký jako vztek, jenž jsem k ní pociťoval. „Máš,“ řekla. „Zlobíš se.“

„To je v pohodě,“ odpověděl jsem. „Musím dělat.“ Ukázal jsem ke vzdálenému konci hlavní ulice. „Už jdou lidi.“

„Je tedy všechno jasné?“

J«

O.

„Určitě?“

O.

„Tak zatím,“ řekla.

Díval jsem se za ní a miloval ji a nenáviděl, ale víc jsem ji miloval, tu dojmavě křehkou amazonku. Nemělo smysl mít na ni zlost. Byla jako nevyhnutelná, živelná síla. Stejný smysl mělo zlobit se na vítr nebo na zimní mráz či letní úpal – nic z toho nešlo změnit hněvem.

* * *

V jednu hodinu mě Marco na třicet minut vystřídal a pak znovu na tříhodinovou přestávku, která mi začínala v pět. V obou případech jsem přemýšlel, zda nemám zajít do Shockvilleu a promluvit se záhadným Joelem Tučkem, a v obou případech jsem takové unáhlené jednání zavrhl. Měli jsme nejsilnější den celého našeho pobytu tady, davy byly oproti zbylým dnům v týdnu troj– nebo dokonce čtyřnásobné, a nic z toho, co jsem chtěl říct Joelovi, se nedalo říkat před návštěvníky. Kromě toho jsem měl strach, ba byl jsem přímo přesvědčen, že by se uzavřel do sebe, kdybych na něj moc naléhal. Mohl by popřít, že ví cokoli o skřetech, i zapřít tajný noční pohřeb a já bych pak nevěděl jak dál. Věřil jsem, že v něm mám cenného spojence, možného spojence a přítele a zvláštním způsobem i náhradu otce, a obával jsem se, že předčasná konfrontace ho ode mě odvrátí. Cítil jsem, že moudřejší bude nechat ho, ať mě lépe pozná, dát mu víc času udělat si o mně obrázek. Byl jsem zřejmě první člověk, s nímž se setkal, který podobně jako on dokáže vidět skřety, stejně jako v mém životě byl on prvním člověkem s touto nevděčnou schopností, a tak zvědavost

dříve či později převáží nad jeho zdrženlivostí. Do té doby se musím obrnit trpělivostí.

Takže po malé večeři jsem se odebral na louku k přívěsu, kde jsem měl příbytek, a na dvě hodiny si zdříml. Tentokrát bez zlých snů. Byl jsem příliš unavený na to, aby se mi cokoli zdálo.

Před osmou hodinou jsem se vrátil k siloměru. Posledních pět hodin pouti uběhlo rychle a lukrativně, koupaly se v suchém dešti světél všech barev, který skrápěl a zaléval celé okolí včetně dunících horských drah, a zvyrazňovalo je burácení nespoutaného smíchu. Štěbetající a zírající návštěvníci pořád na něco ukazovali a valili se kolem siloměru jako voda z ucpaných kanálů, v ní se převalovaly bankovky a mince a já se pro některé z nich natahoval a shromažďoval je pro Ryu Rainesovou. Kolem jedné hodiny ranní se pouť konečně vyliidnila.

Světští říkají poslední noci v dané štaci „svlékání kůže“ a těší se na ni, protože všichni v sobě mají nepotlačitelného cikánského ducha. Pouť vyklouzne z města podobně jako had ze své staré kůže, a podobně jako had se touto prostou změnou obnoví, tak i kolotočář a pouť se znovu zrodí příslibem nových míst a nových kapes, z nichž je třeba vydobýt nové peníze.

Pro denní tržbu přišel Marco, takže já mohl bezodkladně začít s demontáží siloměru. Zatímco jsem se věnoval své práci, pár stovek dalších pouťářů, majitelé atrakcí, klauni, prodavači cetek, drezéři, akrobati, ko-lotočáři, vyvolávači, trpaslíci i zrůdy, striptérky, majitelé stánků s občerstvením, zřízenci, všichni kromě dětí, které už spaly, a těch, kteří je hlídali, se dali do práce a rozebírali a nakládali kolotoče a stánky a stany a boudy a další atrakce a na všechno svítla světla na hlavní cestě živená ohromným generátorem. Malá horská dráha, vzácnost na putovních poutích, zhotovená pouze z ocelových trubek, brala za své za neustálého

kovového zvonění a bouchání, jež zprvu lezlo na nervy, avšak záhy se proměnilo v podivnou a ne příjemnou atonální hudbu a brzy se stalo neodmyslitelnou zvukovou kulisou, jejíhož utichnutí by si každý povšiml. Klaunova tvář na Paláci smíchu se rozpadla na čtyři kusy, postupně sundávané tak, že poslední zůstal na místě jen veliký žlutý nos, visel tam ve vzduchu osamocený jako čumák obrovité kočky Šklíby, než zmizel podobně tajemně jako jeho sestřenka, která se posmívala Alence. Così o rozměrech dinosaura a neobyčejně hladového se zakusovalo do ruského kola. V Shockville sňali pětimetrová plátna zobrazující deformované tvary a tváře lidských podivností; jak tyto vlnící se a svíjející se reklamní tabule sjížděly za skřípění kladek po uvazovacích tyčích, malované dvourozměrné portréty na okamžik ožily trojrozměrným životem, pomrkávaly, šklebily se, pitvořily a smály na shluk světských dole, než se jim složily k nohám s polibkem plátěných rtů na malovaná čela a prázdnými pohledy teď zíraly už jen na své vlastní nosy, jak dvourozměrná skutečnost rychle nahradila kratičký okamžik nápodoby života. Z ruského kola už scházela dvě sousta. Když jsem skončil u siloměru, pomohl jsem s likvidací i dalších atrakcí Ryi Rainesové a pak jsem se vydal po hroučící se hlavní promenádě a přiložil ruku k dílu tam, kde to bylo zapotřebí. Odšroubovávali jsme dřevěné nástěnné panely, skládali stany jako padáky do úhledných balíků, aby se daly snadno rozložit v Yontsdowu, strhávali jsme nosníky a podpěry, při práci jsme vtípkovali, sdírali si klouby na rukou, napínali svaly, řezali se do prstů, přitloukali jsme víka beden, zvedali bedny do nákladňáků, trhali prkennou podlahu autodromu, supěli jsme, potili se, kleli, smáli se, lili do sebe sodovku, upíjeli chlazené pivo, usměrňovali dva slony, kteří valili větší nosníky k nákladňákům, zazpívali si pár písniček (včetně těch, jež napsal Buddy Holly, který už byl čtyři a půl

roku mrtvý, jeho tělo rozmačkané spolu s letadlem Beechcraft Bonanza na dalekém zamrzlém poli farmy mezi Clear Lake v Iowě a Fargem v Severní Dakotě), a vyšroubovávali jsme šrouby, vytažovali hřebíky, odvažovali lana, navíjeli několik kilometrů elektrických kabelů, a když jsem znovu pohlédl k ruskému kolu, viděl jsem, že už je dočista sežrané, ani kůstka z něj nezbyla.

Rud'och Morton, hlavní strojník pouti bratrů Sombrových, kterého jsem potkal první den u Biče, měl na povl četú chlapů a jemu zase dával pokyny Gordon Alwein, náš holohlavý a vousatý šéf dopravy. Gordy zodpovídal za konečné naložení celé pouti, a vzhledem k tomu, že bratři Sombrové se přepravovali v čtyřiceti šesti železničních vagonech a devadesáti velkých nákladních autech, měl náročnou práci.

Pout' podobná veliké lampě s mnoha plameny postupně vyhasínala. Unavený, ale naplněný neobyčejně příjemným pocitem společného ducha jsem se vrátil do karavanového městečka na louce. Mnozí už odjeli do Yontsdowu, jiní vyrazí až zítra.

Nešel jsem do svého traileru.

Místo toho jsem zamířil k Rynin Airstreamu.

Čekala na mě.

„Doufala jsem, že přijdeš,“ řekla.

„Věděla jsi, že přijdu.“

„Chtěla jsem ti říct...“

„Nemusíš.“

„... že mě to mrzí.“

Jsem špinavý.“

„Chceš se osprchovat?“

Chtěl jsem a taky jsem se osprchoval.

Čekala na mě s pivem, když jsem se osušil.

V její posteli, kde jsem myslel, že nedokážu nic jiného než usnout, jsme se pak milovali tím nejrozkošnějším a

nejuvolněnějším způsobem, vzdechy a mumlání skrývala temnota, lehké laskání, snově zpomalené pohyby boků, šustot kůže o kůži, její dech jako svěží letní jetel. Po chvíli se zdálo, že kloužeme dolů do jakýchsi temných, ale vůbec ne hrozivých míst, splynuli jsme, jak jsme klouzali, s každou další vteřinou sestupu jsme se víc a víc propojovali a já věděl, že se blížíme k dokonalé a trvalé jednotě, že se brzy staneme jedinou bytostí, jež se bude lišit od jednoho i druhého z nás, a to byl stav, po kterém jsou toužil, způsob, jak čelit všem zlým vzpomínkám a odpovědnosti a bolavé ztrátě Oregonu. Požehnaný okamžik, kdy se vzdám sám sebe, se zdál být na dosah, stačilo jen sladit rytmus milování s rytmem jejího srdce, a po chvíli k tomu došlo a já jí prostřednictvím svého spermatu předal tlukot svého srdce; obě teď tepala jako jedno a já s milostným zachvěním a slábnoucím povzdechem přestal existovat.

Zdálo se mi o hřbitově. Pískovcové desky zvětralé časem. Oštípané mramorové náhrobky. Omšelé žulové obelisky, pravoúhelníky a koule, na nichž posedávali kosi s hroživě zahnutými zobáky. Rya utíkala. Pronásledoval jsem ji. Hodlal jsem ji zabít. Nechtěl jsem ji zabít, ale z jakéhosi důvodu, který jsem nechápal, jsem neměl jinou možnost než ji skolit a zadusit v ní život. Nezanechávala po sobě ve sněhu obyčejné stopy, ale stopy naplněné krví. Nebyla zraněná, nekrvácela, a tak jsem považoval krev jen za znamení, za předzvěst krveprolití, k němuž dojde, za důkaz nevyhnutelnosti našich úloh, oběti a vraha, kořisti a lovce. Blížil jsem se k ní, vlasy jí ve větru vlály a já po nich chňapl a jí ujely nohy a oba jsme padli mezi náhrobní kameny, a pak už jsem seděl na ní, vrčel a natahoval se po jejím hrdle, jako kdybych se proměnil ve zvíře, zuby scvakly na její tepně, vystříkla krev, rychlý vřelý výtrysk hustého karmínového séra...

Probudil jsem se.

Usedl jsem.

V ústech jsem cítil krev.

Zatřásl jsem hlavou, zamrkal, probral se do plného bdění.

Pořád jsem cítil krev.

Můj bože.

Měla to být představa. Otálející zbytek snu.

Ale neodcházel.

Hmatal jsem po stolní lampě, rozsvítil ji a světlo z ní se zdálo kruté a žalující.

Stíny uprchly do rohů malé místnosti.

Zvedl jsem ruku k ústům. Přitiskl jsem třesoucí se prsty ke rtům. Pohlédl jsem na prsty. Spatřil jsem krev.

Vedle mě ležela Rya stočená pod prostěradlem, tvar připomínající tělo na místě vraždy diskrétně přikryté starostlivým policistou. Ležela ode mě napůl odvrácená. Viděl jsem jen její vlasy rozprostřené na polštáři. Nehýbala se. Pokud dýchala, nadechovala se a vydechovala tak mělce, že to nešlo poznat.

Těžce jsem polkl.

Chuť krve. Měděná příchůť. Jako když se cucá stará mince.

Ne. Určitě jsem jí ve spánku neroztrhal hrdlo. Bože můj. To není možné. Nejsem šílenec. Nejsem vraždící maniak. Nedokázal bych zabít někoho, koho miluji.

Avšak přes veškeré popírání se ve mně rozprostřela běsná hrůza, tloukla tam jako křídla zoufalého ptáka a já nenašel odvalu odhrnout prostěradlo a pohlédnout na Ryu. Opřel jsem se o čelo postele a zabořil obličej do dlaní.

V několika uplynulých hodinách se mi dostalo prvního hmatatelného důkazu, že skřeti skutečně existují, že nejde jen o přeludy mé choré obrazotvornosti. V duchu jsem celou dobu věděl, že jsou skuteční, že nezabím nevinné lidi v šílené představě, že v sobě mají skřeta. Ale to, co jsem tušil,

pořád nepřinášelo důkaz vyvracející pochyby a strach z vlastního šílenství mnou nepřestal zmítat. Teď jsem věděl, že i Joel Tuck dokáže vidět démony. A já jsem bojoval s mrtvolou, kterou oživila malá jiskřička skřeti životní síly. Kdyby šlo o mrtvolu obyčejného člověka, nevinné oběti mé posedlosti, nikdy by takovým způsobem neožila. Tyto skutečnosti byly pádnou obranou proti obviňování z šílenství, které jsem vůči sobě vznášel.

Přesto jsem tam seděl s maskou z dlaní a prstů na obličejí a zdráhal se natáhnout a dotknout se jí v obavě, co jsem možná spáchal.

Z pachuti krve v ústech se mi zvedl žaludek. Zachvěl jsem se a zhluboka se nadechl. S nádechem přišel i pach krve.

V několika uplynulých letech jsem zažíval úzkostné, temné okamžiky, ve kterých u mě převládal pocit, že svět je jen dům hrůzy, vytvořený a v rotaci vržený do prostoru jen proto, aby se stal jevištěm pro kosmické představení hororu – a tohle byl jeden z nich. V záchvatech deprese se mi vždy zdálo, že lidstvo vzniklo jen pro účely krveprolití, že se buď vybijí samo, nebo se stane kořistí skřetů nebo padne za oběť rozmarům osudu – rakovině, zemětřesením, přílivovým vlnám, mozkovým nádorům, kulovým bleskům, které nám pro zpestření zápletky posílá Bůh. Někdy mi připadalo, že naše životy definuje a vymezuje krev. Pokaždé jsem se ale dokázal z takových myšlenkových propastí vyškrábat díky přesvědčení, že své tažení proti skřetům podnikám ve jménu záchrany životů a že jednoho dne najdu způsob, jak přesvědčit další muže i ženy o existenci netvorů, kteří mezi námi v převleku přebývají. V mém scénáři naděje lidé pak přestanou válčit a ubližovat si navzájem a soustředí pozornost na skutečnou válku. Jestliže jsem ale v záchvatu zaútočil na Ryu a připravil ji o život, jestliže jsem dokázal

zabít někoho, koho miluji, pak jsem propadl šílenství a moje naděje a budoucnost lidstva byly žalostné...

... tu se Rya zavrtěla ve spánku.

Zajíkl jsem se.

Zamumlala cosi v odpověď na svou vlastní noční můru, pohodila hlavou, chvíli zápasila s prostěradlem, až se ukázal její obličej i hrdlo, a pak upadla znovu do neklidného, ale už ne tak znepokojivého spánku. Její tvář vyhlížela tak, jak jsem si ji uchovával v paměti, nepořezaná, bez kousanců a podlitin, třebaže čelo měla svráštěné a ústa zkřivená do grimasy s vyceněnými zuby v úzkosti, kterou ji přinášel její zlý sen. Hrdlo měla hladké. Nikde ani stopa po krvi.

Úleva mě oslabil a já vroucně děkoval Bohu. Moje obvyklé opovržení jeho činy bylo pro tuto chvíli zapomenuto.

Nahý, zmatený a vyděšený jsem vylezl potichu z postele a odešel do koupelny, kde jsem za sebou zavřel dveře a rozsvítil. Nejprve jsem pohlédl na ruku, kterou jsem se dotýkal svých rtů, a na prstech jsem pořád viděl krev. Pak jsem pozvedl zrak k zrcadlu a viděl jsem, že mám krev i na bradě, leskla se mi na rtech a zbarvovala mi zuby.

Umyl jsem si ruce, vydrhl obličej, vypláchl pusou, v lékárnice jsem našel ústní vodu a zbavil se měděné chuti. Napadlo mě, že jsem se ve spánku nejspíš kousl do jazyka, ale ústní voda mě nepálila a ani podrobným zkoumáním jsem nedokázal najít ránu, na jejíž konto bych mohl připsat plnou pusou krve.

Krev ze snu se jakýmsi nepochopitelným způsobem zhmotnila a přešla se mnou do bdělého stavu, z říše nočních můr do skutečného světa živých. Což bylo nemožné.

Pohlédl jsem do odrazu svých Očí soumraku.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se sám sebe.

Odraz v zrcadle neodpověděl.

„Co se to ksakru chystá?“ naléhal jsem.

Můj zrcadlový společník buď nic nevěděl, nebo si hlídal tajemství za sevřenými rty.

Vrátil jsem se do ložnice.

Rya neunikla z moci zlých snů. Ležela napůl odkrytá pod pomuchla-ným prostěradlem, trhala nohama, jako kdyby utíkala, a říkala „prosím, prosím“, nařikavě vzdychala, svírala v hrsti kus plátna, chvíli házela hlavou a pak opět upadla do klidnějšího spánku, v němž vzdorovala snu pouze mumlavými slovy a občasnými slabými výkřiky.

Vlezl jsem do postele.

Lékaři zabývající se poruchami spánku nás poučují, že naše sny trvají překvapivě krátkou chvílí. Bez ohledu na to, jak dlouhý se zlý sen může zdát, říkají výzkumy, ve skutečnosti se od počátku do konce odehraje v průběhu několika málo minut, obvykle jen za dvacet až šedesát vteřin. Rya zřejmě nečetla výsledky odborných výzkumů, protože zbylou půlku noci dokazovala, že se vědci mýlí. Ve spánku ji sužovali přízrační protivníci, domnělé zápasy a snové honičky.

Pozoroval jsem ji půl hodiny v nažloutlém světle noční lampičky. Pak jsem zhasl a další půl hodinu jsem proseděl ve tmě, naslouchal jsem a zjišťoval, že spánek jí přináší stejně málo odpočinku jako mně. Potom jsem se natáhl na záda a matrace mi podávala zprávu o každém jejím záchvěvu hrůzy, která sem přicházela z říše snů.

Zajímalo by mě, zda se právě nachází na jednom ze svých hřbitovů.

Zajímalo by mě, zda jde o onen hřbitov na kopci.

Zajímalo by mě, kdo ji pronásleduje mezi náhrobky.

Zajímalo by mě, zda jsem to já.

Vzpomínka na říjen

Jako dokonalý mechanismus, vyrobený některým ze šikovných švýcarských řemeslníků, kteří prosluli neobyčejně složitými radničními orloji, na nichž obíhají figuríny v životní velikosti, z dokořán otevřených dveří nákladních aut a z pozotvíraných beden se celá pouť obnovila na okresním yontsdownském výstavišti. V neděli v sedm hodin večer to vypadalo, jako kdyby ke svlékání kůže nikdy nedošlo, jako kdybychom setrvali celou sezónu na jednom místě a města jedno za druhým přicházela za námi. Světští říkají, že je baví putovat, a říkají také, že by nedokázali žít, kdyby se alespoň jednou týdně nepresunuli na jiné místo, a také vyznávají – co vyznávají, přímo propagují – filozofii cikánských kočovných vyděděnců a s dojetím naslouchají příběhům a legendám o životě vedeném na zhusta nebezpečných okrajích společnosti, ale ať se hnou kamkoli, všechno své si vozí s sebou. Nákladáky, obytné přívěsy, auta, zavazadla i kapsy mají napěchované zažitým pohodlím svých životů a úctu, jakou chovají k tradici, nenajdete ani v zapadlém městečku v Kansasu, přilípnutém na deprimujících pustých pláních a z generace na generaci neměnném. Světští se těší na svlékání kůže, protože vypovídá o jejich svobodě ve srovnání s žalářem nudných návštěvníků, kteří vždycky musejí zůstat na místě. Avšak po prvním dni stráveném na cestě začnou být světští podráždění a nejistí, neboť třebaže romantika cestování vyhovuje jejich cikánskému duchu, samy cesty zbudovala i má ve svém vlastnictví běžná společnost a dojet se po nich dá jen tam, kam ona určí. Světští podvědomě vnímají svou kočovnickou zranitelnost a vítají proto dojezd na novou štaci s ještě větší radostí, než jaká provází spořádanou destrukci svlékání kůže. Poutě mají vždy postavenou mnohem rychleji, než jak ji strhávají, a žádná další noc v týdnu nepřináší ani z

poloviny takové potěšení jako první noc v novém místě, protože na nadcházejících šest dnů došlo jak k uspokojení kočovních pudů, tak i k obnovení sounáležitosti. Jen co postaví stany a stlučou dohromady lakované dřevěné součásti různých atrakcí, co vztyčí z chrómu, mosazi a umělé hmoty fantastická opevnění, aby je chránila proti vpádu skutečnosti, pocítí hlubší klid než kdy jindy.

V neděli večer v obytném přívěsu Army a Paula Lorusových, kteří Ryu i mě pozvali na domácí večeři, panovala tak dobrá nálada, že jsem téměř dokázal zapomenout na to, že nás harmonogram nedonesl do běžného města, nýbrž do města ovládaného skřety, do hnízda, kde se jejich rasa líhne. Paulie, sice maličký, nikoli ale zakrslý jako jeho žena s havraními vlasy, měl ohromný imitátorský talent a bavil nás legračními parodiemi filmových hvězd a politiků, včetně neuvěřitelně zábavné rozmluvy mezi Johnem Kennedym a Nikitou Chruščovem. Bylo udivující, jak tento černoš dokázal přetvořit svůj gumový obličej tak, že člověku okamžitě došlo, do jaké známé osobnosti, bez ohledu na rasu, se právě vtělil.

Paulie jako zručný eskamotér vystupoval v cirkusové show Toma Catshanka. Na člověka, který měřil jen něco málo přes sto padesát centimetrů, měl poměrně velké ruce s dlouhými štíhlými prsty a svá slova zdůrazňoval bohatým rejstříkem gest výmluvných bezmála stejně jako řeč. Okamžitě se mi zalíbil.

Rya trochu roztála, dokonce se připojila k žertování, a třebaže se nezbavila úplně svého charakteristického chladu a odtažitosti (koneckonců, nacházela se v příbytku svého zaměstnance), večer nekazila.

Když jsme pak seděli ve vestavěném jídelním koutě nad kávou a dortem Černý les, řekla Irma: „Chudák Gloria Neamesová.“

Rya se zeptala: „Co je s ní? Stalo se jí něco?“

Irma pohlédla na mě: „Znáte ji, Slime?“

„Ta... silná dáma,“ odpověděl jsem.

„Tlustá,“ opravil mě Paulie a rukama vykroužil ve vzduchu kouli. „Glorii neurazí, když se o ní říká, že je tlustá. Není ze své tloušťky nadšená, chudáček, ale nedělá si o sobě žádné iluze. Ví, že nevypadá jako Monroe nebo Hepburnová nebo někdo takový.“

„Víš, že jí není pomoci, takže chápe, že urážet se by nic nevyřešilo,“ vysvětlovala Irma. Vzhledla ke mně. „Můžou za to žlázy.“

Řekl jsem jen: „Opravdu?“

„No je mi jasné,“ pokračovala Irma, „že si říkáte, že žere jak prase a svádí to na žlázy, ale v Gloriiině případě to tak skutečně je. Peg See-tonová s Glorií bydlí, tak nějak se o ni stará, rozumíte, vaří jí, zavolá pár zřízenců, když se Gloria potřebuje někam dostat, no a Peg říká, že chudáček Gloria nejí o nic víc než vy nebo já, rozhodně ne tolik, aby z toho vážila tři sta čtyřicet kilo. A Peg by věděla, kdyby se Gloria cpala potají, protože to Peg chodí na nákupy a Gloria se bez ní skoro nikam nehne.“ „Ona může chodit?“ zeptal jsem se.

Jistěže může,“ odpověděl mi Paulie. „Ale dělá jí to těžkosti a má hrozný strach, že upadne. Toho by se bál každý, kdo přesáhne dvě stě dvacet dvě stě padesát kilo. Když Gloria upadne, těžko se sama zvedne.“ „Popravdě,“ navázala Irma, „sama se nezvedne. Ještě tak z křesla, to ano, to vstane, ale ne když upadne, když se třeba svalí na záda. Když naposledy upadla, parta zřízenců s ní měla co dělat.“

„No tři sta čtyřicet kilo je pořádná váha,“ řekl Paulie a ruce mu znenadání spadly na lavici jídelního koutu, jako by je k tomu donutila náhlá tíha, „Nic si nezlomí, na to je dobře obrostlá tukem, ale ponížení je nesnesitelné, i když se jí to stane mezi svými, tady na pouti.“

„Děsné,“ vrtěla Irma souhlasně hlavou.

Rya se přidala: „Posledně museli nakonec přijet s nákladňákem, tam, co upadla, a zvedat ji s pomocí navijáku. I tak to dalo práci postavit ji a udržet v té pozici.“

„Ono to může znít legračně, ale žádná legrace to není,“ ujistila mě Irma. „Vidíte snad, že bych se smál?“ odpověděl jsem otázkou a nemohl přestat myslet na to, co ta tlustá žena musí vytrpět.

Do svého seznamu šprt'ouchlat, která si na náš účet tropí Bůh, jsem připsal další položku: vedle rakoviny, zemětřesení, přílivových vln, mozkových nádorů, kulových blesků... poruchu žláz.

„Tohle ale nejsou žádné novinky, možná nanejvýš pro Slima,“ řekla Rya. „Proč jste řekla ‚chudák Gloria‘ a zavedla hovor tímhle směrem?“ „Dneska je hodně rozrušená,“ odpověděla Irma.

„Dostala pokutu za rychlou jízdu,“ upřesnil Paulie.

„To přece není nic tak hrozného,“ namítla Rya.

„Ta pokuta ji taky tak nerozrušila,“ řekl Paulie.

„Rozhodilo ji, jak se k ní choval ten policajt,“ vysvětlila Irma a pro mě na vysvětlenou dodala: „Gloria má speciálně upravený cadillac. Podvozek vyztužený ocelí, zadní sedadla odstraněná a přední posunutá víc dozadu. Ruční brzda, ruční plynový pedál. Rozšířené dveře, aby se snadněji dostávala dovnitř i 'ven. Pořídila si do něj to nejlepší rádio, co se dá sehnat, a pod palubní deskou má dokonce ledničku, takže si s sebou vozí chlazené nápoje. Má tam i propanbutanový vaříč a taky sociální zařízení. Miluje to své auto.“

„To muselo stát dost peněz,“ poznamenal jsem.

„To jo, ale Gloria nevydělává málo,“ vysvětloval Paulie. „Uvědomte si, že když je dobrý týden na dobré štaci, třeba jako na okresní výstavě ve státě New York, co nás čeká na konci měsíce, tak tam za šest dnů přijde zhruba sedm set, možná osm set tisíc platících návštěvníků. No a z nich

nějakých sto padesát tisíc zaplatí vstupné, aby se podívali do Shockvilleu.“

Ohromeně jsem vyhrkl: „Což při dvou dolarech za vstupenku...“

„Tři sta tisíc za týden,“ dokončila za mě Rya, uchopila konvici a dolila si kávu. Joel Tuck dělí výdělek na dvě poloviny. Jednu si nechává, z té platí značně vysoký nájem bratrům Sombrovým a další podobné výdaje, druhou polovinu rozděluje mezi svých jedenáct zbývajících atrakcí.“

„Což obnáší pro Glorii víc než třináct tisíc za jediný týden,“ doplnil Paulie a jeho výmluvné ruce odpočítávaly neviditelné bankovky, „a za to by si mohla pořídit dva takové cadillaky. Samozřejmě ne každý týden se tak vydaří. Někdy si přijde jen na dva tisíce, ale v průměru vydělá od půlky dubna do půlky října zhruba pět tisíc dolarů týdně.“

Irma pokračovala: „Důležité není to, kolik peněz Glorii to auto stálo, ale kolik jí dává svobody. Uvědomte si, že jediné okamžiky, kdy je pohyblivá, prožívá právě v tom cadillaku. Koneckonců je cirkusačka, a pro cirkusáka jsou pohyb a svoboda setsakra důležité.“

„Ne,“ přerušila ji Ray, „důležitá není ani svoboda, kterou jí to auto přináší. Důležitá je ta historka o pokutě, pokud se k ní vůbec ještě někdy dostanete.“

„Pravda,“ pokračovala Irma. „Gloria dnes ráno řídila, zatímco se Peg starala o jejich dodávku a přívěs. Nedojela ještě ani kilometr od hranic okresu, když ji zastavil zástupce šerifa pro překročení povolené rychlosti. Rozumíte, Glorii, která řídí dvaadvacet let a nikdy neměla nehodu, ani přestupek.“

Paulie udělal výrazné gesto jednou rukou a promluvil: „Řídí dobře, jezdí opatrně, protože si uvědomuje, co by to bylo za katastrofu, kdyby v tom autě měla nehodu. Saniťáci

by ji z něj nedostali. Proto jezdí tak opatrně a nikdy nepřekročí povolenou rychlost.“

„Takže když ji ten zástupce šerifa tady z yontsdownského okresu zastavil,“ vzala si opět slovo Irma, „říkala si, že jde buď o omyl nebo o nějakou podvodnou léčku, jak vytrískat z přespolních peníze, a tomu policajtovi řekla, že zaplatí pokutu. Jenže tomu to nestačilo. Začal se k ní chovat hrubě, urážet ji, naléhal, aby si vystoupila z auta, jenže ona se bála, že upadne, a tak tedy trval na tom, že musí do města do šerifov),’ kanceláře, on jel celou cestu za ní, a když tam dojeli, přinutil ji vystoupit z auta, vzal ji na stanici, a tam jí začali vyhrožovat, že s ní zahájí řízení za maření úředního výkonu nebo nějakou podobnou kravinu.“

Paulie dojídal dort a gestikuloval proto teď vidličkou: „Donutili chudáka Glorii štrapacírovat se z jednoho konce baráku na druhý, nedovolili jí sednout, takže se přidržovala stěn a opírala se o pulty a zábradlí a stoly, kde se co zrovna naskytl, a říkala nám pak, že bylo úplně jasné, že chtěli, aby upadla, protože věděli, jaké peklo to je dostat ji pak zase zpátky na nohy. A všichni se jí vysmívali. Ani na záchod jí nedovolili jít, že prý by jim ho rozbila. Jak si asi dovedete představit, srdce nemá úplně nejzdravější a říkala, že jí tlouklo tak silně, že cítila, jak jí otrásá. Dohnali chudáka Glorii k slzám a teprve pak jí dovolili, aby si zatelefonovala, a to mi věřte, že má daleko jak k sebelítosti, tak k pláči.“ „Nakonec,“ pokračovala Irma, „zavolala do kanceláře výstaviště, dostala k telefonu Jellyho a ten se vypravil do města a vysvobodil ji. Strávila ale v tom baráku tři hodiny.“

„Vždycky jsem si myslela, že Jelly je výborný mazač,“ podotkla Rya. „Jak mohl dopustit, aby k něčemu takovému došlo?“

Pověděl jsem jim o naší páteční cestě do Yontsdowndu. Jelly udělal všechno, jak měl. Každý si přišel na své. Ta ženská, Mary Vanalettová, kasírovala pro všechny z městské

rady. Jelly jí dal peníze a volné vstupenky pro členy rady a taky pro šerifa a jeho lidi.“

„Tak možná shrábla všechnu škváru jen ona a jim řekla, že jsme letos nechtěli zaplatit,“ uvažovala Rya. „A teď máme s kanceláří šerifa problém.“

„To bych neřekl,“ ozval jsem se. „Myslím... že z nějakého důvodu... touží po konfrontaci „Ale proč?“ zeptala se Rya.

„To přesně nevím... ale takový pocit jsem měl z toho pátečního jednání,“ odpověděl jsem vyhýbavě.

Irma přikývla a Paulie promluvil: „Jelly už začal s instruktáží. Musíme se tenhle týden chovat co nejvzorněji, protože má dojem, že budou hledat každou záminku, aby nám zavařili, aby nám zavřeli pout', aby nám ukázali, co dovedou, a my prisolili.“

Věděl jsem, že nejdou jen po našich penězích, že touží i po naší krvi a bolesti. Ale nemohl jsem říct Irmě, Pauliemu ani Rye o skřetech. Dokonce i světšší, nejtolerantnější z lidí, by považovali můj příběh nejen za podivínský, ale přímo za šílený. A třebaže ctí podivnosti všeho druhu, k vražedným psychopatům necítí o nic větší náklonnost než okolní svět. Nabídl jsem tedy jen obecné postřehy o možném střetnutí s yontsdovskými činovníky, ale temnou pravdu jsem si nechal pro sebe.

Věděl jsem však, že šikanování Glorie Neamesové představovalo jen první výstřel války. Cekají nás horší věci. Něco horšího než jen zadržení policií. Horší věci, než si moji noví přátelé umí vůbec představit. Od této chvíle už jsem nedokázal vytěsnit skřety z mysli a po zbytek večera jsem se nebavil tak jako na jeho počátku. Usmíval jsem se, smál se a zapojoval do hovoru, ale člověk, který stojí v hadím hnízdě, se necítí úplně nejlépe.

* * *

Opustili jsme přívěs Lorusových krátce po jedenácté hodině a Rya se mě zeptala: Jsi ospalý?“

„Ne.“

Já taky ne.“

„Chceš se projít?“

„Ne. Chci dělat něco jiného.“

„No tak to jo,“ odpověděl jsem. „To chci taky dělat.“

„Ne, to jsem nemyslela,“ zasmála se měkce.

„Aha...“

„Ne hned.“

„To zní slibněji.“

Vedla mě na poutí.

Ve dne se po obloze sunuly clony z masivních ocelově šedých mraků a ještě ani teď ji neopustily. Měsíc s hvězdami se za tou zástěnou ztrácely. Poutí vypadala jako stvořená z šera: sloupy a desky ze tmy, příkré střechy z temnot, plachtoví stínů na přízračných tyčích clonilo inkoustové průhledy, překrývající se vrstvy noci v nejjemnějších odstínech, ebenovém, uhlovém, mourovém, trnkovém, sirnatě černém, anilinovém, alizarinově cyaninovém, šelakovém, spodiovém, havraním, smolovém... temné dveře v ještě temnějších stěnách.

Procházeli jsme poutí, až se Rya zastavila před ruským kolem. Viděli jsme ho jen jako řadu vzájemně propojených černých geometrických útvarů tyčící se proti bezměsíčné obloze černé o něco méně.

Cítil jsem zlé psychické vibrace linoucí se z obrovitého kola. Podobně jako ve středu večer na předešlé štaci jsem nepřijímal žádné konkrétnější obrazy, žádný bližší náznak tragédie, k níž tu má dojít. Avšak stejně jako tehdy jsem i teď pociťoval, že nadcházející hrozba je obsažena v tomto stroji podobně jako elektřina v člácích baterie.

K mému překvapení Rya otevřela branku v plotě z kovových tyčí a zamířila k ruskému kolu. Ohlédla se po mně a vyzvala mě: „Tak pojd’.“ „Kam?“

„Nahoru.“

„Tam?“

„Jasně?“

Jak?“

„Říká se, že pocházíme z opic.“

Já ne.“

„Všichni.“

Já pocházím ze sviště.“

„Bude se ti to líbit, uvidíš.“

Je to nebezpečné.“

„Úplná hračka,“ řekla, chytila se konstrukce a začala šplhat.

Pozoroval jsem ji, tohle přerostlé dítě na hřišti pro dospělé, a necítil jsem se dobře.

Vybavilo se mi vidění Ryi zbrocené krví. Byl jsem si jistý, že její smrt ještě není na dosah. Noc působila bezpečně, třebaže ne tak, aby se mi zklidnilo rozbušené srdce.

„Vrať se,“ zavolal jsem na ni. „Nelez tam.“

Zarazila se pět metrů nad zemí a pohlédla na mě, i když do obličeje jsem jí sotva viděl. „Tak pojd’.“

„To je šílenství.“

„Bude se ti to líbit.“

„Ale...“

„Prosím, Slime.“

„Proboha...“

„Přece mě nezklameš,“ řekla, odvrátila se a lezla dál.

Žádnou předtuchu, že by ruské kolo pro nás v tuto chvíli představovalo nebezpečí, jsem neměl. Hrozba spojená se strojem ležela ještě několik dnů v budoucnosti. Prozatím to byla jen konstrukce ze dřeva a oceli a stovky spících světél.

Začal jsem váhavě lézt a zjistil jsem, že množství podpěr a rozpěr skýtá více úchyťů a opor pro nohy, než jsem očekával. Kolo bylo nehybně zablokováno a jen některé z dvoumístných gondol se lehce pohupovaly v občasných závanech mírného větru nebo když se naše pohyby přenesly konstrukcí do úchyťů, z nichž gondoly visely na tlustých ocelových čepech. Bez ohledu na to, co jsem říkal o svých svištících předcích, prokázal jsem, že pocházím z opic.

Naštěstí Rya nedošplhala až k nejvyšší gondole, ale vybrala si tu, která visela ob jednu gondolu pod ní. Seděla tam, držela bezpečnostní závoru zvednutou, abych mohl vstoupit, a usmívala se na mě ze tmy, když jsem se třesoucí a zpocený soukal dovnitř. Přehoupl jsem se přes okraj a dopadl na kovové sedadlo vedle ní. Výstup se skoro vyplatil, jestliže dokázal vyloudit tak vzácný úsměv.

Jak jsem se hrabal do gondoly, rozhoupala se ve svých kovových úchytech a mně se na chvíli stáhlo hrdlo při představě, že vypadnu ven, proletím zamrzlým vodopádem dřeva a železa, rozkomíhám každou gondolu, která mi bude stát v cestě, dokud nedopadnu dolů s nárazem drtícím kosti. Svíral jsem jednou rukou zdobený bok gondoly, druhou jsem se držel vlnitého okraje sedadla a bojoval s tou představou. Se sebejistotou, která mi připadala riskantní, se Rya přidržovala jen jednou rukou, a za největšího houpání se natáhla ven, chytla uvolněnou zabezpečovací tyč, přitáhla si ji a s cvaknutím závoru zaklapla.

„Tak,“ řekla. „Uděláme si tu pěkně pohodlíčko.“ A stulila se vedle mě. „Říkala jsem, že se ti to bude líbit. Není nad to projet se na ruském kole, když má motor vypnutý a všude dokola panuje tma.“

„Chodíš sem často?“

„Ano.“

„Sama?“

„Ano.“

Dlouhé minuty jsme pak mlčeli, seděli vedle sebe, jemně se pohupovali na skřípajících závěsech a z našeho temného trůnu pozorovali tmavý svět dole. Mluvili jsme pak o věcech, které se do našich předešlých rozmluv nedostaly, o knihách, o poezii, o fdmech, oblíbených květinách, o hudbě, a já jsem si uvědomil, jak pochmurně naše předešlé rozhovory často zněly. Jako kdyby Rya ze sebe shodila jakousi nepo-jmenovatelnou tíhu, aby mohla vylézt sem nahoru, a teď o sobě dávala vědět Rya nespoutaná, obdařená nečekaně přirozeným smyslem pro humor a dívčím smíchem, jaký jsem u ní ještě neslyšel. Tato chvíle patřila k těm vzácným, kdy jsem v Rye od chvíle, co jsme se potkali, necítil onen záhadný smutek.

Záhy jsem ho však opět pocítil, třebaže jsem nedokázal postihnout přesný okamžik, kde se začala znovu zaplňovat oním živoucím přílivem smutku. Mezi jinými věcmi jsme probírali i Buddyho Hollyho, jehož písničky jsme zpívali předešlou noc při svlékání kůže, a v sérii legračních dvojhlasů jsme teď a capella přezpívali změť jeho melodií, které jsme měli nejradši. Hollyho tragická smrt nám jistě oběma proběhla hlavou a mohla představovat první stupeň schodiště do temného sklepení, kde se Rya zpravidla zdržovala, neboť za chvíli jsme se v hovoru přenesli k Jamesi Deanovi, kterému před více než sedmi lety vzal na kteréši opuštěné kalifornské silnici život jeho automobil. Rya pak začala uvažovat o nespravedlnosti smrti v mladém věku, přemílala to a šťourala se v tom a trápila se tím, a právě tehdy jsem pocítil, že se její smutek vrací. Snažil jsem se usměrnit hovor, ale úspěch to nepřineslo, protože náhle se zdálo, že ji morbidní téma nejen zaujalo, ale že z něj čerpá zvláštní potěšení.

Když jí z hlasu vyprchala všechna radost, odtáhla se ode mě a zeptala se: Jak jsi prožíval loňský říjen? Jak ses cítil?“

Chvíli jsem nevěděl, co má na mysli.

Napověděla mi. „Kuba. Říjen. Blokáda, rakety, krize. Říkali, že jsme se ocitli na pokraji. Na pokraji nukleární války. Konec světa. Jak ses cítil?“

Onen říjen znamenal zvrát pro mě a předpokládám že i pro všechny, kteří dosáhli takového věku, abych pochopili, co krize znamená. Mně přinesl poznání, že lidstvo dokáže od tohoto okamžiku smést sebe samo z povrchu zemského. Začal jsem rovněž chápat, že skřety – tehdy jsem je už pár roků sledoval, musí těšit eskalující technická vynalézavost a složitost naší společnosti, protože jim nabízí čím dál krásnější způsoby jak lidstvo trýznit. Co by se stalo, kdyby skřet vyšplhal do takové mocenské politické pozice, která by mu dala na dosah ruky červené tlačítko, ať už ve Spojených státech nebo v Sovětském svazu? Určitě jim došlo, že s naší rasou skončí i ta jejich, že apokalypsa je připraví o potěšení pozvolna nás mučit, což mají zjevně v oblibě. To by jim zřejmě zabránilo vypustit rakety ze sil. Ale jak bohatá žeň utrpení nastane v oněch posledních dnech a hodinách! Výbuchy, jež srovnají se zemí celá města, gejzíry ohňů, déšť radioaktivního spadu. Pokud nás skřeti nenávidí tak, jak jsem předpokládal, pak právě po takovém vývoji situace toužili bez ohledu na to, jaké důsledky to přinese pro ně samotné. Kubánská krize mě přivedla k poznání, že dříve či později budu muset proti skřetům zasáhnout, jakkoli beznadějně nerovná by moje osamělá válka proti nim byla.

Krize. Zvrát. V srpnu roku 1962 začal Sovětský svaz tajně instalovat arzenál jaderných střel na Kubě s cílem zaútočit jako první proti Spojeným státům. Dvaadvacátého října prezident Kennedy poté, co požádal Rusy, aby tyto provokativní odpalovací základny zrušili, a byl odmítnut, a poté, co se mu dostalo dalších důkazů, že urychlili práce na projektu, nařídil blokádu Kuby, která zahrnovala potopení každého plavidla, jež by se pokusilo prolomit izolační linii. Nato došlo ve středu 27. října k sestřelení jednoho z našich

letadel U-2 sovětskou raketou země-vzduch, načež bylo (jak jsme se dozvěděli později) na pondělí 29. října stanoveno datum invaze na Kubu. Od třetí světové války nás dělily jen hodiny. Avšak Rusové ustoupili. Během týdne blokády prošli běžní američtí školáci několika nácvičky vzdušných poplachů. Většina velkých měst cvičila vzdušné poplachy s účastí všeho obyvatelstva. Stoupl prodej protibombových krytů. Do již existujících krytů se zavázely zásoby potravin. Veškeré ozbrojené síly měly pohotovost. Jednotky Národní gardy byly povolány k aktivní službě a jejich velení převzal prezident.

V kostelích se sloužily mimořádné mše a vykazovaly výrazně zvýšenou návštěvnost. A pokud skřety ještě nenapadlo pomýšlet na celkové zničení civilizace, dozajista na ně pomysleli během kubánské krize, protože v těch dnech si pochutnávali na výživném kvasu našeho zděšení, vyvolaného pouhým očekáváním takové zhouby.

Jak ses cítil?“ opakovala Rya otázku, zatímco jsme seděli v nehybném ruském kole nad zhasnutou poutí v zatím ještě nezničeném světě.

O pár dnů později jsem měl lépe pochopit význam našeho rozhovoru. Oné noci se zdálo, že jsme k tak morbidnímu tématu došli čirou náhodou. Ani se svou psychickou výbavou jsem nedokázal vytušit, jak hluboce se jí ta věc dotýká, a také proč.

Jak ses cítil?

„Byl jsem vyděšený,“ odpověděl jsem.

„Kde jsi trávil ten týden?“

„V Oregonu. Na střední škole.“

„Myslel sis, že k tomu dojde?“

„To nevím.“

„Myslel sis, že zemřeš?“

„Nenacházeli jsme se přímo v cílové zóně.“

„Ale spad by pronikl patrně všude, ne?“

„Asi jo.“

„Takže myslel sis, že zemřeš?“

„Nejspíš ano. Napadlo mě to.“

Jak ses přitom cítil?“

„Nic moc.“

„To je všechno?“

„Bál jsem se o svou matku a o sestry, co se jim stane. Otec už byl tehdy nějakou dobu mrtvý, ze mě se stala hlava rodiny, takže to vypadalo, že bych měl já udělat něco pro jejich ochranu, postarat se, aby přežily, víš, jenže mě nic nenapadlo a já se cítil hrozně bezmocný... úplně zoufale bezmocný.“

Zdalo se, že ji moje odpověď zklamala, jako kdyby doufala, že uslyší jinou, dramatičtější... nebo temnější.

„Kde jsi ty strávila ten týden?“ zeptal jsem se.

„V Gibtownu. Nedaleko něj jsou nějaká vojenská zařízení, cíl prvního útoku.“

„Takže jsi očekávala, že zemřeš?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„A jak ses cítila ty?“

Mlčela.

„No,“ naléhal jsem. „Co jsi pocítovala při pomyslení na konec světa?“

„Zvědavost.“

To byla znepokojující a nepřipadná odpověď, ale než jsem požádal

o bližší objasnění, mou pozornost upoutalo vzdálené zablesknutí na západní obloze. „Radši slezeme,“ řekl jsem.

„Ne, ještě ne.“

„Blíží se bouřka.“

„Máme spoustu času.“ Rozkomíhala dvousedadlovou gondolu, jako kdyby seděla na houpačce na verandě, a panty zaskřípaly. Pak řekla hlasem, který mí hnal mráz po zádech: „Když k válce nedošlo, šla jsem do knihovny a našla si

všechny knihy o jaderných zbraních. Chtěla jsem se dozvědět, jaké by to bylo, kdyby k tomu bývalo došlo, a pak jsem si to celou další zimu v Gibtownu studovala. Nemohla jsem se toho nabažit. Fascinuje mě to, Slime.“ Po vzdáleném okraji světa opět projel blesk.

Ryin obličej se zamihotal, jako by klikaté zablesknutí vycházelo z ní, jako kdyby se proměnila v dodělávající žárovku.

Za křivolakou linií blesku zazněl na vzdáleném obzoru hrom, jako kdyby klesající obloha zavadila o vrcholky hor. Ozvěna onoho nárazu se zvučně převalila nad poutí.

„Radši půjdeme dolů,“ řekl jsem.

Neposlouchala mě a hlubokým, ale jasným hlasem naplněným bázní tak, že každé slovo znělo jako měkké našlápnutí na plyšovém koberci pohřebního ústavu, pokračovala: Jaderná zkáza by s sebou přinesla zvláštní krásu, víš, děsivou krásu. Ošuntělost a špína měst by se obrátily v prach, který by se vytvaroval do oblých hřibovitých oblaků, rostoucích stejně, jako skutečné hřiby rostou z humusu a berou z něj sílu. A představ si oblohu! Purpurová a oranžová, zelenající se kyselou mlhou, sirně žlutá, zpěněná a zčeřená, protkaná barvami, jaké jsme nikdy předtím na obloze neviděli, rozvlněná podivnými světly...“

Jako vzpurný anděl vyhozený z ráje rozzářil se nad námi blesk, klopytal dolů po nebeském schodišti, zmenšoval se, jak klesal, až zmizel dole ve tmách. Zablesklo se mnohem blíže než předtím. Uder hromu zazněl hlasitěji než předešlý. Vzduch voněl ozónem.

„Je to tu nebezpečné,“ řekl jsem a sahal po západce zabezpečovací závory.

Zadržela mi ruku a řekla: „Čtyři měsíce po skončení války by svět zažíval díky všemu tomu znečištění a prachu kroužícímu v ovzduší nejkrásnější západy slunce. A až by se prach začal usazovat, ani to by nepostrádalo určitou krásu,

protože by to připomínalo silnou sněhovou bouři, akorát že by to byla nejdělsí vánice, jakou kdy kdo zažil. Trvala by měsíce a měsíce a dokonce i pralesy, kde nikdy nesněžilo, by takhle bouře zavála a pokiyla prachovou námrazou...“

Vzduch vlnul a houstl.

Mohutné válečné stroje hřměly na bitevních polích nad námi.

Položil jsem svou ruku na její, ale ta držela uzávěr pevně.

Mluvila dál: „Nakonec by po několika letech radioaktivita klesla na takový stupeň, že by už nepředstavovala hrozbu pro život. Obloha by se vyjasnila a opět promodrala, z bohatých a výživných slojí prachu by vyrašila tráva zelenější a hustší, než jakou jsme kdy spatřili, a i vzduch by se po té mele pročistil. Zemi by ovládl hmyz, a i na tom by bylo něco podivně krásného.“

Šlehnutí blesku sotva půldruhého kilometru odtud prozářilo tmu a na okamžik zjizvilo pokožku noci.

„Co se to s tebou děje?“ zeptal jsem se a srdce se mi rozbušilo prudčeji, jako by se mě špička onoho elektrického biče zlehka dotkla a náhle nastartovala motor pohánějící strach.

Rya odpověděla: „Nemyslíš si, že svět hmyzu by mohl být krásný?“ „Ryo, propána. Sedíme na kovové sedačce. Celé ruské kolo je převážně z kovu.“

„Zářivé barvy motýlů, měňavé zelené krovky brouků...“

„Nacházíme se na nejvyšším bodě široko daleko. Blesk udeří vždycky do nejvyššího bodu v terénu.“

„... oranžová a černá barva křídel berušek...“

„Ryo, jestli nás zasáhne blesk, usmažíme se zaživa!“

„Nic se nám nestane.“

„Musíme slézt.“

„Ne, ještě ne, teď ne,“ šeptala.

Nepovolila sevření na uzávěru.

Pokračovala: „Jak čisto by tu zase bylo jen s hmyzem a možná pouze s několika drobnými zvířaty, jak by bylo všechno čerstvé a nové. Bez lidí, kteří by to znečišťovali, kteří...“

Prerušil ji prudký a zlobný záblesk. Přímo nad našimi hlavami roztála černou nebeskou bář trhlina podobná klikací se puklině na glazuře porcelánu. Zahřmění, jež ji provázelo, svou prudkostí rozechvělo ruské kolo. Za ním přišlo další a mně se zdálo, že mi kosti drncí jedna o druhou bez ohledu na svůj masitý obal, rozchřestily se jako dvojice oblíbených kostek hazardního hráče v teple váčku tlumícího zvuky.

„Ryo, proboha, teď? vzkřikl jsem.

„Teď,“ souhlasila ve chvíli, kdy na nás dopadly první kapky teplého deště. Ve stroboskopickém světle se její výraz proměňoval z dětského vzrušení v morbidní radost. Uvolnila západku, kterou střežila, a odklopila bezpečnostní závoru. „Teď! Poběž! Uvidíme, kdo zvítězí, jestli my, nebo bouře!“

Protože jsem vlezl do gondoly jako poslední, bylo teď na mně, abych první vylezl a pustil se do hazardu. Sesmekl jsem se ze sedačky, zachytil se jednoho z nosníků, z nichž pozůstával mohutný obvod kola, nohama jsem sevřel nejbližší příčel, ve skutečnosti další mohutný nosník, a tak jsem sklouzl dolů o více než metr, než mi cestu zahradil příčný nosník, který sloužil jako spojovací podpěra mezi obřími rameny. Na okamžik jsem v téhle smrtící výšce strnul, ochromený závratí, a držel se vši silou tohoto spoje nosníků. Některé obrovské dešťové kapky pročešávaly vzduch těsně před mýma očima, jiné mi dopadaly do obličeje silou mírně vrhaných oblázků a další hlasitě pleskaly o konstrukci ruského kola. Závrat' mě ještě úplně nepřešla, ale Rya už stála na ocelovém rameni nade mnou a čekala, až se pohnu dál a uvolním jí cestu, a také další záblesk mi připomněl nebezpečí kremace zaživa, a tak jsem

se odpoutal od nosníku a svezl se ke spojnici pod ním. Funěl jsem námahou, jak jsem klouzal od jednoho příčle k dalšímu, a záhy mi došlo, že sestup je o mnoho obtížnější než cesta vzhůru, protože teď se muselo couvat. Déšť zesílil a zvedl se silný vítr a uchopit pevně mokrou ocel bylo stále obtížnější. Několikrát jsem se smekl, zoufale hrabal po drátech napjatých jako struna, po opěrách a čím dál tenčích rozpěrách, po čemkoli v dosahu, co alespoň zdánlivě vypadalo, že to unese mou váhu, a zlomil jsem si nehet a bolestivě odřel dlaň.

Ruské kolo chvílemi připomínalo obrovskou pavučinu, po které se k nám může každou chvíli spustit mnohonohý pavouk blesku, připravený mě pozřít. V jiných chvílích ale vypadalo jako kolo rulety – vířící déšť, silný vítr a nestálé světlo bouře ve spojení s mou přetrvávající závratí budily zdání pohybu, neexistujícího točení, a když jsem vzhlédl po obvodu kola mihotajícího se stíny, zdálo se, že Rya a já jsme dvě slonovinové kuličky vržené každá vstříc vlastnímu osudu. Vítr mi sčesal mokré vlasy do očí. Nasáklé džínsy tížily jako brnění a táhly mě dolů. Asi tři metry nad zemí jsem opět uklouzl a tentokrát nenašel nic, čeho bych se zachytil. Vystřelil jsem do deště, ruce roztažené v bezmocné imitaci křídel, a vyrazil ze sebe vyděšený ptačí skřek. Neměl jsem pochyb o tom, že narazím na nějaký hrot a zůstanu tam napíchnutý. Místo toho jsem přistál v blátě, s vyraženým dechem, ale bez úhony.

Překulil jsem se na záda, vzhlédl a spatřil Ryu stále ještě nahoře na kole. Bičoval ji déšť, vlasy měla mokré, ale stejně jí vlály ve větru jako ozdobné praporky. Tři podlaží nad zemí jí ujek noha na kluzkém nosníku a náhle visela jen za ruce, veškerá její váha spočívala na štíhlých pažích, kopala nohama, jak se pokoušela najít neviditelnou opěru pod sebou.

V blátě mi to podkluzovalo, když jsem se drápal na nohy, a Stál jsem tam se zakloněnou hlavou, tvář obrácenou k dešti, a bez dechu jsem přihlížel.

Bylo to šílenství dovolit jí, aby tam šplhala.

Tak nakonec zemře tady.

Před tímhle mě varovala má vidění. Měl jsem jí to říct. Měl jsem ji zarazit.

Navzdory kritickému postavení a také tomu, že bolest v rukách musela být obrovská a tah takový, že hrozil vyhodit paže z ramenních kloubů, měl jsem dojem, že ji slyším se smát. Pak mě napadlo, že jsem určitě zaslechl jen vítr prohánějící se mezi nosníky, rameny a kabely. Určitě to byl vítr.

Země zase dostala dávku blesku. Pout' okolo mě na okamžik vzplála a ruské kolo nade mnou odhalilo na ten čas ostře každý detail. Chvilí jsem si byl jistý, že blesk udeřil přímo do stroje a že miliardy voltů teď upalují maso z Ryných kostí, avšak v méně výbušném záblesku, který následoval po hlavním blesku, jsem si všiml, že nejen unikla smrti elektrickým výbojem, ale dokonce našla i pevnou oporu pod nohama. Začala zase zvolna sestupovat.

V pošetilém popudu jsem si přiložil dlaně k ústům a vykřikl: „Pospěš si!“

Sestupovala od nosníku k příčnému nosníku, odtud zase k dalšímu nosníku a zase od nosníku k příčnému nosníku, ale moje bušící srdce se neuklidnilo ani tehdy, kdy už sestoupila tak nízko, že nehrozil smrtelný pád. Dokud se držela některé z částí ruského kola, hrozilo nebezpečí, že jí bouře vtiskne doběla žhavící polibek.

Nakonec sestoupila do výšky dvou a půl metru nad zemí. Obrátila se ke kolu zády a držela se ho jen jednou rukou připravena zdolat zbývající úsek skokem, když se kopí blesku trhající noc zabodlo do země kousek od hlavní cesty, ani ne padesát metrů od nás, a náraz jako by ji shodil z kola.

Dopadla na nohy, zapotácela se, ale stál jsem tam připravený a zabránil tak, aby upadla do bláta, objímal jsem ji mokřýma rukama a ona svýma objímala mě. Tiskli jsme se k sobě pevně, oba jsme se třáslí, nedokázali se pohnout, nedokázali promluvit a téměř jsme nedokázali ani dýchat.

Další zahřmění otřáslu nocí a vyslalo z nebes k zemi ohnivý jazyk, který tentokrát konečně olízl ruské kolo, jež se rozsvítilo po délce všech svých loukotí a vzpěr, každý drát se proměnil v planoucí vlákno a na okamžik se zdálo, že ohromný stroj je posetý drahokamy, mezi nimiž vyrážejí odrazy plamenů. Pak díky podpůrné konstrukci, lanovým vzpěrám a ukotvovacím řetězům, jež posloužily jako uzemnění, vstřebala smrtící sílu země.

Bouře náhle zesílila, začala průtrž, pravá potopa. Děšť bubnoval do země, bušil a šlehal do stanů a za vyjícího větru vyluzoval množství různých zvuků na bezpočtu rozmanitých kovových povrchů.

Utíkali jsme mezi atrakcemi, běželi jsme blátem, dýchali vzduch nasáklý ozónem, zápachem mokřých pilin a ne zcela nepříjemným pachem slonů, proběhli jsme poutí a utíkali dolů na louku k parkovišti přívěsů. Elektrická příšera na nohou rychlých jako pavouci a ohebných jako krabí nás pronásledovala a zdálo se, že je nám stále v patách. Necítili jsme se v bezpečí, dokud jsme za sebou nepřibouchli dveře Ryina Airstreamu.

„To bylo šílenství!“ řekl jsem.

„Ticho buď“,“ okřikla mě.

„Proč jsi tam chtěla ještě zůstat, když jsi viděla, že se blíží bouřka?“

„Ticho buď“,“ opakovala.

„Máš dojem, že to bylo zábavné?“

Z jedné skříňky v kuchyni přinesla dvě skleničky a láhev brandy. Kapala z ní voda, usmívala se. Zamířila do ložnice.

Sel jsem za ní. „Ty ses tím bavila, proboha?“

V ložnici nalila brandy do obou sklenic a jednu mi podala.

Sklenice mi zvonila o zuby. Brandy mě v ústech hřála, v hrdle páčila, žaludek mi sežehla.

Rya se vyzula z promočených tenisek a ponožek, pak si stáhla mokré tričko. Na holých pažích, na ramenech i na prsou se jí třpytily a chvěly korálky vody.

„Mohlo tě to zabít,“ vyhrkl jsem.

Vyklouzla z šortek i ze spodních kalhotek, znovu usrkla brandy a přistoupila ke mně.

„Probůh, ty jsi snad doufala, že tě to zabije?“

„Ticho buď,“ zopakovala.

Třásl jsem se a nedokázal to potlačit.

Vypadala klidná. Pokud měla během lezení strach, vyprchal z ní ve chvíli, kdy se opět dotkla země.

„Co je to s tebou?“ ptal jsem se.

Místo odpovědi mě začala svlékat.

„Teď ne,“ namítl jsem. „Teď není vhodná chvíle na...“

„Teď je ta nejlepší chvíle,“ odtušila.

168

„Nemám náladu na...“

„Máš tu nejlepšší náladu.“

„Nedokážu...“

„Ale dokážeš.“

„Ne.“

„Ano.“

„Ne.“

„Vidíš?“

* * *

O něco později jsme leželi ve spokojeném tichu na zvlhlém povlečení a naše těla měla nažloutlý nádech díky jantarovému světlu lampy na nočním stolku. Zvuk deště

bušícího do vypouklé střechy a řinoucího se po zaoblených kovových stěnách našeho kokonu báječně uklidňoval.

Já však nemohl zapomenout na ruské kolo a na hrůzyplný sestup po konstrukci šlehané bouří a po chvíli jsem řekl: „Vypadalo to skoro, jako by sis přála, aby do tebe uhořel blesk, jak jsi tam visela.“

Nic na to neřekla.

Klouby sevřené ruky jsem jí přejížděl po linii její čelisti, pak jsem dlaň roztáhl, abych pohladil její hladké, hebké hrdlo a hrbolky jejích ňader. Jsi krásná, chytrá, úspěšná. Proč takhle riskovat?“

Neodpovídala.

„Máš všechno, za co stojí žít.“

Pořád mlčela.

Kolotočářská zásada nevměšovat se do soukromí mi zabraňovala zeptat se jí přímo, proč touží po smrti. Avšak ani tato zásada mi nemohla zakázat vyjadřovat se k pozorovaným skutečnostem a faktům a navíc se mi zdálo, že svoje sebevražedné sklony nijak neskrývá. Takže jsem se zeptal: „Proč?“ A pokračoval jsem: „Opravdu máš dojem, že na smrti je něco... přitažlivého?“ Její mlčení mě neodradilo: „Myslím, že tě miluju.“ Když na to nepřišla odpověď, dodal jsem: „Nechci, aby se ti něco stalo. Nedopustím, aby se ti něco přihodilo.“

Obrátila se na bok, přivinula se ke mně, zabořila mi svou tvář do prohlubně krku a řekla: „Obejmi mě.“ Což za daných okolností byla patrně ta nejlepší odpověď, v jakou jsem mohl doufat.

* * *

I v pondělí ráno silně pršelo. Obloha byla temná, zatažená, těhotná bouřkou a visela tak nízko, že jsem měl pocit, že na ni dosáhnu jen s pomocí nízkých schůdků. Podle předpovědi se nemělo vyčasit až někdy do úterý. V devět

hodin se rozhodlo o tom, že brány zůstanou zavřené, a začátek pouti yontsdovnského okresu byl o čtyřiaadvacet hodin odložen. V půl desáté se po celém Gibtownu na kolečkách začaly hrát karty, sešly se pletací kroužky a celé osazenstvo se věnovalo i jiným společným náhražkovým činnostem. Ve tři čtvrti na deset se už ztráty způsobené zrádným počasím tak nafoukly, že nebýt povětrnostní kalamity, provozovatelé atrakcí a vyvolávači (alespoň podle jejich nářků soudě) by byli okamžitě milionáři, kdežto takhle se dostali na pokraj krachu. A krátce před desátou hodinou našli na kolotoči mrtvého Jellyho Jordana.

13

Ještěrka na okenní tabuli

Než jsem došel na pouť, kolem kolotoče se už shromáždily stovky světských, z nichž většinu jsem ještě nikdy neviděl. Někteří na sobě měli žluté nepromokavé pláště a k nim padnoucí beztvaré klobouky do deště, jiní si oblékli černé vinylové kabáty, pár jich mělo na hlavě uvázaný igelitový šátek, někteří měli bagančata, jiní sandály, někteří galoše či běžnou obuv, pár jich bylo naboso; někdo si jen přehodil kabát přes pyžamo a dobrá polovina z nich držela deštníky, jejichž pestrá barevná paleta však nedokázala přidat oné sešlosti nádech veselí. Někteří se ani neoblékli do deště, vyběhli jen tak, neschopní uvěřit tomu, co se právě dozvěděli, nevnímali počasí, a teď tu stáli jako zpráskaní dvěma katastrofami, jež je postihly: promočení na kost deštěm, prosáklí smutkem a potřísnění blátem vypadali

jako uprchlíci seřazení v hraničním pásmu, za nímž se nalézá nějaké válkou zničené území.

Já přišel v tričku, džínsech a botách, které ještě od předešlé noci nestačily vyschnout, a jak jsem se blížil k davu shromážděnému u kolotoče, ohromilo mě, ale také mnou otřásl, to ticho. Nikdo nepromluvil. Nikdo. Ani slovo. Skrápěl je déšť i slzy, jejich bolest byla zřetelná z popelavých tváří a zapadlých očí, avšak plakali bezhlesně. Ono ticho značilo, jak hluboce Jellyho Jordana milovali, a vypovídalo i tom, jak nepředstavitelné pro ně je, že zemřel. Tak je to sebralo, že dokázali jen stát v mlčenlivých úvahách o tom, jaký bude svět bez něho. Později, až šok zeslábně, přijde čas na hlasité nářky, nezvladatelné vzlyky, hysterii, bědování, modlitby a snad i zlobné otázky kladené Bohu, avšak ve chvíli intenzivního žalu nastalo dokonalé vakuum, které nenese zvukové vlny.

Znali Jellyho lépe než já, avšak nemohl jsem zůstat stát diskrétně v pozadí. Pomalu jsem se tlačil davem a šeptem se omlouval „promiňte“, „dovolte“, až jsem se prodral k vyvýšené plošině kolotoče. Déšť pronikl

i pod červenobíle pruhovanou střechu, skrápěl bronzové tyče, stékal po nich a ochlazoval dřevěné trupy koní. Protáhl jsem se kolem zvednutých kopyt a nalakovaných zubů vyceněných v koňském vzrušení, podél malovaných boků, sedel a třmenů, jež nešly sejmout, neboť byly vyřezané z jednoho kusu, prodral jsem se stádem dusajícím na své nekonečné pouti, až jsem se zastavil na místě, kde životní pouť Jellyho Jor-dana skončila v tomto vzpínajícím se houfu tak brutálním způsobem.

Jelly ležel na zádech na podlaze kolotoče mezi černým hřebcem a bílou klisnou, oči otevřené v úžasu nad tím, že tu spočívá mezi těmito dusajícími oři, jako kdyby přišel o život pod jejich kopyty. I ústa měl otevřená, rty roztržené, přinejmenším jeden zub vyražený. Vypadalo to skoro, jako

by se dolní část jeho obličeje skrývala pod kovbojským šátkem, avšak byla to krvavá rouška.

Na sobě měl rozepnutý pršiplášť, bílou košili a tmavošedé kalhoty. Pravou nohavici měl vyhrnutou až ke koleni, čímž se obnažila část jeho tlustého bílého lýtka. Na pravé noze neměl botu; pohřešovaná mokasína vězela v nehybném třmenu dřevěného sedla černého hřebce.

U mrtvého se nalézali tři lidé. Luke Bendingo, který nás minulý pátek vezl do Yontsdowndu a zpátky, stál u zadku bílé klisny, jeho obličej měl stejnou barvu jako kůň a mě obdařil pohledem, který podle pomrkávajících očí a křečovitě cukajících úst v sobě spojoval smutek a vztek, obojí teď však potlačené šokem. Na podlaze klečel muž, kterého jsem neznal. Bylo mu přes šedesát, byl upravený, prošedivělý, s pěstěným šedivým knírkem. Přiklekl za Jellyho tělo a držel jeho hlavu v rukou jako léčitel, který zamýšlí vrátit zdraví nemocnému. Zmítaly jím bezhlesé vzlyky a s každým zoufalým záchvěvem se mu řinuly další a další slzy. O jednoho koně dál stál Joel Tuck. Zády se opíral o grošáka, jednou mohutnou rukou se přidržoval bronzové tyče. Výraz jeho zrůzněného obličeje, jenž připomínal něco mezi Picassovým kubistickým portrétem a stvořením vyšlým z nočních můr Maiy Shelleyové, se dal v této chvíli snadno dešifrovat: smrt Jellyho Jordana ho zdrtila.

V dálce zazněly sirény, jejich zvuk sílil a pak se zaúpením ustal. Za chvilku už příjížděly po hlavní cestě dva policejní vozy a jejich majáčky problíkávaly ocelově šedivým světlem, mlhou a deštěm. Když zastavili u kolotoče, když jsem zaslechl otevírané a zabouchávané dveře, pohlédl jsem k nim a zjistil, že tři ze čtyř přicházejících yontsdownských policistů jsou skřeti.

Pocítil jsem na sobě Joelův pohled, a když jsem se na něj podíval, zneklidnilo mě nečekané podezření, které se nejen odráželo v jeho tváři, ale vyzařovalo i z aury, která jej

obklopovala. Očekával jsem, že podobně jako já se bude i on zajímat o skřeti policisty. Sledoval jejich příchod obezřetně, avšak v centru jeho pozornosti a podezření jsem stál já. Jeho pohled a také příjezd skřetů a divoká smršť psychických emanací, jež proudila od mrtvoly, na mě byly příliš, a tak jsem se otočil k odchodu.

Chvíli jsem se potuloval v zadní části areálu pouti, co nejdál od kolotoče, chodil jsem deštěm, který se co chvíli měnil ze zaplavující průtrže mračen ve vydatné mrholení a zase zpět, ale utápěl jsem se nikoli ve vodě, nýbrž v pocitu viny. Joel viděl, jak jsem zabil onoho muže v autodromu, a usoudil, že vraždu jsem spáchal proto, že stejně jako on jsem pod lidským povrchem viděl skřeta. Teď však zemřel Jelly a v nebohém Ti-mothym Jordánovi nevězel žádný skřet, a Joel si teď není jistý, jestli mě správně odhadl. Pravděpodobně si teď začíná myslet, že jsem si neuvědomoval přítomnost skřeta v mé první oběti, že jsem zkrátka jenom obyčejný vrah, který si teď vybral další oběť, tentokrát nevinnou. Já jsem ale Jellymu neublížil a nebylo to Joelovo podezření, co mě zatěžovalo vinou. Provinil jsem se tím, že jsem věděl o nebezpečí, jež Jellymu hrozí, měl jsem vidění jeho zkrvaveného obličje, a přesto jsem ho nevaroval.

Měl jsem předvídat přesný okamžik krize, předpovědět přesně., kdy a kde na něj smrt počká, a měl jsem se tam nacházet a zabránit tomu. Na tom nic nezmění skutečnost, že mé jasnovidné schopnosti jsou omezené, že obrazy a pocity, které mi přinášejí, jsou často nejasné a matoucí a že je umím jen slabě – a většinou vůbec ne – ovládat. Nic na tom nezmění skutečnost, že by mi nevěřil, kdybych se ho pokusil varovat před nekonkrétním nebezpečím, které jsem cítil. Nesejde ani na tom, že nejsem spasitel celého tohoto zatraceného světa a každé zatracené duše, která na něm žije, a nemůžu se jím stát. Na ničem z toho nesejde. Přesto jsem měl dokázat tomu zabránit. Měl jsem ho zachránit.

Měl jsem.

Měl.

* * *

Karetní, štrikovací a jiné kroužky v Gibtownu na kolečkách se proměnily ve smuteční sešlosti. Světští se pokoušeli vzájemně jeden druhému pomoci smířit se s Jellyho smrtí. Někteří ještě vzlykali. Pár z nich se modlilo. Většina však dávala k lepšímu historiky o Jellym, protože vzpomínky představovaly způsob, jak ho zachovat při životě. Sesedli se v obývacích svých přívěsů, a když jeden z nich dokončil anekdotu o jejich obtloustlém, hravém mazačovi, navázal jiný se svým příspěvkem a pak další v řadě, jeden za druhým, a došlo i na smích, protože Jelly Jordán byl zábavný a výjimečný člověk, takže tíživá prázdnota postupně ustoupila sladkobolnému truchlení, které se lépe zvládalo. Propracovaný protokol tohoto rituálu připomínal šivu, židovský týden největšího smutku; kdyby mě byli požádali, abych nastavil ruce nad mísu, aby mi na ně předtím, než vstoupím, nalili vodu, kdyby mi byli dali černou jar-mulku, abych si pokrýl hlavu, a kdybych je byl zastihl sedět na smutečních židlích, a nikoli v křeslech a na pohovkách, nedivil bych se.

Několik hodin jsem chodil v dešti a zastavoval se tu u jednoho, tu u druhého přívěsu, připojoval k té či oné šivě a z každé jsem si odnášel kousek nových informací. Nejprve jsem se dozvěděl, že onen úpravný šedovlasý muž, který naříkal nad Jellyho mrtvolou, byl Arturo Sombra, jediný žijící z bratrů Sombrových, majitel pouti. Jelly Jordán byl jeho osvojený syn a po smrti starého pána měl pout' zdědit. Policisté pana Sombru zdeptali hypotézou, na níž postavili vyšetřování, že totiž šlo o nějakou nečistou hru a že do vraždy je zapletený někdo z pouti. Kdekoho ohromily jejich náznaky, že Jellyho někdo vyřídil proto, že díky své pozici

ve firmě měl kontrolu nad jejím hospodařením a že toho zřejmě zneužíval. Naznačovali dokonce, že vraždu mohl spáchat sám pan Sombra, třebaže na něj neukazoval ani stín podezření a naopak všechno mluvilo proti. Podali si starého pána i Pracháce Dooleyho a kdekoho, kdo mohl něco vědět o Jellyho machinacích, a počínali si vrcholně neomaleně a drsně. Všechny v karavanovém městečku to pobouřilo.

Mě to nepřekvapilo. Bylo mi jasné, že policisté nemohou myslet vážně, že by někoho obvinili z vraždy. Avšak tři z nich byli skřeti. Vníмали smutek, který ochromil stovky truchlících shromážděných kolem kolotoče. Jejich trýzeň je nejen tešila, ale povzbudila jejich chuť na ještě větší lidské utrpení. Nedokázali odolat pokušení podnitit je, vytěžit z něj co nejvíc, vymáčkout z Artura Sombry a nás ostatních poslední kapku bolesti.

* * *

Později, jak se proslechlo, přijel okresní koroner, přímo na místě činu prohlédl mrtvého, položil pár otázek Arturu Sombrovi a policejní variantu vyloučil. Všichni si oddechli, když zaslechli oficiální závěr, jenž zněl „smrt nešťastnou náhodou“. Podle všeho se vědělo, že Jelly, když nemohl spát, zašel na pout', zapnul kolotoč (avšak bez doprovodné hudby) a dlouhé minuty se na něm projížděl. Miloval kolotoč. Viděl v něm největší z mechanických hraček, příliš velkou, než aby se vešla na policičku jeho kanceláře. Vzhledem ke své postavě sedával Jelly většinou na jedné z širokých lavic, jejichž důmyslně vyřezávaná a malovaná opěradla znázorňovala mořské panny či mořské koníky. Občas se však vyhoupl na některého hřebce a právě to zřejmě udělal i poslední noc. Možná ho trápil zisk ušlý kvůli špatnému počasí, možná mu nedaly spát problémy, které očekával od policejního velitele Lislea Kelska, a aby si uklidnil nervy, vylezl si na roztočený kolotoč a usadil se do

dřevěného sedla černého hřebce, jednou rukou svíral mosaznou tyč a letní vítr mu čečral vlasy. Tak kroužil nocí, v níž jediný zvuk představovalo hromobití a lijavec, nejspíš se usmíval jako rozradované nevinné dítě, možná si pískal, potěšený tím, že našel útočiště na kouzelném kolotoči, který s každou otáčkou odhazuje roky a také starosti, které mu nedopřávaly spánek. Po chvíli se mu ulevilo a rozhodl se vrátit na lůžko, avšak jak sesedal z koně, pravá bota mu uvízla v třmenu, a i když si z ní nohu uvolnil, upadl. Třebaže nešlo o pád z příliš velké výšky, roztrhl si při něm rty, vyrazil dva zuby a zlomil vaz.

Tak zněl úřední závěr.

Nešťastná náhoda.

Nehoda.

Hloupá, směšná, zbytečná smrt, avšak nic víc než tragická nehoda.

Kecy.

Nevěděl jsem přesně, co se přihodilo Jellymu Jordánovi, avšak věděl jsem, že ho chladnokrevně zavraždil skřet. Ještě když jsem stál u jeho mrtvoly, z kaleidoskopu vidění a dojmů, jež na mě útočily, jsem dokázal vytřídit tři skutečnosti: zaprvé, že nezemřel na kolotoči, nýbrž ve stinném přítmí ruského kola. Zadruhé, že skřet mu zasadil přinejmenším tři údery, zlomil mu vaz a pak jej za pomoci dalších skřetů odvedl ke kolotoči. Nehodu naaranžovali.

K některým domněnkám jsem se dopracoval bez větších obav z toho, že se třeba mýlím. Jelly nemohl spát, vyšel se tedy projít na pouť, do tmy a bouře, a tam spatřil něco, co neměl vidět. Co? Musel zahlédnout někoho neznámého, nikoli lidí z pouti, jak tropí něco podezřelého u ruského kola, a musel vykřiknout, aniž by tušil, že to nejsou lidé. Namísto aby se dali na útěk, zaútočili.

Řekl jsem, že jsem jasně vycítil tři skutečnosti, když jsem stál na kolotoči a shlížel na tlouštíkovu prázdnou

tělesnou schránku. S tou třetí jsem měl největší potíž se vypořádat, neboť šlo o velmi intimní chvíli kontaktu s Jellym, o krátký náhled do jeho mysli, který smutek z jeho odchodu jen prohluboval. Jasnozřivým citem jsem nahmátl jeho poslední myšlenku před smrtí. Setrvala u mrtvého, čekala tam, až ji někdo jako já přečte, útržek psychické energie zachycený jako kousek látky na ostnatém drátu, jenž dělí tento svět od věčnosti. Jak z něho vyrchával život, jeho poslední myšlenka patřila sadě malých, srstnatých medvídků na klíček – tatínek, maminka a medvídek kterou dostal od maminky k sedmým narozeninám. Byli ohromní, dokonalý dárek v pravou chvíli, protože tyto narozeniny přišly jen tři měsíce poté, co mu před jeho zraky zahynul otec, kterého v Baltimoru srazil řítící se městský autobus. Právě tito mechaničtí medvídci mu konečně vrátili do života tolik potřebnou fantazii a poskytli mu dočasné útočiště před světem, který byl náhle děsivě chladný, drsný, tvrdý a despotický tak, že se to nedalo snést. Umírající Jelly teď přemýšlel, zda je on oním medvídkem a zda se tam, kam odchází, sejde se svou maminkou a s tatínkem. A bál se, že jen odplyne kamsi do tmy a prázdnoty, kde bude sám.

Neumím ovládat své psychické schopnosti. Nedokážu zavřít oči před takovými obrazy. Kdybych to svedl, Bůh ví, že bych se nikdy nenaladil na vlnu hrůzy z osamění pronikající do hloubi duše, která naplňovala Jellyho Jordana ve chvíli, kdy se propadal do nicoty.

Pronásledovala mě po celý onen den, kdy jsem se toulal deštěm a vstupoval do přívěsů, kde se mluvilo o našem mazačovi a kde jej oplakávali, i když jsem stál pod ruským kolem a proklínal ďábelskou rasu. Pronásledovala mě i roky poté. Do dnešního dne, když se mi spánek vyhýbá a mám obzvlášť mizernou náladu, občas si bezděky připomenu Jellyho pocity, když umíral, a jsou tak živé, jako by byly mé vlastní. Už je umím zvládnout. Teď už umím zvládnout

téměř všechno, poté co všechno jsem zažil a co všechno jsem viděl. Ale tehdy, onoho dne na yontsdownském okresním výstavišti, mi bylo pouhých sedmnáct.

* * *

V pondělí ve tři hodiny odpoledne se po karavanovém městečku roznesla zvěst, že Jellyho tělo odvezli do márnice v Yontsdownu, kde ho zpopelní. Urnu s popelem dostane Arturo Sombra buď zítra nebo ve středu a ve středu večer, až se zavře pouť, bude pohřeb. K obřadu dojde u kolotoče jednak proto, že ho Jelly tak miloval, a také proto, že zřejmě tam také opustil tento svět.

* * *

Ten den jsme s Ryou večereli společně v jejím přívěsu. Já jsem připravil svěží hlávkový salát a ona usmažila výtečné omelety, ale ani jeden z nás moc nejedl. Neměli jsme hlad.

Večer jsme strávili v posteli, ale nemilovali jsme se. Seděli jsme podepření polštáři, drželi se za ruce, trochu popíjeli, trochu se líbali a trochu si povídali.

Rya se několikrát rozplakala kvůli Jellymu a mě její slzy překvapily. Nepochyboval jsem sice o tom, že dokáže prožívat smutek, avšak doposud jsem ji viděl plakat pouze při pomyšlení na její vlastní záhadné břímě či trápení, a i v takových chvílích se zdálo, že její slzy jsou vynucené, jako kdyby je nějaký mocný tlak zevnitř hnal ven proti její vůli. Za všech jiných okolností – pochopitelně kromě chvílí obnažené vášně – se stahovala do své chladné, otrlé, mlčenlivé osobnosti a předstírala, že okolní svět se jí nedotýká. Cítil jsem, že k ostatním světským má vztah mnohem hlubší, než dovedla i sama sobě přiznat. Její smutek z mazačovy smrti můj dojem teď potvrzoval.

I já jsem předtím prolil slzy, teď však jsem měl oči suché, smutek jsem překonal a na jeho místo nastoupil chladný vztek. Stále jsem po Jellym truchlil, ale smutek se spojil s touhou pomstít ho. A já ho pomstím. Dříve nebo později zabiju pár skřetů, když už pro nic jiného, tak jen abych srovnal skóre, a budu-li mít štěstí, možná mi přijdou pod ruku zrovna ti, kteří zlomili Jellymu vaz.

Prozatím se mé myšlenky odpoutaly od mrtvých a zamířily k živým. Palčivě jsem si uvědomil, že mé vidění Ryiny smrti se může proměnit ve skutečnost stejně nečekaně, jak se naplnila předpověď Jellyho odchodu. To byla nepřipustná možnost. Nemohu dovolit – nesmím dovolit, nedovolím, zabráním –, aby se jí cokoli zlého stalo. Měli jsme stejně přehnané představy jako jiné milenecké páry, že nás spojuje pouto, jaké jsem já nikdy předtím nepoznal, a také jsem si pro budoucnost nedokázal představit jiný svazek než tento. Kdyby Rya Rainesová zemřela, odešla by i část mě samotného a v mém nitru by zůstaly vyhořelé komnaty, do nichž bych už nikdy nevstoupil.

Je třeba podniknout preventivní kroky. Ty noci, co nebudu spát v jejím přívěsu, se postavím na stráž u jejích dveří, aniž by o tom věděla. Můžu trpět nespavostí stejně dobře tam jako kdekoli jinde. Mnohem hlouběji a ve snaze najít další podrobnosti prozkoumám svým šestým smyslem onu zatím nejasnou hrozbu, která na ni číhá v budoucnosti. Kdyby se mi podařilo předvídat přesný okamžik kritické situace a přijít na zdroj nebezpečí, mohl bych ji ochránit. Nesmím to u ní zanedbat jako u Jellyho Jordana.

Snad si Rya sama instinktivně uvědomovala nutnost vlastní ochrany a snad jí také docházelo, že hodlám zůstat nablízku pro případ, že bude potřebovat pomoc, neboť s postupem večera se začala svěřovat s některými tajemstvími, a já cítil, že mi říká věci, které nikomu z pouti bratrů

Sombrových ještě neřekla. Pila víc než jindy. Určitě nebyla opilá, ale zdálo se mi, že si připravuje omluvu, až si ráno začne vyčítat a litovat, kolik mi toho řekla o své minulosti.

„Moji rodiče nebyli od kolotočů,“ začala způsobem, který jasně napovídal, že chce, abych ji pobídl k dalšímu svěřování.

„Odkud jsi?“ zeptal jsem se.

„Ze Západní Virginie. Rodiče byli horalé. Bydleli jsme v chajdě na spadnutí v jednom údolí mezi tamními kopci. K další podobné chajdě na spadnutí jsme to měli pomalu kilometr. Znáš trochu horaly?“

„Skoro vůbec.“

„Chudina,“ řekla sžíravě.

„Za to se přece nemusíš stydět.“

„Chudina, nevzdělaná, bez touhy po vědění, omezená. Tajnůstkářská, stažená do sebe, podezíravá. Lpící na svých zvyklostech, paličatá, zaostalá. A někteří z nich... spíš většina... navazují vztahy bez ohledu na příbuzenské vazby. Tam v horách si bratřenci běžně berou sestřenice. A hůř. Mnohem hůř.“

Postupně mi beze spěchu vyprávěla o své matce Maralee Sweenové. Maralee se narodila jako čtvrtá ze sedmi dětí v manželství bratrance a sestřenice prvního stupně, kterému nepožehnal kněz ani státní úředník, jež však existovalo na základě zvykového práva. Všechny děti Swee-novy byly pohledné, avšak jedno z oněch sedmi se narodilo mentálně zaostalé a i pět dalších bylo spíše hloupých než ne. Maralee nebyla z nejbystřejších, avšak ze sedmi dětí pobrala nejvíc krásy, zářivá blondýna s jasnými zelenými očima a dokonalou postavou, po které pásl každý horalský synek od chvíle, co dosáhla třinácti let. Dlouho předtím než Maraleeiny vnady dozrály, měla za sebou už bohatou pohlavní – sama by to jistě nenazvala milostnou – zkušenost. Ve věku, kdy jiné dívky prožívají svá první rande a stále

přesně nechápou pravý význam pojmu „někomu dát“, Maralee už přestala počítat kluky, před kterými roztahovala nohy na různých loukách, ve stržích zasypaných spadáním listím, na senících rozpadajících se starých stodol, na plesnivých matracích na kraji černé skládky, kterou horalé založili v Harmonově kotlině, i na zatuchlých zadních sedadlech některého auta z té či oné kolekce vraků, v nichž místní lidé našli veliké zalíbení. Někdy se sexuálního aktu účastnila dobrovolně, jindy nikoli, a většinou jí to bylo jedno. Ztráta nevinnosti v tak raném věku nebyla nahoře v kopcích nic neobvyklého. Překvapovalo jedině, že se dokázala vyhnout těhotenství až dost daleko za čtrnácté narozeniny.

Vesničané z téhle oblasti Appalačských hor obecně pohrdali právem a morálkou slušné společnosti, nebrali na ně zřetel. Avšak na rozdíl od světských obyvatelé oněch odlehlých údolí nevytvořili nová pravidla, jimiž by nahradili ta odvrhnutá. V americké literatuře existuje tradice příběhů o „urozeném divochovi“ a naše kultura přinejmenším předstírá víru v to, že život blíže k přírodě a daleko od pokušení civilizace je něčím zdravějším a moudřejším než životy, jež vede většina z nás. Ve skutečnosti bývá pravdou spíše opak. Jak se člověk vzdaluje civilizaci, rychle se zbaví nepodstatných nástrah moderní společnosti – přepychových aut, luxusních domů, značkového oblečení, večerů v divadlech, vstupenek na koncerty – a lze zde tedy mluvit o přednostech prostšího života, avšak když se dostane příliš daleko a na příliš dlouhou dobu, zbaví se člověk i mnohých zábran. Zábrany, jež vštěpuje náboženství či společnost, nelze považovat plošně za hloupé, zbytečné nebo úzkoprsé, jak se stalo módou hlásat. Naopak, mnohé z oněch zábran představují vítané metody k přežití, jež v delším časovém horizontu vedou ke vzdělanější, blahobytnější a lépe

prosperující populaci. Divočina je divoká a přiživuje divokost. Jde o líheň primitivity.

Maralee byla ve čtrnácti letech těhotná, negramotná, nevzdělaná a prakticky nevzdělatelná, bez vyhlídek a s malou představivostí na to, aby si o sebe dělala starosti, příliš omezená v myšlení, aby si plně uvědomila skutečnost, že po zbytek života je jí souzen dlouhý a krutý skluz do propasti. S tupým klidem žila v přesvědčení, že přijde někdo, kdo se postará o ni i o její dítě. Byla to Rya, a než se narodila, našel se přece někdo, kdo se nabídl, že z Maralee Sweenové udělá čestnou ženu, snad na důkaz toho, že Bůh bdí nad těhotnými horalskými dívkami stejně, jako bdí nad opilci. Rytířský gentleman, jenž se ucházel o Maraleeinu ruku, se jmenoval Abner Kady, byl o šestadvacet let starší než ona, měřil sto devadesát čtyři centimetry a vážil bezmála sto deset kilo. Krk měl skoro tak silný jako hlavu a byl to nejobávanější chlapík v okrese, který neomalenými křupany přímo oplýval.

Abner Kady si vydělával na živobytí pálením režné načerno, chovem normíků a také účastí v drobných krádežích a tu a tam i ve velkých loupežích. Jednou či dvakrát do roka se sebral s bandou kumpánů a na státní silnici přepadli kamion s cigaretami, whiskey nebo podobným nákladem, který se dal výhodně zpeněžit. Postupovali kradené zboží překupníkovi, kterého znali v Clarksburgu, a kdyby se víc snažili, mohli buď slušně zbohatnout nebo skončit za mřížemi, jenže ambice měli asi tak velké jako skrupule. Kady byl nejen černý palič, výtržník, rváč a zloděj, ale občas i násilník, který se tu a tam, když si chtěl sexuální život okořenit trochou nebezpečí, zmocnil ženy proti její vůli. Nikdy se za to ale nedostal za katr, protože v sobě nikdo nenašel dostatek odvahy, aby proti němu svědčil.

Abner Kady připadal Maralee Sweenové jako skutečné terno. Měl čtyřpokojevý dům, sice barabiznu, zato ale s

kanalizaací a tekoucí vodou, a jeho rodina neměla nouzi o alkohol, jídlo ani o oblečení. Pokud Abner nedokázal něco, co potřeboval, ukrást přímo, šel na to oklikou, a to byla v horách známka dobrého hospodáře.

K Maralee se choval dobře, tedy přinejmenším tak dobře jako ke každému druhému. Nemiloval ji. Nedokázal milovat. Avšak i když ji tvrdě peskoval, ruku na ni nikdy nevtáhl především proto, že byl pyšný na její krásu a bezmezně ho vzrušovalo její tělo, a pociťovat pýchu či nechat se vzrušit poškozeným zbožím by nemohl.

„A taky,“ Ryin hlas teď klesl do přízračného šepotu, „si nechtěl rozbít svůj malý stroječek na hraní. Tak jí říkal: můj malý stroječek na hraní.“

Cítil jsem, že Abner Kady tím výrazem neměl na mysli kvalitu sexuálního styku s Maralee. Vězelo za tím něco jiného, cosi temnějšího. Ať to však bylo cokoli, Rya o tom nechtěla sama od sebe mluvit, avšak přitom jsem cítil, jak zoufale moc touží po tom, aby si od toho břemene ulevila. Proto jsem nalil další skleničku, držel ji za ruku a laskavými slovy jsem jí pomáhal projít oním minovým polem vzpomínek.

V očích se jí opět zaleskly slzy, tentokrát však nepatřily Jellymu, alejí samé. Byla na sebe tvrdší než vůči komukoli jinému a nedovolila si podléhat běžným lidským slabostem, jako sebelítost, a tak slzy zahrnala mrkáním bez ohledu na citovou stráž a zmatek, které by odplavily, kdyby je nechala plynout. Váhavě, hlasem, který se po každých pár slovech lámal, pokračovala: „Myslel tím... že ji má... že ji má jako dítě na hraní... a že... s dětmi... bývá zábava. Obzvlášť... obzvlášť s malými holčičkami.“

Věděl jsem, že mě nebere jako Mařenka Jenička na prostou výpravu do strašidelného začarovaného lesa, ale že navštívíme mnohem děsivější místo, místo jejích vzpomínek na stísňující dětství, a nebyl jsem si jistý, zda se tam s ní

chci vypravit. Miloval jsem ji. Věděl jsem, že Jellyho smrt ji nejen zarmoutila, ale i vyděsila, připomněla jí její vlastní smrtelnost a přivedla ji k potřebě blízkého kontaktu s jiným člověkem, jehož nemohla plně docílit, aniž by zbořila hradbu, kterou postavila mezi sebe a zbytek světa. Potřebovala mě, abych jí naslouchal, abych ji vytáhl z izolace, abych ji pochopil. Chtěl jsem jí v tom pomoci. Obával jsem se však, že její tajemství jsou... jak to říci... příliš živá a lačná a že vyjdou najevo pouze za cenu toho, že mi odeberou kus duše.

Řekl jsem: „Ach ne, můj Bože...“

„S malými holčičkami,“ opakovala a nepohlédla přitom na mě ani na cokoli v pokoji, protože viděla jen spirálu času vinoucí se do minulosti, která jí naháněla strach a vzbuzovala v ní odpor. „Ne že by si nevšímal mých nevlastních bratrů. I pro ně našel použití. Ale dával přednost holčičkám. Než jsem dovršila jedenáctý rok, dala mu moje matka čtyři děti, dvě děvčátka a dva kluky. Co mi paměť sahá... odhaduju tak od tří roků... pořád mě...“

„Osahával,“ doplnil jsem ztěžkle.

„Zneužíval“ řekla.

Bezbarvým hlasem rekapitulovala vzpomínky na roky hrůzy a násilí a těch nej odpornějších úchylností. Z jejího příběhu se ve mně usazovaly mráz a tma.

„To jediné jsem si pamatovala z dětství... že jsem byla s ním... a dělala, co po mně chtěl... dotýkala se ho... a taky v posteli s oběma... s mou matkou a s ním... když to dělali spolu... Měla jsem to považovat za běžnou věc, víš? Neměla jsem vědět, že se to tak nedělá. Měla jsem si myslet, že se to děje v každé rodině... Ale já věděla... Věděla jsem, že to není správné... že je to zvrácené. A nenáviděla jsem to. Nenáviděla!“

Objal jsem ji.

Kolébal jsem ji v náruči.

Pořád nad sebou odmítala ronit slzy.

„Nenáviděla jsem Abnera. Můj Bože... ty si nedokážeš představit, jak strašně jsem ho nenáviděla, s každým nadechnutím, v každém okamžiku, bez ustání. Neumíš si představit, co to je tak silná nenávist.“

Pomyslel jsem na své vlastní pocity vůči skřetům a nevěděl jsem, zda snesou srovnání s nenávistí, která se rozbujela a sílila v pekle oné čtyř-

pokojev barabizny v Appalačských horách. Asi měla pravdu: nemohl jsem zakusit tak čirou nenávist, protože ona byla tehdy děcko, které se nemohlo bránit, a její nenávist rostla a sílila delší dobu než moje.

„Potom ale... když jsem se dostala odtamtud pryč... po nějaké době, která uplynula... jsem začala svou matku nenávidět víc než jeho. Byla to moje matka. Proč jsem p-pro ni nebyla nedotknutelná? Jak mě mohla... nechat... t-takhle zneužívat! 1”

Na to jsem neměl odpověď.

Tohle nešlo svést na Boha. Ve většině případů nepotřebujeme ani jeho, ani skřety. Dokážeme si sami navzájem ubližovat a ničit jeden druhého, jen co je pravda.

„Byla překrásná, víš... ale ne vyzývavou krásou, vypadala kouzelně, a já si říkala, že musí být anděl, protože takhle nějak by měli andělé asi vypadat... celá zářila... Postupně jsem ale zjišťovala, jak je zkažená. Ano. částečně za to mohla omezenost a nízká inteligence. Byla hloupá, Slime. Vesnický blbeček, plod manželství bratrance a sestřenice prvního stupně, jejichž rodiče byli zřejmě také příbuzní, a jen zázrakem jsem se i já nenarodila zaostalá nebo jako tříráká zrůda určená pro panoptikum Joela Tučka. Ale nenarodila. A neskončila jsem tak, abych pro Abnera plodila další děti, které by... prznil. Jednak proto, že... vinou toho, co se mnou prováděl... Nemůžu mít děti. A kromě toho taky... v jedenácti jsem odtamtud vypadla.“

„V jedenácti? Jak se ti to podařilo?“

„Zabila jsem ho.“

„Dobře jsi udělala,“ řekl jsem tiše.

„Zabila jsem ho, když spal.“

„Fajn.“

„Zabodla jsem mu řeznický nůž do krku.“

Dalších skoro deset minut jsem ji objímal a nikdo z nás nepromluvil, ani pro drink jsme se nenatáhli, nedělali jsme nic, jen jsme tam spolu byli. Nakonec jsem řekl: „To je mi hrozně líto.“

„Nemusí.“

„Cítím takovou bezmoc.“

„Minulost nezměníš,“ namítla.

To ne, pomyslel jsem si, ale někdy můžeš změnit budoucnost, předvídat nebezpečí a vyhnout se jim, a já zbožně doufám, že budu po ruce, až mě budeš potřebovat, jako ti ještě nikdo nebyl.

Znovu promluvila: „Nikdy jsem...“

„Nikdy jsi to nikomu neřekla?“

„Nikomou.“

„U mě je to v bezpečí.“

„Vím. Ale... proč jsem si k tomu vybrala tebe?“

„Protože jsem přišel v pravý čas.“

„Ne... V tom je něco víc.“

„Co?“

„Nevím,“ odpověděla. Ted' se ode mě odtáhla, pozvedla zrak a zadívala se mi do očí. „Něčím se lišíš, jsi něčím zvláštní.“

„To těžko,“ odpověděl jsem celý nesvůj.

„Máš tak krásné a tak neobyčejné oči. Mám z nich pocit... bezpečí. Vyzařuje z tebe takový... klid. Ne, klid ne... protože ty sám ho v sobě taky moc nemáš. Ale... síla. Máš v sobě takovou sílu. A porozumění. Ale nejde jen o

sílu, porozumění a účast. Máš v sobě... něco zvláštního... něco, co nedokážu pojmenovat.“

„Přivádíš mé do rozpaků,“ řekl jsem.

„Kolik ti je, Slime MacKenzie?“

„Už jsem ti to říkal. Sedmnáct.“

„Ne.“

„Jak ne?“

„Víc.“

„Je mi sedmnáct.“

„Řekni mi pravdu.“

„Dobrá, tak pravdu. Sedmnáct a půl.“

„K pravdě se nedobereme po půlkách roků,“ odpověděla. „To by nám trvalo celou noc. Tak já ti tedy povím, kolik ti je. Já to totiž vím. Podle tvé síly, podle klidu, podle tvých očí... bych řekla, že je ti sto. Máš zkušeností za sto let.“

„V září mi bude sto jedna,“ řekl jsem s úsměvem.

„Prozrad' mi, co skrýváš,“ vyzvala mě.

„Nic neskrývám.“

„Ale no tak. Prozrad' mi to.“

Jsem prostě jen tulák, povaleč,“ přesvědčoval jsem ji. „Chtěla bys ve mně najít někoho jiného, protože vždycky toužíme po tom, aby věci byly lepší a vznešenější a zajímavější, než ve skutečnosti jsou. Ale se mnou je to takhle.“

„Slim MacKenzie.“

„Přesně tak,“ zalhal jsem a sám jsem nevěděl, proč se jí nechci svěřit, stejně jako se ona svěřila mně. Přivedla mě do rozpaků. Nezpůsobilo je však nic z toho, co říkala. Červenal jsem se kvůli tomu, jak rychle jsem se rozhodl ji podvést. „Slim MacKenzie. Bez temných, hlubokých tajemství. V podstatě nudný. Ale ty jsi ještě neskončila. Co se dělo potom, co jsi ho zabila?“

Ticho. Nechtěla se vracet ke vzpomínkám na ty časy. Pak ale promluvila: „Bylo mi jen jedenáct, takže mě

nezavřeli. Naopak, když se úřady dozvěděly, co se odehrávalo v tom baráku, označily za oběť mě.“ „To jsi taky byla.“

„Mévatce odebraly všechny děti. Rozdělily nás. Už jsem je nikdy neviděla. Skončila jsem ve státním sirotčinci.“

Náhle jsem v ní vycítil další úděsné tajemství a věděl jsem s naprostou jistotou, že v sirotčinci došlo k něčemu, co lze přinejmenším srovnat s hrůzami, jaké prožila s Abnerem Kadym.

„A tam?“ pobídl jsem ji.

Odvrátila ode mě pohled, natáhla se k nočnímu stolku pro skleničku a pak pokračovala: „Utekla jsem odtamtud, když mi bylo čtrnáct. Vypadala jsem na víc. Předčasně jsem vyspěla, podobně jako moje matka. Bez problémů jsem tedy dostala práci na pouti. Změnila jsem si jméno na Rainesová, protože... no, protože jsem vždycky měla ráda déšť, ráda jsem se na něj dívala, naslouchala mu... No a od té doby jsem tady.“ „A buduješ svou obchodní říši.“

„No jo, no. Abych si dodala pocit, že mám nějakou hodnotu.“

„To určitě máš,“ ujistil jsem ji.

„Nemám na mysli jen finanční.“

Já taky ne.“

* Rain – anglicky déšť (pozn. překl.)

„I když i ta k tomu patří. Protože od chvíle, co jsem se postavila na vlastní nohy, jsem si předsevzala, že se nedostanu... mezi spodinu... že už nikdy neklesnu tak hluboko... Vybuduju si svou malou říši, jak tomu říkáš, a jednou provždy už budu někdo.“

Bez větších problémů jsem si představil, že dítě, jež muselo snášet tolik ponížení, mohlo vyrůst s pocitem méněcennosti, a vypěstovat si tak v sobě posedlost úspěchem a uznáním. Dokázal jsem to pochopit a nemohl jsem odsuzovat onu cílevědomou a odtažitou obchodnici, jež

z ní vyrostla. Kdyby nepřesměrovala svůj stres do podnikání a neulevila přetlaku, dříve či později by ji roztrhal na kusy.

Ohromovala mě její síla.

Stále se však neodhodlala ulevit si pláčem nad sebou samou.

A stále skrývala pravdu o tom, k čemu došlo v sirotčinci, předstíráním, že šlo o pár bezvýznamných let.

Nenaléhal jsem na ni, aby dokončila svůj příběh. Jednak jsem věděl, že mi ho jednou dopoví. Dveře se otevřely a tak už zůstanou.

A kromě toho jsem toho na jeden den vyslechl dost, až příliš.

Tíha toho poznání mě oslabovala a vyvolávala ve mně nevolnost.

Pili jsme.

Mluvili jsme o jiných věcech.

Zhasli jsme a leželi, aniž bychom zamhouřili oči.

Pak jsme na chvíli usnuli.

Měli jsme sny.

O hřbitově...

Uprostřed noci mě probudila, abychom se pomilovali. Bylo to stejně krásné jako kdykoli předtím, a když jsme se nasýtli, nemohl jsem se ubránit údivu nad tím, jakou rozkoš má z milování i po tom, co si prožila.

Vysvětlila mi to: „Někdo by se po takové zkušenosti asi stal frigidní... nebo promiskuitní. Nevím, jak to, že to nepotkalo i mě. Ledaže... víš... kdybych se vydala některou z těch dvou cest, znamenalo by to, že Abner Kady zvítězil, že mě zlomil. Chápeš? Ale mě nic nezlomí. Nikdy. Ohnu se, místo abych se zlomila. Přežiju. A půjdu dál. Stane se ze mě nejúspěšnější majitelka atrakcí na téhle pouti. A jednou ji budu vlastnit. Přísahám, že jo. Uvidíš. To je můj cíl, ale chraň tě Bůh to někomu říkat. Udělám pro to všechno potřebné, budu se k tomu cíli postupně propracovávat, těžce,

překonávat rizika, až se stanu majitelkou téhle pouti a bude ze mě opravdu někdo. A pak přestane záležet na tom, odkud pocházím a co se mi přihodilo, když jsem byla malá, a přestane záležet na tom, že jsem nikdy nepoznala svého otce a že mě matka nemilovala, protože toho všeho se zbavím, zbavím se toho a zapomenu na to, podobně jako jsem se zbavila svého vesnického přízvuku. Uvidíš. Říkám ti, uvidíš. Jen počkej... a uvidíš.“

Jak už jsem řekl na počátku tohoto vyprávění, naděje je trvalým společníkem našich životů. Jako jedinou nám ji neodloudí ani krutá příroda, ani Bůh, ani jiní lidé. O zdraví, bohatství, rodiče, milované sourozence, děti, přátele, o minulost i budoucnost můžeme přijít stejně snadno jako o nedbale střeženou peněženku. Avšak náš největší poklad – naděje – přetrvává. Je naším malým vytrvalým vnitřním motorem, za neustálého klapotu nás táhne a vede i tam, kde rozum velí vzdát se. Jde o naše nejžalostnější a zároveň i nejvznešenější vlastnictví, nejabsurdnější a nejobdivuhodnější vlastnost, jaká nám byla dána, protože dokud máme naději, máme i schopnost milovat, starat se, slušně se chovat.

Rya během chvíle opět usnula.

Já jsem spát nedokázal.

Jelly zemřel. Můj otec také zemřel. Brzy zemře i Rya, nedokážu-li předvídat pravou podstatu nebezpečí, jež jí hrozí, a odvrátit je.

Potmě jsem vstal, přistoupil k oknu a poodhrnul záclonu právě ve chvíli, kdy pár blesků – už ne tak mocných jako ty, které pročesávaly oblohu na počátku noci, avšak stále ještě jasných – rozzářilo výhled a proměnilo sklo v mihotavé zrcadlo. Můj bledý odraz se rozkmital jako plamen a připomněl mi trik, jaký občas vidáme ve starých filmech, když chce režisér naznačit uplývání času, a s každým potemněním či vyjasněním onoho obrazu jsem měl pocit

odnímaných roků, jako by se ode mě odtrhávala minulost či budoucnost – nedokázal jsem to rozlišit.

Během celého výboje blesku jsem sledoval svůj přízračný odraz a přitom čelil návalu sobeckého strachu, pramenícího z únavy a smutku, pocitu, že ve skutečnosti existuji jen já, že jen já ztělesňuji veškeré tvorstvo a že všichni ostatní představují pouze výtvar mé fantazie.

Potom ale, když se vybil a opadl poslední záblesk a sklo nabylo opět své původní průzračnosti, polekalo mě cosi, co sedělo zvnějšku na deštěm smáčené okenní tabulce. Pohled na tu věc odplavil mé solipsistické fantazírování. Sebejistě přísátá nožkami seděla na skle malá ještěrka, chameleon, ukazovala mi spodní část břicha, dlouhý ocas svinutý jako otazník. Seděla tam po celou dobu, co jsem hleděl jen na svůj odraz, a tím, jak jsem si náhle uvědomil její přítomnost, mi došlo i to, jak málo skutečně vidíme z toho, na co se díváme, že nás většinou uspokojí jen pouhý povrch, protože hlubší pohled nás často odrazuje svou složitostí. Nyní jsem za chameleonem spatřil bušící déšť, syčivě chrastící závěsy stříbřitých korálek, jak vzdálenější zablesknutí prozářilo miliardy dopadajících kapek, a za tou scenerií stál nedaleko další přívěs a za ním jiné, pak neviditelná pout' a za poutí se rozkládalo město Yontsdown a za Yontsdownem... věčnost...

Rya cosi zamumlala ze spánku.

V přítomí jsem se vrátil na lůžko.

Ležela jako stín na prostěradle.

Stál jsem nad ní a pozoroval ji.

Vybavilo se mi, co se mě Joel Tuck zeptal minulý pátek v Shockvil-leu, když jsme se bavili o Rye: „Tak neuvěřitelně nádherný zevnějšek jako ten její... a krása i pod ním, jak jsme se shodli... ale co když je tam ještě jedna vrstva... ještě jedno nitro pod tím, do kterého dohlédneš?“

Až do dnešní noci, kdy ke mně získala důvěru a svěřila se mi s hrůzami svého dětství, jsem Ryu viděl podobně jako svůj bleskem vykreslený odraz na skle. Teď jsem dohlédl hlouběji a měl jsem pokušení věřit, že jsem ji konečně poznal celou a opravdovou, avšak ve skutečnosti i ta Rya, kterou jsem znal nyní, představovala jen o něco málo prokresle-nější obrys plné skutečnosti. Konečně jsem nahlédl pod její povrch, dobral se první vrstvy pod ním, k ještěrci na okenní tabulce, avšak hlouběji ležely nespočetné další sloje a já cítil, že nedokážu Ryu zachránit, dokud se neponořím o mnoho hlouběji do tajemství naplněných závitů této lastury, jež se v ní stáčely a stáčely a možná nikde nekončily.

Opět něco zamumlala.

Trhla sebou.

„Hroby,“ řekla. „Tolik hrobů.“

Zanaříkala.

Pak řekla: „Slime... ach... Slime, ne...“

Zastrihala nohama na prostěradle, jako kdyby utíkala.

„... ne... ne...“

Její sen. Můj sen.

Jak můžeme mít stejný sen?

A proč? Co znamená?

Stál jsem nad ní, a když jsem zavřel oči, viděl jsem ten hřbitov, prožíval jsem noční můru, do níž se vnořila. Napjatě jsem očekával, zda se z ní probudí s přiškrceným výkřikem. Chtěl jsem vědět, zda jsem ji dostihl a rozsápal jí hrdlo tak jako v mé době snu, který se jí právě zdál. Protože jestli se i v podrobnosti shodovaly, už nemohlo jít o pouhou náhodu, ale sen musel mít nějaký význam; jestliže její i můj sen končil tím, že jí zabořím zuby do hrdla a z něj začne stříkat krev, pak nejlepší, co pro ni mohu udělat, je odejít, okamžitě a daleko, a nikdy už ji nespátřit.

Avšak nevykřikla. Její děsivý sen pominul, přestala kopat a začala pravidelně a tiše dýchat.

Vítr a déšť venku zpívaly elegii za mrtvé i za živé, kteří ve hřbitovním světě lpěli na naději.

14

Před setměním se vždy trochu vyjasní

V úterý ráno slunce nestálo na obloze, bouři neprocesávaly blesky a déšť nehnal vítr. Padal z nebe rovně jakoby vyčerpáním, obrovské břemeno deště, kilogramy, metráky, tuny vody drtily trávu, déšť unaveně naříkal na střeších přívěsů, dopadal na zkosené střechy stanů, odkud apaticky stékal k zemi, kde se ukládal k spánku v kalužích, odkapával z ruského kola, žbluňkal pod houpačkou smrti.

Pout' se ani toho dne neotevřela. Začátek trhů yontsdownského okresu byl odložen o dalších čtyřiaadvacet hodin.

Rya nelitovala své sdílnosti z předešlé noci tak moc, jak jsem očekával. U snídaně se usmívala častěji než Rya, kterou jsem znal z uplynulého týdne, a nešetřila drobnými projevy vroucnosti, jež by navždy zničily její pověst tvrdohlavé potvory, kdyby se tu vyskytl nějaký svědek.

Když jsme se později zašli podívat za pár dalšími kolegy, jak ubíjejí volný čas, chovala se zase skoro tak, jak ji znali: chladná, otažitá Rya. Avšak i kdyby se v jejich přítomnosti chovala stejně, jako když byla jen se mnou, možná by si toho ani nevšimli. Gibtown na kolečkách ležel pod příkrovem, pod těžkou a dusivou dekou utkanou zčásti z jednotvárného deště, zčásti ze ztráty tržby, již vyvolalo

špatné počasí, nejvíc však ze skutečnosti, že Jelly Jordán byl pouhý den po smrti. Tahle tragédie byla ještě příliš živá.

Zastavili jsme se u Lorusů, u Frazelliů a u Cutshanků a nakonec jsme se rozhodli strávit den společně, jenom ve dvou, avšak cestou zpátky do Ryina Airstreamu jsme dospěli k závažnějšímu rozhodnutí. Náhle se zastavila a rukou prochladlou od deště sevřela mou paži, držící deštník. „Slime!“ vyhrkla a v očích se jí zablesklo tak, jak jsem to u ní ještě nespatriil. „Copak?“ zeptal jsem se a ona odpověděla: „Zajdeme do tvého přívěsu, sbalíme věci a přeneseme je ke mně.“ Odvětil jsem na to: „To nemyslíš vážně?“ a modlil se přitom, aby to vážně myslela. A ona řekla: „Nepovídej, že bys to nechtěl.“ Já na to: „Dobře, nebudu to povídat.“ Trochu se zamračila: „Ted' s tebou nemluví tvoje šéfka.“ Odpověděl jsem: „To jsem si ani nemyslel.“ Dodala: „Ted' s tebou mluví tvoje dívka.“ Pokračoval jsem: „Chci se jenom ujistit, že sis to řádně promyslela.“ Odpověděla: „Ano, promyslela.“ Řekl jsem: „Přišlo mi to jako náhlý nápad.“ Odpověděla: „Protože jsem chtěla, aby to tak vypadalo, hlupáčku. Nechtěla jsem, aby sis o mně myslel, že jsem vypočítavá ženská.“ Namítl jsem: „Chci se jen ujistit, že neděláš něco neuváženého.“ Odvětila: „Rya Rainesová nedělá nikdy nic neuváženého.“ Takže jsem se zeptal: „Myslíš to tedy vážně, jo?“ Takhle prosté to bylo. Patnáct minut nato jsme začali bydlet spolu.

Odpoledne jsme strávili pečením sušenek v malé kuchyňce jejího Airstreamu, čtyři tucty s arašídovým máslem a šest tuctů čokoládových, a já tak prožil jeden z nejkrásnějších dnů svého života. Vůně, na něž se sbíhaly sliny, obřadné olizování lžice po dokončení každé várky, žertování, škádlení, sdílená činnost, to všechno mi připomnělo podobná odpoledne v kuchyni v domě Stanfeussových v Oregonu, se sestrami a s matkou. Tohle bylo ale ještě lepší. Taková odpoledne v Oregonu jsem si

užíval, ale nikdy jsem je řádně neoceníl, protože jsem neměl dostatečný věk na to, abych si uvědomil, že prožívám nejhezčí chvíle života, na to, abych věděl, že všechno jednou skončí. Jelikož teď jsem už nepropadal dětské iluzi věčnosti a nesmrtnosti a jelikož jsem si pomalu začínal myslet, že už nikdy neokusím prosté radosti domácího života, ty hodiny v kuchyni s Ryou mě dojímaly tak, že jsem cítil příjemnou bolest v hrudi.

Společně jsme si připravili i večeři a po jídle jsme poslouchali rádio: stanici WBZ z Bostonu, KDKA z Pittsburghu, Dicka Biondiho, který ze sebe dělal šaška v Chicagu. Zněly hity té doby: He's So Fine od Chiffons, Surfin U.S.A. od Beach Boys, Rhythm of the Rain od Cascades, Up on the Roof od Drifters, Blowin in the Wind a Puff (the Magie Dragon) s Peterem, Paulem and Mary, Limbo Rock a Sugar Shack, písničky Leslieho Gorra, skupiny Four Seasons, Bobbyho Darrina, skupiny Chantays, Raye Charlese, Little Evy, Diona, Chubbyho Checkera, skupiny Shireless, Roye Orbisona, Sama Cookea, Bobbyho Lewise a Elvise, Elvise vždycky, a pokud máte dojem, že ten rok se hudebně nevyvedl, pak jste v něm zaručeně nežili.

Tu noc, první noc společného bydlení, jsme se nemilovali, ale nic už by to nezlepšilo, i kdybychom se pomilovali. Ten večer už nemohlo vylepšit nic. Nikdy jsme si nebyli blíží, dokonce ani když se naše těla spojila. Třebaže mi neodhalila žádné své nové tajemství a třebaže já předstíral, že jsem jen pouhý vděčný tulák potěšený tím, že našel domov a někoho, koho může milovat, cítili jsme se spolu příjemně možná i proto, že jsme sice měli svá tajemství v myslech, nikoli však v srdcích.

V jedenáct déšť ustal. Burácení se náhle proměnilo v klapot, klapot přešel v rozptýlené pleskání těžkých kapek, kterými před dvěma dny déšť propukl, a pak přestalo pršet dočista a zůstala jen tichá noc, z níž stoupala pára. Stál jsem

u okna ložnice, hleděl do mlžné temnoty a měl jsem pocit, že bouře nejen očistila svět, ale spláchla něco i ze mě. Ve skutečnosti to však byla Rya Rainesová, kdo mne propláchl a vydrhl mou osamělost.

* * *

Mezi alabastrovými deskami ve svažitém městě mrtvých jsem ji popadl a otočil obličejem k sobě, viděl jsem její oči rozšířené hrůzou a naplňovala mě bolest a výčitky, avšak zíral jsem na její obnažené hrdlo a vrhl se na ně vzdor výčítkám, pocítil, jak mé obnažené zuby pronikají měkkou tkání...

Vystřelil jsem střemhlav ze snu dřív, než jsem mohl okusit její krev ve svých ústech. Zjistil jsem náhle, že sedím na lůžku, ukrývám obličej do dlaní, jako kdyby se mohla probudit a i ve tmě dokázala nějakým způsobem přechíst můj výraz a zjistit, jakého násilí jsem se na ní chystal dopustit ve snu.

Potom jsem ke svému údivu vycítil, že v přítmí vedle lůžka někdo stojí. Zalpal jsem po dechu a stále pod vlivem vyprchávacích svářících se hrůz ze snu jsem strhl ruce z obličeje, v sebeobraně je napřáhl před sebe a pevně se opřel o čelo postele.

„Slime?“

Rya. Stála vedle lůžka a shlížela dolů na mě, třebaže v takové temnotě mě nemohla vidět zřetelněji, než jsem viděl já ji. Pozorovala mě, zatímco jsem pronásledoval její snovou dvojnici hřbitovní krajinou, podobně jako já jsem včera v noci pozoroval ji.

„Ach, Ryo, to jsi ty?“ pronesl jsem tupě a se srdcem prudce bušícím jsem si výdechem ulevil od bolesti v prsou.

„Něco se stalo?“ zeptala se.

Zvuku, který vydala, jsem nedokázal porozumět.

Vysvětloval jsem: „Pronásledoval jsem... „

„Ne,“ zarazila mě kvapně. „Neříkej mi to. Nezáleží na tom. Nechci o tom nic slyšet. Nemá to význam. Opravdu ne.“

Ale bylo zřejmé, že si uvědomuje, že to význam má, že rozumí těmto sdíleným nočním mūrám lépe než já a že ví přesně, co tenhle podivný jev znamená.

Anebo možná, jak jsem ještě ne úplně rozhrnul závěsy spánku a jak cáry snů dosud zamlžovaly mou mysl a vnímání, jsem si špatně vyložil stav její mysli a spatřoval jsem záhadu tam, kde se žádná nevyskytovala. Odmítá o tom mluvit možná jen proto, že ji to děsí, a ne, že chápe smysl toho všeho, a proto jí to nahání hrůzu.

Když jsem opět promluvil, utišila mě a vklouzla mi do náruče. Ještě jsem ji nezažil vášnivější, hebčí, nikdy ještě nevyvolala mou reakci něž-

„Ano. Jak to víš?“

„Z toho, co jsi říkal ze spaní.“

Pohlédl jsem na zářící ciferník hodin. Půl čtvrté. „Byla jsem v tom tvém snu i já?“ ptala se.

„Ano.“

něji a obratněji. Zároveň jsem ale zaznamenal v jejím milování znepokojivý prvek, tiché zoufalství, jako kdyby v onom aktu nespátřovala pouze rozkoš a blízkost druhého, ale jako by jeho prostřednictvím hledala zapomnění, útočiště před jakousi chmurnou vědomostí, prázdnou mysl.

* * *

Ve středu ráno odešly mraky s větrem, připlula modrá obloha s vránami, červenkami, havrany i salašníky, ze země se pařilo, jako kdyby těsně pod tenkou skořápkou planety pracovaly silné rozžhavené stroje, a po celé pouti vysychaly v pálicím srpnovém slunci piliny a dřevěné hobliny. Světští se houfně vyrojili ven, shledávali škody, jež nadělala bouře,

leštili mosaz a chrom, zavazovali uvolněné plachty stanů a mluvili o „lukrativním počasí“, které právě nastalo.

Hodinu před otevřením pouti jsem vyhledal Joela Tučka za stanem, v němž se nacházelo panoptikum. Měl na sobě lesácké boty, do nich zastrčené nohavice pracovních kalhot a rukávy červeně kostkované košile vysoko vyhrnuté na mohutných pažích. Zatloukal stanové kolíky hlouběji do promáčené půdy, a třebaže máchal kladivem, nikoli sekrou, vypadal jako zmutovaný Paul Bunyon.²

„Musím s vámi mluvit,“ řekl jsem.

„Slyšel jsem, že máš nové bydlení,“ poznamenal a odložil kladivo s dlouhou násadou.

Zamrkal jsem údivem: „To se to tak rychle rozneslo?“

„O čem se mnou chceš mluvit?“ zeptal se ne přímo nepřátelsky, ale chladně, jako nikdy předtím.

„V první řadě o autodromu.“

„Co je s ním?“

„Vím, že jste viděl, k čemu tam došlo.“

„Nějak nechápu...“

„Tu noc, co jste mě sledoval, jste chápal až moc dobře.“

Jeho nevyzpytatelný, pochroumaný výraz dělal z jeho obličejce roztráštěnou porcelánovou masku, kterou poslepoval opilec v ráži.

Když nic neříkal, pokračoval jsem: „Zahrabal jste ho do země ve svém stanu.“

„Koho?“

„Toho skřeta.“

„Skřeta?“

„Tak jim říkám já, ale možná pro ně máte jiný výraz. V encyklopedii stojí, že jde o „smyšlené bytosti, v některých mytologiích o démony, bizarní a nepřátelsky naladěné vůči

² Paul Bunyon – postava dřevorubce z amerického folklóru (pozn. překl.)

člověku“. Mně to stačí. Vy si jim říkejte, jak chcete. Ale já mm, že je vidíte.“

„Opravdu? Skřety?“

„Chci, abyste pochopil tři věci. Zaprvé: nenávidím je a budu je zabíjet, kdykoli se mi k tomu naskytne příležitost a taky šance, že vyvážnu živý. Zadruhé: to oni zabili Jellyho Jordana, protože na ně narazil ve chvíli, kdy se pokoušeli spáchat nějakou nepravost s ruským kolem. Zatřetí: onj to nevzdali, vrátí se a tu věc s ruským kolem dokončí. Pokud je nezastavíme, stane se tady koncem týdne něco strašného.“

„Opravdu?“

„Vy to víte. Nechal jste mi v ložnici lístky na ruské kolo.“

Já?“

„Pro boha živého, přede mnou nemusíte být tak obezřetný,“ vyhrkl jsem netrpělivě. „Oběma nám byla dána ta schopnost. Měli bychom se spojit.“ Pozvedl obočí a horní oranžové oko se muselo smršknout, aby uvolnilo prostor pro údiv spodních bulev.

Pokračoval jsem: „Ze všech vykladačů osudu, kartám a věštců, které jsem potkal na jiných poutích, jste první, kdo doopravdy disponuje nějakým mimosmyslovým vnímáním.“

„Skutečně?“

„A jako jediný dokážete skřety vidět tak, jak je vidím já.“

„Vážně?“

„Určitě.“

„Určitě?“

„Tedy vy víte, jak člověka naštvat!“

„Že by?“

„Přemýšlel jsem o tom. Víím, že jste viděl, k čemu došlo na autodromu, a že jste se postaral o mrtvolu...“

„O mrtvolu?“

„... a pak jste se mě pokusil varovat před neštěstím na ruském kole pro případ, že bych je sám nevyčítal. Když našli mrtvého Jellyho, zapochyboval jste. Napadlo vás, jestli nejsem psychopat, protože jste věděl, že Jelly není skřet. Ale nevybalil jste na mě obvinění. Rozhodl jste se vyčkat a pozorovat. Proto jsem za vámi přišel. Abych věci mezi námi uvedl na pravou míru. Abych vám je otevřeně předeštel. Abyste věděl s jistotou, že i já je vidím, že je nenávidím a že bychom mohli spojit síly a zastavit je. Musíme zabránit tomu, co plánují s ruským kolem, ať je to cokoli. Zašel jsem tam dnes ráno, abych se vcítil do toho, co to místo vyzařuje, a můžu říct s jistotou, že dnes k ničemu nedojde. Ale zítra nebo v pátek ano.“

Jen na mě hleděl.

„Ksaku,“ vykřikl jsem, „proč musíte být tak zatraceně záhadný?“ „Nejsem záhadný,“ odpověděl.

„Ale tváříte se tak.“

„Ne, já jsem jenom ohromený.“

„Cože?“

„Ohromený, Carle Slime. Protože tohle je nejpodivnější rozhovor, jaký jsem kdy v životě vedl, a nechápu ani slovo z toho, o čem mluvíš.“ Cítil jsem jeho citovou bouři, jejíž velkou část možná vyvolal zmatek, ale nemohl jsem prostě věřit tomu, že jsem ho úplně zaskočil tím, co jsem řekl.

Hleděl jsem na něj.

On hleděl na mě.

Nakonec jsem řekl: „Sakra práce!“

On na to: „Už to mám!“

„Co?“

„Jde o nějaký vtíp.“

„Prokrista!“

„Nějaký vymakaný fórek.“

Jestli nechcete, abych věděl, že jste u toho byl, jestli nechcete, abych věděl, že jsem té noci měl společnost, proč jste mi pak pomohl zbavit se těla?“

„Patrně proto, že je to takový koníček.“

„Co jako?“

„Zbavovat se těl,“ vysvětlil. „Koníček. Někdo sbírá známky, někdo staví modely letadel, no a já se zbavuju těl, jakmile na nějaké narazím.“

Vrtěl jsem nesouhlasně hlavou.

„Zčásti je to i tím,“ pokračoval, „že mám opravdový smysl pro pořádek. Nesnáším volně se povalující odpadky a neznám horší druh odpadků než rozkládající se mrtvolu. Obzvlášť mrtvolu skřeta. Takže jen co nějakou takovou najdu, uklidím tenbordel a...“

„To není vtip!“ přerušil jsem ho netrpělivě.

„Buď to je vtip, nebo jsi duševně nemocný mladý muž, Carle Slime. Oblíbil jsem si tě, oblíbil jsem si tě natolik, že odmítám věřit, že jsi blázen, takže pokud ti to nevadí, hodlám to považovat za vtip.“

Obrátil jsem se a šel pryč, zamířil jsem k rohu stanu, zabočil a pokračoval do nitra poutě.

Co to na mě hraje?

* * *

Bouře vyždímala z ovzduší většinu vlhkosti a s modrou oblohou se už nevrátilo dusné srpnové vedro. Panovalo teplé suché počasí provoněné nasládlé čirou vůní hor, jež obklopovaly výstaviště, a když se v poledne otevřely brány, návštěvníci se hrnuli v počtu, který jsme očekávali až o víkendu.

Poutě, ono fantastické zjevení, používala nebývalé pohledy a vůně a zvuky, aby z nich snovala uchvacující vlákna, jež ohromovala návštěvníky, tkala z nich dobře známá a zcela pohodlná roucha, do kterých jsme se my,

poutaři, zahalili s radostí a úlevou po dvou deštivých dnech a po smrti našeho mazače. Mezi zvuky, z nichž jsme tkali, patřila hra orchestrionů a písnička The Stripper, kterou z amplionů jedné ze stripshow vyřvával David Rose, burácení kaskadérova motocyklu zdolávajícího dřevěnou stěnu smrti, vřeštění a pískot atrakcí, svištění stlačeného vzduchu, který roztácel kovové koše na Tip Top, dieselové motory bublající na plný plyn, vyvolávači shromažďující davy před stany, smějící se muži i ženy, křičící a hihňající se děti a na každém kroku stánkaři, vyzývající „Rrrraďte přistoupit blíž!“ V tkalcovském stavu se splétala vlákna vůní a provazce pachů a výsledná látka se skládala z vůně přepáleného tuku, popcornu, pražených buráků ve skořápce, naftových spalín, pilin, cukrové vaty, roztaveného karamelu ve voňavě kouřících kádích Stánků s kandovaným ovocem. Zvuky a vůně představovaly osnovu a útek pouťových tkanin, avšak teprve pohled na ně je zbarvo-val do zářivých odstínů: lesk nenatřené oceli vejcovitých kabin Dive Bomberu, v němž sluneční paprsky zdánlivě tály a rozplývaly se v jiskřivém stříbřitém povlaku připomínajícím rtuť; blýskavé flitry, zářivé korálky a třpytivé cetky kostýmů účinkujících z dívčí taneční show, které se promenovaly po venkovních pódiích a předváděly jen zlomek slastí, jež diváka čekají uvnitř stanů; červené, modré, oranžové, žluté, bílé a zelené fáborky třepotající se ve větru jako křídla tisíců přivázaných papoušků; obrovský rozesmátý obličej klauna nad Palácem smíchu se žlutým nosem; spirálové otáčení zvedajících se a klesajících mosazných tyčí kolotočů. Šlo o kouzelný duhový šat s mnoha tajnými kapsami, oslňujícího střihu i provedení. Když jste si jej navlékli, rukávy jste protáhli paže a nahmátli nesmrtelnost a starosti všedního dne zmizely.

Na rozdíl od návštěvníků a mnoha dalších poutařů se mi ani v téhle vřavě nepodařilo uniknout před všemi starostmi, protože jsem vyhlížel, kdy se na hlavní cestě objeví první

skřeti. Odpoledne se však sklonilo k večeru a večer ustoupil noci a žádný z démonů se neukázal. Jejich nepřítomnost mě ani nepotěšila, ani nepovzbudila. V Yontsdownu měli hnízdo, líheň, a mělo se jich tedy na pouti ukázat víc než běžně. Věděl jsem však, proč se drží zpátky. Čekali na opravdové povražení, k němuž mělo dojít na sklonku týdne. Na dnešní noc se neplánovala žádná tragédie, žádné prolévání krve ani umírání, a tak čekali na zítřek nebo na pozítří. Pak se objeví v hojném počtu, přijdou jich stovky a budou se drát o přední místa u ruského kola. Pokud vše půjde podle jejich plánů, pak ruské kolo čekají „technické problémy“, v jejichž důsledku se buď převrátí nebo zřítí, a až tento okamžik nadejde, toho dne skřeti pouť navštíví.

* * *

Když té noci návštěvníci odešli, světla na pouti pohasla kromě žárovek na kolotoči, u něhož se shromáždili svěšťí, aby se naposledy rozloučili s Jellym Jordánem. Stály nás tam stovky; na ty v prvních řadách dopadalo žlutavé a červenavé světlo, které za daných okolností připomínalo svit svíce a prozařované skleněné vitráže v katedrále, kdežto ti, kteří se hromadili v zadní části tohoto improvizovaného chrámu pod širým nebem, zůstali v pietním polosvětle či smuteční tmě. Někteří si vylezli na blízké atrakce, jiní na nákladáky zaparkované podél hlavní cesty. Všichni mlčeli jako to pondělní ráno, když se mrtvola našla.

Urnu s popelem postavili na jednu z lavic, kde jí z obou stran držely čestnou stráž mořské panny a zepředu i zezadu katafalk hlídali koně strnulí v hrdých postojích. Arturo Sombra uvedl do chodu motor, jenž roztočil kolotoč, avšak orchestrion nerozezvučel.

Zatímco se kolotoč tiše otáčel, Pracháč Dooléy přečetl vybrané sloky z písně Piper at the Gates of Dawn od Pink

Floyd a pak kapitulu z Žabákových dobrodružství Kennetha Grahamea, což si Jelly podle poslední vůle přál.

Pak se motor kolotoče zastavil.

Koně doklouzali do naprosté nehybnosti.

Světla zhasla.

Odebrali jsme se domů stejně jako Jelly Jordán.

* * *

Rya hned usnula, ale já nemohl. Ležel jsem beze spánku, přemýšlel o Joelu Tučkovi, dělal si starost o ruské kolo a vidinu Ryina zakrváceného obličejce a uvažoval o tom, co zrovna v téhle chvíli mohou chystat skřeti.

Jak noc postupovala, proklínal jsem své Oči soumraku. Přicházejí na mě okamžiky, kdy si přeju, abych se nebyl narodil s výjimečnými psychickými schopnostmi, zejména se schopností vidět skřety. Občas nic nevypadalo lákavěji než naprostá nevědomost, s níž se ostatní lidé mísí s onou zlověstnou rasou. Možná by bylo lepší nevědět, že ta stvoření žijí mezi námi. Lepší než je vidět... a cítit pak bezmoc, prokletí a pokoření. Nevědomost by přinejmenším sloužila jako dobrý lék proti nespavosti.

Až na to, samosebou, že kdybych nedokázal vidět skřety, už bych nežil, protože bych padl za oběť sadistickým hrátkám strýce Dentona.

Strýc Denton.

Nadešel čas promluvit o zradě, o skřetovi převlečeném za člověka v samém středu mé vlastní rodiny, a to tak důkladně, že ani ostrý břit sekery nedokázal oddělit falešnou skořáčku a obnažit příšeru uvnitř.

Teta Paula, sestra mého otce, si nejprve vzala Charlieho Fostera a téhož roku, co jsem se našim narodil já, společně přivedli na svět syna Kerryho. Avšak Charlie zemřel na rakovinu, což je také jakýsi skřet, který člověka užírá zevnitř, a pohřbili ho, když nám s Kerryem byly tři roky. Teta

Paula zůstala na Kerryho výchovu deset let sama. Pak jí ale do života vstoupil Denton Harkenfield a ona se rozhodla nedožít zbytek svých dnů jako vdova.

Denton nepatřil mezi obyvatele údolí, nepocházel ani z Oregonu, nýbrž z Oklahomy (jak aspoň tvrdil), avšak všichni ho přijali za svého až přeochoťně, když uvážíme, že většina místních, která uměla vystopovat svoje kořeny až k osídlení Severozápadu, říkala i třetím generacím obyvatel údolí „ti noví“. Denton byl pohledný, slušný, laskavý, mírný, měl smysl pro humor a vypravěčský talent posílený zdánlivě nevyčerpatelnou studnicí zábavných anekdot a zajímavých zážitků. Měl prostý vkus a na nic si nehrál. I když se zdálo, že netrpí nouzí, nerozhazoval peníze, ani nedával najevo, že je díky nim něco víc než soused odvedle. Každý ho měl rád.

Každý kromě mě.

Jako malý jsem ještě nedokázal vidět skřety úplně jasně, i když jsem věděl, že ti lidé se nějak odlišují od ostatních. Tu a tam – ale v zemědělském Oregonu se to nestávalo často – jsem narazil na někoho, kdo mi připadal podivně rozmazaný, jako by v sobě měl stočeného cosi temného, a já cítil, že kolem takového člověka musím projít velice opatrně, i když jsem nevěděl proč. Když pak puberta pomalu měnila mou hormonální rovnováhu a metabolismus, začal jsem vidět skřety zřetelněji, zprvu jako nejasně definovatelné demony a pak už se všemi jejich odpornými detaily.

V době, kdy k nám z Oklahomy – či snad z pekla – přibyl Denton Harkenfield, začínal jsem rozpoznávat, že nejasný přízrak v oněch lidech není jen nová záhadná forma psychické energie, ale skutečná bytost, démon, vetřelec, pán loutek či jiné neznámé stvoření. V průběhu měsíců, co se Denton dvořil tetě Paule, se moje schopnost vidět ukryté skřety soustavně vylepšovala, až se s týdnem jejich svatby

dostavilo zděšení z toho, že by si teta měla vzít takovou příšeru. Zdálo se však, že proti tomu nic nezmůže.

Všichni ostatní si mysleli, jaké ohromné štěstí Paulu potkalo, když si našla muže tak všeobecně oblíbeného a obdivovaného jako Denton Harkenfield. Dokonce i Kerry, můj nej oblíbenější bratránek a nejlepší kamarád, nemínil popřát sluchu ani jedinému krivému slovu namířenému proti jeho novému otci, který si ho podmanil ještě dřív, než získal Paulino srdce, a který mu slíbil, že ho adoptuje.

Moje rodina věděla o mém jasnovidectví a brala má vidění a předtuchy vážně. Jednou, když měla maminka letět do Indiány na pohřeb své sestry, úzkostné vyzarování z její letenky mě přesvědčilo o tom, že se letadlo zřítí. Spustil jsem takový bengál, že na poslední chvíli let zrušila a letěla jiným letadlem. To první letadlo se sice nezřítilo, ale na jeho palubě vypukl za letu nevelký požár. Mnoho cestujících se priortrávil kouřem a tři se udusili dříve, než se pilotovi podařilo přistát. Nevím s jistotou, zda by se moje matka stala čtvrtou obětí, kdyby se nacházela na palubě, avšak když jsem se dotýkal letenky, necítil jsem papír, ale studené mosazné madlo rakve.

Přesto jsem ale nikdy nikomu neřekl o nezřetelných stočených tvarech, které vidím v některých lidech. Především jsem nevěděl s jistotou, co to vlastně vidím a co to znamená. A cítil jsem od samého počátku, že bych se ocitl v obrovském nebezpečí, kdyby se někdo z lidí nosících v sobě tmavý tvar dozvěděl, že poznám, čím se liší. Bylo to moje tajemství.

V týdnu, kdy se konala svatba tety Pauly, jsem konečně zřetelně viděl každou hnusnou podrobnost prasopsovitého skřeta v panu Dentonu Harkenfieldovi, ale nemohl jsem zčistajasna začít blábolit něco o příšerách převlečených za lidi. Nikdo by mi to nevěřil. Chápejte, i když přesnost a spolehlivost mých občasných záblesku jasnozřivosti se už

prokázala, mnozí nepovažovali moje zvláštní nadání za požehnání. Moje schopnosti, o nichž se spíše nemluvílo a které zřídka kdy našly využití, mě cejchovaly jako podivína a našli se v údolí i tací, kteří věřili, že jasnozřivá musejí být nutně psychicky vyšinutí. Dost lidí doporučovalo mým rodičům, aby si bedlivě všímali, zda u mě nezaznamenají projevy paranoidního chování či počínajícího autismu, a i když jejich varování nepadlo na úrodnou půdu, bylo mi jasné, že si rodiče občas dělají starosti, zda se můj dar časem nepromění spíše v prokletí. Tenká hranice mezi psychickými schopnostmi a duševní labilitou se stala tak pevnou součástí folklóru, že i moje babička, která věřila, že moje Oči soumraku jsou jednoznačným a radostným požehnáním, měla obavy, že se můj dar jednou nějakým způsobem vymkne mé kontrole, obrátí se proti mně a přivede mě k záhubě. Proto jsem se obával, že začnu-li blábolit o skřetech ukrytých v lidských tělech, jen tak posílím obavy těch, kdo žili v přesvědčení, že jednou skončím na vypořádávané samotce.

I já jsem pochyboval o svém zdravém rozumu. Znal jsem folklorní předsudky a tu a tam jsem vyslechl varování, kterých se dostávalo mým rodičům, a když jsem začal vídat skřety, říkal jsem si, zda mě můj zdravý rozum nezradil.

Navíc, ačkoli jsem měl strach ze skřeta v Dentonu Harkenfieldovi a cítil jsem silnou nenávisť, jež to stvoření vyživovala, neměl jsem žádný konkrétní důkaz, že zamýšlí ublížit tetě Paule, Kerryemu či komukoli jinému. Denton Harkenfield se choval vzorně.

Zdráhal jsem se vyvolat poplach konečně i proto, že kdyby mi nikdo neuvěřil – a tak by to zaručeně dopadlo –, docílil bych tím jen toho, že bych jen upozornil strýce Dentona na to, jaké nebezpečí pro jeho rasu představuju. Pokud jsem netrpěl přeludy, pokud skutečně byl nebezpečný netvor, poslední, čeho bych chtěl docílit, bylo vzbudit jeho

pozornost a dostat se do postavení, v němž bych mu čelil osamoceně a bezbranně, až by se mě v pravý čas zbavil.

Proběhla svatba, Denton adoptoval Kerryho a Paula s Keriyem prožívali několik měsíců ve stavu takové blaženosti, jakou u nich nikdo nepamatoval. Skřet dále přebýval v Dentonovi, ale já si začal klást otázku, zda skutečně jde o zlou bytost a ne třeba pouze o... odlišnou.

Harkenfieldovic rodině se sice dařilo, ale zato mnoho sousedů z údolí Siskiyou začalo postihovat nebývale velké množství tragédií a katastrof. Mně ale trvalo delší čas, než jsem si uvědomil, že příčinou oné nezvyklé série neštěstí je strýc Denton. Rodinu Whitbornových, která bydlela ani ne kilometr od nás a půldruhého od Harkenfieldových, vyhnal z domu požár, způsobený výbuchem jejich naftového topení. Ze šesti dětí tři zahynuly v plamenech. Pár měsíců nato na Goshawkan Lane čtyři z pěti členů rodiny Jeneretteových zemřeli na otravu kysličníkem uhelnatým, když se komín v jejich domě ze záhadných příčin ucpal a dům se v noci naplnil smrtícím plynem. A třináctiletá Rebecca, dcera

Milese a Hannah Norfronových, zmizela, když šla vyvenčit jejich malého pejska Hoppyho. Našli ji za týden v opuštěném domě v okresním městě třicet kilometrů od nás. Nejenže ji někdo zabil, ale ještě ji před smrtí dlouze mučil. Hoppy se nikdy nenašel.

Pak se neštěstí přiblížilo i k našemu prahu. Babička spadla u sebe doma ze schodů do sklepa, zlomila si vaz a ležela tam skoro celý den, než našli její tělo. Po babiččině smrti jsem do jejího domu nikdy nevstoupil, což patrně oddálilo moje poznání, že příčinou mnoha katastrof v údolí je Denton Harkenfield. Kdybych se byl postavil nahoru na schody do sklepa, sešel po nich a poklekl na místě, kde našli babičku mrtvou, vycítil bych podíl stýce Dentona na jejím konci a snad by se mi podařilo zarazit ho dřív, než by způsobil další bolest. Na pohřbu babičky Stanfeussové,

mrtvé už tři dny, takže neviditelné vrstvy psychické energie, jež ji halily, už notně zřídly, na mě i přesto zaútočily tak silné jasnovidné vjemy nepojmenovatelného násilí, že jsem se zhroutil a museli mě odvézt domů. Mysleli si, že mě skolil žal, ale příčinou bylo šokující poznání, že babičku kdosi zavraždil a zemřela v hrůze. Nevěděl jsem však, kdo to spáchal, a neměl jsem ani náznak důkazu, že šlo o vraždu, a k tomu mi bylo jen čtrnáct, což je věk, kdy člověku nikdo nenaslouchá, a protože mě považovali už tak za podivína, mlčel jsem.

Věděl jsem, že strýc Denton je cosi víc – nebo méně – než člověk, ale zprvu jsem ho nepodezíral. Pořád jsem si jím nebyl jistý, protože teta Paula a Kerry ho tak milovali a i na mě byl hodný, žertoval se mnou a projevoval zdánlivě upřímný zájem o můj prospěch ve škole i v juniorském reprezentačním zápasnickém týmu. S tetou Paulou mi dali překrásné vánoční dárky a k narozeninám jsem od nich dostal sedm románů od Roberta Heinleina a A. E. van Vogta a k tomu ještě novotou šustící pětidoiarovou bankovku. Neviděl jsem ho provádět nic zlého, a třebaže jsem cítil, jak z něj sálá nenávist, říkal jsem si, že se mi ta zloba a odpor, které jsem v něm vycíťoval, možná jen zdají. Pokud by běžný člověk spáchal hrdelní zločin, psychické zbytky oné nepravosti by na něm ulpěly a já bych je dříve či později vycíťil, avšak skřeti vyzařují pouze nenávist a já v Dentonově auře nepostřehl žádnou vinu, nepodezíral jsem ho, že babičku zabil.

Povšiml jsem si, že když někdo zemřel, strýc Denton strávil u jeho rakve v pohřebním ústavu víc času než příbuzní či přátelé zesnulého. Projevoval vždy značnou starostlivost a soucit, vždy nabídl rámě, když se někdo potřeboval vyplakat, vyřizoval nutné pochůzky za pozůstalé, pomáhal všemi možnými způsoby a pravidelně docházel za truchlícími i po pohřbu, aby se přesvědčil, jak nesou ztrátu

svých milovaných, a pozeptal se, zda pro ně něco může udělat. Za svou empatii, lidskost a dobročinnost sklízel všeobecné uznání, jež však skromně odmítal. To mě o to víc mátklo. Mátklo mě to obzvlášť proto, že jsem v jeho nitru viděl skřeta, který se při takových smutných příležitostech nestydatě šklebil a podle všeho čerpal ze zármutku truchlících sílu. Jaká je pravá tvář strýce Dentona: netvor v něm pasoucí se na neštěstí, nebo slušný soused a starostlivý přítel?

Nedospěl jsem k odpovědi ani po osmi měsících, kdy mého otce rozdrtil jeho traktor John Deere. Používal jej k vyprošťování velkých balvanů z nového pole, jež se chystal zúrodnit. Osmihektarový pozemek ukrýval před pohledem z našeho domu a od našich stájí výběžek lesa z pohoří Siskiyou. Otce našly moje sestry, když se šly podívat, proč se nevrací k obědu, a já se to dozvěděl až o pár hodin později, když jsem přišel ze zápasu ve škole. („Ach, Carle,“ řekla mi sestra Jenny a silně mě k sobě tiskla, „ten jeho obličej, chudák, ten jeho obličej, celý černý a neživý, úplně zmasakrovaný, chudák!“) To už k nám přišla teta Paula se strýcem Dentonem, který se jako skála stal oporou pro mou matku a sestry. Snažil se utěšovat i mě a zdálo se, že smutek i nabídku útěchy myslí upřímně, ale já viděl skřeta ukrývajícího se v jeho nitru a pohled jeho žhnoucích rudých očí, který na mě upíral. I když jsem zpola věřil, že skrytý démon je plodem mojí fantazie a důkazem mého vzrůstajícího šílenství, stáhl jsem se před Dentonem a vyhýbal se mu, jak jen se dalo.

Okresní šerif měl zpočátku pochyby o příčině smrti mého otce, protože se mu zdálo, že na jeho těle nachází zranění, která se nedají vysvětlit převráceným traktorem. Avšak nikdo neměl motiv mého otce zavraždit, a protože žádné jiné důkazy nenasvědčovaly úkladnému činu, šerif nakonec dospěl k závěru, že otec nezemřel hned poté, co se

na něj převrátil traktor, že ještě nějakou dobu bojoval o život a tím si způsobil ona další zranění. Na pohřbu jsem omdlel stejně jako loni při pohřbu své babičky a také z téhož důvodu: zdrtila mě decimující vlna psychické energie, beztvary útočný příval násilí, a já věděl, že můj otec se stal obětí vraždy, jen jsem netušil, kdo ho zabil a proč.

Za dva měsíce jsem konečně posbíral odvahu vydat se na pole, kde otce postihla nehoda. Neúprosň jsem zamířil přímo k místu, kde vyhasl jeho život, nasměrovaly mě tam okultní síly, a když jsem poklekl na půdu, jež přijala jeho krev, spatřil jsem strýce Dentona, jak jej úderem dlouhé trubky do spánku zbavuje vědomí a pak na něj převrací traktor. Otec potom nabyl vědomí a žil ještě pět minut, vzdoroval tíze traktoru, zatímco Denton Harkenfield stál nad ním a s rozkoší to sledoval. Hrůza té situace mě zaplavila a já omdlel a probral se k vědomí až po pár minutách se silnou bolestí hlavy a s rukama pevně svírajícíma hrudky vlhké zeminy.

Dalších pár měsíců jsem strávil tajným detektivním pátráním. Dům mé babičky byl nedlouho po její smrti prodán, ale vrátil jsem se tam, když jeho noví majitelé nebyli doma, a dostal jsem se dovnitř sklepním okénkem, o kterém jsem věděl, že mu schází západka. Když jsem se postavil k úpatí a potom navrch schodiště, dostalo se mi nezřetelného, ale neklamného psychického vjemu, který mě utvrdil v tom, že babičku ze schodů shodil Denton, pak sešel dolů a zlomil jí vaz, když zjistil, že se to pádem, jak to plánoval, nezdařilo. Začal jsem uvažovat o neobyčejně dlouhém údobí neštěstí, které v posledních pár letech prožívali lidé tady v údolí. Navštívil jsem rumiště, jež zbylo po požáru domu Whitbornových, v němž v plamenech zahynuly tři děti, a když lidé, kteří získali někdejší dům Jeneretteových, nebyli doma, pronikl jsem dovnitř a přiložil ruce na topení, jež chrlilo vražedné zplodiny, a v obou

případech jsem pocítil silné jasnozřivé vjemy, jež vyprávěly o odpovědnosti Dentona Harkenfielda. Když máma jednoho dne jela do okresního města na nákupy, vydal jsem se tam s ní, a zatímco chodila po obchodech, já jsem navštívil opuštěný dům, kde objevili zmučené a zohavené tělo Rebeccy Norfronové. Moje psychické vidění i tam našlo stopu přítomnosti Dentona Harkenfielda.

Neměl jsem však jediný důkaz na podporu toho všeho. Můj příběh o skřetech by se teď setkal se stejnou nedůvěrou jako před více než dvěma lety, kdy jsem poprvé poznal pravou tvář Dentona Harkenfielda.

Kdybych jej veřejně obvinil, aniž bych zajistil, že ho vzápětí zavřou, přišel bych nepochybně na řadu jako další oběť „nešťastné náhody“. Potřeboval jsem důkaz a doufal jsem, že si jej opatřím tím, že vytuším jeho další zločin. Když bych se včas dozvěděl, kde udeří, mohl bych tam být a nějakým dramatickým způsobem mu v tom zabránit, načež zamýšlená oběť, zachráněná díky mému zásahu, by proti němu svědčila, což by ho dostalo za mříže. Měl jsem strach z takové konfrontace, bál jsem se, že to pokazím a skončím mrtvý vedle oběti, kterou jsem zamýšlel spasit, ale nic jiného mě nenapadlo.

Začal jsem trávit víc času poblíž strýce Dentona, ačkoli jeho dvojí podstata mě děsila a odpuzovala, leč měl jsem dojem, že předtucha přijde snáz v jeho přítomnosti, než kdybych se nalézal daleko od něj. Avšak k mému překvapení uběhl rok, aniž k čemukoli došlo. Při mnoha příležitostech jsem v jeho přítomnosti cítil narůstající touhu po násilí, jenže žádné vidění masakru nepřicházelo, a vždy, když jeho zloba a nenávist narostly do té míry, že už jsem si říkal, že musí udeřit, aby ulevil vnitřnímu napětí, v té chvíli se vydal za nějakým obchodem nebo na krátkou dovolenou s tetou Paulou a vracel se pak pokaždé ve vyrovnanějším stavu, sice stále plný nenávisti a zloby, avšak dočasně

oslabenými. Podezíral jsem ho, že způsobuje utrpení všude, kam se hne, že začal dbát na to, aby nerozséval nepřiměřené utrpení poblíž místa, kde žije. Jasnovidného upozornění na tyhle zločiny se mi v jeho přítomnosti nemohlo dostat, protože se pro ně rozhodl vždy až na místě, kam odjel, podle momentálních možností, a do poslední chvíle ani on sám nevěděl, kde udeří.

Potom, co naše údolí prožilo klidný rok, jsem začal vycítovat, že Denton zamýšlí přenést své pole působnosti zpět na domácí půdu. A co hůř, cítil jsem, že hodlá zabít Kerryho, mého bratrance, syna, jemuž dal své jméno. Jestliže se skřet v něm pase na lidském utrpení, jak jsem čím dál víc věřil, pak si Kerryho smrtí užije přebohaté hody. Tetu Paulu, která před lety ztratila manžela a na svém synovi velmi lpěla, by Kerryho smrt zdrtila a skřet by s ní byl nejen během pohřebního obřadu, ale čtyřadvacet hodin denně, sedm dnů v týdnu, a sál by její zoufalství a neštěstí. Jak skřetova nenávisť den za dnem sílila, jak narůstaly příznaky nezkrotné touhy po násilí, jež neomylně zaznamenával můj šestý smysl, začal jsem panikařit, protože jsem nedokázal vycítit místo, čas ani způsob blížící se vraždy.

Večer předtím, než k ní na sklonku loňského dubna došlo, mě probudil zlý sen, v němž Kerry umíral pod tyčící se jedlí a borovicí v siski-youských hvozdech. V mém snu bloudil v kruzích ztracený v lesích, umíral na podchlazení a já za ním pobíhal s dekou a termoskou horké čokolády, ale on mě z nějaké příčiny neviděl ani neslyšel, a navzdory vyčerpání se mu dařilo udržovat přede mnou náskok, až jsem se probudil ne naléhavou hrůzou, ale pocitem zmaru.

Nedokázal jsem použít svůj šestý smysl k tomu, abych z éteru získal více podrobností, ale ráno jsem se vydal k Harkenfieldovým, abych Kerryho varoval před nebezpečím. Nevěděl jsem, jak to zaonačit a jak mu

informaci předat, aby zněla přesvědčivě, ale věděl jsem, že varovat ho musím bezodkladně. Cestou jsem zvážil a zavrhl snad sto různých způsobů. Ale když jsem k nim dorazil, nezastihl jsem nikoho doma. Cekal jsem tam několik hodin a nakonec jsem se vrátil domů s tím, že se tam stavím později, kolem večere. Kerryho už jsem nespatriil živého.

Později toho odpoledne se k nám doneslo, že strýc Denton a teta Paula si dělají starosti o Kerryho. Ten den ráno, jen co teta Paula odjela do okresního města vyřídit pár záležitostí, Kerry oznámil Dentonovi, že jde do hor, že vyrazí do lesů, které začínaly za jejich domem, trochu si zapytlačí a nejpозději do dvou hodin odpoledne se vrátí. To alespoň tvrdil Denton. V pět hodin nebylo po Kerry m pořád ještě vidu ani slechu. Obával jsem se nejhoršího, protože pytlačení mi ke Kerry m nesešlo. Nevěřil jsem, že něco takového Dentonovi řekl, ani že se na vlastní pěst vydal do hor. Sám Denton ho tam pod nějakou záminkou vylákal a pak... ho vyřídil.

Záchrané oddíly proesávaly skoro celou noc úbočí hor, ale bezúspěšně. S rozbřeskem se tam vydala silnější výprava i se smečkou psů a já šel taky. Ještě nikdy jsem nepoužil svoje jasnozřivé schopnosti k takovému pátrání. Protože jsem je neuměl ovládat, říkal jsem si, že těžko na něco přijdu, a ani jsem se nikomu nesvěřil. Že hodlám při pátrání využít svůj dar. Neuplynuly ani dvě hodiny a já jsem ke svému překvapení a mnohem dříve než psi pocítil psychické záblesky a našel jsem tělo u úpatí skalnatého srázu na okraji hluboké a úzké kotliny.

Kerry byl tak potlučený, že se dalo těžko uvěřit, že k takovým zraněním přišel prostým pádem do rokle. Za jiných okolností by okresní soudní lékař zřejmě našel více než dostatek důvodů k tomu, aby ve své zprávě uvedl jako příčinu smrti cizí zavinění, avšak tělo bylo v takovém stavu, že nesplňovalo podmínky pro jemnou a důkladnou práci

patologa, zejména když ho suploval obyčejný okresní doktor. V průběhu noci na těle zapracovala lesní fauna – asi mývalové nebo lišky, možná křečci nebo kuny. Nějaké zvíře vyžralo Kerrymu oči a jakýsi tvor se prokousal i do jeho vnitřností. Obličej měl rozdrásaný a konečky prstů okousané.

Pár dnů nato jsem se vypravil za strýcem Dentonem se sekýrou. Vzpomínám si, jak houževnatě se bránil, taky nezapomenu na své mučivé pochyby. Ale máchl jsem sekýrou jim navzdory, veden instinktivním pocitem, že by se se mnou s chutí a okamžitě vypořádal, kdybych dal najevo sebemenší slabost či zaváhání. Nejzřetelněji si pamatuji, jaké to bylo držet v ruce tu zbraň a ohánět se jí: cítil jsem to jako akt spravedlnosti.

Nepamatuji si, jak jsem se dostal od Harkenfieldů zpátky k nám domů. V jeden okamžik jsem stál nad Dentonovou mrtvolou a pak jsem se náhle ocitl ve stínu Brewerova smrku u nás na Stanfeussovici farmě, kde jsem utíral zakrvácené ostří starým hadrem. Jak ze mě opadla strnulost, pustil jsem sekeru i hadr z rukou a pomalu jsem si začal uvědomovat, že už brzo bude nutné obdělat pole, že úpatí hor se už brzo zazelená a nádherně obleče do jarního roucha, že hory Siskiyou vyhlížejí majestátněji než obvykle a že obloha je pronikavě čirá a má úchvatný modrý odstín až na západní část, odkud se sem rychle ženou tmavé a zlověstné bouřkové mraky. Stál jsem tam ve slunečním svitu, stíny mraků se ke mně hnaly, a já se nepotřeboval uchýlit ke svému jasnovidnému nadání, abych věděl, že se na tuhle milovanou krajinu dívám zřejmě naposledy. Blížící se mraky se staly zlým znamením bouřlivé a temné budoucnosti, na kterou jsem si zadělal, když jsem se vypravil za Dentonem Harkenfieldem s nabroušenou sekýrou.

Nyní, vzdálen od těch událostí čtyři měsíce a několik tisíc kilometrů, jsem ležel vedle Ryi Rainesové v temnotě její ložnice, ona spala a já naslouchal jejímu vyrovnanému dechu a byl jsem přítomn odhodlaný dojet tímto vlakem vzpomínek až na konečnou, protože teprve tam budu schopen vystoupit. S nezvladatelným rozechvěním a pokrytý jemným chladným potem jsem znovu prožil poslední hodinu tam doma v Oregonu: jak jsem rychle balil batoh, naslouchal matčiným poplašeným otázkám, jak jsem jí odmítal vysvětlit, do jaké šlamastyky jsem se dostal, směsici lásky a strachu v očích svých sester i to, jak mě toužily obejmout a ukonejšit, ale jak pak ucouvly, když spatřily krev na mých rukou i na oblečení. Věděl jsem, že nemá smysl vykládat jim o skřetech. I kdyby mi byly uvěřily, nemohly s tím nic dělat a já je nechtěl zatížit vlastní křížovou výpravou proti démonům, protože v té chvíli jsem už věděl, že právě na ni se vydávám, na křížovou výpravu. A tak jsem odešel mnoho hodin předtím, než se najde mrtvola Dentona Harkenfielda, a až později jsem napsal matce a sestrám dopis, ve kterém jsem je mlhavě ujistil o Dentonově vině na smrti mého otce i Kerryho. Poslední zastávka vlaku vzpomínek patří k nejhorším: máma, Jenny a Sarah stojí na přední verandě, dívají se, jak odcházím, všechny tři pláčou, nechápou, mají strach, bojí se o mě, bojí se za mě a já je zanechávám ve světě, který náhle ochladl a zošklivěl. Vystupovat. Zaplat'bůh. Vyčerpaný, ale zvláštním způsobem očištěný onou výpravou jsem se obrátil na bok tváří k Rye a usnul hlubokým spánkem, v němž se mi poprvé za mnoho dnů nic nezdálo.

* * *

Ráno při snídani mě trápilo, že před ní tajím tolik věcí, a protože jsem taky hledal způsob, jak ji varovat před neznámou hrozbou, které čelí, řekl jsem Rye o svých Očích

soumraku. Nezmínil jsem se o své schopnosti vidět skřety, ale mluvil jsem o ostatních psychických darech, zejména o schopnosti vycítit nadcházející nebezpečí. Vyprávěl jsem jí o matčině letence, kterou jsem přestal cítit jako papír, když se proměnila v mosazné madlo rakve, a vzpomněl jsem i jiné, méně dramatické příklady naplněných předtuch. To pro začátek stačilo. Kdybych ještě přidal vyprávění o skřetech skrývajících se v lidském přestrojení, už bych to moc komplikoval a riskoval bych, že mi neuvěří.

Překvapilo mě a potěšilo, že přijala všechno, co jsem jí pověděl, prakticky bez potíží, které jsem očekával. Zprvu brala často do rukou hrníček s kávou a nervózně z něj usrkávala, jako kdyby jí její hořkost a žhavost měly dotykem opakovaně dokazovat, že bdí a nesní. Ale zanedlouho mému vyprávění podlehla a já viděl, že mu věří.

„Věděla jsem, že je na tobě něco zvláštního,“ promluvila konečně. „Neříkala jsem ti to včera v noci? To nebylo jen prázdné milostné tokání, chápeš. Myslela jsem to vážně, že z tebe cítím něco zvláštního... něco ojedinělého a neobyčejného. A měla jsem pravdu!“

Kladla spoustu otázek a já na ně odpovídal, jak nejlépe jsem dovedl, a vyhnul se přitom zmínce o skřetech a o vražedném řádění Dentona Harkenfielda v Oregonu, abych její důvěru nenahlodal. V její reakci na mou zpověď jsem cítil jak údiv, tak i něco, co jsem považoval za úděs, třebaže to první jsem vnímal zřetelněji než druhé. Otevřeně dávala najevo ohromení, kdežto zděšení se přede mnou snažila ukrýt, a dařilo se jí je maskovat tak úspěšně, že i s pomocí svých psychických vjemů jsem si nebyl jistý, zda si je pouze nenamlouvám.

Nakonec jsem se natáhl přes stůl, uchopil její ruku do své a řekl: „Vyprávím ti to všechno z jednoho důvodu.“

„Z jakého?“

„Než ti ho prozradím, musím vědět, jestli opravdu chceš.“

„Co jestli chci?“

„Žít,“ odpověděl jsem tiše. „Minulý týden... jsi mi vyprávěla o oceánu tam dole na Floridě, jak plaveš a plaveš, až ti paže ztěžknou jako olovo...“ Nepřesvědčivě namítl: „To byly jen takové řeči.“

„A před čtyřmi dny, když jsme lezli na ruské kolo, mi skoro připadalo, že chceš., aby do tebe uhořel blesk, když ses tam držela těch nosníků.“ Odvrátila pohled, sklopila oči ke žlutým šmouhám vajíčka na zbytcích toastu na svém talíři a mlčela.

Hlasem, ve kterém jsem nedokázal ukrýt lásku, stejně jako Luke Ben-dingo nedokázal skrýt koktání v tom svém, jsem řekl: „Ryo, na tobě je... něco divného.“

„No...“ řekla jen, aniž vzhledla.

„Od chvíle, co jsi mi vyprávěla o Abneru Kadym a své matce, jsem začal chápat, proč tě občas ovládnou temné chmury. Ale to, že tě chápu, ještě neznamená, že se o tebe méně bojím.“

„Nemusíš se o mě bát,“ řekla jemně.

„Podívej se mi do očí a řekni mi všechno.“

Trvalo jí, než vzhledla od zbytků snídaně, ale hleděla mi do očí zpříma, když promluvila: „Já mívám tyhle... záchvaty... tyhle deprese... a občas mi připadá poměrně obtížné vláčet se s nimi dál. Ale já se jim nikdy nepoddávám úplně. Ne, já bych nikdy... sama se sebou neskoncovala. Nemusíš si dělat starosti. Vždycky z toho hnoje nakonec vybrednu a jdu dál, protože mám dva sakra dobré důvody nevzdávat to. Kdybych to vzdala, Abner Kady by zvítězil, chápeš? A to nikdy nepřipustím. Musím pokračovat, vybudovat si svoje malé království a být někým, protože každý další den a každý úspěch, kterého dosáhnu, dovršují vítězství nad ním, rozumíš?“

„Rozumím. A druhý důvod?“

„Ty,“ odpověděla.

Doufal jsem, že odpoví právě takhle.

„Od okamžiku, kdy jsi vstoupil do mého života, mám o důvod víc jít dál,“ dodala.

Pozvedl jsem její ruce a políbil je.

Ačkoli na první pohled vypadala klidně, byť trochu smutně, v nitru jí vířily emoce, v nichž jsem se pramálo vyznal.

Řekl jsem: „Dobrá. Máme něco společného, pro co stojí žít, a nejhorší, co by nás teď mohlo potkat, by bylo, kdybychom jeden druhého ztratili. Takže... já tě nechci děsit... ale mám... měl jsem... určitou předtuchu... která mi dělá starosti.“

„Týká se mě?“ zeptala se.

„Ano.“

Její milá tvář potemněla. „Je... hodně zlá?“

„Ne, ne,“ zalhal jsem. Jenom taková... Nejasně cítím, že se k tobě přibližuje něco nemilého, takže bych chtěl, abys byla opatrná, když nejsme spolu. Abys sis dávala pozor a neriskovala...“

„Na co si mám dávat pozor? Jakým rizikům se mám vyhýbat?“

„To bohužel nevím,“ odpověděl jsem. „Nešplhej po výškách, určitě ne na to ruské kolo, dokud nezískám pocit, že ta krize pominula. Nejezdí moc rychle autem. Buď opatrná. Ostražitá. Zřejmě o nic nejde. Asi jsem trochu přecitlivělý, ale to proto, že pro mě tolik znamená. Neuškodí ovšem, když si dáš teď pár dnů na sebe větší pozor, dokud nepřijde další, jasnější předtucha, nebo dokud nevycítím, že nebezpečí pominulo. Souhlasíš?“

„Ano.“

Nevyprávěl jsem jí o děsivé vidině, v níž byla zbrcená krví, protože jsem jí nechtěl děsit. Ničeho bych tím nedosáhl

a jen bych tím možná posílil hrozící nebezpečí, protože vyčerpání z trvalého a prodlužovaného strachu by mohlo oslabit její instinkty či správné uvažování v okamžiku, kdy by nakonec k něčemu zlému došlo. Chtěl jsem, aby byla opatrná, nikoli soustavně vyděšená, a když jsme se krátce nato vydali na pouť a rozloučili se tam polibkem, cítil jsem, že se přibližně dostala do kýženého rozpoložení.

Srpnové slunce skrápělo pouť zlatavým světlem a na jasně modré obloze kroužili ptáci. Zatímco jsem chystal siloměr k provozu, postupně jsem pookřával, až se mi zdálo, že bych i já mohl vzlétnout a připojit se k ptákům na obloze, jen kdybych chtěl. Rya mi prozradila tajemnou hanbu a hrůzu svého dětství v Appalačských horách a já jí na oplátku sdělil tajemství svých Očí soumraku. Tímhle vzájemným sdílením dlouho strážných nejniternějších tajemství jsme mezi sebou navázali důležité pouto. Ani jeden z nás už nebyl sám. Věřil jsem, že mi časem vyradí i své další tajemství, to, jež se týkalo sirotčince, a až k tomu dojde, já vyzkouším její důvěru ve mně tím, že jí naznačím něco o skřetech. Měl jsem silný pocit, že až se mnou prožije delší čas, jednoho dne dokáže přijmout moje vyprávění o skřetech jako pravdu, byť sama postrádá schopnost je vidět a tak si moje slova ověřit. Určitě se všechny problémy nevypařily: záhadný Joel Tuck, plány skřetů ohledně ruského kola, které mohou, ale také nemusejí úzce souviset s nebezpečím, jež se vznáší nad Ryou, a koneckonců samotná naše přítomnost v Yontsdowndownu, který překypuje démony v mocenských pozicích, odkud mohou působit nepředstavitelnou škodu. Nicméně poprvé jsem nabyl sebedůvěry, že zvítězím, že se mi podaří odvrátit katastrofu hrozící ruskému kolu, že dokážu zachránit Ryu a že trajektorie mého života konečně zamířila vzhůru.

Před setměním se vždy trochu vyjasní.

Smrt

Odpoledne i večer se odvíjely ze čtvrtěčního klubka hladce jako zlatavá nit bez jediného zádrhele: bylo příjemně teplo, nikoli však horko jako v peci či příliš dusno, vanul větrík, který chladil, ale nikdy nezesílil tak, aby nastaly problémy se stany, tisíce návštěvníků ochotných rozloučit se s penězi – a žádní skřeti.

To se ale se soumrakem změnilo.

První skřety jsem spatřil na hlavní cestě. Nebylo jich mnoho, pouhý půltucet, ale pohled na ně skrže jejich přestrojení byl horší než jindy. Zdálo se, že rypáky se jim chvějí mnohem oplzleji než obvykle a uhlíky jejich očí žhnou daleko víc než kdykoli předtím horečnou nenávisť, která překonávala běžnou míru zloby, s níž na nás normálně shlížejí. Měl jsem pocit, jako by dosáhli bodu varu a nyní se pustili do díla zkázy, aby ze sebe uvolnili něco z přetlaku, který v nich narostl.

Mou pozornost pak upoutalo ruské kolo, jež pozvolna podléhalo proměně, kterou jiné oči než mé nezaznamenaly. Ohromný stroj se začal najednou tyčit mnohem výš než obvykle, narůstal pozvolna jako živá bytost, která se do té chvíle krčila, aby vzbudila falešné zdání o svých rozměrech. V mých očích teď kolo rostlo a bobtnalo, až se z něho stala nejen jasná dominanta pouti (to vždycky bylo), ale skutečná mechanická hora, nedozírně se tyčící soustrojí, které by pod sebou rozdrtilo každého, kdyby se převrátilo. V deset hodin večer stovky světel, jež kolo lemovaly, jako kdyby začaly ztrácet sílu, pohasínaly s každou minutou, až v jedenáct hodin kolo utonulo v naprosté tmě. Část mého já si uvědomovala, že kolo září stejně jako předtím, a taky když

jsem na ně vrhl postranní pohled, když jsem jen mrkl koutkem oka, přesvědčil jsem se, že nepřestalo zářit v plné kráse jako dřív, avšak jakmile jsem se na ně podíval zpřímá, viděl jsem jen zlověstně hrozivou, obrovskou konstrukci temného ruského kola otáčejícího se těžkopádně proti tmavé obloze, jako kdyby šlo o jeden z božích mlýnů, ten, který neúnavně mělní mouku z utrpení a krutých neštěstí.

Věděl jsem, co tahle vidina znamená. K neštěstí u ruského kola nedojde téhle noci, avšak příprava na tragédii proběhne co nevidět, ještě dnes, během nočních hodin, co má pouť zavřeno. Půltucet skřetů, které jsem před chvílí spatřil, přišel jako komando a zůstane na pozemcích pouti i po jejím uzavření. Měl jsem takový pocit, cítil jsem to, věděl. Až kolotočáři ulehnu k spánku, démoni vylezou ze svých jednotlivých úkrytů, spojí síly a provedou sabotáž, jak už to chtěli udělat v neděli večer, kdy je vyrušil Jelly Jordán. Zítra pak některé nevinné návštěvníky pouti, kteří se těší na svezení na obřím kole, potká smrt.

O půlnoci obrovité ruské kolo, jak je viděly mé Oči soumraku, nebylo pouze zhasnuté, ale bylo jako velký tichý generátor, který sám vyrábí a rozptyluje vlastní hlubokou tmou. Nabízela se mi stejně mrazivý a zneklidňující pohled jako onu první noc, kdy jsem minulý týden v jiném městě vstoupil na pouť bratrů Sombrových, avšak onen zvláštní dojem se nyní prohloubil a ještě víc znepokojoval.

Pouť se začala vylidňovat něco před jednou hodinou ránní, a navzdory své obvyklé snaživosti a pracovitosti jsem byl jeden z prvních, kdo zavřel. Zavřel jsem siloměr a dal dohromady účetnictví za celý den, když jsem zahlédl kousek ode mě Marca. Zavolał jsem ho a přesvědčil jej, aby zanesl tržbu Rye do jejího přívěsu se vzkazem, že mám ještě něco důležitého na práci a že se opozdím.

Jak řetězce a valy a panely světel zhasínaly postupně z jednoho konce poutě na druhý, chlopně plachet se

zatahovaly a uvazovaly přes vchody do stanů a lidé z obsluhy po jednom či ve skupinkách odcházeli, zamířil jsem co možná nejbezstarostněji k centru prostranství, a jen co se naskytla příležitost, kdy se nikdo nedíval, padl jsem k zemi a vsoukal se pod nákladňák. Ležel jsem deset minut v prostoru, kam v průběhu dvou uplynulých dnů slunce nemělo možnost strčit prsty a vysušit ho, mým oděvem prostoupila vlhkost a posílila mrazení, které jsem pocítil, už když jsem poprvé zaznamenal změny, jež se děly s ruským kolem.

Poslední světla pohasla.

Se zasupěním drnčivě umlkly poslední generátory.

Utichly hlasy, vytratily se.

Čekal jsem ještě asi minutu dvě a pak jsem se vysoukal zpod nákladního auta, zůstal u něj stát, dýchal a naslouchal.

Po kakofonii pouti v provozu působilo ticho pouti po zavření nepřírozeně. Nic. Ani cvaknutí. Ani zaškrábání. Ani zašelestění.

Ostražitě jsem se pohyboval po trase, jež vedla místy, kde panující noc umocňovaly závoje stínů, příkradl jsem se k Tilt-a-Whirl, kde jsem se zastavil u nástupní rampy a znovu bedlivě naslouchal. Opět jsem nezaslechl nic.

Opatrně jsem překročil řetěz u vstupu na rampu a příkrčený jsem stoupal na plošinu, abych se neprozradil ani siluetou. Rampu tvořily silné, bytelně sdučené fošny a já měl na nohou tenisky, takže jsem nenadělal žádný hluk, když jsem po ní stoupal. Jakmile jsem se ale ocitl na plošině, už nebylo snadné plížit se v tichosti. Hodiny, celé dny vibračí ocelových kol za provozu atrakce se přenesly i do dřeva a měly za následek pukliny a praskliny, jež jako termity napadly každou spáru dřevěné konstrukce. Sklon plošiny Tilt-a-Whirl stoupal dozadu a já se při cestě nahoru držel při vnějším zábradlí, kde byly spáry podlahy nejtěsnější a nejméně nařikaly.

I tak ale můj postup provázelo několik krátkých pronikavých zaúpění, jež se v nepřírozeném tichu vylidněné pouti rozléhaly překvapivě hlasitě.

Namlouval jsem si, že skřeti, pokud je vůbec zaslechnou, si zvuky vyloží jako sesedání materiálu, přesto jsem sebou cukl a zastavil se při každém zaúpění pod mou nohou.

Během pár minut jsem obešel všechny gondoly se sedátky, které připomínaly obrovské šneky krčící se v temnotě, a došel jsem na vrchol plošiny, tyčící se asi tři metry nad zemí, kde jsem přidřep l u zábradlí a přehléd l pouť zahalenou nocí. Vybral jsem si tuto pozorovatelnu proto, že jsem z ní dobře viděl k základně ruského kola a měl jsem odtud i nejlepší rozhled na značnou část celého areálu a sám jsem zůstal prakticky neviditelný.

Od minulého týdne si noc ukousla značnou porci z měsíce. Už mi tolik nepomáhal jako tehdy, když jsem sledoval skřeta k autodromu. Na druhou stranu mi ale šerosvit skýtal vhodný úkryt. I skřetům ale posiloval pocit bezpečí, takže ani jedna strana nic nezískala.

Měl jsem však jednu neocenitelnou výhodu. Věděl jsem o jejich přítomnosti, kdežto oni o mně téměř jistě nevěděli a neměli tušení, že je sleduju.

Uplynulo čtyřicet zdlouhavých minut, než jsem zaslechl, že jeden z vetřelců opustil svůj úkryt. Měl jsem štěstí, protože zvuk – zaskřípění kovu o kov a tiché vrznutí nepromazaných pantů – zazněl přímo přede mnou, zpoza Tilt-a-Whirl, kde stály ve středu prostranství v řadě nákladáky, zhasnuté obloukové lampy, generátory a další zařízení, kolem nějž se seskupily atrakce. Okamžitě po zaskřípění pantů následoval pohyb, který neušel mým očím. Do hluboké tmy se otevřela o něco méně temná štěrbina, jedny z dvojitých dveří kamionu, a slabých sedm metrů ode mě vyskočil z nákladního prostoru velice obezřetně muž. Pro kohokoli jiného muž, pro mě ale skřet. Naskočila mi z

něj husí kůže na zátylku. V takovém přítmí jsem z démona v lidském těle moc neviděl, ale nedělalo mi problém zahlédnout žhnoucí rudé oči.

Stvoření chvíli propátrávalo noc, a když s uspokojením seznalo, že ho nikdo nevidí a že mu nehrozí nebezpečí, obrátilo se k otevřenému nákladovému prostoru. Zaváhal jsem v nejistotě, zda zvnitřku auta nezavolá svoje kumpány, ale namísto toho začal dveře zavírat.

Stoupl jsem si, přehodil jednu nohu přes zábradlí, potom druhou a na okamžik jsem visel na balustrádě, kde by mě stvůra dole musela spatřit, kdyby se náhle ohlédla. Neotočila se však, a třebaže zavírala dveře a zasouvala západku co nejtíšeji, nadělala dostatek hluku, aby zakryl můj kočičí skok na zem.

Skřet se ani nepodíval do husté temnoty, kde jsem se krčil, a vyrazil k ruskému kolu, jež stálo dvě stě metrů odtud.

Vytáhl jsem z boty nůž a vyrazil za ním.

Pohyboval se s vrcholnou obezřetností.

Já rovněž tak.

Nezazněl od něj téměř žádný zvuk.

Ode mě nezazněl vůbec žádný.

Dostihl jsem ho u dalšího nákladáku. Příšera si uvědomila mou přítomnost, když jsem po ní skočil, ovinul jí jednu paži kolem krku, silně jí zvrátil hlavu a nožem jí prořízl hrdlo. Když jsem pocítil, že z ní prýští krev, pustil jsem ji a ustoupil. Sesula se k zemi náhle a tak bezvládně jako loutka, které přestříhli vodičí lanka. Na zemi se ještě chvíli zmítala, zvedala ruce ke svému rozříznutému krku, z něhož vytékala krev černá jako olej v této bezměsíčné noci. Poškozená průdušnice jí bránila dostat ze sebe zvuk a proděravělý hrtan se odmítal rozeznít. Život z ní vyprchal ani ne za půl minuty v sérii slábnoucích záchvěvů. Palčivé

rudé oči se na mě upíraly, a jak jsem jim pohled vracel, zář z nich vyprchala.

Skřet nyní vypadal jako obyčejný muž středního věku s hustými kotletami a vystouplým břichem.

Zatáhl jsem mrtvolu pod nákladák, aby na ni další skřet nenarazil a nepřestal se cítit bezpečně. Později se musím vrátit, odříznout hlavu a pro ostatky vykopat dva oddělené hroby. Teď jsem ale měl jiné starosti.

Poměr se trochu zlepšil. Už jen pět na jednoho, nikoli šest. Povzbudivá situace to ale stejně nebyla.

Snažil jsem se uklidňovat sám sebe, že třeba ne všech šest, které jsem spatřil na pouti, tu zůstalo po zavření, ale nepomáhalo to. Věděl jsem, jak to dokážu jenom já, že jsou všichni někde poblíž.

Srdce mi prudce bušilo, hnalo do tepen a žil zvýšené množství krve, takže jsem cítil, že mám výjimečně jasnou hlavu, bez závratí či návalů paniky, že jsem mimořádně vnímavý na sebemenší záchvěv noci asi tak jako liška pronásledující divočinou svou kořist, ostražitá nejen vůči ní, ale i vůči těm, kteří si chtějí udělat kořist z ní.

Kradl jsem se pod napůl ukousnutým měsícem, v ruce odkapávající nůž, jehož čepel se leskla jako zázrakem zpevněná plocha olejovité tekutiny.

Kolem chromových tyčí tančily malé můry a mihotaly se i poblíž každé lesklé kovové plošky, od níž se odrazila trocha pohasínajícího měsíčního světla.

Kradl jsem se od jednoho příkrovu k druhému, naslouchal jsem a pozoroval.

Běžel jsem tiše v podřepu.

Na nepřehledných rozích jsem opatrně zahýbal.

Plížil jsem se.

Plazil.

Sunul.

Uvolňoval se.

Na krku mě tenkými nožkami zašimral komár, jeho křehká křídla zběsile tloukla, a já ho málem připlácl, než mi došlo, že ten zvuk by mě mohl prozradit. Namísto toho jsem na něj přiložil zvolna dlaň právě ve chvíli, kdy začal sát mou krev, a rozdrtil ho mezi dlaní a krkem.

Měl jsem dojem, že jsem zaslechl nějaký zvuk od strašidelného zámku, ale tím směrem mě poslal spíš můj šestý smysl. Zdálo se mi, že obrovská klaunova tvář na průčelí na mě ve tmě mrká, ale beze stopy veselí, spíš tak, jak asi na člověka mrká Smrt, když s ním přijde účtovat, pochmurné mrknutí imitované svíjejícími se červy v prázdných očních důlcích.

Skřet, který nasedl do vozíku Paláce smíchu, když bylo ještě otevřeno, a uvnitř zjevně nepozorovaně vystoupil, teď vycházel z doširoka zejících klaunových úst a mířil na schůzku s ostatními pěti vetřelci u ruského kola. Tenhle byl převlečený za Elvisova dvojníka, asi pětadvacetiletý, s kačírkem v týlu a houpavou chůzí. Sledoval jsem ho z úkrytu za jednou pokladnou, a když mě míjel, vyrazil jsem na něj.

Můj výpad tentokrát postrádal rychlost a razanci předchozího a jemu se podařilo zvednout v obraně ruku a odrazit čepel nože, jak se její ostří blížilo k jeho hrdlu. Jako břitva ostrá čepel mu rozřízla předloktí, sjela mu po ruce a špičkou se zabodla mezi dva prsty. Démon dušené vyjekl, že to bylo stěží slyšet, další křik ale potlačil, protože si uvědomil, že by tak mohl přivolat nejen jiné skřety, ale i zvědavé kolotočáře.

Přestože mu z paže crčela krev, podařilo se mu uvolnit se z mého stisku. Kymácel se a klopýtal směrem ke mně a v jeho zářících očích žhnula touha vraždit.

Než se mu podařilo získat rovnováhu, kopl jsem ho do slabin. Protože byl vězněm lidského těla, byl vystaven i slabostem lidské fyziologie. Teď se zlomil v pase, jak jej

přemohla bolest drcených varlat. Vykopl jsem znovu, tentokrát výš, a stvůra jako na zavolání sklonila právě hlavu, takže kopanec ji trefil pod bradu. Skřet padl naznak na zem pokrytou pilinami a já skočil na něj a vbodl nůž hluboko do jeho hrdla a otočil čepelí v ráně. Inkasoval jsem tři nebo čtyři údery do hlavy a do ramen, jak se marně pokoušel se mě zbavit, ale nakonec jsem uspěl a viděl, jak z něj život uniká jako z děravého balónku.

Dýchavičně, ale zároveň s vědomím, že musím být tiše, jsem se zvedl z mrtvého skřeta – a dostal ránu do temene. Bolest vyrašila mnoha okvětními plátky, ale podařilo se mi zůstat při vědomí. Padl jsem na zem, odkutálel se a spatřil jsem, jak se ke mně vrhá další démon s dlouhým kusem dřeva v ruce.

První úder mě tak omráčil, že jsem upustil nůž. Viděl jsem, jak se absurdně leskne asi tři metry ode mě, ale nestačil bych se k němu dostat.

Třetí protivník se na mě vrhl v jediném mžiku jeho žhnoucího oka se šklebem zkřivených černých rtů pod lidskou skořápkou a mával tlustým dlouhým kyjem, jako by třímal sekeru, a bušil mě do obličeje, jako jsem já tloukl do Dentona Harkenfielda. Zkřížil jsem ruce nad hlavou, abych zabránil ráně, která by mi rozdrtila lebku, a netvor mě třikrát udeřil do paží, z nichž křesal ohňostroje bolesti, jako kovář křesá kladivem jiskry z kovádliny. Pak změnil taktiku a zaútočil na moje nechráněná žebra. Přitáhl jsem kolena k tělu, stočil se do klubíčka a snažil se odvalit pryč, k nějakému předmětu, který by se postavil do cesty mezi mnou a jím, ale skřet mě následoval s planoucím zrakem a tloukl mě do nohou, do hýždí, do zad, do boků i do paží. Žádný z úderů nedopadal silou, jež by lámala kosti, protože jsem se před útočícím kyjem odtahoval, ale nemohl jsem vydržet dlouho takový nápor, aniž bych ztratil vůli a sílu se pořád hýbat. Pomalu jsem se začal smířovat s koncem. V

zoufalství jsem si přestal chránit hlavu a chňapal po kyji, ale démon se tyčil nade mnou, shlížel ke mně dolů a snadno mi jej vždy vytrhl z rukou, takže mi to vyneslo jen několik třísek v dlaních a prstech. Příšera se rozmáchla prknem vysoko nad hlavu a udeřila jím silou zběsilce či samuraje zdivočelého bojem. Jak kyj dopadal, velikostí mi připomínal vzrostlý strom a já věděl, že tentokrát mě úder zbaví vědomí či života...

Místo toho ale zbraň náhle vyklouzla skřetovi z rukou, dopadla po mé pravé straně a dunivě se odvalila pilinami. S těžkým a hlubokým zachroptěním, napůl překvapeným, napůl bolestným, se útočník začal kácet na mě, jako zázrakem padal k zemi. Musel jsem se odškrábat

o kus dál, aby mě nezavalil, a když jsem se nevěřicně ohlédl, spatřil jsem, co mě zachránilo. Nad skřetem stál Joel Tuck a v ruce držel stejné kladivo, kterým jsem ho ve středu dopoledne za Shockvillem viděl zatloukat stanové kůly. Joel udeřil ještě jednou a skřetova hlava zaduněla vlhkým, odporným zvukem.

Boj probíhal prakticky v tichu. Nejhlasitější zvuky vydával kyj, dopadající na rozličné partie mého těla, a ten se nemohl nést dál než nějakých třicet metrů.

Stále jsem se ještě svíjel bolestí, která mi zatemňovala mysl, a tak jsem strnule sledoval Joela, jak odkládá kladivo, popadá mrtvého skřeta za nohy a vleče ho pryč z hlavní cesty, kde ho ukrývá do výklenku mezi pódiem vyvolávače Paláce smíchu a pokladnou. Když začal do téhož úkrytu vláčet i další mrtvolu, onoho Elvisova dvojníka, podařilo se mi vydrápat do pokleku a vymasírovat si aspoň část bolesti z paží a boků.

Pozoroval jsem, jak táhne tělo k pokladně, aby je hodil k první mrtvole, a na chvíli jsem si dovolil pohrát se zábavnou představou Joela, jak sedí před ohromným kamenným krbem, pohupuje se v pohodlném křesle, čte si zajímavou

knihu, usrkává brandy – a čas od času vstane, aby z velké hromady těl přiložil další do krbu, kde už v různých stadiích hoří jiní mrtví muži i ženy. Až na těla nahrazující dřevěná polena to byla útěšná domácká scenerie a Joel si vesele pohvizdoval, když se pohrabáčem šťoural v hromadě škvařícího se masa. Cítil jsem potřebu divoce se zachechtat, ale netroufal jsem si dát smíchu průchod, protože jsem tušil, že bych už nedokázal přestat. Vědomí, že jsem se ocitl na pokraji hysterie, mě vyděsilo a nahnalo mi strach. Zavrtěl jsem hlavou a podivnou krbovou scénou jsem z ní vytřásl.

Když jsem nabyl tolik sil, abych se mohl postavit na nohy, Joel už stál u mě, aby mi pomohl. V tajemném světle neúplného měsíčního kotouče nevypadala jeho znetvořená tvář hrozivěji než obvykle, jak by se dalo čekat, ale vlídněji, jako dětská kresba, spíš veselá než hrůzná. Na chvíli jsem se o něj opřel, což mi připomnělo jeho obří rozměry, a když jsem konečně promluvil, nenapadlo mě nic jiného než zašeptat: „Jsem v pořádku.“

Ani jeden z nás se nezmínil o jeho nenadálém příchodu a nikdo neřekl ani slovo o jeho ochotě vraždit navzdory jeho tvrzení, že nikdy nespátřil skřeta. K tomu se dostaneme později. Přežijeme-li.

Odpajdal jsem po cestě, abych zvedl svůj nůž. Jak jsem se shýbal, přepadla mě chvilková závrať, ale přemohl jsem ji, zvedl nůž z pilin, opět se narovnal a vracel se k Joelovi onou soustředěnou, opatrnou, vysilující, ztuhlou chůzí člověka, který spolkl pravítka, což dobře znají opilci, kteří se domnívají, že takovým způsobem obalamutí zkoušku na alkohol.

Joel mi na moje hrdinské předstírání neskočil. Uchopil mě za paži, odvedl mě z otevřeného prostranství a pomohl mi dobelhat se hlouběji do pouti. Ukryli jsme se v temnotě u lochnesky.

„Máš něco zlomeného?“ zašeptal.

„Myslím, že ne.“

Jsi hodně potlučený?“

„Ne,“ odpověděl jsem a vytahoval si z rukou aspoň ty největší třísky. Nejhorším zraněním jsem unikl, ale ráno mi bude mizerně. Pokud se rána dožiju.

Je tu ještě víc skřetů.“

Chvíli mlčel.

Naslouchali jsme.

Zdálky bezútešné houkal vlak.

Blíž k nám se měkce třepotala můří křídla.

Dech. Náš dech.

Konečně zašeptal: „Kolik myslíš?“

„Možná šest.“

„Dva jsem zabil,“ řekl na to.

„Včetně toho, kterého jsem viděl, jak utloukáte?“

„Ne. Tak tedy tři.“

Věděl stejně jako já, že dnes večer chystají sabotáž ruského kola. Stejně jako já se vypravil, aby jim v tom zabránil. Měl jsem chuť ho obejmout. Já zabil dva.“

„Ty?“

Jo, já.“

„Takže... zbývá jeden?“

„Asi jo.“

„Chce se ti za ním jít?“

„Ne.“

„Cože?“

„Ale jít musíme.“

„To rozhodně.“

„Ruské kolo,“ šeptl jsem.

Plížili jsme se mezi atrakcemi, až jsme se ocitli poblíž největší z nich.

I přes svou obří postavu se Joel Tuck pohyboval s lehkostí sportovce a v naprosté tichosti. Stanuli jsme v přítmí nahromaděném u krátkého přívěsu, v němž se

nacházel generátor, a když jsem vykoukl zpoza rohu, spatřil jsem šestého skřeta hlídkovat u paty ruského kola.

Vzal na sebe podobu urostlého, svalnatého, asi pětatřicetiletého muže s vlnitými světlými vlasy. Stál na otevřeném prostranství, kde jej slabé, chorobně bledé měsíční světlo zasypávalo bílým pudrem a ukazovalo ho se všemi detaily, jako kdyby ten poprašek ulpěl na neviditelném. Skřeta v jeho nitru jsem spatřil i z této desetimetrové vzdálenosti.

Joel zašeptal: „Je nesvůj. Neví, kam se poděli ostatní. Musíme ho dostat co nejdřív... než se poleká a zdrhne.“

Proplížili jsme se o další téměř dva metry blíž k démonovi, až jsme se ocitli na hranici našeho úkrytu z přítmi. Abychom se dostali až k němu, budeme muset vyskočit, dát o sobě vědět, proběhnout asi čtyři metry, přehoupnout se přes nízký plot a hnát se další čtyři či pět metrů přes natažené kabely.

Samozřejmě že se náš protivník dá na útěk, zatímco my budeme teprve překonávat plot, a nepodaří-li se nám ho dostihnout, poběží zpátky do Yontsdownu, kde upozorní ostatní: S poutí přijeli lidé, kteří dovedou prohlédnout naše přestrojení. Šerif Kelsko si pak najde záminku, aby provedl na pouti šárů. Přijde s hromadou příkazů k prohlídce a také zbraní a bude strkat nos nejen do panoptik, tanečních show a stánků, ale také do našich přívěsů. Neustane, dokud mezi normálními světskými nenajde vrahy skřetů a ty pak jakýmkoli prostředky zlikviduje.

Kdyby se ale podařilo šestého skřeta dostat a tajně zakopat, Kelsko sice bude mít silné podezření, že za jejich zmizení nese odpovědnost někdo z pouti, ale nebude pro to mít důkaz. A nemusí mu dojít, že sabotěři přišli o život proto, že někdo prohlédl jejich lidské přestrojení. Pokud se šestý skřet nevrátí do Yontsdownu s jasným varováním a mým a Joelovým popisem, pořád máme alespoň naději.

Pravá ruka se mi potila. Rázně jsem ji otřel o džínsy a pak jsem za špičku uchopil svůj nůž. Paže mě bolela od všech těch ran, co schytala, přesto jsem ale nepochyboval, že dokážu poslat nůž tam, kam si usmyslím. Zběžně a šeptem jsem o svém úmyslu informoval Joela, a když se skřet odvrátil a zahleděl se do temnot v opačném směru, nespatri-li odtamtud přicházet své démonické společníky, vstal jsem, popošel několik rychlých kroků, strnul jsem, když se zadíval opět mým směrem, a vrhl jsem nůž vší silou a rychlostí a s nejlepším propočtem dráhy, jakého jsem byl schopen.

Vrhl jsem jej o vteřinu dřív a příliš nízko. Než se tvor stačil úplně obrátit mým směrem, čepel mu pronikla hluboko do ramene, namísto aby jej zasáhla přímo doprostřed krku. Démon se zapotácel vzad a vrazil do pokladní budky. Rozběhl jsem se k němu, zakopl o kabel a tvrdě upadl na zem.

Když k netvorovi dorazil Joel, měl už nůž z rány v rameni vytažený a potácel se, třebaže pořád ještě stál. S vrčením a hadím sykotem, jež rozhodně nezněly lidsky, se rozmáchl proti Joelovi, ale ten byl na svou velikost mrštný, vykopl mu nůž z jeho ruky, tvrdě do něj vrazil a strhl ho k zemi, kde ho zalehl. A uškrtl.

Chopil jsem se svého nože, otřel čepel do nohavice a zastrčil jej zpět do boty.

* * *

I kdybych se dokázal zbavit šesti skřetů bez Joelovy pomoci, neměl bych dostatek sil, abych je sám zakopal. Při své obrovité postavě a svalech bez námahy odtáhl dvě těla najednou, kdežto já je musel vláčet po jednom. Kdybych na to byl sám, musel bych se šestkrát vydat do lesů za výstavištěm, avšak ve dvou jsme tu cestu absolvovali pouze dvakrát.

Díky Joelovi jsme ani nemuseli kopat hroby. Vtáhli jsme těla do lesa jen asi sedm metrů od jeho okraje. Tam na malé mýtině obklopené stromy připomínajícími pohanské kněze v černých sutanách čekala pískovcová vpust', aby přijala mrtvoly.

Přiklekl jsem k otvoru, namířil do jeho zdánlivě bezedné hloubky Joe-lovu baterku a řekl jsem: Jak jste věděl, že to tu najdeme?“

„Vždycky, když dojedeme na novou štaci, prozkoumám okolí. A najdu-li něco takového, v duchu se zklidním při myšlence, že to tady je, kdyby nastala potřeba.“

„Takže taky vedete válku?“

„Ne. Ne takovou, jakou patrně vedeš ty. Zabívám je jediné, když nemám jinou možnost, když se rozhodnou zlikvidovat kolotočáře nebo ublížit návštěvníkům pouti a svalit to na nás. Nesvedu nic proti zlu, které působí návštěvníkům, když se vrátí z pouti zase do svého světa. Ne že by mi na nich nezáleželo. Záleží. Ale jsem na to sám a dokážu jenom tohle a nejvíc, co můžu udělat, je chránit svoje lidi.“

Stromy kolem zašuměly svými sutanami.

Z vpusti se linul hřbitovní puch.

„Vy už jste tam nějaké skřety hodil?“

„Jenom dva. V Yontsdownu nás obvykle nechávají na pokoji, protože mají plné ruce práce s plánováním požárů škol a otravami obyvatel na církevních slavnostech a podobnými věcmi.“

„Vy víte o té místní líhni?“

„Ano.“

„Kdy jste tam hodil ty dva?“ zeptal jsem se a opět se zadíval do bezedné šachty.

„Před dvěma roky. Ti dva přišli předposlední večer naší štace a chtěli založit požár, který by spálil celou pouť včetně nás. Dost je překvapilo, že jsem jim překazil plány.“

Joel, nahrbený, s vlasy divoce rozcuchanými a se znetvořeným obličejem, jenž v přítmí za kuželem světla z baterky vypadal ještě podivněji, a jako mýtický lidojed Grendel shromažďující zásoby potravy na zimu odtáhl první mrtvolu k ústí šachty.

Zaprotestoval jsem: „Ne. Nejprve... jim musíme uříznout hlavy. Těla můžeme hodit dolů, ale hlavy musíme zakopat zvlášť... pro každý případ.“ „Cože? Pro jaký případ?“

Vyprávěl jsem mu, co jsem zažil se skřetem, kterého minulý týden pohřbil do země v panoptiku.

„Zatím jsem jim nikdy hlavy neřezal,“ poznamenal.

„Pak hrozí nebezpečí, že se některý z nich třeba vrátí.“

Pustil tělo a chvíli stál mlčky a přemýšlel o té nepříjemné novotě. S ohledem na jeho velikost a hrozné znetvoření jeho drsných rysů by člověk hádal, že může nahánět strach, ale sám se ničeho nevyleká. Ale i v tomto nedostatečném světle jsem viděl jeho znepokojený výraz v obličejí i v obou zdravých očích, a když promluvil, zaznívala úzkost i z jeho hlasu.

„Ty myslíš, že někde se možná nachází pár těch, kteří vědí, že já

o nich vím... a že třeba po mně jdou... že po mně třeba jdou už delší čas a jsou stále blíž a blíž?“

„Vyloučit se to nedá,“ odpověděl jsem. „Věřím, že většina zůstává mrtvá poté, co je člověk zabije. Jen v hrstce z nich doutná tak silná jiskra života, že dá znovu dohromady jejich těla a může je i oživit.“

„I hrstka je hodně,“ poznamenal zneklidněně.

Držel jsem teď baterku tak, že její paprsek mířil přes ústí šachty souběžně se zemí a zbarvoval kmeny několika stromů na protější straně mýtiny. Joel Tuck se zahleděl po šířícím se kuželu světla a podíval se do šachty, jako kdyby očekával, že se odtamtud ze tmy vynoří skřeti ruka, jako kdyby jeho

oběti obživly už dávno, ale zůstávaly dole, kam je svrhl, a čekaly na jeho návrat.

Nakonec promluvil: „Myslím si, že ti dva, které jsem tam hodil, neobživnou. Hlavy jsem jim sice neuřezal, ale odvedl jsem dobrou práci, a i kdyby v nich zůstala jiskřička života, když jsem je sem odtáhl, pád tam dolů by je definitivně vyřídil. A taky, kdyby bývali obživli, varovali by ostatní v Yontsdownu a ta skupinka, co přišla spáchat sabotáž na ruském kole, by si počínala s větší opatrností, než jak se dnes chovala.“

I když vpust' vypadala hodně hluboká a i když se zdálo, že se nejspíš nemýlí, když vylučuje možnost, že by se skřeti vydrápali z tohoto bezedného, chladného hrobu, přece jen jsme zbavili hlav všech šest démonů, které jsme dnes v noci zlikvidovali.

Jejich těla jsme hodili do šachty, avšak hlavy jsme zakopali do společného hrobu hlouběji v lese.

* * *

Když jsme se cestou zpátky na pouť prodírali na lesní pěšině ostružiním a plevelem, cítil jsem takovou únavu, jako by mi kosti každou chvíli měly vypadnout z kloubů. I Joel Tuck vypadal vyčerpaně a ani jeden z nás neměl energii a také tak jasnou hlavu, aby druhému položil otázky, na něž jsme potřebovali znát odpovědi. Já jsem ale chtěl vědět, proč ve středu dopoledne hrál nechápavého, když jsem ho vyrušil při zatloukání kůlů a vybalil na něj, že vím o tom, že na předešlé štaci za mě pohřbil skřeta.

V odpovědi použil parafrázi otázky, kterou mi téměř před týdnem položil ohledně Ryi: „Víš, Carle Slime, tehdy jsem ještě neměl jistotu, zda vidím i pod povrch toho, co máš pod povrchem. Vycítil jsem v tobě zabijáka skřetů, ale nevěděl jsem, zda to je tvé nejhlubší tajemství. Jevil ses mi jako přítel. Každý zabiják skřetů je vítaný. To určitě. Ale

jsem obezřetný. Víš, jako malé děcko jsem nebyl tak obezřetný vůči druhým lidem, ale naučil jsem se to. Ó ano, naučil. Jako chlapec jsem hrozně toužil po lásce, zoufal jsem si nad svým přišerným zjevem v tak silné potřebě citu a náklonnosti, že jsem přilnul ke každému, kdo pro mě měl laskavé slovo. Ale ti všichni mě jeden po druhém zradili. Některé jsem zaslechl, jak se mi smějí za zády, v jiných jsem vyčetl soucit hraničící s odporem. Někteří spolehliví přátelé a ochránci získali mou důvěru, aby se pak ukázalo, že si ji nezasloužili, protože se snažili dostat mě trvale do ústavu – pro mé vlastní dobro. To už mi bylo jedenáct a věděl jsem, že lidé mají podobně jako cibule mnoho vrstev a že než se s někým spřátelím, je třeba se ujistit, že každá vrstva nového přítele je stejně čistá a dobrá jako ta svrchní. Chápeš?”

„Chápu. Ale jaké tajemství jsem podle vás mohl skrývat pod tajemstvím zabíjení skřetů?“

„Nevím. Jakékoli. A tak jsem si tě hlídal. A ani dnes v noci, když jsem viděl, jak tě ten hnusák chce vyřídít tím kusem klády, jsem svůj názor na tebe nezměnil.“

„Bože můj!“

„Uvědomil jsem si ale, že když nezasáhnu, možná ztratím přítele a spojence. A v tomhle světě se přátelé a spojenci tvého typu nezískávají snadno.“

Loukou mezi lesem a poutí, pod oblohou, z níž teď zmizel měsíc a černé paže noci se spiklenecky ovíjely kolem našich ramen, jsme se vlekli jako dva vyčerpaní souputníci a vysoká tráva nám šeptala kolem nohou. Všude poletovaly svatojánské mušky za svým světlonosným posláním, jemuž jsme nemohli nikdy porozumět. Náš pochod na čas utišil zpěv cvrčků i nárek polních žab, ale v našich stopách se ten sbor opět rozezněl.

Jak jsme se blížili k velkému stanu, kde sídlila Sabrinina Tajemství Egypta, egyptskou příchutí okořeněná dívčí show,

Joel se zastavil a položil mi svou velkou ruku na rameno. Zůstal jsem stát na místě. „Možná nastane ještě dnes v noci problém, až se těch šest nevrátí do Yontsdowndu, kde je očekávají. Myslím, že bys měl přespat v našem přívěsu. Moje žena nebude mít námitky. Máme jednu volnou ložnici.“ Poprvé jsem se tak dozvěděl, že je ženatý, a i když jsem byl pyšný na to, že sdílím toleranci světských ke zruďám a podobným jedincům, zamrzelo mě teď, jak mě šokovala myšlenka, že si někdo mohl vzít Joela Tučka.

„Co ty na to?“

„Pochybuju, že dnes v noci k něčemu dojde. A pokud i ano, moje místo je vedle Ryi.“

Chvilí mlčel. „Takže jsem měl pravdu,“ řekl potom.

„Pravdu o čem?“

„O tvém pobláznění.“

„To je něco víc než jen to.“

„Ty... ji miluješ?“

„Ano.“

„Určitě?“

„Ano.“

„A rozeznáš určitě rozdíl mezi poblázněním a láskou?“

„Co je to sakra za otázku?“ vybuchl jsem, ale ani ne tak hněvivě jako zklamaně, protože jsem vycítil, že se v něm opět probouzí předchozí nevyzpytatelná část jeho osobnosti.

„Promiň,“ řekl na omluvu. „Nejsi běžný sedmnáctiletý kluk. Nejsi kluk. Žádný kluk neprožil a neviděl takové věci jako ty a já bych na to neměl zapomínat. Určitě víš, co je to láska. Jsi dospělý muž.“

„Cítím se starý,“ povzdechl jsem si.

„Ona tě taky miluje?“

„Ano.“

Odmíchl se na dlouhou chvíli, ale ruku měl pořád na mém rameni, zadržoval mě, jako kdyby pečlivě volil slova,

jimiž mi chce sdělit důležité poselství, které se vzpírá i jeho bohaté slovní zásobě.

Zeptal jsem se: „O co jde? Co máte na mysli?“

„Doufám, že když říkáš, že tě miluje... že to víš nejen z jejích slov, ale i z... i díky těm zvláštním schopnostem a vjemům, kterými jsi obdařen.“ „Přesně tak,“ ujistil jsem ho, ačkoli mě nepřestalo udivovat, proč můj vztah s Ryou vzbuzuje jeho tak hluboký zájem. Jeho otázky na tak citlivé téma podle mě hraničily málem s dotěrností, ale nejasně jsem za nimi cítil něco víc a kromě toho mi zachránil život, takže jsem potlačil prvotní projev nevole a odpověděl jsem: Jasnozřivě, svými parapsychologickými schopnostmi cítím, že mě miluje. Stačí vám to? Ale i kdybych neměl výhodu šestého smyslu, věděl bych, co cítí.“

„Pakliže si tím jsi jistý...“

„Právě teď jsem řekl, že ano.“

Povzdechl si. „Znovu se musím omluvit. Zkrátka... je to tím, že... jsem v Rye Rainesové cítil vždycky něco zvláštního. Měl jsem pocit, jako by se v druhé vrstvě pod jejím povrchem skrývalo něco... nedobrého.“ „Má jedno ponuré tajemství,“ řekl jsem na vysvětlenou. „Ale není to něco, co sama udělala. Je to něco, co udělali jí.“

„Ona ti to všechno řekla?“

„Ano.“

Přikývl rozčepýřenou hlavou a jeho bagrovitá čelist zapracovala. „Fajn. To rád slyším. Já jsem si vždycky uvědomoval tu dobrou, hodnotnou Rynu část, ale taky tu druhou, tu neznámou, která vzbuzovala podezření...“

„Jak už jsem řekl, její tajemství spočívá v tom, že se stala obětí, ne strůjcem něčeho zlého.“

Tukl mi na rameno a znovu jsme se dali na pochod, obešli jsme zadní část stanu s dívčí taneční show, minuli jsme Podivuhodný svět zvířat, mezi ním a vedlejším stanem jsme prošli na centrální prostor poutě a odtamtud jsme

zamířili k Gibtownu na kolečkách. Jak jsme se blížili k přívěsům, začal jsem zrychlovat. Hovor o Rye mi připomněl, že jí hrozí nebezpečí. I když jsem jí kladl na srdce, aby byla opatrná, a i když jsem věděl, že se o sebe nejspíš umí postarat, když ví o hrozícím nebezpečí, že se jím nedá zaslepit, a i když jsem cítil, že momentálně není v ohrožení, hlodal ve mně červíček obav a já se toužil přesvědčit, jak se jí vede.

S Joelem jsme se rozloučili slibem, že se na druhý den sejdeme, abychom ukojili vzájemnou zvědavost a pověděli si něco o svých psychických schopnostech i o tom, co kdo z nás ví o rase skřetů.

Pak jsem zamířil k Rynu Airstreamu, v myšlenkách jsem ještě dlel u nočního masakru, doufal jsem, že nejsem moc od krve, a zároveň jsem vymyslel, jak vysvětlím skvrny na tričku a džínsech, bude-li Rya ještě vzhůru a všimne si jich. Při troše štěstí už bude v posteli a já se ospr-chuju a zbavím potřísněných šatů, aniž se probudí. Cítil jsem se pomalu jako Smrťák, vracející se ze šichty.

Netušil jsem, že ještě před svítáním bude muset ten Smrťák znovu ooužit svou kosu.

16

Naproste zatmění srdce

Rya seděla v křesle v obývacím pokoji Airstreamu a na sobě měla stále tytéž hnědé kalhoty a smaragdově zelenou blůzu, v jakých jsem ji viděl naposledy na pouti. V ruce držela sklenku skotské, a když jsem jí pohlédl do očí, zarazil jsem se po třech či čtyřech slovech výmluv, které jsem si

připravil cestou. Něco se dělo, něco moc divného. Viděl jsem jí to v očích, ve chvění, díky němuž jí změkla ústa, na tmavých kruzích, které se jí objevily kolem očí, a bledosti, jež jí přidala roky.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

Vyzvala mě, abych si sedl do křesla naproti jejímu, a když jsem poukázal na skvrny na svých džínsech – ne tak strašné, když jsem je teď viděl na světle –, řekla, že na tom nesejde, a opět mě nutila do křesla, tentokrát už trochu netrpělivě. Posadil jsem se a náhle jsem si uvědomil, že mám ruce od hlíny a od krve, a došlo mi, že nějaké krvavé šmouhy musím mít i v obličejí. Zdálo se ale, že můj vzhled ji nešokoval, neprobudil v ní ani zvědavost, ani zájem o to, kde jsem strávil poslední tři hodiny, a to všechno vypovídalo o závažnosti toho, co mi chce říct.

Zatímco jsem seděl na kraji křesla, dlouze se napila ze sklenky. Sklo jí drnčelo o zuby.

Zachvěla se a začala mluvit: „Když mi bylo jedenáct, zabila jsem Abnera Kadyho a oni mě odebrali matce. To už jsem ti vyprávěla. Umístili mě do státního sirotčince. To už jsem ti taky říkala. Neřekla jsem ti ale, že... když jsem se dostala do sirotčince... poprvé jsem je spatřila.“

Nechápavě jsem na ni zíral.

„Tam jsem je viděla poprvé,“ opakovala. „Řídili ten ústav. Vedli ho. Ředitel, jeho zástupce, vrchní sestra, lékař, který tam nebydlel, ale byl čtyřicet hodin denně na telefonu připravený přijet, poradce, většina učitelů, téměř všichni, kdo tam pracovali, k nim patřili, a já byla jediné dítě, které je dokázalo vidět.“

V ohromení jsem začal vstávat.

Gestem naznačila, abych zůstal sedět. „To není všechno,“ řekla.

„Tyje vidíš takyl To je neuvěřitelné!“

„Nijak zvlášť,“ odpověděla. „Pout’ je nejlepší útočiště na světě pro společenské vydědence, a kdo je větší vydědenc než my, kteří vidíme... ty druhé?“

„Skřety,“ upřesnil jsem. „Já jim říkám skřeti.“

„Vím. Ale není logické, že takoví jako my skončí ze všeho nejspíš na pouti... anebo v blázinci?“

Joel Tuck,“ nadhodil jsem.

Překvapeně zamrkala: „Ten je taky vidí?“

„Ano. A řekl bych, že ví, že i ty je vidíš.“

„Nikdy se mi o tom nezmínil.“

„Protože tvrdí, že v tobě cítí cosi temného, a on je velice obezřetný člověk.“

Dopila skotskou a pak se dlouho dívala na kostky ledu ve sklenici a vypadala zasmušilejší, než jak jsem ji kdy viděl. Chtěl jsem zase vstát, ale znovu mě zarazila: „Ne. Zůstaň, kde jsi. Nechoď ke mně, Slime. Nechci, abys ses pokoušel mě utěšovat. Nechci, abys mě objímal. Teď ne. Musím to dopovědět.“

„Tak jo. Pokračuj.“

Pokračovala: „V horách Virginie jsem... skřety... nikdy nespatriila. Moc lidí kolem nás nežilo a my jsme se nikdy nevydávali daleko od domova, nikdy jsem nepotkala nikoho cizího, takže jsem se s nimi těžko mohla setkat. Když jsem je prvně spatřila v sirotčinci, vyděsila jsem se, ale věděla jsem, že by mě zlikvidovali, kdybych... dala najevo, že jsem prohlédla jejich hru. Opatrnými otázkami a spoustou různých náznaků jsem brzo zjistila, že žádné jiné z dětí nevnímá netvory v nitrech našich ošetřovatelů.“ Zvedla sklenku, pak si uvědomila, že už dopila, a držela ji v klíně oběma rukama, aby se jí netřáslly. „Dovedeš si představit, jak bylo nám, bezbranným dětem, v rukou těchhle stvůr? Ne, oni nám nezpůsobovali příliš mnoho fyzické újmy, protože moc mrtvých nebo jen poraněných dětí by vedlo k

vyšetřování. Ale ústavní řád skýtal spoustu prostoru pro důrazné výprasky a širokou škálu různých trestů.

I v psychologickém mučení byli mistři a drželi nás v trvalém pocitu strachu a zoufalství. Zdálo se, že z našeho neštěstí žijí, že tyjí z psychické energie, vyvolané naším trápením.“

Měl jsem pocit, jako by se mi v krvi vytvořily ledové jehličky.

Chtěl jsem ji přivinout, hladit ji po vlasech a ujistit ji, že už na ni nikdy nevztáhnou svoje hnusné pracky, ale cítil jsem, že ještě neskončila a že by takové vyrušení nelibě nesla.

Teď už téměř šeptala: „Ale existoval ještě horší úděl než zůstat zavřený v sirotčinci. Adopce. Víš, brzy jsem si všimla, že v manželských párech, které si přicházely popovídat s dětmi, které chtěly adoptovat, byli často oba skřeti a že žádné dítě nebylo dáno k adopci dvojici, kde by aspoň jeden nepatřil k... jejich rase. Víš, co tím chci říct? Chápeš? Dovedeš si představit, co se dělo s osvojenými dětmi? V soukromí jejich rodin, mimo dohled státu, který by si byl mohl povšimnout okatého zneužívání v sirotčinci, v posvátném rodinném kruhu, kde se nejlépe ututlá všechno špatné, tam je skřeti, kteří si je vzali do péče, mučili a udělali si z nich hračky pro své vlastní povyražení. Takže v sirotčinci jsme sice žili jako v pekle, ale dostat se do rodiny dvou skřetů bylo mnohem horší.“

Led mi z krve prostoupil do kostí a mně se zdálo, že mi zmrazil morek.

„Unikla jsem adopci tím, že jsem hrála hloupou, předstírala jsem, že mám tak nízké IQ, že týrat mě by nemohlo nikomu přinést o moc větší radost, než kdyby týral němou tvář. Oni potřebují odezvu, rozumíš? To je vzrušuje. A nemám tím na mysli pouze fyzickou reakci na bolest, kterou způsobují. Ta je druhořadá. Oni touží po utrpení, po

strachu, a v nemyslícím tvorovi je těžké vyvolat komplex takových pocitů, aby je uspokojil. Unikla jsem tedy adopci, a když jsem vyrostla a zocelila se natolik, že jsem věděla, že si poradím na vlastní pěst, utekla jsem ke kolotočům.“

„Ve čtrnácti letech.“

„Ano.“

„Vyrostlá a zocelená,“ zdůraznil jsem s nádechem trpké ironie.

„Po jedenácti letech s Abnerem Kadym a třech letech útisku skřetů,“ vysvětlila, „jsem nemohla být zocelenější.“

Jestliže si její výdrž, vytrvalost, síla a odvaha zasloužily obdiv už předtím, pak tato nová fakta odhalovala tak ohromnou statečnost, že se dala stěží obsáhnout. Našel jsem si výjimečnou ženu, to tedy rozhodně ano, ženu, jejíž vůle přežít zbavovala člověka dechu i slov.

Sesul jsem do křesla, jako by na mě dolehla tíha hrůz, které jsem právě vyslechl. V ústech jsem měl sucho a hořko, žaludek na vodě a v sobě obrovskou prázdnotu.

Konečně jsem promluvil: „Ksaku, co jsou zač? Kde se tu vzali? Proč? Proč pronásledují lidskou rasu?“

Já to vím.“

Chvíli jsem plně nedoceňoval smysl oněch tří slov. Když mi pak došlo, že tím myslí doslova, že zná odpovědi na mé tři otázky, poposedl jsem na kraj křesla a vzrušením sotva dýchal. Jak to víš? Jak jsi na to přišla?“ Mlčky hleděla na svoje ruce.

„Ryo!“

„Stvořili jsme je.“

Překvapeně jsem namítl: „To přece není možné.“

„No, víš... lidstvo žije na tomhle světě o mnoho déle, než si myslí. Před naší civilizací, o mnoho tisíc let dřív... předtím, než se objevily první písemné zmínky o naší civilizaci... tady byla jiná, a o mnoho rozvinutější než naše.“

„O čem to mluvíš? Ztracená civilizace?“

Prísvědčila. „Ztracená... a zničená. Válka a hrozba války pro ni představovaly stejný problém jako teď pro nás. Její národy vyvinuly jaderné zbraně a dostaly se do patové situace dost podobné té, k jaké se teď blížíme my. Ale ta nebezpečná rovnováha je nedovedla k nucenému příměří, k vynucenému míru. Ne. Místo toho i ve slepé uličce hledali další způsoby, jak vést válku.“

Část mého já žasla, odkud tohle všechno ví, ale ani na okamžik jsem nezpochybňoval jediné její slovo, protože svým šestým smyslem – a snad i špetkou paměti rasy dřímající někde hluboko v podvědomí – jsem cítil zlověstnou pravdu v tom, co by jiní posluchači považovali jen za bláznivou fantazii či báji. Nedokázal jsem ji přerušit a zeptat se jí znovu na zdroj jejích vědomostí. Jednak se mi zdálo, že ještě není připravená mi to sdělit, a pak mě její vyprávění uhranulo, oddal jsem se jejímu příběhu jako zkazce mořského vlka a i ona se zdála podobně posedlá potřebou jej vyprávět. Žádné dítě nenaslouchalo tak napjatě tak ohromující pohádce před usnutím a také žádný odsouzenec nenaslouchal s takovými obavami soudci, jenž nad ním vynášel ortel, jako jsem tu noc já naslouchal Rye.

„V jisté fázi,“ pokračovala, „vyvinuli způsob, jak... manipulovat s genetickou strukturou zvířat a rostlin. Nejen manipulovat, ale rovněž ji upravovat, navzájem geny spojovat, podle libosti z nich eliminovat vlastnosti či je naopak přidávat.“

„To je science fiction.“

„Pro nás ano. Pro ně to znamenalo skutečnost. Ten objev výrazně zlepšil životy lidí, zajistil lepší úrodu a trvalejší přísun potravy... a taky přinesl spoustu nových léčebných prostředků. Zároveň ale obsahoval veliký potenciál zla.“

„A využití onoho potenciálu na sebe nedalo dlouho čekat,“ řekl jsem a nemusel jsem k tomu používat svůj

jasnovidecký dar, protože stačila cynický jistota, že lidská povaha se nezměnila ani za tisíce, či spíše desetitisíce let.

Rya přisvědčila: „Prvního skřeta vypěstovali pro ryze vojenské účely, dokonalý bojovník pro otrockou armádu.“

Když jsem si představil ty podivné tvory, musel jsem se zeptat: Jakého konkrétního tvora změnili, že jim z toho vyšel... vyšlo takové stvoření?“ „Nevím přesně, ale řekla bych, že nejde o pozměněnou podobu něčeho již existujícího na Zemi, nýbrž o zcela nový druh, o novou rasu stvořenou člověkem, kterému se rovná inteligencí. Pokud to chápu správně, tak vnější podobu skřeta stvořili na základě dvou genetických konfigurací – jedné v zásadě lidské a druhé nikoli – a k tomu přidali zásadní spojovací gen, který v sobě nese schopnost proměňovat se, takže onen tvor si dokáže libovolně vybírat mezi oběma svými identitami. Je na něm, zda chce být – přinejmenším podle vnějších atributů – lidskou bytostí nebo skřetem, jak to zrovna vyžadují okolnosti.“

„Ale vždyť přece i když vypadá jako jeden z nás, pořád to není lidská bytost,“ namítl jsem.

Pak jsem si vzpomněl na Abnera Kadyho a napadlo mě, že ani některé skutečné lidské bytosti nejsou lidmi.

Rya přisvědčila: „Ano, i kdyby prošel nejprísnějšími lékařskými vyšetřeními svých tkání, pořád zůstává skřetem. To je jejich základní forma existence bez ohledu na fyzický stav, který si pro danou chvíli vyberou. Ostatně jejich nelidská hlediska, jejich uvažování, jejich logika jsou nám nepředstavitelně cizí. Vytvořili je, aby vstoupili do cizí země, zamíchali se mezi lidi, aby se za ně vydávali, a aby se pak v pravý čas vrátili do své skutečně děsivé formy. Dejme tomu, že se pět tisíc skřetů infiltruje na nepřátelské území. Mohou se zapojit do nahodile organizovaných teroristických útoků a tím rozvrátit ekonomiku i společnost a vyvolat paranoidní atmosféru...“

Dokázal jsem si představit nastalý chaos. Soused podezírá souseda. Nikdo nevěří nikomu s výjimkou nejbližších rodinných příslušníků. V takové nezdravé atmosféře nemůže přetrvat společnost tak, jak ji známe. Obsazené zemi zanedlouho nezbude nic než poddanství.

„Nebo lze pět tisíc skřetů naprogramovat, aby naráz udeřili,“ pokračovala Rya, „z čehož vznikne vražedná vlna, která si může zajednou noc vyžádat dvě stě tisíc životů.“

Tvor vybavený drápy a tesáky, uvážlivě sestrojený bojový stroj s odpuzujícím zevnějškem – účelem skřetů nebylo pouze zabíjení, ale i demoralizace.

Uvažoval jsem o účinnosti armády skřetích teroristů a na tu chvíli jsem ztratil řeč.

Svaly se mi napjaly, zařaly a já je nedokázal uvolnit. Stáhlo se mi hrdlo. Bolelo mě na prsou.

Jak jsem naslouchal vyprávění, svírala mi hrůza vnitřnosti a mačkala je. Avšak působilo na mě nejen vyprávění o původu skřetů.

Ještě něco jiného.

Nejasná předtucha.

Něco, co se blížilo.

Něco nemilého.

Měl jsem dojem, že až si vyposlechnu všechny podrobnosti o vzniku skřetů, zachvátí mě tak bezmezný děs, jaký jsem si teď vůbec nedokázal představit.

Rya stále seděla v křesle, ramena pokleslá, hlavu skloněnou a se sklopeným zrakem pokračovala: „Toho bojovníka... toho skřeta stvořili tak, aby nepocíťoval soucit, vinu, stud, lásku, slitování a většinu dalších lidských emocí, i když je dovedl dobře napodobovat, jakmile se rozhodl vydávat za muže či ženu. Netrpěl žádnými výčitkami, když se dopouštěl i těch nejohavnějších násilností. Dokonce... tedy pokud jsem správně porozuměla všem faktům, která jsem za ty roky nashromáždila... a pokud jsem si dobře

vyložila to, co jsem viděla na vlastní oči... skřeta stvořili, aby při zabíjení zažíval rozkoš. Vybavili ho totiž jen třemi emocemi: omezeným sklonem ke strachu, který mu genetici a psychologové vštípili coby sebezáchovný prostředek, nenávisť a krvežíznivost. Tvorové odkázání na tak omezený rozsah prožitků se tím pádem snažili vytěžit maximum z každé emoce, jež jim byla dopřána.“

Žádný lidský zabiják, ať v jejich nebo naší civilizaci, za všechna léta zaznamenaných či ztracených dějin nevykazoval ani setinu intenzity posedlosti, nutkavosti, psychopatie a vražedných choutek jako tito laboratorní vojáci. Žádný náboženský fanatik, jemuž přislíbili království nebeské za to, když se chopí zbraně, nevráždil s takovou horlivostí.

Svíral jsem zakrvácené a zablácené ruce tak silně, že se mi nehty zarý-valy bolestivě do dlaní, ale nedokázal jsem je uvolnit. Jako kdybych si naordinoval pokání a prostřednictvím bolesti hledal rozhrěšení.

Ale za koho? Za čí hříchy jsem cítil povinnost se kát?

Nakonec jsem se ozval: „Kristepane, ale stvořit takového bojovníka... to je... to je šílená Takové stvoření nelze ovládat.“

„Zřejmě si mysleli opak,“ odpověděla. „Chápu-li to správně, každý skřet, který vyšel z oněch laboratoří, měl do mozku zabudovaný kontrolní mechanismus, spočívající ve vysílání ochromujících výbojů, jež v něm měly vyvolat strach. Takovým způsobem se měli trestat vzpurní jedinci, i kdyby se skrývali v kterémkoli koutě světa,“

„Ale něco selhalo,“ dovtípil jsem se.

„Vždycky něco selže,“ přitakala.

Zbývala ještě jedna otázka: „Odkud tohle všechno víš?“

„Dej mi čas. Až nastane, všechno ti vysvětlím.“

„S tím ti nedám pokoj.“

Mluvila vyčerpaným, bezbarvým hlasem a ten ztratil ještě víc barvy, když líčila i další pojistky vštípené skřetům, aby zabránily vzpouře a nechtěnému krveprolití. Vytvářeli je samozřejmě sterilní. Nemohli se množit, mohli se rodit pouze v laboratořích. Každý skřet rovněž prošel kalibrací, která zacílila jeho nenávist a vražedné choutky na přesně vymezenou etnickou či rasovou skupinu, což jej mělo nasměrovat na konkrétního nepřítele a vyloučit obavy, že by mohl svévolně zabíjet spojence svých stvořitelů.

„A právě tady něco selhalo?“ zeptal jsem se.

„Potřebuju ještě trochu skotské,“ řekla místo odpovědi.

Vstala a odešla do kuchyňky.

„Nalij mi taky,“ požádal jsem.

Všechno mě bolelo a dlaně mě pálily a svědily, protože jsem z nich ještě nevytahal všechny třísky. Skotská poslouží jako anestetikum.

Nedokáže mě ale zbavit pocitu hrozícího nebezpečí. Předtucha narůstala a já věděl, že přetrvá bez ohledu na množství alkoholu, které vypiju.

Pohlédl jsem na dveře.

Nezamkl jsem, když jsem vešel. Ani v Gibtownu na Floridě, ani v Gibtownu na kolečkách se dveře nezamykají, protože světští se vzájemně nikdy – nebo jen velmi zřídka – neokrádají.

Vstal jsem, přistoupil ke dveřím a palcem jsem zatlačil západku na otočném knoflíku a uzamkl tak dveře.

Měl jsem se pak cítit lépe. Ale necítil.

Rya vyšla z kuchyňky a podávala mi sklenici skotské s ledem.

Potlačil jsem touhu dotknout se jí, protože jsem cítil, že mě pořád ještě nechce ve své blízkosti. Ne do chvíle, než mi poví všechno.

Vrátil jsem se ke svému křeslu, posadil se a najeden hlt do sebe obrátil půlku sklenice whisky.

Pokračovala, ale ani nová dávka skotské nezahnala hluchý tón z jejího hlasu. Cítil jsem, že její rozpoložení neovlivňuje jen hrůzný příběh, který musí vyprávět, ale i jakýsi vnitřní nepokoj. A i ji rozrušovalo cokoli, nedokázal jsem to zřetelněji postřehnout.

Vyprávěla dál o tom, jak se utajovaná skutečnost o stvoření skřetů záhy roznesla, jak bývá zvykem, a jak půl tuctu zemí mělo záhy své vlastní laboratorně vyráběné vojáky, kteří se podobali prvním skřetům, avšak s určitými úpravami, zdokonaleními a vylepšeními. Ty bytosti se pěstovaly po tisících v chovných tancích a dopad takového způsobu vedení boje si hrůzností téměř nezadal s jadernou válkou v plném rozsahu.

„Měj na paměti,“ zdůrazňovala Rya, „že skřeti měli představovat alternativu k jaderným zbraním, mnohem méně zničující prostředek k ovládnutí světa.“

„To tedy je alternativa!“

„Kdyby se zemi, která začala vyrábět první, podařilo udržet si jedinečnost oné technologie, ovládla by svět během několika málo let, aniž by se uchýlila k atomovým zbraním. Když měl ale každý skřeti armádu, když v odpovědi na teror přicházel zase jen teror, všechny strany usoudily, že se navzájem zničí stejně tak náhrazkovými vojsky jako nukleární katastrofou. Dosáhlo se tedy všestranné dohody, že dojde ke stažení a likvidaci všech skřetích armád.“

„Někdo se ale nepodřídil,“ nadhodil jsem.

„Neřekla bych,“ odvětila. „Možná se mýlím, možná si to špatně vykládám... domnívám se ale, že někteří vojáci s úspěchem odmítli návrat z bojů.“

„Proboha!“

„Z důvodů, které se neobjasnily anebo které mi přinejmenším unikají, někteří skřeti po opuštění laboratoří prodělali podstatné změny.“ Protože mě v dětství i raném mládí hodně bavily přírodní vědy, měl jsem na to téma pár

postřehů. „Možná se změnili proto, že konstrukce řetězců jejich umělých chromozomů a upravených genů byla příliš křehká.“ Pokrčila rameny. „Každopádně se zdá, že jedním z důsledků té mutace byl vývoj vlastního ega, pocitu nezávislosti.“

„Což u biologicky zkonstruovaného psychopatického zabijáka představuje zatraceně nebezpečný rys,“ podotkl jsem se zachvěním.

„Pokoušeli se je přivést k poslušnosti aktivací oněch bolestivých stimulů, jež měli implantované do mozku. Někteří se vzdali. Další našli, jak se svíjejí a úpí v nepředstavitelných bolestech, což je fakticky odhalilo. Avšak někteří patrně opět zmuťovali, pro změnu jiným způsobem – buď se u nich vyvinula neuvěřitelná snášenlivost bolesti, nebo se naučili milovat ji, dokonce z ní čerpat sílu.“

Dokázal jsem si představit, jak se situace od této chvíle dál vyvíjela. Reld jsem-. „V jejich dokonalých lidských podobách, s inteligencí rovnající se lidské, poháněné jen nenávistí a touhou po krvi, nebylo možné je odhalit. Leda snad tak, že by se každý člověk na Zemi podrobil vyšetření mozku, při němž by se pátralo po nefunkčním kontrolním mechanismu skřetů. Avšak ti tvorové by našli tisíce způsobů, jak se vyšetření vyhnout. Někdo by určitě začal vydávat falešné certifikáty o prodělaném vyšetření, k němuž ve skutečnosti nikdy nedošlo. Jiní by prostě jen uprchli do nezálidněných oblastí, kde by se skryli a odkud by pronikali do měst a vesnic, jen když by si potřebovali nakrást zásoby... nebo kdyby v nich natolik vzrostla touha vraždit, že by se nedala potlačit. Nakonec by se většina z nich vyhnula odhalení. Mám pravdu? Probíhalo to tak?“

„Nevím. Asi ano. Nějak tak. A tehdy někdy, když běžel celosvětový program vyšetření mozku, úřady zjistily, že

někteří ze vzbouřených skřetů prodělali další zásadní mutaci.

„Přestali být sterilní.“

Rya zamrkala: „Jak to víš?“

Pověděl jsem jí o těhotném skřetovi v Yontsdownu.

„Pokud jsem to správně pochopila,“ pokračovala, „většina zůstala sterilní, ale mnozí jsou schopni se rozmnožovat. Říká se, že...“

„Kdo to říká?“ přerušil jsem ji, protože potlačovat zvědavost mi připadalo stále těžší. „Kde jsi všechny tyhle věci slyšela? Co všechno se říká?“ Rya otázku ignorovala, zřejmě pořád ještě nebyla připravená prozradit mi zdroj svých poznatků, a pokračovala: „Říká se, že při vyšetření mozku chytili jednu ženu, a když ji odhalili jako skřeta, dohnalo ji to k proměně do původní podoby. Zastřelili ji, a když umírala, vyvrhla ze sebe hejno svíjejících se skřetích mláďat. Po smrti se vrátila do lidské podoby, jak byli skřeti naprogramováni, aby zmátli koronery a patology. Když likvidovali její potomstvo, i to se ve smrtelných křečích proměnilo v obyčejné děti.“

„A tehdy si lidstvo uvědomilo, že prohrálo válku se skřety.“

Rya přikývla.

Lidstvo prohrálo válku, protože děti skřetů, jež už vyrůstaly v děloze a nikoli v laboratoři, v sobě neměly zabudovaný kontrolní mechanismus, který by vyšel najevo při vyšetření mozku. Tak přestal existovat jediný způsob, jak prohlédnout jejich přestrojení. Od toho okamžiku člověk sdílel Zemi s živočišným druhem, který se mu intelektuálně rovnal a který neměl žádný jiný cíl, než zničit jeho a všechno, co vykonal.

Rya dopila skotskou.

S obrovskou chutí bych si dal další, ale bál jsem se, protože v mém současném rozpoložení by to vedlo i ke třetí

skleničce, pak ke čtvrté a neskončil bych, dokud bych opilý neodpadl. Nemohl jsem si dovolit se opít, protože temná předtucha hrozícího nebezpečí se nade mnou tyčila mnohem hrozivěji než předtím, jakási psychická obdoba mohutné černé formace bouřkových mraků zastíňujících letní den.

Pohlédl jsem ke dveřím.

Pořád zamčené.

Pohlédl jsem k oknům.

Byla otevřená.

Měla však venkovní okenice a skřet by musel vynaložit značné úsilí, aby se dostal dovnitř.

„Takže,“ mluvila Rya dál tichým hlasem, „nám nestačila ke štěstí země, kterou nám dal Bůh. Zřejmě tehdy, v těch ztracených časech, jsme se doslechli o pekle a ta představa nám začala imponovat. Připadala nám tak zajímavá, tak přitažlivá, že jsme vlastníma rukama přivedli na svět demony a vytvořili peklo na zemi.“

Pokud existuje Bůh, teď jsem víc než kdy jindy chápal, proč na nás sesílá bolest a utrpení. Když s nechutí shlíží, jak jsme naložili se světem a s životem, které nám dal, zřejmě si říká: „Tak jo, vy nevděčná chamradi, tak jo! Chcete všechno zničit? Chcete jeden druhému ubližovat? Tak moc po tom toužíte, že jste si vyrobili vlastní d'ábly a poštvají je na sebe? Tak ano! Ať je po vašem! Ustupte a dovolte svému Pánu, ať vás uspokojí. Koukejte, co dovedu. Hele! Tumáte dárečky. Tady máte rakovinu mozku a dětskou obrnu a roztroušenou sklerózu. Tumáte zemětřesení a přílivové vlny! Tady jsou špatně fungující žlázy! Jak se vám to líbí? Co?“

Promluvil jsem: „Skřeti nějakým způsobem zničili tu ranou civilizaci, smetli ji z povrchu zemského.“

Přikývla. „Trvalo to nějakou dobu. Několik desetiletí. Ale říká se... že po čase se pár jedinců jejich druhu v převlečení za lidi dostalo do vyšších společenských vrstev a

nakonec se usadili v náležitě silných politických funkcích, které jim umožnily rozpoutat jadernou válku.“

A to se jim podle toho, co „se říká“, jak Rya stále tajemně a mlhavě citovala, podařilo. Nebrali zřetel na to, že většina jich zahyne spolu s námi. Smyslem jejich existence bylo trýznit nás a ničit, a jestliže konečný cíl vedl k jejich vlastní okamžité záhubě, nedokázali změnit svůj osud. Odstartovaly střely. Města se vypařila. Žádná raketa nezůstala neodpálená, žádný letoun nezůstal na zemi. Vybuchlo tolik tisíc mocných jaderných náloží, že se něco přihodilo se zemskou kúrou nebo došlo ke změně magnetického pole a následně k posunu pólů, zkrátka z nějakého důvodu se po celém světě podél dislokovaných linií vyskytla nepředstavitelně silná zemětřesení. Mnohatisícikilometrová pásma pevniny s nízkou nadmořskou výškou se zhroutila do vody a přílivové vlny zasáhly hluboko do vnitrozemí kontinentů a všude se probudily k životu sopky. Katastrofa, ledová doba, která přišla po ní, a tisíce následujících roků zahladily veškeré stopy po civilizaci, která kdysi ozařovala kontinenty podobně, jako naše pouť rozsvěcuje každou noc výstaviště. Přežilo víc skřetů než lidí, protože jako rození bojovníci byli odolnější. Hrstka lidí se vrátila do jeskyň, a jak ubíhala jedna drsná roční doba za druhou, zapomněli na svou minulost. Třebaže skřeti nezapomněli a nikdy nezapomenou, my jsme na ně zapomněli stejně jako na všechno ostatní, a v nadcházejících staletích naše zřídka setkání s nimi v jejich démonické podobě se stala zdrojem mnoha pověr – a také nesčetných hloupých hororů –, v nichž figurují nadpřirozené bytosti schopné měnit podobu.

„Teď jsme se zase dostali z té bryndy ven,“ pokračovala Rya znechuceně, „obnovili jsme civilizaci a začali hromadit prostředky, které opět mohou zničit svět...“

„... a skřeti, pokud k tomu dostanou příležitost, jednoho dne stisknou tlačítko,“ dokončil jsem za ni.

„Myslím, že ano,“ přisvědčila. „Sice už nejsou tak zdatní válečníci, jako bývali v předešlé civilizaci... v boji zblízka je už lze snadněji porazit. .. také se dají snáze přelstít. Změnili se, prošli jakýmsi vývojem za ten čas, co uplynul, a také působením všeho toho jaderného spadu. Radiace mnohé z nich sterilizovala, připravila je o plodnost, kterou nabyli předešlou mutací. Jedině proto nadobro neovládli zemi a početně nepřevýšili lidstvo. Taky se... trochu zmenšila jejich posedlost ničením. Chápu-li to správně, mnozí z nich se hrozí myšlenky na další jadernou válku... alespoň v celosvětovém měřítku. Žijí dlouho, víš. Některým z nich je i patnáct set let, takže je od předešlé katastrofy nedělí tolik generací. Příběhy o konci světa, které přebírají od svých předků, jsou pro ně pořád živé a aktuální. Ale i když většina z nich by se spokojila se současným stavem věcí, kdy po nás jdou a loví nás jako zvěř v soukromé rezervaci, najde se mezi nimi pár takových... kteří touží vystavit lidstvo opětovnému utrpení v jaderné podobě... kteří věří, že smyslem jejich života je vyhladit nás jednou provždy z povrchu zemského. Za deset, za dvacet nebo za čtyřicet let jeden z nich nejspíš dostane šanci to uskutečnit, nemyslíš?“

Děsivost a beznadějnost téměř naprosté neodvratnosti Armageddonu, jak jej vylíčila, byly sice nevýslovné, ale já měl pořád větší strach z bezprostřednější smrti. Proctví blízkého nebezpečí vytvářelo trvalý a nepříjemný tlak v lebce, i když jsem nedokázal určit, odkud a v jaké podobě přijde.

Z té předtuchy se mi dělalo mdlo.

Mrazilo mě. Tělo jsem měl kluzké potem. Trásl jsem se.

Vydala se do kuchyňky pro další skotskou.

Vstal jsem. Přistoupil jsem k oknu. Vyhlédl jsem ven. Nic jsem nespatriil. Vrátil jsem se ke křeslu. Posadil jsem se na krajíček. Chtělo se mi křičet.

Něco se blížilo...

Když se vrátila s nápojem a opět zapadla do křesla, pořád odtažitá a s týmž ponurým výrazem, ozval jsem se: „Jak ses to o nich dozvěděla? Musíš mi to říct. Dokážeš jim číst myšlenky, nebo co?“

„Ano.“

„Opravdu?“

„Trošku.“

Já od nich nepřijímám nic kromě... zloby, nenávisťi.“

Já do nich... trochu vidím,“ řekla Rya. „Ne jejich přesné myšlenky. Ale když je prozkoumávám, získávám obrazy... vize. Myslím, že mnohé z toho, co vidím, je paměť rasy... věci, které si ani plně neuvědomují, ale mají je v podvědomí. Ale popravdě, nacházím tam toho víc.“

„Cože? Jak víc? A co myslíš tím obratem ‚říká se‘, který jsi tolikrát použila?“

Namísto odpovědi řekla: „Vím, co jsi dnes večer dělal venku.“ „Prosím? O čem to mluvíš? Jak to můžeš vědět?“

„Prostě vím.“

„Ale...“

„A nemělo to smysl, Slime.“

Jak to?“

„Nelze je zničit.“

„Zničil jsem svého strýce Dentona. Zničil jsem ho dřív, než mohl způsobit další hoře mé rodině. S Joelem jsme jich dnes v noci zlikvidovali šest, a kdybychom to neudělali, provedli by něco s ruským kolem a to by se zřítilo. Zachránili jsme životy kdovíkolika návštěvníků.“

„A jaký to má význam?“ zeptala se. Do jejího hlasu se vloudil nový vážný tón, ponuré nadšení. Jiní skřeti pozabíjejí jiné návštěvníky. Nespasíš svět. Riskuješ život,

své štěstí, svoje duševní zdraví – a nanejvýš docílíš odkladu. Válku nevyhraješ. V delším horizontu nás naši démoni porazí. To je neodvratné. Takový je náš osud, ten, který jsme si naplánovali už hodně, hodně dávno.“

Nechápal jsem, k čemu míří. Jakou možnost tedy máme? Pokud nebudeme bojovat, pokud se nebudeme bránit, pak naše životy ztrácejí smysl. Ty i já můžeme zahynout, když si oni usmyslí.“

Odložila skotskou a poposedla na kraj křesla.

„Existuje jiný způsob.“

„O čem to mluvíš?“

Její krásné oči se upíraly do mých žhavým pohledem.

„Slime, většina lidí nestojí za zlámanou grešli.“

Zamrkal jsem údivem.

Pokračovala: „Většina lidí jsou lháři, podvodníci, sukničkáři, zloději, fanatici, cokoli tě napadne. Jeden druhého –využívá a zneužívá se stejnou horlivostí, s jakou skřeti zacházejí s námi. Nezaslouží si záchranu.“

„Ne, ne, ne,“ ohradil jsem se. „Ne většina. Hodně lidí skutečně nestojí za zlámanou grešli, ale ne většina, Ryo.“

„Z vlastní zkušenosti vím,“ odpověděla, „že se mezi nimi sotva najde někdo, kdo by byl lepší než skřeti.“

„Ale proboha, tvoje zkušenost není typická. Abneři Kadyové a Maralee Sweenové tvoří v tomto světě menšinu. Chápu, že to vidíš jinak, ale ty ses nikdy nesetkala s mým tátou nebo mámou, s mými sestrami, s mojí babičkou. Tenhle svět obsahuje víc laskavosti než krutosti. Možná bych to ještě před týdnem neřekl, možná ani včera ne, ale když tě teď poslouchám, když slyším, jak říkáš, že to všechno nemá smysl, nepochybuju o tom, že v lidech tkví víc dobra než zla. Protože... protože... no, musí to tak být.“

„Poslyš,“ řekla a upírala zrak pořád do mých očí, úpěnlivý, prosebný pohled, žhnoucí a téměř bolestivý modrý pohled, „můžeme doufat jenom v omezené štěstí pro úzký

kruh našich přátel, pro pár lidí, které máme rádi – a zbytek světa ať jde k čertu. Slime, prosím, přemýšlej o tom. Je ohromné, že jsme našli jeden druhého. Je to zázrak. Nikdy jsem nevěřila, že najdu to, co jsme našli společně. Tak moc se k sobě hodíme... máme tolik společného... že i některé naše mozkové vlny se ve spánku překrývají... duševní souznění, když se milujeme nebo když spíme... proto nám sex tak náramně svědčí a proto máme dokonce i stejné sny. Jsme stvořeni jeden pro druhého a nejdůležitější, nejdůležitější ze všeho na světě teď je, abychom spolu zůstali nadosmrti.“

„To ano,“ připustil jsem. „Vím. Taky to tak cítím.“

„Musíš tedy vzdát tu svou křížovou výpravu. Přestat se snažit zachránit svět. Přestat takhle hloupě riskovat. Ať si skřeti dělají, co musí dělat, ale my si prožijme život v klidu.“

„Ale právě o to jde! Nemůžeme žít v klidu. To, že je začneme ignorovat, nás nezachrání. Dřív nebo později nás vyhmátnou, zatouží nám ublížit, přiživit se na naší bolesti...“

„Slime, počkej, počkej, poslouvej mě!“ Byla rozčilená, sršela nervózní energií. Vyskočila z křesla a přešla k oknu, zhluboka vdechla vzduch proudící dovnitř a znovu se obrátila ke mně. „Souhlasíš s tím, že to, co jsme si vybudovali společně, má přednost přede vším, ať to stojí, co to stojí. Takže co kdybych... co když ti můžu ukázat způsob, jak žít se skřety pokojně vedle sebe, cestu, jak se můžeš vzdát té křížové výpravy bez obav z toho, že po mně nebo po tobě skřeti půjdou?“

Jak?“

Zaváhala.

„Ryo?“

„Existuje jen jedna cesta, Slime.“

A to?“

„Existuje jen jeden rozumný způsob, jak se s nimi vypořádat.“

„Tak už mi ho pro všechny svaté prozrad!“

Zamračila se, odvrátila ode mě pohled, začala mluvit, pak opět zaváhala, vyhrkla „kurva!“ a náhle mrštila sklenicí se skotskou přes celou místnost o protější stěnu. Kostky ledu se z ní rozletěly, tříštily se, když dopadaly na nábytek, nebo se kutálely po koberci, a sklenice vybuchla proti zdi.

Leknutím jsem vyskočil a zůstal hloupě stát, zatímco mě pohybem ruky uklidňovala a sama se vracela ke svému křeslu.

Posadila se.

Zhluboka se nadechla.

Pak promluvila: „Chci, abys mě vyslechl, jenom poslouchej a nepřerušuj mě, nesnaž se mě umlčet, dokud neskončím, a pokus se mě pochopit. Přišla jsem na způsob, jak s nimi vyjít tak, aby mě nechali na pokoji. Chápej, v sirotčinci a i potom jsem přišla na to, že se nad nimi nedá zvítězit. Mají na své straně všechny výhody. Utekla jsem, ale skřety najdeš všude, nejen v sirotčinci, a před nimi utéct nelze, i kdyby ses uchýlil kamkoli. Nemá to smysl. Takže jsem to riskla, zašla za nimi a řekla jim, že je dokážu vidět...“

„Cože?!“

„Nepřerušuj mě!“ okřikla mě ostře. „Tohle není snadné... bude to hodně těžké... a já se tím musím prokousat, tak mlč a nech mě mluvit. Pověděla jsem jednomu skřetovi o své psychické schopnosti, kterou, mimochodem, způsobila naše vlastní mutace, následkem té jaderné války, protože podle skřetů v předešlé civilizaci lidé neměli žádné takové nadání, jasnozřivost, telekinezi, nic z toho. I teď je takových jedinců málo, ale tehdy neexistovali žádní. Myslím, že jakýmsi zvráceným paradoxem, tím, že rozpoutali válku, že nám na hlavy seslali ty bomby a

všechnu tu radiaci... že se dá říct, že tak svým způsobem stvořili jedince s nadáním, jaké máš ty nebo já. Zvrhlou logikou vděčíme za naše dary jim. T akže jsem jim pověděla, že dokážu prohlédnout jejich lidskou podobu až k... nevím... až k jejich skřeti podstatě.,“

„Takže ty jsi s nimi mluvila a oni ti řekli všechno to, co jsi mi vyprávěla. Víš to od nich?“

„Ne tak docela. Moc mi toho neřekli. Ale stačilo, aby mi pověděli to málo, a zbytek ke mně velmi rychle přišel v podobě vidění. Jako kdyby pootevřeli dveře jen na škvíru a já do nich strčila a viděla všechno včetně toho, co se přede mnou snažili utajit. Ale o to zrovna teď nejde a já tě moc prosím, abys mě nepřerušoval. Jde o to, že jsem jim řekla jasně, že se o ně nestarám, že mi nezáleží na tom, co dělají, komu ublížili, pokud neublíží mně. A dospěli jsme k... dohodě...“

Údivem jsem se zhroutil do hloubi křesla a bez ohledu na to, že mě varovala, abych ji nepřerušoval, jsem vyhrkl: „K dohodě? Jen tak? Proč by s tebou uzavírali dohodu? Proč tě rovnou nezlikvidovali? Ať jsi jim vyprávěla cokoli, i kdyby ti uvěřili, že jejich tajemství nevyzradíš, pořád jsi pro ně představovala hrozbu. Uzavřením té... té dohody neměli co získat.“

Kyvadlo její nálady se opět zhouplo k melancholii a tichému zoufalství. Seděla hluboko zapadlá v křesle. Když promluvila, sotva jsem ji slyšel. „Měli co získat. Měla jsem jim co nabídnout. Víš, mám ještě jednu psychickou schopnost, která tobě buď schází, nebo... nebo se u tebe nerozvinula v takovém stupni jako u mě. Dokážu totiž... dokážu rozpoznat mimosmyslové vnímání u jiných lidí, zvláště to, zda dokáží vidět skřety. Umím jejich schopnost rozpoznat, ať se snaží sebevíc ji skrýt. Ne vždycky to poznám hned při první kontaktu. Někdy to chvíli trvá. Jde o pomalu narůstající poznání. Ale dokážu vystopovat skryté

psychické vlohy jiných lidí stejně spolehlivě, jako vidím skřety v jejich přestrojení. Do dnešního dne jsem si myslela, že jde o neomylný instinkt... ale ty jsi mi teď řekl, že Joel Tuck dokáže vidět skřety, a to jsem vůbec netušila. I tak si ale pořád myslím, že dokážu velice pohotově takovou věc rozpoznat. Od samého počátku jsem věděla, že i ty v sobě máš něco takového, jen se ukázalo, že... toho v sobě máš o hodně víc, v mnohem více směrech, než jsem se zprvu domnívala.“ Nyní už šeptala: „Nechci tě ztratit. Nikdy bych si nebyla pomyslela, že najdu někoho, koho... koho jsem potřebovala... koho bych milovala. Ale ty jsi přišel a já tě teď nechci ztratit, ale jediný způsob, jak toho docílit, je uzavřít s nimi stejnou dohodu jako já.“

Zkameněl jsem. Seděl jsem v křesle nepohnutě jako skála, naslouchal tepu svého žulového srdce, tvrdému, chladnému, důraznému zvuku, dutému a žalostnému, jehož každý úder zněl jak bouchnutí palicí o kus mramoru. Moje láska k ní, má potřeba, moje žádostivost zůstávaly stále v mém zkamenělém srdci, ale nedokázal jsem k nim proniknout, podobné jako když se v hrubém kusu kamene skrývají možnosti krásných soch, avšak pro člověka bez uměleckého talentu, který neumí zacházet s dlátem, jsou nedosažitelné. Nechtěl jsem věřit tomu, co mi říkala, a nechtěl jsem pomýšlet na to, co bude následovat, ale přesto jsem musel naslouchat a dozvědět se to nejhorší.

Oči se jí plnily slzami, když říkala: „Když potkám někoho, kdo dokáže vidět skřety... nahlásím to. Upozorním některého z nich na takového člověka. Pochop, oni už nechtějí otevřenou válku, jako byla ta minulá. Dávají přednost utajení. Nechtějí, abychom se proti nim organizovali, třebaže by to stejně k ničemu nevedlo. Takže já je upozorňuju na lidi, kteří o nich vědí a kteří by je mohli zabítet nebo prozradit jejich tajemství. A skřeti prostě jen... takovou hrozbu zlikvidují. Výměnou mí zaručili bezpečí.“

Imunitu. Nechávejí mě na pokoji. Po tom jsem vždycky toužila, Slime. Mít pokoj. A pokud s nimi uzavřeš stejnou dohodu, nechají na pokoji nás oba... a my můžeme být... můžeme zůstat... spolu... a šťastní...“

„Šťastní?“ To slovo jsem ze sebe spíš vyplivl, než vyřkl. „Šťastní? Myslíš, že můžeme být šťastní s vědomím, že žijeme jen proto, že zrazujeme druhé?“

„Skřeti by některé z nich stejně dostali.“

S velkým úsilím jsem přiložil své ledové ruce na obličej a ukryl ho v jeskyni prstů, jako kdybych mohl uniknout před těmi strašnými zvěstmi. Ale to bylo jen takové dětinské přání. Otřesná skutečnost zůstávala se mnou. „Kristepane!“

„Můžeme žít,“ naléhala a teď už otevřeně vzlykala, protože cítila mé zděšení i nemožnost přimět mě k uzavření strašlivé dohody, kterou si vyjednala pro sebe. „Žít spolu ... tak jako v uplynulém týdnu... a ještě lépe... mnohem lépe... my proti celému světu, v bezpečí, v naprostém bezpečí. A skřeti mi za informace, které jim dodávám, nezaručují jen bezpečí. Zaručují mi i úspěch. Chápeš, jakou mám pro ně cenu? Jak už jsem ti řekla, spousta lidí, kteří dokáží vidět skřety, skončí buď v blázinci, nebo na pouti. Takže... moje postavení zaručuje, že neodhalím jen náhodné jedince, jako jsi ty nebo já. Proto mi skřeti pomáhají, pomáhají mi k úspěchu. Jako například... chystali nehodu na autodromu...“

„A já jim ji překazil,“ přerušil jsem ji chladně.

Překvapilo ji to: „Ach... Ano. Mohlo mě to napadnout. Ale víš... Mělo jít o to, že po té nehodě by zraněný návštěvník nejspíš zažaloval Hala Dorseye, který autodrom vlastní, a on by se patrně dostal do finančních potíží, kdyby měl platit soudní výlohy a všechno to kolem, a já bych mohla odkoupit jeho podnik za výhodnou cenu, za přijatelnou cenu získat novou koncesi. Ksaku! Prosím! Prosím, poslouvej mě. Víím, co si myslíš. To, co říkám, zní

tak... tak chladnokrevně.“ A skutečně, třebaže jí kanuly slzy a třebaže jsem ještě nikdy neviděl někoho tak sklíčeného, jako byla v této chvíli ona, působila přesto chladně, krutě a bezcitně. „Slime, pochop, ty neznáš Hala Dorseye... Je to hajzl, opravdu, zákeřný sviňák, kterého nikdo nemá rád, protože využívá druhé, využívá je a zneužívá. Zaslouží si něco takového a já bych vůbec nelitovala, kdyby přišel na mizinu.“

I když jsem se na Ryu nechtěl dívat, pohlédl jsem na ni. I když jsem s ní nechtěl mluvit, promluvil jsem: „Jaký rozdíl je mezi utrpením, které nám působí sami skřeti, a utrpením, které jim dohazuješ.“

„Vždyť jsem ti to vysvětlila, Hal Dorsey je...“

Zvýšil jsem hlas: Jaký je rozdíl mezi chováním lidí jako Abner Kady a způsobem, jakým zrazuješ vlastní rod?“

Teď už vzlykala. „Já jsem jen chtěla... bezpečí. Aspoň jednou v životě... jen jednou jedinkrát... jsem se chtěla cítit bezpečně.“

Miloval jsem ji a nenáviděl, litoval jsem jí a pohrdal jí. Chtěl jsem, aby se mnou sdílela život, toužil jsem po tom stejně mocně jako dříve, ale věděl jsem, že výměnou za ni nemohu prodat svoje svědomí ani svá lidská práva. Když jsem uvažoval nad tím, co mi vyprávěla o Abneru Kadym a o své omezené matce, když jsem si uvědomil hrůzy, jež prožila v dětství, když jsem uvážil rozsah jejích oprávněných výhrad vůči lidstvu i toho mála, co dlužila společnosti, dokázal jsem pochopit její rozhodnutí spolupracovat se skřety. Dokázal jsem to pochopit, téměř i odpustit, avšak nemohl jsem souhlasit s tím, že je to správné. City, které jsem teď vůči ní choval, se spletly do zcuchaného smotku provázaných emocí, až jsem z toho pocítil nepřipadnou chuť skoncovat s životem, obrovskou a lákavou, až mě nutila k slzám, a já pochopil, nakolik se podobá touze zemřít, jakou zakoušela každý den ve svém

životě. Pochopil jsem, proč v neděli v noci na ruském kole s takovým nadšením a tak poeticky hovořila o jaderné válce. Se zátěží chmurného poznání, jež v sobě nosila, jí dokonalé vyhlazení Abnerů Kadyů a skřetů a celé lidské čeládky muselo občas připadat jako nádherně osvobozující, očistná možnost.

„Uzavřela jsi pakt s ďáblem,“ řekl jsem.

Jestliže jsou to ďáblové, pak my jsme bozi, protože my jsme je stvořili,“ odpověděla.

„To je sofistika,“ namítl jsem. „A my tu nevedeme žádnou podělanou rozpravu.“

Nic na to neřekla. Schoulila se jen do klubka a nezvladatelně plakala.

Chtěl jsem vstát, odemknout dveře, vystřelit do svěžího nočního vzduchu a prchnout, prostě jen utíkat a utíkat, pryč odtud. Avšak zdálo se, že moje duše zkameněla v solidaritě s mým zkamenělým tělem, a tahle dodatečná tíha mi znemožňovala zvednout se z křesla.

Asi po minutě, během níž ani jeden z nás nepřišel na nic, co by řekl, jsem konečně prolomil mlčení: „Co to pro nás dva obnáší?“

„Neuzavřeš s nimi tu... dohodu?“ zeptala se.

Ani jsem se nenamáhal s odpovědí.

„To znamená... že jsem tě ztratila,“ řekla.

I já jsem plakal. Ztratila mě, ale i já ztratil ji.

Konečně jsem promluvil: „Ve jménu všech mně podobných... dalších, co přijdou... bych ti teď měl zlomit vaz. Ale... Bože můj... nedokážu to. Nedokážu. Nemůžu to udělat. Takže... sbalím se a půjdu. Další pouť. Další začátek. Oba... zapomeneme.“

„Ne,“ odpověděla. „Na to už je příliš pozdě.“

Hřbetem ruky jsem si vytřel aspoň trochu vláhy z očí. „Pozdě?“

„Moc jsi tady zabíjel. To zabíjení a také náš zvláštní vztah neušly pozornosti.“

Neměl jsem jen pocit, že mi někdo šlape po hrobě. Zdálo se mi, že po něm tančí a dupe. Navzdory teplu, jež jsem pociťoval, mi připadalo, že se srpnová noc proměnila v únorovou.

Pokračovala: „Měl jsi jedinou šanci začít se dívat na věci stejně jako já a uzavřít s nimi stejnou smlouvu, jakou jsem s nimi uzavřela já.“

„Ty mě jim hodláš... vydat?“

„Nechtěla jsem jim o tobě říkat... zvlášť potom, co jsem tě poznala.“

„Tak jim o mně neříkej.“

„Ty to nechápeš.“ Zachvěla se. „Ten den, co jsme se prvně viděli, ještě než jsem si uvědomila, co pro mě budeš znamenat, jsem... jednomu z nich něco naznačila... prohodila jsem něco o tom, že mám stopu dalšího člověka, který je dokáže vidět. On teď čeká na zprávu.“

„Kdo? Kdo je to?“

„Ten, který tady velí... tady, v Yontsdownu.“

„Myslíš ten, který velí skřetům?“

Je velice ostražitý, i na skřeta. Všiml si, že mezi námi k něčemu dochází, a vycítil, že je na tobě něco zvláštního a že nejspíš jsi ten, na kterého jsem poukazovala. Požadoval tedy, abych jeho domněnku potvrdila. Nechtěla jsem. Pokoušela jsem se lhát. Ale on není hloupý. Nedá se snadno přelstít. Pokračoval v nátlaku. „Pověz mi o něm,1 naléhal. „Pověz mi o něm, nebo se naše vztahy změní. Přijdeš o svou imunitu. Copak to nechápeš, Slime? Neměla jsem... jinou možnost.“

Zaslechl jsem za sebou pohyb.

Otočil jsem hlavu.

Úzkou chodbičkou, jež vedla do hloubi přívěsu, vstoupil do obývacího pokoje náčelník Lisle Kelsko.

Zlý sen se vyplnil

Kelsko držel v ruce revolver Smith & Wesson ráže .45, ale nemířil jím na mě, protože soudil, že moment překvapení a jeho policejní autorita vyloučí nutnost použít zbraň. Držel ji u boku s ústím směřujícím k zemi, avšak dokázal by ji pozvednout a střílet při sebemenším náznaku problému.

Zpod hranatého, drsného, neotesaného člověčího obličejce na mě zíral skřet. Pod huňatým obočím jeho lidského přestrojení jsem viděl žhnoucí démonovy oči lemované popraskanou, zbytnělou kůží. Pod nestoudnou štěrbinou mužových úst vykukovala skřetova tlama s nebezpečně ostrými zuby a zahnutými tesáky. Už když jsem poprvé spatřil skřeta Kelska v jeho kanceláři v Yontsdowndu, udivilo mě, o co zákeřněji a krutěji a také odpudivěji vypadá oproti druhým svého rodu. Jeho popraskaná a svaštělá tkáň, povislá kůže, mozolnaté pysky, puchýře, bradavice a škála jizev vypovídaly o vysokém věku. Rya říkala, že někteří žijí patnáct set let i déle, a nebylo těžké uhodnout, že tvor, jenž si říká Lisle Kelsko, patří mezi nejstarší. Žil možná třicet či čtyřicet lidských generací, měnil totožnost jednu za druhou, v průběhu staletí zabíjel tisíce lidských bytostí a přímo či nepřímou mučil desetitisíce dalších, až ho všechny tyto životy a uplynulé roky přivedly dnes v noci sem, aby se mnou skoncoval.

„Slime MacKenzie,“ řekl a uchovával si lidskou totožnost nikoli z nutnosti, ale aby si lépe vychutnal jedovatost této chvíle, „zatýkám vás v souvislosti s vyšetřováním několika nedávných vražd...“

Nehodlal jsem dopustit, aby mě posadili do policejního vozu a odvezli do nějaké soukromé mučírny. Okamžitá smrt,

na místě a nyní, mi připadala vhodnější než rezignace, a tak ještě než tvor dopověděl svou formuli, sklonil jsem se k botě pro nůž. Seděl jsem ke skřetovi zády, jen otočený hlavou, abych na něj viděl, takže on neměl v zorném poli ani mou botu, ani ruku. Z jakéhosi důvodu – a teď se mi zdálo, že ho znám – jsem Rye nikdy o noži neřekl a ona nevěděla, k čemu se chystám, do chvíle, kdy jsem vytáhl nůž z pochvy a jedním plynulým pohybem jsem vstal a mrštil jím.

Vše proběhlo tak rychle, že Kelsko nedostal příležitost pozvednout zbraň a vypálit na mě, třebaže jednu dávku vystřelil do podlahy, když pozadu padal s nožem zabodnutým v hrdle. V malé místnosti výstřel zaburácel, jako kdyby se tu rozkřikl Bůh.

Rya vyjekla spíše úděsem než varovně, ale démon Kelsko zemřel, ještě než ten zvuk stačil odeznít.

Jak Kelsko dopadl na podlahu a vzduchem se ještě nesla ozvěna výstřelu, vrhl jsem se k netvorovi, zakroutil mu nožem v ráně, abych dílo dokončil, vytáhl jej z krvácejícího masa, postavil se a otočil právě včas, abych viděl, jak Rya odemyká dveře a dovnitř vstupuje zástupce yontsdovnského náčelníka. Byl to týž policista, který stál v rohu Kelskovy kanceláře, když jsme tam s Jellym a Lukem přijeli zaplatit výpalné, a stejně jako jeho nadřízený i on byl skřet. Stanul právě na posledním schůdku, chystal se vstoupit dovnitř a já si všiml, jak mu zrak zabloudil ke Kelskově mrtvole, viděl jsem v něm vzplát jiskru náhlého poznání, že mu hrozí smrtelné nebezpečí, ale to už jsem stačil přemístit nůž do vrhacího úchopu své pravé ruky. Mrštil jsem jím a přesekl démonův ohryzek ve stejné chvíli, kdy netvor stiskl kohoutek svého Smithe & Wessona, jenže neměl čas zamířit a střela roztránila jen lampu po mé levici. Skřet padl naznak, otevřenými dveřmi na schůdky, do noci.

Ryina tvář odrážela hrůzu. Myslela si, že jako další zabiju ji.

Vyběhla z přívěsu a utíkala jako o život.

Chvilí jsem tam stál, namáhavě oddychoval, neschopen pohybu a ochromený. Neochromilo mě zabíjení. Zabíjel jsem už předtím, nejednou. Moje nohy neztuhly a nezeslábly tím, že jsem o vlásek unikl smrti. I ve spoustě takových situací jsem se už dříve ocitl. Na místo mě znehybněl šok z toho, jak zcela se proměnil vztah mezi ní a mnou, úděs z toho, o co jsem přišel a co už možná nikdy nezískám. Zdálo se mi, jako by láska byla jen kříž, na který mě přibila.

Pak strnulost povolila.

Doklopýtal jsem ke dveřím.

Dolů po kovových schůdcích.

Kolem mrtvého zástupce náčelníka.

Zahlédl jsem několik světských, které přivolala střelba. Byl mezi nimi i Joel Tuck.

Rya měla náskok asi třiceti metrů, běžela uličkou mezi přívěsy směrem dozadu na louku. Jak probíhala jezírky temnoty, jež se střídala s pásy světla linoucími se z oken a dveří přívěsů, stroboskopický efekt ji proměňoval v neskutečnou přízračnou bytost ženoucí se snovou krajinou.

Nechtěl jsem běžet za ní.

Kdybych ji dostihl, musel bych ji nejspíš zabít.

Nechtěl jsem ji zabít.

Měl bych prostě jít. Pryč. Neohlížet se. Zapomenout.

Běžel jsem za ní.

Běželi jsme jako ve zlém snu a zdálo se, že mezi řadami přívěsů, jež nás svíraly, běžíme bez cíle, běželi jsme dlouho, připadalo mi to jako deset, dvacet minut, pořád vpřed, ale já věděl, že Gibtown na kolečkách není tak rozlehlý, věděl jsem, že hysterie mi nabourala vnímání času a že ve skutečnosti neuplynulo ještě ani šedesát vteřin od chvíle, kdy jsme vyběhli z tábora karavanů do otevřené přírody. Do nohou mi šlehala vysoká tráva, žáby mi uskakovaly z cesty a o obličej mi ťuklo pár světlušek. Běžel jsem, jak nejrychleji

jsem dovedl, pak ještě rychleji, natahoval jsem nohy, snažil se dělat co nejdělsí kroky, třebaže z předešlé rvačky mě všechno ukrutně bolelo.

Ji poháněla hrůza, avšak vzdálenost mezi námi se nevyhnutelně zkracovala a ve chvíli, kdy dostihla kraje lesa, dělilo nás už jen slabých patnáct metrů.

Neohlížela se.

Věděla, že běžím za ní.

Ačkoli se blížil úsvit, panovala hluboká tma a v lese byla stále hlubší. Avšak přestože pod baldachýnem jehličnanů a listnatých větví jsme téměř nic neviděli, ani jeden z nás příliš nezvolnil. Adrenalin v nás kypěl a zdálo se, že naše psychické schopnosti nám dávají víc, než nám kdy dávaly, a také jsme od nich víc požadovali, protože jen intuicí jsme

nacházeli nejsnazší cestu lesem, probíhali od jedné úzké jelení stezky ke druhé, prodírali se hradbami podrostu v místech, kde byl nejméně hustý, přeskakovali jsme z vápencové desky na padlý kmen stromu, přes úzký potok, po další jelení stezce, jako kdybychom byli noční stvoření zrozená k honbě za tmy, a i když jsem ji stále doháněl, pořád mi scházelo asi sedm metrů, když jsme vyběhli z lesa na vrcholu dlouhého povlovného kopce a začali se spouštět dolů...

... na hřbitov.

Zabrzdl jsem, zarazil se o vysoký náhrobek a s hrůzou jsem shlížel na hřbitov pod sebou. Byl ohromný, třebaže se netáhl do nekonečna jako ten ze snu, který mi předala Rya. Úbočí se ježilo stovkami obdélníků, čtverců i jehlanů z žuly a mramoru a většina z nich byla víceméně viditelná, protože dole vedla silnice osvětlovaná rtuťovými výbojkami, které důkladně ozařovaly dolní část hřbitova a vytvářely jasné pozadí, na němž se rýsovaly náhrobky položené výše. Sníh ze snu tu scházel, avšak výbojky vydávaly bělavou záři s lehkým modrým nádechem, v němž tráva hřbitova vypadala

jako pokrytá jinovatkou. Zdálo se, že náhrobní kameny pokrývá ledový obal, a když se vítr tu a tam opřel do stromů, setřásal z nich spoustu semen opatřených bílými pápěrnatými křidélky, aby doletěly co nejdále, a tato semena vířila vzduchem a dopadala na zem podobná vločkám sněhu, takže se to překvapivě podobalo zimní scenerii ze snu.

Rya se nezastavila. Zvětšovala už zase mezeru mezi námi a utíkala dolů po cestě klikatící se mezi náhrobky.

Zajímalo by mě, zda o tomto hřbitově věděla či zda jí přivodil stejné leknutí jako mně. Byla na yontsdownském výstavišti i v předešlých letech, takže se mohla někdy procházkou dostat až na konec louky a pak skrz les až na vrcholek kopce. Věděla-li ale o existenci hřbitova, proč zamířila právě sem? Proč se nedala na útěk jiným směrem a nepokusila se alespoň tím chabým způsobem odvrátit osud, který jsme oba spatřili ve snu?

Znal jsem odpověď na tu otázku: nechtěla zemřít... a přece chtěla.

Měla strach z toho, že ji chytím.

Avšak přesto chtěla, abych ji chytil.

Nevěděl jsem, co se stane, až ji polapím. Věděl jsem však, že se nedokážu prostě otočit a že ani nedokážu jen stát mezi hroby, dokud nez kamením do podoby jednoho z náhrobků.

Běžel jsem za ní.

Na louce ani v lese se po mně neohlédla, teď se však otočila, aby se podívala, zda pořád běžím za ní, hnala se dál, znovu se otočila a pak pokračovala v útěku, ale už ne tak rychle. Na posledním úseku svahu mi došlo, že při běhu pláče, zoufale nařiká úzkostí a žalem, a pak už jsem ji dohnal, zastavil ji a obrátil k sobě.

Vzlykala, a když se naše pohledy setkaly, spatřil jsem v jejích očích výraz uloveného králíka. Vteřinu dvě pátrala v mém pohledu, pak se mi svalila do náruče a já si na krátký

okamžik pomyslel, že v mých očích spatřila to, co v nich doufala zahlédnout, avšak ona v nich ve skutečnosti uviděla pravý opak, něco, co ji ještě víc vyděsilo. Opírala se o mě ne jako milovaná osoba toužící po útěše, ale jako protivník propadlý beznaději mě svírala, aby se ujistila, že smrtící bodnutí povede co možná nejpřesněji. Zprvu jsem necítil žádnou bolest, jen rozlévající se teplo, a když jsem sklonil hlavu a spatřil nůž, který do mě zabodla, propadl jsem na okamžik jistotě, že nejde o skutečnost, nýbrž o další zlý sen.

Můj vlastní nůž. Vyprostila jej z hrdla mrtvého šerifova zástupce. Chytil jsem ji za ruku, abych jí zabránil otočit čepel v ráně nebo ji z ní vytáhnout a znovu bodnout. Ostří do mě vešlo asi sedm centimetrů nalevo od pupku, což bylo lepší, než kdyby se trefila doprostřed, kde by mí probodla žaludek a střevo a přivedila jistou smrt. Pořád to ale bylo hodně špatné, pořád mě to nebolelo, avšak rozlévající se teplo se změnilo v hryzavý žár. Stále usilovala vykroutit mi nůž z ruky a já se snažil se stejným úsilím držet ji v pevném sevření a moje splašená mysl viděla jen jediné řešení. Stejně jako ve snu jsem sklonil hlavu, přiblížil ústa k jejímu krku...

... a nedokázal jsem to.

Nedokázal jsem ji kousnout jako divoké zvíře, nedokázal jsem jí roztrhnout krční tepnu, nedokázal jsem dokonce ani snést pomýšlení na její krev prýšticí mi do úst. Nebyla skřet. Byla člověk. Patřila k mému druhu. Patřila k mé ubohé, uštvané, politováníhodné a zkoušené rase. Poznala utrpení, dokázala nad ním zvítězit, a pakliže se dopouštěla omylů, dokonce obrovských omylů, měla k tomu své důvody. Nedokážu-li pro to najít ospravedlnění, musím ji přinejmenším pochopit a v pochopení se skrývá odpuštění a odpuštění s sebou nese naději.

Jedním z důkazů lidskosti je neschopnost chladnokrevně zabít druhého člověka. Bezpochyby. Protože není-li tohle

důkaz, pak opravdová lidskost neexistuje a my všichni jsme v podstatě skřeti.

Zvedl jsem hlavu.

Uvolnil jsem stisk její ruky, v níž svírala nůž.

Vytáhla jej z rány.

Stál jsem s rukama svěšenýma podél těla, bezbranný.

Zapažila.

Zavřel jsem oči.

Uplynula vteřina, pak druhá, třetí.

Otevřel jsem oči.

Upustila nůž.

Důkaz.

18

První epilog

Dostali jsme se z Yontsdowndu, ale to pouze proto, že kdekdo obrovsky riskoval, aby Ryu a mě ochránil. Mnozí ze světských netušili, proč došlo v Ryně přívěsu k vraždě dvou policajtů, ale ti to vědět nemuseli nebo ani nechtěli. Joel Tuck vymyslel nějakou pohádku, a byť jí nikdo ani na okamžik nevěřil, všichni byli spokojeni. V obdivuhodné sounáležitosti vytvořili kolem nás obranný val v blažené nevědomosti, že čelí hrozivějšímu protivníkovi než pouze okolnímu světu a yontsdownskému policejnímu oddělení.

Joel naložil Kelskovu mrtvolu i tělo jeho zástupce do jejich hlídkového vozu, odjel s nimi na odlehlé místo, kde mrtvolám uřízl hlavy a zakopal je. Pak s policejním vozem s dvěma bezhlavými těly zajel do Yontsdowndu, kde jej těsně po rozednění zaparkoval za budovou velkoskladu. Tam ho

naložil Luke Bendingo a odvezl zpátky na pouť, aniž tušil, jaké děsivé věci se předtím s oběma mrtvými děly.

Ostatní yontsdowňští skřeti si možná budou myslet, že Kelska zavraždil nějaký psychopat, dřív než stačil odjet na pouť. Ale i kdyby nás podezírali, nemohli nám nic dokázat.

Našel jsem útočiště v přívěsu Glorie Neamesové, nejtlustší dámy světa, jež byla laskavá jako málokdo, koho jsem dosud potkal. I ona měla určité psychické schopnosti. Uměla levitovat malé předměty, když se na ně soustředila, a virguli svedla najít ztracené věci. Skřety vidět nedokázala, avšak věděla, že je vidí Joel Tuck i Rya a já, a vzhledem k vlastním schopnostem – o nichž Joel věděl – a také proto, že v jistých ohledech se nám podobala, uvěřila našemu vyprávění o zlovolné rase snáz, než kdybychom to líčili jiným.

Takhle to postavila: „Bůh občas hodí kost těm z nás, které zmrzačil.

Odhaduju, že mezi námi zrůdami se najde víc jedinců nadaných zvláštními psychickými schopnostmi než ve zbytku populace, a myslím, že záměrem bylo, abychom drželi pospolu. Ale čistě mezi námi, drahoušku, vzdala bych se v tu ránu všech svých psychických schopností, kdybych je mohla vyměnit za štíhlou postavu a krásu.“

Lékař, který patřil k pouti, vyléčený alkoholik jménem Winston Pen-nington, se dvakrát třikrát denně zastavil v Gloriině přívěsu, aby se podíval na moje zranění. Nezasáhlo žádný důležitý orgán ani tepnu. Dostal jsem ale horečku, zmocnila se mě nevolnost, která mě silně dehydrovala, a k tomu se přidružilo i blouznění, takže si toho ze šesti dnů, jež následovaly po mém střetnutí s Ryou na hřbitově, moc nepamatuju.

Rya.

Musela zmizet. Mnozí skřeti věděli o tom, že s nimi spolupracuje, a nepřestali by ji vyhledávat a požadovat po

ní, aby jim nahlásila každého, kdo dokáže prohlédnout jejich přestrojení. A to už dělat nechtěla. Věděla téměř s jistotou, že o mně věděl jen Kelsko a jeho zástupce, takže nyní, když nežili, jsem byl v bezpečí. Ale ona se musela ztratit. Arturo Sombra nahlásil její zmizení policii v Yontsdownu, která pochopitelně nenašla žádnou stopu. Po několik dalších měsíců pouť bratrů Sombrových provozovala její atrakce za ni, ale nakonec uplatnila smluvní paragraf, podle kterého Ryin majetek přešel do jejich vlastnictví. Načež mi jej prodali. Celé to financoval Joel Tuck. Na konci sezóny jsem odjel s Ryiným Aistreamem do Gibsontonu na Floridě a zaparkoval vedle většího, stálého karavanu, který si tam držela. Díky mazaným úřednickým kličkám jsem se stal vlastníkem i tamního majetku a žil jsem tam sám od poloviny října až do týdne před Vánoci, kdy se ke mně připojila překrásná žena s očima tak modrýma, jako měla Rya Rainesová, se stejně dokonale tvarovaným tělem, jako bylo její, avšak s poněkud jinými rysy obličeje a s vlasy barvy havraního křídla. Tvrdila, že se jmenuje Cara MacKenzieová, že je moje dávno ztracená sestřenka z Detroitu a že si toho máme hodně co povídat.

Ve skutečnosti, třebaže jsem se rozhodl, že budu chápavý, odpouštějící a lidský, musel jsem přesto překonat určitý hněv a nesouhlas s tím, co provedla, takže až do Štědrého dne jsme toho spolu moc nenamluvili. Pak jsme už nezavřeli pusy. Nějaký čas jsme se ještě navzájem oťukávali, navazovali zpřetrhaná pouta a nevlezli jsme spolu do postele až do 15. ledna a napoprvé to nebylo tak dobré jako kdysi. Ale na počátku února jsme se rozhodli, že Cara MacKenzieová není moje sestřenka z Detroitu, nýbrž moje žena, a onu zimu zažil Gibsonton jednu z nej-větších svateb, jaké kdy viděl.

Jako brunetě jí to možná neslušelo tak hrozně moc, jako když měla blond vlasy, a pár chirurgických zásahů jí možná

něco málo ubralo z její krásy, ale pořád to byla nejnádhernější žena na světě. A co je nejdůležitější – začala se zbavovat oné citově zmrzačené Ryi, která v ní kdysi přebývala podobně jako skřeti v lidských tělech.

Svět se točil dál, jak už to tak bývá.

Toho roku zavraždili v Dallasu našeho prezidenta. Tak skončila nevinnost, tak skončil jistý způsob uvažování a existence a někdo propadl malomyslnosti natolik, že mluvil přímo o konci naděje. Avšak třebaže listí padající na podzim může obnažit kostru větví, jaro dřevo znovu oděje.

Toho roku také Beatles vydali svou první nahrávku ve Spojených státech, písnička Skeetera Davise o konci světa The End of the World se toho roku umístila na vrcholu žebříčků a Ronettes v tom roce natočily Be My Baby. A právě tu zimu jsme se s Ryou na pár březnových dnů vrátili do Yontsdownu v Pensylvánii, abychom vedli válku s nepřítelem.

Ale to je už jiný příběh.

A ten následuje.

ČÁST DRUHÁ

Temný blesk

Bezpočet noci cest od soumraku může vést.

– Kniha sebraných smutků

Čím se to vlní noc a chvěje? Něčím nedobrym, ach, zle je.

– Kniha sebraných smutků

Smráká se a v nastalém šumu slyš: To noc přichází blíž a blíž a blíž.

– Kniha sebraných smutků

První rok nové války

Mrtvého Johna Kennedyho pohřbili, ale trvalo dlouho, než odezněla ozvěna napětí, jež provázelo pohřební průvod. Po většinu oné šedé zimy se zdálo, že svět se nedokáže naladit na jinou notu než žalozpěvnou a obloha jako by visela níž než kdy dříve. Dokonce i na Floridě, jež mívá dny bez mraků, jsme pociťovali šed', kterou jsme neviděli, a dokonce ani štěstí, jež nám přinesl sňatek, nedokázalo zcela přehlušit vnímání neradostné nálady, do níž se ponořil svět, ani vzpomínky na hrůzu, kterou jsme sami prožili.

Devěťadvacátého prosince 1963 americká rádia poprvé zahrála skladbu Beatles I Want to Hold Your Hand a k prvnímu únorovému dnu se z ní stala v celonárodních hitparádách píseň č. 1. Potřebovali jsme takovou hudbu. Prostřednictvím této melodie a pak dalších, jež hojně následovaly, jsme znovu poznávali smysl radosti. Brouci z Británie se proměnili z prostých muzikantů v symboly života, naděje, změny a přežití. Toho roku přišla po I Want to Hold Your Hand písnička She Loves You a pak Can't Buy Me Love a Please Please Me a taky I Saw Her Standing There a I Feel Fine a více než dvacítkou dalších, úplná záplava dobromyslné hudby, jež neměla obdoby.

Dobrou mysl jsme potřebovali nejen k tomu, abychom zapomněli na vraždu v Dallasu loni v listopadu, ale abychom se odreagovali od náznaků a předzvěstí smrti a zkázy, jež den za dnem lavinovitě narůstaly. Toho roku přišla rezoluce o Tonkinském zálivu, jež proměnila vietnamský konflikt ve skutečnou válku, třebaže tehdy jsme si ještě neuměli představit, jak moc se rozhoří. A možná právě toho roku se možnost opravdového jaderného

konfliktu vsákla hluboko do podvědomí národa, protože ji reflektovalo jako nikdy předtím veškeré umění a zejména filmy jako Doktor Divnoláska nebo Sedm dnů v Bílém domě. Cítili jsme, že se přibližujeme k okraji děsivé propasti, a hudba Beatles přinášela útěchu podobně jako pískání na hřbitově dokáže odsunout myšlenky na tlející těla.

V pondělí 16. března odpoledne, dva týdny po naší svatbě, jsme s Ryou leželi na citronově zelených osuškách na pláži, tiše rozprávěli a poslouchali hudbu z tranzistoráku, kterou přinejmenším z jedné třetiny tvořily písně Beatles nebo jejich imitátorů. Včera v neděli bylo na pláži plno, avšak teď jsme ji měli jen pro sebe. Paprsky floridského slunce dopadaly na líně se převalující hladinu moře a kovaly z ní iluzi milionů zlatých mincí, jako kdyby se v příboji náhle převaloval ztracený poklad z potopené španělské galeony. Subtropické slunce ještě víc vybělilo už tak bílý písek a naše pokožka hnědla den za dnem, ba po hodinách. Měl jsem kakaovou barvu, jež v sobě přechovávala slunce, avšak Ryino opálení bylo hutnější, zlatavější, její kůže měla žhavě medový třpyt takové erotické intenzity, že jsem se neubráníl a tu a tam se natáhl, abych se jí dotkl. I když teď měla havraní vlasy namísto světlých, zůstávala stále zlatou dívkou, dcerou slunce, jak mi připadala, když jsem ji poprvé spatřil na poutí bratrů Sombrových.

Naše dny teď probarvoval lehký nádech melancholie, jako vzdálené tóny smutné, ale jen matně slyšitelné písně. Neznamená to, že jsme byli smutní (určitě ne) nebo snad že jsme viděli a zažili příliš skličujících věcí, abychom mohli být šťastní. Byli jsme často – dá se říct, že obvykle – šťastní. Melancholie v rozumných dávkách umí být konejšivá, sladkobolná; tím, že skýtá kontrast, dovede dokonale vybrousit štěstí, obzvlášť tělesné rozkoše. Ono tišící pondělní odpoledne nás koupalo v paprscích slunce a v

našem lehce melancholickém rozpoložení a my jsme věděli, že až se vrátíme do přívěsu, budeme se milovat a že spolu splyneme s intenzitou téměř nesnesitelnou.

Zprávy z rádia nám každou hodinu vyprávěly o Kitty Genoveseové, kterou zavraždili před dvěma dny v New Yorku. Osmatřicet jejích sousedů z Kew Gardens slyšelo její křik o pomoc a z oken přihlíželo, jak ji útočník opakovaně bodal, odplížil se, aby se znovu vrátil a dál bodal, dokud ji konečně na prahu jejího domu nezabil. Nikdo z oněch osmatřiceti sousedů jí nepřišel na pomoc. Nikdo nezavolal policii dřív než půl hodiny poté, co Kitty zemřela. I po dvou dnech se zpráva držela v hlavních titulcích a celá země se snažila pochopit, co hrůzný incident v Kew Gardens vypovídá o nelidskosti, bezcitnosti a izolaci moderního městského člověka. „Prostě jsme se do toho nechtěli plést,“ říkalo osmatřicet přihlížejících, jako kdyby příslušnost ke stejnému živočišnému druhu, ke stejné věkové i společenské skupině jako Kitty Genoveseová nestačila k probuzení soucitu a milosrdenství. Nepochybně, jak jsme s Ryou věděli, někteří z těch osmatřiceti občanů téměř jistě nebyli lidé, nýbrž skřeti, kteří se pásli na bolesti umírající ženy i na citové bouři a vině bezcharakterních diváků.

Když zprávy skončily, Rya vypnula rádio a řekla: „Všechno zlo světa nepochází od skřetů.“

„To ne.“

„Sami jsme schopni páchat taky pěkné odpornosti.“

„Víc než schopni,“ souhlasil jsem.

Na chvíli se odmlčela, naslouchala vzdálenému křiku mořských racků a tichému šumění vln, lámajících se o břeh.

Konečně zase promluvila: „Rok od roku, vinou utrpení a umírání a krutostí, které způsobují, zatlačují skřeti slušnost, čest a pravdu do čím dál užší slepé uličky. Žijeme ve světě, kteiy je stále chladnější a nepřátelštější, za což můžou hlavně – i když ne docela – oni, ve světě, který nabízí stále

horší a horší příklady chování novým generacím. Z toho plyne, že každá nová generace bude méně citlivá než předešlá. Každá nová generace si vybuduje větší toleranci ke lžím, vraždám a krutosti. Od Hitlerova masového vyvražďování nás nedělí ani dvacet let, ale připadá ti, že si lidi pamatují, co se stalo, a že je to zajímavá? Stalin vyvraždil přinejmenším třikrát tolik lidí než Hitler, ale o tom nikdo nemluví. Teď Mao Ce-tung v Číně vraždí miliony a další miliony mele na prach v táborech nucených prací, ale slyšíš nějaké hlasité projevy nevole? Tahle tendence se nezmění, dokud...“

„Dokud co?“

„Dokud něco neuděláme se skřety.“

„My?“

„Ano.“

Jako ty a já?“

„Ano, pro začátek ty a já.“

Ležel jsem nehybně na zádech, oči zavřené.

Než Rya promluvila, měl jsem pocit, jako kdyby slunce procházelo mým tělem přímo do země, jako bych byl zcela průsvitný. V představě oné průsvitnosti jsem nacházel určitou míru útěchy a úlevu, osvobození od odpovědnosti i od truchlivějších aspektů posledních rozhlasových zpráv.

Znenadání však, jak jsem začal přemýšlet o Ryných slovech, zdálo se mi, jako kdyby mě paprsky slunce připíchly na místo a já se ocitl v pasti neschopen pohybu.

„Nemůžeme nic dělat,“ řekl jsem nervózně. „Přinejmenším nic, co by stav výrazně změnilo. Můžeme se snažit izolovat a zabíjet skřety, na které narazíme, ale žijí jich tu pravděpodobně desítky milionů. Likvidace pár tuctů nebo i pár set nemá valný význam.“

„Můžeme udělat víc než jen zabíjet ty, kteří nám přijdou do cesty,“ namítla. „Můžeme udělat něco jiného.“

Neodpověděl jsem.

Dvě stě metrů na sever od nás racci vyzobávali z pláže potravu, malou leklou rybkou, kusy housky z hotdogu, které tu zůstaly po včerejších davech. Jejich vzdálený křik, který mi do té chvíle připadal pronikavý a hladový, mi teď zněl chladně, truchlivě a beznadějně.

„Můžeme se vydat za nimi „, prohlásila Rya.

Toužil jsem ji zarazit, micky jsem žadonil, aby nepokračovala, ale měla mnohem silnější vůli než já a moje nevyřčené prosby na ni nepůsobily.

„Soustředili se do Yontsdowndu,“ řekla. „Vybuodovali si tam něco jako hnízdo, odporné, páchnoucí hnízdo. A takových míst jako Yontsdownd musí být víc. Pořád s námi ještě vedou válku, ale každá její bitva se řídí čistě jejich pravidly. To můžeme změnit, Slime. Můžeme boj přenést na jejich území.“

Otevřel jsem oči.

Seděla, nakláněla se nade mnou a shlížela dolů. Byla neuvěřitelně krásná a smyslná, avšak za její zářivou ženskostí se skrývalo pevné odhodlání a železná vůle, jako kdyby se do ní vtělila pradávna bohyně války.

Mírný příboj zněl jako vzdálená dělostřelecká palba, jako ozvěna dalekých bojů a teplý větřík žalostně šustil ve vějířovitých listech palem.

„Můžeme boj přenést na jejich území,“ zopakovala.

Pomyslel jsem na svou matku a sestry, které jsem ztratil proto, že jsem nedokázal sklonit hlavu a nezaplétat se do války, že jsem boj přenesl ke strýci Dentonovi, namísto abych přijal jeho pravidla boje.

Natáhl jsem se a dotkl se Ryina hladkého čela, pohladil jsem její krásně tvarovaný spánek a líc, její rty.

Políbila mi ruku.

Její pohled se nepřestával vpíjet do mého.

Pokračovala: „Našli jsme jeden ve druhém radost a důvod k životu, víc, než jsme oba doufali, že kdy budeme

mít. Teď přichází pokušení chovat se jako želvy, vtáhnout hlavy do krunýřů, nedbat na zbytek světa. Pokušení užívat si to, čeho se nám společně dostalo, a kašlat na všechny ostatní. Možná že na nějaký čas... možná bychom byli šťastní. Ale jen chvíli. Dřív nebo později by nás zahltil stud a pocit viny za to naše zba-bělství a sobeckost. Víím, o čem mluvím, Slime. Vzpomeň si, že donedávna jsem žila právě tak: myslela jsem jen na sebe, starala jsem se jen o to, abych přežila. A jeden bezútešný den po druhém mě zažíva užíral pocit viny. Ty jsi to nikdy nezažil, nikdy ti nechyběl pocit odpovědnosti. Toho se nedokážeš zbavit, ať si myslíš pravý opak. A teď, když jsem i já nabyla smysl pro odpovědnost, ani já se ho už nebudu umět zbavit. Nejsme jako ti lidé v New Yorku, co pozorovali, jak Kitty Genoveseo-vou někdo ubodává k smrti, a nijak nezasáhli. Takoví prostě nejsme, Slime. Jestliže se pokusíme chovat jako oni, začneme si připadat odporní, začneme jeden na druhého házet vinu za naši zbabělost, zahořk-neme a nakonec se přestaneme milovat, přinejmenším tím způsobem, jakým se milujeme nyní. Všechno, čeho se nám společně dostalo –a všechno, v co do budoucna doufáme –, závisí na naší ochotě zapojit se, náležitě využít naší schopnosti vidět skřety a přijmout odpovědnost.“ Sjel jsem jí rukou ke kolenu. Bylo rozehřáté... tak moc rozehřáté. Nakonec jsem se ozval: „A co když zahyneme?“

„Pak to přinejmenším nebude zbytečná smrt.“

„A když zemře jen jeden z nás?“

„Zbude druhý, aby se pomstil.“

„Slabá útěcha,“ podotkl jsem.

„Ale my nezahyneme,“ zdůraznila.

„Říkáš to, jako by sis tím byla jista.“

„Taky že jsem. Naprosto.“

„Kéž bych tu jistotu sdílel s tebou.“

„Klidně můžeš.“

Jak, prosím tě?“ zeptal jsem se.

„Věř.“

„To je celé?“

„Ano. Prostě věř ve vítězství dobra nad zlem.“

„To je, jako kdybych měl věřit ve vílu Zvoněnku z Petra Pana.“

„Ne,“ odporovala Rya. „Zvoněnka byla výtvořem fantazie, kterou při životě držela jenom víra. Ale my tady mluvíme o dobru, milosrdenství a spravedlnosti, a to nejsou pojmy z říše fantazie. Budou existovat, ať v ně věříš, nebo ne. Ale uvěříš-li v ně, pak svou víru zmobilizuješ k činu. A takovým činem pomůžeš zajistit, aby zlo nezvítězilo. Ale toho lze docílit jen činem.“

„To byla docela agitka, cos tu předvedla.“

Dál už nic neříkala.

„Mohla bys prodávat ledničky Eskymákům.“

Jen se na mě mlčky dívala.

„Nebo kožichy Havajcům.“

Vyčkávala.

„Čtenářské lampičky slepcům.“

Nepočtila mě ani malým úsměvem.

„A snad i ojetá auta,“ dodal jsem.

Oči měla hlubší než oceán.

Později jsme se v přívěsu milovali. Ve žlutavém přísvitu lampičky na nočním stolku vypadalo její opálené tělo jako ušité ze sametu barvy medu a skořice až na dvě malá místa, kde ji její skrovné dvoudílné plavky chránily před sluncem, a tam hladké světlejší tkanivo její kůže působilo ještě jemněji. Když se hluboko v ní začalo překotnými tekutými prameny uvolňovat moje hedvábné semeno, jako by nás ta vlákna sešila, jako by přistěhovala tělo k tělu a duši k duši.

Když jsem konečně ochabl, změkl a sklouzl z ní, zeptal jsem se: „Kdy vyrazíme do Yontsdownu?“

„Zítra?“ zašeptala.

„Tak jo,“ souhlasil jsem.

Padající soumrak venku s sebou přivlekl i vítr, který přicházel přes záliv od západu, bičoval palmy, chřestil bambusy a skučel v přesličnicích. Kovové stěny a střecha přívěsu skřípěly.

Zhasla světlo a leželi jsme v přitmě, ona se zády přitisknutými k mému břichu, naslouchali větru zřejmě oba spokojeni s rozhodnutím a odvahou, jakou jsme projevíli, asi pyšní, ale zároveň v obavách, to bezpochyby.

20

Cesta na sever

Joel Tuck nesouhlasil. Nesouhlasil s naším ušlechtilým postojem. „Bezduchý idealismus,“ nazval to. Nesouhlasil s naší cestou do Yontsdownu: „Spíš ztřeštěnost než odvaha.“ Nesouhlasil s vyhrocením války, které jsme plánovali: „Odsouzeno k neúspěchu,“ říkal.

Ten den jsme večereli s Joelem a jeho ženou Laurou v jejich stálém obytném přívěsu, který pro svou dvojnásobnou šířku oproti druhým zabíral v Gibtownu jednu z největších parcel. Její bohatý pěstěný porost – banánové palmy, tučet druhů barvami hýřících balzamín, kapradiny, buganvilie, dokonce nějaké asijské jasmíny a důmyslné keřovité skalky sváděly k domněnce, že domov Tuckových bude uvnitř přeplácáný a přeplněný nábytkem, nejspíš podle nějakého těžkopádného evropského vzoru. Avšak domněnka se nenaplnila. Žili v jednoznačně moderním příbytku: novodobý jednoduchý nábytek nekomplikovaných tvarů a téměř strohý, dvě výrazné impresionistické malby na

stěnách, pár kousků uměleckého skla, ale žádné cetky, ani zbytečnosti. Barevně se interiér držel při zemi –béžový, pískově bílý a hnědý – s občasným tyrkysovým zvýrazněním.

Říkal jsem si, že Joel zvolil takové minimalistické zařízení ve vědomé snaze vyhnout se zvýraznění deformací svého obličeje. Při jeho obrovitém vzrůstu a podobě vzbuzující hrůzu by se příbytek plný naleštěného a důmyslně vyřezávaného evropského nábytku – ať už z kterékoli doby a kterékoli země, Itálie, Francie či Anglie – jeho přítomností proměnil a elegantní zařízení by více připomínalo gotické vybavení starých domů a zakletých zámků známých z bezpočtu filmů. Naopak taková moderní nevtíravost zvláštním způsobem zmírňovala jeho znetvoření, jako kdyby byl jen ultramoderní, surrealistická socha, která do tak střízlivého, nepřehlčeného prostředí přirozeně patří.

Tučkův domov však nepůsobil ani chladně, ani odtažitě. Jednu dlouhou stěnu velkého obývacího pokoje pokrývaly špinavě bílé dřevěné police plné vázaných knih, jež místu výrazně dodávaly domácí teplo, třebaže hlavním zdrojem přátelské a příjemné atmosféry, jež okamžitě pohltila návštěvníka, byli hlavně Joel s Laurou. Téměř všichni svěští, s nimiž jsem se setkal, mě vítali a přijímali bez výhrad, jako bych byl jedním z nich. Avšak Joel s Laurou měli i na poměry pouťářů obzvláštní dar pro navazování přátelství.

Loni oné srpnové noci, když jsme s Joelem na ztemnělé pouti na Yontsdovnském okresním výstavišti zabili šest skřetů, uťali jim hlavy a pohřbili je, mě překvapilo, když jsem Joela slyšel mluvit o jeho manželce, protože jsem netušil, že je ženatý. Po celý čas, než jsem se s ní setkal, jsem byl zvědavý, jaký typ ženy se může vdát za muže jako Joel. Představoval jsem si po jeho boku různé partnerky, ale žádnou takovou, jakou se ukázala být Laura.

Především byla velmi pěkná, štíhlá a zteplá. Nebyla krásná jako třeba Rya, nepatřila k ženám, na něž stačí mužům pohlédnout, aby se rozechvěli, ale rozhodně byla hezká a žádoucí. Měla kaštanové vlasy, zářivé šedé oči, širokolící obličej se souměrnými rysy a kouzelný úsměv. Zářila z ní jistota čtyřicátnice, přitom však nevypadala na víc než na třicet, a tak jsem usoudil, že věkově musí být někde mezi. Nechovala se však jako poraněné ptáče, nedávala najevo žádný ostych ani bázlivost, které by ji ztěžovaly poznávat a okouzlovat muže tělesně atraktivnější a společensky přijatelnější než Joel. Nečišel z ní ani chlad, nic, co by napovídalo, že si vzala Joela s vědomím, že za to bude vděčný a bude se dožadovat tělesného potěšení méně často než jiní muži. Naopak, byla neobyčejně laskavá a něžná, patřila k ženám, které se druhých dotýkají, objímají je a líbají na tváře, a dalo se odhadovat, že její přístup k přátelům je jen slabým odleskem hluboké vášně, kterou vnesla do manželského lože.

Jednoho večera týden před Vánoci, kdy se Rya s Laurou vydaly na nákupy, zatímco my s Joelem jsme popíjeli pivo, cpali se popcornem se sýrovou příchutí a hráli binokl pro dva, Joel vypil tolik lahvových Pabst Blue Ribbonů, že na něj padla sentimentální nálada tak hluboká a sladkobolná, že by mu hrozilo kóma, kdyby měl cukrovku. V takovém stavu nedokázal mluvit o ničem jiném než o své milované ženě. Je tak něžná (řikal Joel), tak laskavá a milující a hodná, a také je chytrá a šikovná a dokáže zapálit zhasnutou svíčku, aniž by k tomu potřebovala zápalku.

Možná není svátá (řikal Joel), ale chodí-li v našich časech po této zemi někdo, kdo má blíž ke světici než ona, sakra rád by ho poznal. Ujišťoval mě, že klíčem k poznání Laury – a také k pochopení toho, proč si vybrala jeho – je skutečnost, že patří k onomu vzácnému typu lidí, kteří se nikdy nenechají ohromit vnějškem, vzhledem či pověstí a

nedají na první dojem. Má dar vidět lidem hlouběji do nitra – nejde ale o parapsychologickou schopnost, jakou mám já nebo on, jež nám umožňuje prohlédnout přestrojení skřetů, nýbrž o prostý, starý dobrý čich. V Joelovi vycítila muže, který ji miluje a uznává prakticky nade vše a který, navzdory svému děsivému vzezření, má v sobě více něhy a nadání k oddanosti než většina mužů.

Nicméně onoho pondělního večera 16. března, kdy jsme jim s Ryou oznámili naše rozhodnutí přenést boj na území skřetů, Laura s Joelem reagovali podle našeho očekávání. Ona se zachmuřila, šedé oči jí potemněly obavou a dotýkala se nás a objímala nás víc než běžně, jako by každý tělesný kontakt představoval další vlákno v pavučině lásky, jež nás měla udržet v Gibtownu a zabránit nám vydat se na nebezpečnou výpravu. Joel nervózně přecházel pokojem, znetvořenou hlavu skloněnou, mohutná ramena svěšená; na chvíli se posadil na pohovku, ošíval se a zase vyskočil a dál přecházel sem a tam a po celou tu dobu nám argumenty vyvracel naše záměry a snažil se nás od nich odradit. Ale nás nemohla zviklat ani Lauřina láska, ani Joelova logika, protože jsme byli mladí, kurážní a plni smyslu pro spravedlnost.

Někdy v půlce večere, když se hovor konečně zhoupł i k jiným věcem a zdálo se, že se Tučkovi neochotně smířili s neodvratností naší křížové výpravy, Joel náhle odhodil vidličku a nůž, praštil s nimi o talíř, zavrtěl svou prošedivělou hlavou a znovu načal staré téma: „Sakra, to je normální sebevražda. Pokud jedete do Yontsdowndu s myšlenkou vyhladit hnízdo skřetů, pácháte společnou sebevraždu.“ Zamlel naprázdno svou bagrovitou čelistí, jako kdyby v nedokonalém soukolí kostí uvízlo pár stovek důležitých slov, a pak jen zopakoval: „Sebevraždu.“

„A právě teď, když jste našli jeden druhého,“ chopila se slova Laura, natáhla se přes stůl a zlehka se dotkla Ryiny ruky, „máte všechny důvody, abyste zůstali naživu.“

„Nehodláme vjet do města a všem to ohlásit,“ ujišťovala je Rya. „Nehodláme spustit přestřelku jako v nějakém westernu. Chceme postupovat uvážene. Nejprve se o nich musíme dozvědět maximum, hlavně proč se shromáždili v takovém množství na jednom místě.“

„A budeme velmi dobře vyzbrojení,“ dodal jsem.

„Uvědomte si, že máme jednu velikou výhodu,“ zdůraznila Rya. „Vidíme je, ale oni nevědí, že je dokážeme vidět. Budeme jako duchové, povedeme partyzánskou válku.“

„Ale oni vás znají,“ připomněl jí Joel.

„Ne,“ zavrtěla Rya hlavou. Její lesklé černé vlasy na okamžik ožily červenavě modravými odlesky. „Znají někdejší Ryu, blondýnu s poněkud jinými rysy. Domnívají se, že ta žena zemřela. A svým způsobem... mají pravdu.“

Joel se na nás bezmocně díval. Třetí oko v jeho žulové čelní římse mělo zamlženě oranžovou barvu a jako by kypělo utajenými apokalyptickými vidinami. Jeho víčko se zavřelo. Zavřel i obě zbývající oči a zhluboka si povzdechl. Zněla v tom rezignace i hluboký smutek. „Proč? Hergot, proč? Proč máte nutkání pouštět se do takové šílenosti?“

„Kvůli rokům, které jsem strávila v sirotčinci pod jejich útlakem,“ odpověděla Rya. „Chci se za ně pomstít.“

„A taky za mého bratrance Kerryho,“ dodal jsem.

„Za Jellyho Jordana,“ řekla Rya.

Joel neotevřel oči. Složil své mohutné ruce na stůl. Skoro to vypadalo, že se modlí.

„A za mého otce,“ řekl jsem. Jeden z nich mi zabil otce. A taky babičku. A tetu Paulu.“

„Za všechny děti, které uhořely při požáru školy v Yontsdownu,“ dodala tiše Rya.

„A za všechny ty, kteří by zemřeli, kdybychom proti tomu nic neudělali,“ doplnil jsem ji.

„Abych se vykoupila,“ pokračovala Rya. „Za celé ty roky, co jsem dělala pro ně.“

„Protože když to neuděláme,“ vysvětloval jsem, „nebudeme se cítit

o nic lépe než ti lidé, kteří stáli doma u oken a sledovali, jak někdo řeže Kitty Genoveseovou na kusy.“

Všichni jsme pak chvíli seděli mlčky a uvažovali o těch slovech. Okny se žaluziemi pronikal dovnitř škvírami noční vzduch s tichým syčením, jež znělo jako výdech skrz zařáté zuby.

Venku se proháněl silnější vítr, jako by šlo o obrovité stvoření, jež pronásleduje cosi v temnotách.

Ticho nakonec prolomil Joel: „Ale, pro pána boha, jenom vy dva proti takové spouště...“

„Je lepší, že jsme jen dva,“ vysvětlil jsem. „Dvou nenápadných přespolečných si nevšimnou. Umožní nám to slídit kolem, aniž bychom vzbudili pozornost, a tak snáz zjistíme, proč se jich shromáždilo tolik na jednom místě. A potom, jestliže se rozhodneme pár z nich zprovodit ze světa, dokážeme to udělat nepozorovaně.“

V hlubokých důlcích pod Joelovým mohutným znetvořeným čelem se otevřely hnědé oči. Byly velmi výrazné, naplněné pochopením, obavami, soucitem a snad i lítostí.

Laura Tucková se natáhla přes stůl, uchopila Ryinů ruku, pak se natáhla křížem, aby položila svou ruku na její, a řekla: „Jestliže tam dorazíte a zjistíte, že jste se ocitli v trablích, se kterými si nedokážete sami poradit, přijedeme za vámi.“

„Ano,“ přisvědčil Joel a tónem, který měl dávat najevo opovržení sebou samým, ale nevyšel mu úplně věrohodně,

dodal: „Obávám se, že jsme natolik pitomí a sentimentální, že přijedeme.“

„A přivezeme i další lidi z pouti,“ řekla Laura.

Joel zavrtěl hlavou: „To bych nesliboval. Lidem od kolotočů sice dělá problém existovat ve vnějším světě, ale určitě nemají v hlavách vypatláno. Nebudou to riskovat.“

„Nic se neděje,“ ubezpečila ho Rya. „My taky nehodláme riskovat.“ „Budeme opatrní jako dvě myšky v baráku se stovkou koček,“ doplnil jsem ji.

„Nic se nám nestane,“ uklidňovala ho Rya.

„Nemusíte o nás mít obavy,“ přidal jsem se i já.

Myslím, že jsem svoje slova myslel opravdu vážně. Myslím, že jsem opravdu cítil takovou sebejistotu. Mou neopodstatněnou drzost nelze vysvětlit a omluvit ani opilostí, protože jsem byl naprosto střízlivý.

* * *

V nevlídných hodinách úterního rána mě probudilo rachocení znějící zdálky přes Záliv. Chvilí jsem ještě ležel v polospánku a naslouchal Rycinu odměřenému oddychování a bouřící obloze.

Postupně, jak mlžné proudy spánku odplývaly a mysl se pročišťovala, upamatoval jsem se, že těsně před probuzením jsem měl nepěkný sen a že hromobití v něm hrálo roli. Protože moje předchozí sny měly prorocké jádro, snažil jsem se vzpomenout si, co se mi zdálo, ale nedařilo se mi to. V paměti mi jak oblaka dýmu vystávaly nejasné snové obrazy a jako skutečný dým se ode mě vyhýbavě odvracely, v proudu myšlenek se kroutily a klouzaly a rozplývaly rychlostí přímo úměrnou mému úsilí vymodelovat je do pevných a smysluplných obrazů. Třebaže jsem se dlouho soustředil, dokázal jsem si vzpomenout jen na zvláštní, stísněující místo, dlouhou a úzkou chodbu nebo možná tunel, z jehož stěn jako by prosakovala inkoustově černá tma a kde

se ojedinelá jezírka světla – nedostačující a horčicově nažloutlá – střídala s rozsáhlými úseky hrozivého přítmí. Nedokázal jsem se upamatovat, kde se ono místo nalézalo, ani jaké události mi do něj zlý sen situoval, ale i moje matná a beztvará vzpomínka mi hnala mráz po zádech a strachem mi zrychlovala tlukot srdce.

Hromobití se přes Záliv přibližovalo.

Pak spadly první těžké kapky deště.

Odplavily o něco víc z noční můry a můj strach postupně opadal.

Rytmičné bušení deště na střechu přívěsu mě brzy ukolébalo.

Rya vedle mě něco zamumlala ze spánku.

Jen dva a půl dne od Yontsdowu za floridské noci, jež mě koupala v teplé lázni, avšak s vyhlídkou mrazivého severu, který mě volal, jsem opět zatoužil po spánku a našel jej, jako kojeneček nachází matčin prs, až na to, že já jsem namísto mléka znovu upíjel temný elixír snu. A ráno, když jsem celý rozechvělý zalapal po dechu a probral se, nedokázal jsem si stejně jako předtím vybavit, co se mi to vlastně zdálo, a to mě znepokojilo, i když zatím ještě nevyděsilo.

Gibtown slouží jako zimoviště pro zaměstnance snad všech poutí, co objíždějí východní část země, nejen pro podnik bratrů Sombrových.

Světští jsou vydědění a ztracené existence, kteří se špatně integrují do běžné společnosti, proto mnohé podniky' (pout' bratrů Sombrových patřila k výjimkám) se na nic příliš neptají, když najímají nové síly nebo angažují majitele nových atrakcí, a mezi početnými ztracenými existencemi se najde pár, opravdu jen pár, beznadějných případů, zločineckých existencí. Tím pádem když člověk ví, kam se obrátit, a když má pověst důvěryhodného příslušníka zdejší pospolitosti, sežene tu téměř všechno, co potřebuje.

Já jsem potřeboval dva dobré revolvery pořádné ráže, dvě pistole s nelegálními tlumiči, brokovnici s upilovanou hlavní, plně automatickou pušku, minimálně padesát kilogramů jakékoli plastické trhaviny, rozbušky s příklopem se zabudovaným časovačem, tucet ampulí pentothalu, balíček jednorázových injekčních stříkaček a pár dalších věcí, které se nedaly prostě pořídit v nejbližším obchodě. Půlhodina diskrétního dotazování mě onoho úterního rána dovedla k Norlandovi Beckwur-tovi, zvanému Kluzký Eddy, který během sezóny jezdil s velkou poutí převážně po Středozápadu a prodával bezcenné cetky.

Kluzký Eddy nepůsobil ani trochu kluzce. Naopak vypadal spíš vysušeně. Měl lámavé vlasy pískové barvy a navzdory floridskému slunci pleť bílou jako prach ve starověké hrobce. Vysušenou kůži pokrývalo předivo vrásek a rty měl tak vyschlé, že vypadaly jako pokryté šupinami. Jeho oči měly zajímavou barvu světlého jantaru, jako papír zežloutlý sluncem. Na sobě měl šustivé khaki kalhoty a khaki tričko, které při každém pohybu zlehka popraskávalo a ševalilo. Jeho hluboký, řezavý hlas mi připomněl vítr profukující pouštními křovinami. Hodně kouřil, na dosah každé židle v dohledu měl balíček camelek, a vypadal skoro jako dobře prouzený kus vepřového.

Obývací pokoj přívěsu Kluzkého Eddyho se topil v přítmí a páchlo to tam letitým cigaretovým kouřem. Čalounění nábytku z tmavohnědé umělé tkaniny vzorem imitovalo kůži. Několika odkládacím stolkům sekundoval kávový stůl ze stejného kovu a skla, na kterém ležely výtisky National Enguireru a pár časopisů o zbraních. Svítala jen jedna ze tří lamp. Vzduch tu byl suchý a chladný. Všechna okna byla zatažena těžkými, pečlivě utěsněnými závěsy. Až na zápach cigaret si tu člověk připadal skoro jako ve skladovém trezoru, kde se přísně udržuje stálá

teplota, vlhkost i světlo pro zachování vzácných uměleckých předmětů či křehkých dokumentů.

Děšť před rozbřeskem ustal, ale když jsem došel ke Kluzkému Eddymu, znovu se rozpršelo. Zvuk lijáku tady zněl podivně zdušené, jako by celý přívěs byl zabalený do těžkých drapérií podobných těm na oknech.

Kluzký Eddy seděl zabořený v křesle a klidně a bez přerušování vyslechl dlouhý a brutální seznam požadovaných položek. Zhluboka dýmal z cigarety, kterou držel v tenkých prstech, trvale pokrytých nikotinovými skvrnami. Když jsem dokončil výčet svých požadavků, nepoložil jedinou otázku, dokonce ani v jeho pergamenově žlutých očích se žádná neobjevila. Jen mi sdělil cenu, a když jsem dal půlku té částky jako zálohu, dodal: „Přijď ve tři.“

„Dneska?“

„Ano.“

„Vy to všechno dokážete sehnat za pár hodin?“

„Ano.“

„Ale já chci kvalitní zboží.“

„Samozřejmě.“

„Plastická trhavina musí být velice stabilní, nic, s čím by bylo riskantní pracovat.“

„Neprodávám šunt.“

„A ten pentothal...“

Vyfoukl oblak dráždivého kouře a řekl: „Čím déle o tom budeme mluvit, tím těžší pro mě bude sehnat to všechno do tří hodin.“

Přikývl jsem, zvedl se a zamířil ke dveřím. Tam jsem se po něm ohlédl: „Vy nejste zvědavý?“

„Na co?“

„Co s tím zamýšlím?“

„Ne.“

„Určitě si musíte říkat...“

„Ne.“

„Být na vašem místě, zajímalo by mě, k čemu ode mě lidi chtějí takové věci. Chtěl bych vědět, do čeho bych se mohl případně namočit.“ „Proto nejsi na mém místě,“ odpověděl.

* * *

Děšť ustal, kaluže se brzy vsáklly do země, listí odkapalo a tráva se pomalu narovnávala z pokorné pozice, kterou jí vnutil liják, avšak obloha se neprojasnila a klenula se nízko nad plochým floridským pobřežím. Z masy temných mraků vlekoucích se k východu jako by sálala hrozba rozpadu. Těžký vzduch nevoněl svěžestí, jak by po silném dešti měl. Vlhkou atmosféru prostupoval zvláštní zatuchlý zápach, jako kdyby bouře přivála ze Zálivu nějaké neznámé zamoření.

S Ryou jsme sbalili tři kufry a naložili je do našeho béžového stejšnu, jehož ocelové bočnice díky nátěru vypadaly jako dřevo. V Detroitu se už ani tehdy nevyráběly opravdové dřevěňáky, což možná lze považovat za raný příznak toho, jak předešlým epochám kvality, řemeslného fortelu a opravdovosti bylo souzeno ustoupit éře lacinosti, spěchu a dovedné náhražky.

Nevesele – a někdy i se slzami – jsme se rozloučili s Joelem a Laurou Tučkovými, s Glorií Neamesovou, Rudým Mortonem, Bobem Weylandem, madame Zenou, Innou a Pauliem Lorusovými a dalšími světskými. Některým jsme oznámili, že se vydáváme na krátký výlet pro rozptýlení, jiným jsme řekli pravdu. Přáli nám hodně štěstí a snažili se nás ze všech sil povzbudit, avšak v očích těch, kteří znali pravý důvod, jsme viděli pochyby, obavy, lítost i zděšení. Nevěřili, že se vrátíme, nebo že v Yontsdownu přežijeme tak dlouho, abychom se dozvěděli něco podstatného o hnízdišti skretů nebo jim stačili způsobit škody, jež by stály za to riziko. Všichni měli v hlavě jednu jedinou myšlenku,

avšak nikdo z nich ji nahlas nevyslovil: Už vás nikdy neuvidíme.

* * *

Ve tři hodiny jsme se vydali do přívěsu Kluzkého Eddyho na vzdálený okraj zimoviště. Čekal na nás se všemi zbraněmi, výbušninami, pentothalem a dalšími věcmi, které jsem si objednal. Všechno naskládal do vybledlých plátěných pytlů se zdrhovací šňůrou nahore a my jsme je naložili do našeho kombi, jako by šlo o pytle plné špinavého prádla, které zamýšlíme zavézt do samoobslužné prádelny.

Rya souhlasila, že se na první úsek naší cesty na sever chopí volantu.

Na mně zůstal úkol za ubíhajících kilometrů ladit v rádiu dobré roken-rolové stanice.

Avšak ještě než jsme stačili vyjet z příjezdové cesty k jeho přívěsu, strčil mi Kluzký Eddy do otevřeného okénka obličej jak z pomačkaného papyru. Suchým chrapotem, který mu v hrdle zbyl poté, co na mě vydechl vzduch prosycený cigaretovým kouřem, řekl: „Pokud se tam někde dostanete do konfliktu se zákonem a někdo se vás zeptá, odkud máte všechno to, co byste mít neměli, očekávám, že se zachováte v souladu s pravidly cti světských a vynecháte mě z toho.“

„Samozřejmě,“ odsekla Rya ostře. Zjevně neměla Kluzkého Eddyho ráda. „Chcete nás urazit, že o tom vůbec mluvíte? Vypadáme snad jako zrádci, kteří potopí vlastní spojence, jen aby si zachránili vlastní kůži? Hrajeme na férovku.“

„Taky si myslím,“ odpověděl Kluzký Eddy.

„Tak o co jde?“ zeptala se Rya, kterou jeho odpověď neobměkčila. Ale ani Kluzký Eddy, který na nás pořád zíral otevřeným okénkem, nebyl ještě spokojený. Jako by cítil, že Rya kdysi opravdu zrazovala vlastní lidi. A její reakce na

jeho podezírání mohla vyplynout ani ne tak z její nechuti vůči němu, jako spíš z pocitu viny, od kterého se ještě úplně neočistila.

Eddy opět promluvil: „Pokud se vám podaří to, co zamýšlíte, kamkoli už jedete a cokoli tam hodláte provádět, a zatoužíte-li po dalším zboží, neváhejte mi zavolat. Ale pokud neuspějete, nechci vás už nikdy vidět.“ „Pokud neuspějeme,“ reagovala Rya ostře, „už nás nikdy neuvidíte. Jeho vyhaslé jantarové oči mrkly na ni, pak na mě a já bych přísahal, že jsem slyšel lehké zaskřípění, jak se jeho víčka zavřela a zase otevřela, jako kdyby se o sebe třely zrezivělé součástky jakéhosi stroje. Hvízdavě vydechl a já skoro čekal, že se zpoza šupinatých rtů vyvalí oblak prachu, avšak zaplavila mě pouze ztuhlá vlna jeho tabákového dechu. Konečně řekl: „Jo, to jo. Tak nějak předpokládám, že vás už nikdy neuvidím.“ Zatímco Rya couvala z příjezdové cesty, Kluzký Eddy Beckwurt se za námi díval.

„Připomíná ti něco?“ zeptala se mě.

„Pouštní krysu,“ odpověděl jsem.

„Ne.“

„Ne?“

„Smrt,“ odpověděla.

Utkvěl jsem pohledem na vzdalující se postavě Kluzkého Eddyho.

Jako by náhle zalitoval, že Ryu rozčílil, a chtěl se s námi rozloučit v dobrém, usmál se a zamával nám. Nemohl udělat nic horšího, protože jeho vyhublý, asketický obličej, vysušený na kost a barvou připomínající bělavé mrchožravé červy, nebyl stvořený k úsměvu. V jeho šklebu kostlivce jsem neshledal ani přátelství, ani vřelost či radost, nýbrž jen bezbožnou nenasytnost smrtáka s kosou.

S tímto ponurým obrazem, jaký nám na rozloučenou vryl do myslí Gibtown, začala naše cesta severovýchodně napříč Floridou chmurně a skoro až bezútěšně. Dokonce ani hudba

Beach Boys, Beatles, Dixie Cups či Four Seasons nám nedokázala zlepšit náladu. Skvrnitá obloha se nad námi tyčila jak břidlicová střecha a tížila svět svou váhou, jako kdyby se na nás měla každou chvíli zřítit. Stíhala nás přeháňka za přeháňkou. Stříbřitě třpytivý déšť bičoval ovzduší, avšak neprojasnil je, silnice proměňoval v zrcadla, jejichž povrch se ale ještě víc černal, vytvářel potůčky podél krajnic šterkovitých cest, anebo zpěněně bublal přes okraje drenážních žlabů a na mřížích kanálů. Když nepršelo, halily se cypřiše a sosny do popelavě bledého mlžného oparu a propůjčovaly bažinaté Floridě s nízkým porostem keřů něco z britských blat. Po setmění jsme vjeli do mlhy místy hodně husté. V první fázi cesty jsme toho moc nenamluvili jakoby v obavě, že cokoli bychom řekli, by jen prohloubilo naši sklíčenost. V jakémsi souladu s naším chmurným rozpoložením první hitová nahrávka skupiny Supremes When the Love Light Starts Shining Through His Eyes, která před šesti týdny pronikla do žebříčků a z níž tryskala energie života, nám nezněla jako hymnus radosti, nýbrž jako žalozpěv, a i další písničky z rádia na nás měly stejně nepříznivý dopad.

Navečeřeli jsme se v ošuntělém bistru u silnice, v boxu u okna skvrnitého deštěm a rozpláclym hmyzem. Na jídelníčku tam měli jen jídla smažená na pánvi nebo ve fritáku anebo obalená ve strouhance a teprve pak smažená.

Jeden z řidičů kamionů, kteří seděli na stoličkách u baru, byl skřet. Vyvěraly z něho psychické obrazy a já jsem prostřednictvím svých Očí soumraku viděl, že svým Mackem, který připomínal tank, na opuštěných úsecích floridské státní silnice často pořádal hony na nic netušící motoristy, narážel do nich nebo je dotlačil přes krajnici do kanálů, kde tonuli, protože se nedokázali vyprostit ze svých aut, nebo je zahnal do bažin, kde je do sebe vtáhlo lepkavé bahno. Vycítil jsem, že v nadcházejících dnech zavraždí

další nevinné lidi, avšak nerozpoznal jsem v něm žádné nebezpečí pro sebe a Ryu. Měl jsem pokušení vytáhnout nůž, přikrást se k němu zezadu a proříznout mu hrdlo. Avšak s vědomím, jak důležité poslání máme před sebou, jsem odolal.

Někde v Georgii jsme strávili noc v motelu pobitém překládanými prkny vedle mezistátní dálnice ani ne tak proto, že by nás to místo přitahovalo, jako proto, že nás v této opuštěné a vyliďněné končině, kde se nedal sehnat jiný nocleh, přepadla náhlá únava. Na povolených pérech postele se hrbolatá matrace propadala. Pár vteřin poté, co jsme zhasli, jsme na linoleu zaslechli šramot nepředstavitelně velikých rusů. Byli jsme příliš unaveni – a snad i vyděšení tím, co nás čeká v budoucnu – na to, abychom tomu věnovali pozornost. Pár minut poté, co jsme se sladce políbili, jsme už spali.

Opět se mi zdálo o dlouhém zešeřelém tunelu nedostatečně osvětleném matným žlutavým světlem lamp rozmístěných daleko od sebe. Tunel měl nízký strop. Stěny byly podivně zdrsňelé, třebaže jsem nedokázal určit materiál. Opět jsem se vzbudil záchvěvem hrůzy a s výkřikem potlačeným v hrdle. Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem si vybavit nic z toho, co se ve snu přihodilo, nic, co by vysvětlilo zběsilý tlukot mého srdce.

Zářící ciferník mých náramkových hodinek mi sdělil, že jsou tři hodiny deset minut ráno. Spal jsem jen dvě a půl hodiny, ale věděl jsem, že této noci už neusnu.

Ve ztemnělém pokoji Rya vedle mě v hlubokém spánku sténala, zalykala se přerušovaným dechem a chvěla se.

Zajímalo by mě, zda běží týmž potmělým tunelem, který jsem viděl v té noční můře.

Vzpomněl jsem si na jiný zlověstný sen, který jsme sdíleli loni v létě: svažující se hřbitov posetý náhrobky.

Tehdy představoval znamení. Pakliže bychom sdíleli další sen, i on by naprosto jistě znamenal předzvěst nebezpečí.

Ráno se jí zeptám, co způsobilo její noční vzdychání a rozechvění. Budeme-li mít štěstí, zjistíme, že její zlé sny měly prozaičtější příčinu než mé: jen mastné jídlo v dálničním bistru.

Zatím jsem ležel ve tmě na zádech, naslouchal svému vlastnímu tichému oddechování, Ryinu mumlání ze spánku a občasnému zachvění a neustálému čilému hemžení bezpočtu nožek švábů.

* * *

Ve středu 18. března ráno jsme jeli, dokud jsme u mimoúrovňové křižovatky nenašli restauraci Stuckeys. Nad poměrně slušnou snídání, sestávající z vajíček, slaniny, kukuřičné kaše, vaflí a kávy, jsem ze zeptal Ryi na její sen.

„Dnes v noci?“ ověřila si a čelo se jí zachmuřilo, jak přemýšlela, zatímco kouskem toastu vytírala žloutek. „Spala jsem jako zabitá. Nic se mi nezdálo.“

„Zdálo,“ ubezpečil jsem ji.

„Opravdu?“

„Neustále.“

„Nevzpomínám si.“

„Hodně jsi sténala. Kopala jsi do povlečení. A nejen dnes v noci, ale i včera.“

Zamrkala a kousek toastu se zastavil v půli cesty k ústům. „Ach, už chápu. Myslíš... probudil jsi se z vlastního zlého snu a zjistil jsi, že i já mám noční můry?“

„Přesně tak.“

„A zajímalo by tě...“

Jestli se nám opět nezdá totéž, ano.“ Pověděl jsem jí o podivném tunelu a slabých, pomrkávajících lampách. „Probudil jsem se s pocitem, že mě něco pronásleduje.“

„Co?“

„Něco... prostě něco... nevím.“

„No,“ odověděla, „pokud se mi zdálo něco takového, nevzpomínám si na to.“ Vložila si toast nasáklý žloutkem do úst, žvýkala a polkla. „Takže máme oba zlé sny. V tom ještě nemusí být nic... nic prorockého. Oba dobře víme, že máme důvod k neklidnému spánku. Napětí.“

Úzkost. S ohledem na to, kam míříme, není divu, že se nám zdají nehezké sny. To nic neznamená.“

Po snídani nám začal dlouhý den na cestě. Nezastavili jsme se ani na oběd a koupili si jen nějaké kreky a cukrovinky u benzinové stanice Mobile, kde jsme zastavili, abychom natankovali.

Subtropické vedro jsme pomalu nechávali za zády, ale počasí se vylepšilo. Než jsme dorazili do poloviny Jižní Karolíny, obloha byla bez mraku.

Zvláštní však na tom bylo, že mi rozjasněný den nepřipadal o nic jasnější než bouřkou zatažené odpoledne, kdy jsme vyjížděli od Zálivu.

V borových lesích číhala temnota, která do jisté vzdálenosti roubila obě strany silnice, a ta tma jako by ožívala a sledovala nás, jako kdyby trpělivě čekala na chvíli, kdy vyrazí vpřed, obalí nás a pozře i s kostmi. I na místech, kam s plnou silou dopadaly měděné paprsky prudkého slunce, jsem si uvědomoval nadcházející šero, nevyhnutelnost večerního soumraku. Neměl jsem nejlepší náladu.

Ve středu pozdě večer jsme zastavili v Marylandu v lepším motelu, než v jakém jsme nocovali v Georgii. Měl dobrou postel, na podlaze koberec a žádný šelestivý hmyz.

Cítili jsme větší únavu než předešlou noc, ale nepohroužili jsme se okamžitě do spánku. Místo toho jsme se k určitému oboustrannému překvapení milovali. Ještě víc nás zarazilo, jak nenasytně. Začali jsme něžnými, malátnými

pohyby s prodlužovaným a lehkým přirážením, umírněnými stahy a lenivou prací svalů, bezmála zpomalená sekvence pohybů nahoru a dolů a hlazení, skoro jako milenci v umělecky ambiciózním filmu, což v sobě mělo sladkost i určitý stud, jako kdybychom se spojili poprvé. Avšak po chvíli jsme do našeho aktu vložili vášeň a energii, kterou jsme nečekali a zprvu si ani nedovedli vysvětlit s ohledem na dlouhé hodiny jízdy, které jsme měli za sebou. Ryino nádherné tělo mi ještě nikdy nepřipadalo tak krásně a smyslně tvarované, tak zralé a plné, teplé a vláčné, tak hebké, tak skvostné. Rytmus jejího zrychlujícího se dechu, její krátké výkřiky slasti, náhlé zalapání po dechu a tiché sténání a naléhavost, s níž její ruce zkoumaly moje tělo a pak si mě přitahovaly k jejímu, tyhle všechny projevy jejího vzrušení dráždily moje vlastní smysly. Doslova jsem se roztrásl slastí a každý nádherný záchvěv proudil jak o elektrický výboj ze mě do ní. Šplhala po schodišti vyvrcholení až do výšin, kde už se nedostávalo dechu, a nehledě na mocný výbuch, kterým jako bych se zbavil nejen semene, ale i krve a kostní dřeně, nepocítil jsem ani sebemenší ochabnutí a zůstal jsem v ní, stoupaje k vrcholu erotických i citových prožitků, jaké jsem ještě nikdy nepoznal.

Stejně jako dříve, i když nikdy s takovou intenzitou a silou jako teď, milovali jsme se tak zaníceně proto, abychom zapomněli, abychom popřeli, abychom unikli jen pouhému pomýšlení na existenci Smrti s kosou ukrývající se pod kápí. Pokoušeli jsme se pohrdavě vysmát reálným nástrahám, jež na nás čekaly, reálným obavám, které nás už dostihly. Hledali jsme útěchu a dočasný klid v tělesnosti a sílu v tom, co jsme společně sdíleli. Možná jsme také doufali, že nás to vyčerpá natolik, že se nám nebude nic zdát.

Ale zdálo.

Opět jsem se ocitl v matně osvětleném tunelu a utíkal v hrůze před něčím, co jsem nedokázal spatřit. Tvrdou, dutou ozvěnu mých běžících kroků na kamenné podlaze přehlušila panika.

Rye se také něco zdálo a procitla s výkřikem nedlouho před rozedněním, kdy já už jsem dlouhé hodiny bděl. Objal jsem ji. Zase se chvěla, tentokrát však nikoli slastí. Vybavovala si útržky snu: mdlé, mihotavé nažloutlé světlo lamp, jezera černočerné tmy, tunel...

V tunelu nás postihne něco velice zlého. Kdy, kde a co to bude, to jsme zatím nedokázali předvídat.

Ve čtvrtek jsem usedl za volant a zamířil na sever do Pensylvánie, zatímco Rya měla na starost rádio. Obloha se opět uzavřela za ocelově šedá mračna zbarvená na okrajích dočerna, jako by to byla pancířem pobitá vrata nebeské zbrojnice.

Sjeli jsme z mezistátní dálnice na užší státní silnici.

Oficiálně nás od jara dělilo jen pár dnů, ale v těchto severovýchodních horách příroda příliš nedbala na kalendář. Panovala tu stále ničím nezpochybňovaná zima a měla si udržet vládu přinejmenším do konce měsíce, ne-li déle.

Krajina pokrytá sněhem se zvedala, zprvu mírně, pak s větší rozhodností a návěje sněhu po stranách silnice se zvyšovaly. S každým kilometrem se cesta víc klikatila, a jak jsem sledoval její zákruty, myšlenky se mi vrátily ke dni, kdy jsme s Jellym Jordánem a Lukem Bendingem jeli do Yontsdownu, abychom předali volné vstupenky a hotovost okresním úředníkům v naději, že tím namažeme koleje, po kterých přijede pouť bratrů Sombrových.

Zdejší okolí nebylo o nic méně zlověstné než krajina, kterou jsme projížděli loni v létě. Ač to působilo stejně nepochopitelně jako skutečně, už hory samy o sobě jako by skrývaly nějaké zlo, jako kdyby půda, skály i lesy dokázaly nějakým způsobem vyvinout, vypěstovat a vstřebat zlé

úmysly a záměry. Zvětralé kamenné útvary vykukující tu a tam z příkrovů sněhu připomínaly zpola vyhnilé zuby jakési vynořující se mořské obludy, která plavala v zemi místo v oceánu. Protáhlejší útvary na jiných místech mi zase připomněly zubatou páteř obrovského plaza. Mdlé šedé denní světlo nevytvářelo zřetelné stíny, ale každému předmětu dávalo popelavý nádech, až se zdálo, že jsme vjeli do alternativního světa, kde kromě šedé, černé a bílé neexistují žádné barvy. Vysoké jehličnany se ježily jako ostny na opancéřované pěsti ničemného rytíře. Bezlisté javory a břízy nepřipomínaly příliš stromy a mohly to být zkamenělé kostry rasy vyhynulé dávno před příchodem člověka. Zlověstné množství dubů oholených zimou bylo pokroucené a sužované houbou.

„Ještě se pořád můžeme vrátit,“ promluvila Rya tichým hlasem.

„Chceš?“

Jen vydechla: „Ne.“

„A... opravdu můžeme?“

„Ne.“

Ani sníh nedodal těmto pochmurným horám jiskru. Vypadal jinak než sníh ve zdravějších končinách. Nebyl to sníh Vánoc, sníh lyžovaček, sáňkování, sněhuláků a koulovaček. Tvrdl na kmenech a větvích holých stromů, ale to ještě víc zvýrazňovalo jejich černé vzezření podobné kostrám. Při pohledu na něj se mi nejčastěji vybavovala bílá vykachlíkovaná márnice, kde se pitvala vychladlá mrtvá těla ve snaze přijít na příčinu a smysl smrti.

Minuli jsme orientační body, které jsem znal z loňského léta: opuštěnou těžní věž, zpola zničený výklopný vozík, rezivějící karoserie automobilů na betonových podstavcích. Sníh částečně přikryl tyto objekty, ale rozhodně se mu nepodařilo zmenšit jejich podíl na převažující atmosféře beznaděje, pochmurnosti a úpadku.

Makadamovou státní tříproudovku pokrýval písek, škvára a velké bílé skvrny soli, které tu rozsypali silničáři po poslední velké sněhové bouři. Povrch vozovky tak byl zcela zbavený ledu i sněhu a silnice byla dobře sjízdná.

Míjeli jsme právě ceduli označující hranice města Yontsdwn, když mě Rya vyzvala: „Radši zpomal, Slime.“

Pohlédl jsem na tachometr a zjistil, že se řítím rychlostí překračující téměř o pětadvacet kilometrů v hodině povolenou hranici, jako kdybych podvědomě zamýšlel proletět jako raketa městem a vystřelit na druhém konci ven.

Uvolnil jsem nohu z plynu, vjel do zatáčky a tam jsem spatřil u kraje silnice stát policejní vůz. Okénko u řidiče bylo pootevřené na škvíru tak, aby se tam dal instalovat radar.

Projížděli jsme kolem rychlostí ještě o něco málo přesahující povolenou a já si povšiml, že policajt za volantem je skřet.

21

Zima v pekle

Hlasitě jsem zaklel, protože jsem povolenou rychlost přesáhl už jen o tři nebo čtyři kilometry za hodinu, ale tušil jsem, že i tak malý prohřešek zavdá dostatečnou příčinu k rozpoutání policejní zloby v tomto městě ovládaném démony. Znepokojeně jsem pohlédl do zpětného zrcátka. Na střeše černobílého vozu se rozblíkal červený maják, vrhající pulzující odlesky rudého světla na márníčně bílý sníh kolem. Chystal se za námi vyrazit, což nebyl zrovna slibný začátek našeho tajného poslání.

„Ksaku,“ zahromovala Rya a otočila se na sedadle, aby se podívala zadním oknem.

Avšak než mohl hlídkový vůz vyrazit na silnici, ze zatáčky vyjelo jiné auto, buick, rozstříkující bláto a ženoucí se větší rychlostí než já, a pozornost skřetího policisty se obrátila k tomuto evidentnějším narušiteli předpisů. Pokračovali jsme dál bez problémů, protože policista dostihl buick, ještě než nás dojel.

Náhlý závan větru zvedl ze země miliardy sněhových vláken, z nichž bleskurychle spletl stříbřitě šedou oponu, kterou vrhl na silnici za námi, a tak skryl buick, nešťastného řidiče i skřetího policistu mému zraku.

„To bylo o fous,“ řekl jsem.

Rya neodpověděla. Před námi trochu níž ležel Yontsdwn. Hleděla už zase přímo před sebe a kousala si spodní ret, zatímco zkoumala město, do něhož jsme sjížděli.

Minulé léto působil Yontsdwn ponurým, středověkým dojmem. Nyní, v ledových spárech zimy, mi připadal ještě odpudivější než onoho srpnového dne, kdy jsem jej spatřil poprvé. Hnusný kouř a pára stoupající z vysokých pecí špinavých oceláren v kalné dálce byly temnější a mnohem víc plné nečistot než tehdy a připomínaly výron lávy doutnající sopky. O pár set metrů výš šedá pára řídla a na kusy ji trhal zimní vítr, avšak sirný kouř se šířil od jednoho horského hřebene k druhému.

Kombinace načernalých mraků a sirných žlutých výparů jako by pokrývala oblohu modřinami. A jestliže nebe mělo modřiny, pak město pod ním bylo potlučené, potrhané, smrtelně zraněné. Působilo nejen jako umírající společenství, ale jako společenství umírajících, hřbitov o rozměrech města. Radové domy, mnohé z nich ošumělé a všechny pokryté vrstvou šedého prachu, i větší cihlové a žulové budovy ve mně předtím vyvolaly představu středověkých staveb. Pořád ještě budily ten anachronický

dojem, ale tentokrát, jak střechy některých z nich pokrýval sněh, odbarvený sazemi, jak z okapů visely špinavé rampouchy a jak žloutenková námraza protkala nejedno okno žilkami mramoru, působilo i jako semknuté řady náhrobků na hřbitově obrů. Železniční vagony v depu pak z téhle dálky mohly připomínat nadměrné rakve.

Cítil jsem, jako by mě zaplavovaly psychické emanace a téměř každý proud v tomto chmurném moři byl temný a naháněl mráz a hrůzu.

Přejeli jsme most přes nyní zamrzlou řeku a mezerami v kovové mřížované vozovce a za jeho masivním ocelovým zábradlím jsme viděli bez ladu a skladu nakupené ledové kry. Pneumatiky při jízdě tentokrát nezpívaly, nýbrž vyluzovaly pronikavý vřískot jednoho tónu.

Na druhém konci mostu jsem náhle zajel se stejšnem k obrubníku a zabrzdil.

„Co to děláš?“ zeptala se Rya a hleděla na nevábny bar a gril, před kterým jsem zastavil.

Byla to budova z betonových panelů natřených žlutozeleně. Z předních dveří oprýskával vybledlý červený lak, a třebaže okna nepokrývala námraza, měly na sobě těžký nános mastnoty a mouru.

„Chceš tady něco?“ ptala se Rya.

„Ne, nic,“ odpověděl jsem. „Já jen... jen si s tebou chci vyměnit místo. To vyzařování... všude tady kolem... řine se odevšad. Ať se podívám kamkoli, vidím... divné a strašlivé stíny... nejsou skutečné, jsou to přízraky nadcházející smrti a zkázy... myslím, že teď bych nemohl řídit.“

„Takhle na tebe předtím tohle město nepůsobilo.“

„Ale ano, působilo. Už když jsem sem přijel poprvé s Jelým a Lukem.“

Ne tak hrozně. A brzy jsem se dokázal ovládnout. Já si zvyknu i na tohle, za nějakou chvíli. Ale teď se cítím... vyřízený.“

Rya si přesedla za volant, zatímco já vystoupil z auta a nejistou chůzí jsem je obešel. Vzduch štípal mrazem a páchl naftou, uhelným prachem, spalinami z motorů, smaženinami z grilu nedalekého baru a – přísahal bych – že i sírou. Posadil jsem se na místo spolujezdce, zabouchl dveře a Rya odrazila od obrubníku a plynule se vřadila do provozu na vozovce.

„Kam to bude?“ zeptala se.

Jen projed městem až na předměstí.“

„A tam?“

„Najdeme si klidný motel.“

Nedokázal jsem si vysvětlit, proč na mě město působí hůř než předtím, i když pár domněnek jsem měl. Možná z nějaké neznámé příčiny zesílily moje psychické schopnosti, moje mimosmyslové vnímání se vybudilo. Nebo nálož hoře a hrůzy tížící město od mé poslední návštěvy nezměrně narostla. Nebo jsem se možná obával návratu do tohoto prokletého místa, víc než jsem si připouštěl, a moje nervy byly zjitřené a tudíž výjimečně citlivé na temnou energii a nejasné, avšak hrůzné obrazy, jež vyzařovaly z budov, aut, lidí a všech možných předmětů. Anebo jsem díky zvláštním vlastnostem svých Očí soumraku vycítil, že buď mě, nebo Ryu – nebo oba dva – skřeti zabijí, avšak pokud se mi vnucovalo právě toto poselství, zjevně jsem je emocionálně nedokázal rozšifrovat a přijmout. Uměl jsem si to představit, avšak nedokázal jsem se přimět, abych „zahlédl“ podrobnosti takového zbytečného a děsivého osudu.

Jak jsme se blížili k tříposchodové cihlové budově školy, kde uhořelo sedm dětí v důsledku výbuchu topné nafty a následného požáru, všiml jsem si, že od minulého léta obnovili začouzené křídlo a opravili břidlicovou střechu. I teď probíhalo vyučování: několika okny jsem zahlédl děti.

Stejně jako předtím i nyní se na mě ze stěn stavby vrhla mohutná vlna jasnozřivých představ, děsivě silných a zcela

hmatatelných – okultní, avšak smrtící, pro mě stejně skutečná jako vražedná tsunami. Právě tady jako zatím nikde jinde se lidské utrpení, bolest a hrůza daly měřit téměř stejně, jako lze změřit hloubku oceánu: v desítkách, stovkách ba přímo tisících metrů. Drtivou vlnu předcházela lehká, ledová sprška: povrch mysli mi z kropily nespojité zlověstné obrazy. Viděl jsem stěny a stropy zachvacované plameny... okna explodující v desítkách tisíc smrtících střepů... jazyky ohně Šlehající učebnami, kam je hnalo proudění vzduchu... vyděšené děti s šaty v plamenech... křičící učitelku s hořícími vlasy... zčernalé a loupající se tělo jiného učitele ležícího v koutě, jehož tělesný tuk syčel a škvířil se jako slanina na pánvi...

Když jsem viděl školu naposledy, už tehdy jsem měl vidění jak ohně, který už pomínil, tak horšího požáru, jenž měl přijít. Nyní jsem však viděl pouze nadcházející inferno, a to možná proto, že chystaná katastrofa byla blíž než požár, který už svou pustošivé dílo dokonal. Mimosmyslové obrazy, které mě bombardovaly, byly mnohem živější a hroznější, než jaké jsem kdy vnímal, každý z nich se mi bolestně zažíral do paměti a do duše spíše jako kapky kyseliny sírové než jako voda: děti ve smrtící agónii; těla, na nichž naskočily puchýře, hořící a škvířící se jako lůj; šklebící se lebky vyvstávající z kouřící a rozpadající se tkáně, jež je dřív pokrývala; zčernalé oční důlky vyprázdněné hladovými plameny.

„Co se děje?“ zeptala se Rya úzkostně.

Uvědomil jsem si, že trhaně dýchám a chvěiu se.

„Slime?“

Sundala nohu z plynu a stejšn začal zpomalovat.

Jeď dál,“ vyzval jsem ji a pak jsem vykřikl, protože bolest umírajících dětí se v určité malé míře stala i mou bolestí.

„Tebe něco bolí,“ řekla.

„Mám vidění.“

„Čeho?“

„Pro boha živého... jed' dál.“

„Ale...“

„Projed'... kolem školy.“

Abych ze sebe dostal tahle slova, musel jsem se vynořit z kyselé mlhy psychického vyzařování, což bylo téměř stejně obtížné jako prodrat se skutečným oblakem hustého a dusivého kouře.

Teď jsem se pozpátku vpotácel znovu do stínové vnitřní říše nechtěných nekromantických vizí, kde na mě tvrdě, v hrůzných a krví obtékajících podrobnostech doléhala nevýslovně děsivá a tragická budoucnost yontsdovské základní školy.

Zavřel jsem oči, protože když jsem pohlédl na školu, jako bych si objednával obrazy nadcházející zkázy z nekonečné zásoby okultních výjevů s tak silným energetickým nábojem, že se blížily kritickému bodu kinetické transformace. Avšak se zavřenýma očima jsem omezil množství obrazů jen trochu a jejich sílu jsem neoslabil vůbec. Hlavní vlna psychického záření se teď týčila nade mnou a měla se každou chvíli na mě zřítit. Stal jsem se pobřežím, o něž se zlomí tsunami, a až se zlomí a až vína ustoupí, může zanechat břeh trvale k nepoznání změněný. Hrozně jsem se bál, že ponor do těchto děsivých vizí mě emocionálně a duševně zlomí, zničí, a rozhodl jsem se tedy bránit se stejným způsobem jako loni v létě. Začal jsem ruce v pěsti, začal jsem i zuby, sklonil hlavu a nadlidskou silou vůle jsem odvrátil mysl od této žhnoucí smrti a soustředil se na hezké vzpomínky sdílené s Ryou: na lásku, kterou ke mně cítila, jak jsem mohl vyčíst z jejích čistých, jasných očí, na společné milování, na nádherný pocit jen tak ji držet za ruku nebo sedět vedle ní a dívat se s ní za dlouhého večera na televizi...

Vlna se lomila ke mně, stále níž a níž...

Prisál jsem se myšlenkami k Rye.

Vlna udeřila...

Kristepane!

... drtivou silou.

Vykřikl jsem.

„Slime!“ zazněl naléhavě vzdálený hlas.

Seděl jsem jako přibitý na sedadle. Prožíval jsem útok, bití, rány, zatloukaly mě stále hlouběji.

„Slime!“

Rya... Rya... má jediná spása.

Ocitl jsem se v ohni spolu s umírajícími dětmi, drtily mě vize spálených, plameny požíraných tváří, scvrkávajících se, zčernalých končetin, tisíce vyděšených očí, ve kterých se svíjely a mihotaly odražené plameny... kouř, oslepující dým linoucí se horkou a praskající podlahou... a ucítil jsem jejich hořící vlasy a jejich škvařící se maso, uskakoval jsem před řítícím se stropem a jinými troskami... slyšel jsem žalostné úpění a náрек, kterého bylo tolik a zněl tak hlasitě, že se sléval ve strašlivou hudbu, která mě mrazila až do morku kostí bez ohledu na výheň, v níž jsem se nacházel... a tyhle nebohé duše klopytaly kolem mě, šílící učitelé a děti, ve snaze najít únikovou cestu, ale nacházely dveře nepochopitelně zamčené a zablokované, a nyní, ach můj bože, každé dítě na dohled, spousta dětí, všichni vzplanuli a já se rozběhl k nejbližšímu z nich, snažil jsem seje zalehnout a odstrčit z dosahu ohně, ale byl jsem tu jen přízračné, oheň se mě nedotkl a já nemohl ovlivnit chod událostí, takže mé nehmotné ruce pronikly skrz hořícího chlapce, pronikly i holčičkou, k níž jsem se obrátil vzápětí, a jak jejich křik bolesti a hrůzy narůstal, začal jsem rovněž křičet, naříkal jsem a řval vzteky a bezmocí, lkal jsem a proklínal, až jsem nakonec odpadl, ven z toho pekla, dolů do temnot, do ticha, do hloubi, do nehybnosti jako pod mramorovou deskou.

Nahoru.

Pomalu nahoru.

Ke světlu.

Šedému, rozmazanému.

Tajemné útvary.

Pak se vše projasnilo.

Seděl jsem zabořený v sedadle, mokrý a chvějící se ledovým potem.

Stejná stál.

Rya se nade mnou skláněla, chladivou ruku mi položila na čelo.

Z jejich jasných očí jako vyplašené rybky vystřelovaly emoce: strach, zvědavost, účast, soucit, láska.

Trochu jsem se narovnal a ona se stáhla. Cítil jsem se slabý a poněkud dezorientovaný.

Stáli jsme na parkovišti supermarketu Acme. Řady aut pokrytých šedavou zimní špínou dělily nízké židly sněhu poznamenaného sazemi a shrabaného na hromady za poslední bouře. Otevřeným prostranstvím se šouralo nebo pospíchalo pár zákazníků. Vlasy, šátky a šosy jim vlály ve větru, který od chvíle, co jsem ztratil vědomí, zesílil. Někteří tlačili nákupní vozíky s vyviklanými kolečky, které jim sloužily nejen k přepravě zboží, ale i jako opora, když klouzali po zrádném betonu s ostrůvky ledu.

„Povídej,“ vyzvala mě Rya.

Měl jsem vyschlo v ústech. Cítil jsem v nich hořkost popela z chystaného, zatím však neuskutečněného neštěstí. Jazyk se mi lepil na horní patro a zdálo se mi, že zbytněl. Přesto ale jsem jí mumlavými slovy a hlasem zdušeným obrovskou únavou pověděl o masakru, který jednoho dne sprovedí ze světa nekřesťanský počet dětí z yontsdovské základní školy.

Rya pobledla už starostí o mě, ale v průběhu mého vyprávění zbledla ještě víc. Když jsem skončil, měla popelavější barvu než yontsdowský znečištěný sníh a kolem očí jí vyvstaly šedavé stíny. Síla jejího zděšení mi připomněla, že s tím, jak skřeti trápili děti, měla osobní zkušenost z dob, kdy zoufale přežívala v sirotčinci, v němž vládli.

Nakonec se zeptala: „Co s tím uděláme?“

„Nevím.“

„Můžeme tomu zabránit?“

„Myslím, že ne. Smrtící energie, která z té budovy sálá, je tak silná... drtivá. Zdá se, že požár je nevyhnutelný. Myslím, že mu nemůžeme zabránit.“

„Ale můžeme to zkusit,“ namítla prudce.

Bez nadšení jsem přikývl.

„J\A\usíme to zkusit,“ dodala.

„Ano, dobrá. Ale nejdříve... motel, nějaké místo, kam můžeme zalézt, zavřít za sebou dveře a odklidit se tak na chvíli z dohledu tohoto nenávidného města.“

Našla příhodné místo hned tři kilometry za supermarketem, vedle nepříliš frekventované mimoúrovňové křižovatky. Motel Poutníkův odpočinek. Zaparkovala před recepcí.

Jedno podlaží, asi dvacet pokojů. Budova ve tvaru písmene U s parkovištěm uprostřed. Šero pozdního odpoledne se tak prohloubilo, že velký oranžovo-zelený neonový znak už svítil. Tři poslední písmena ve slově MOTEL měla vypálené trubice a scházela a neonovému obrysu karikatury zívající tváře scházel nos.

Poutníkův odpočinek byl ještě o něco ošumělejší než sám celý Yontsdow, ale my nehledali nóbl ubytování a přepych. Ze všeho nejvíc jsme potřebovali anonymitu, víc než bezporuchové topení a čistotu, a Poutníkův odpočinek

působil, že nám může poskytnout přesně to, po čem toužíme.

Cítil jsem se vyčerpaný utrpením, jaké jsem zakusil jen tím, že jsme projeli kolem základní školy, vyprahlý a slabý – hrozně zesláblý – vysilujícím žářem plamenů, které jsem předpověděl, že mi dělalo jisté problémy i jen vystoupit z auta.

Ledový vítr se zdál ještě mrazivější, než ve skutečnosti byl, protože ostře kontrastoval se vzpomínkou na oheň, který se ve mně pořád ještě třepotal a hučel, až mi na duši i v srdci naskakovaly puchýře. Opřel jsem se o otevřené dveře a několikrát se nadechl dusivé vlhkého březnového vzduchu, což mi mělo pomoci, ale nepomohlo. Když jsem zabouchl dveře, téměř jsem upadl naznak. Zajíkl jsem se, nejistě se zakymácel, pak jsem získal rovnováhu a opřel se o stejn. Hlava se mi točila a můj zrak zakalovala na okrajích podivná šed'.

Rya obešla auto, aby mi pomohla. „Další psychické obrazy?“

„Ne. Jenom... Dodatečné důsledky těch, o kterých jsem ti už vyprávěl.“ „Dodatečné důsledky? Nikdy jsem tě neviděla v takovém stavu.“

„Ani já jsem se takhle ještě nikdy necítil,“ přisvědčil jsem.

„Tak hrozné to bylo?“

„Tak hrozné. Cítím se... jako po výbuchu, rozmetaný... jako kdyby mě kus zůstal tam v té hořící školní budově.“

Jako oporu kolem mě ovinula paži, druhou ruku mi vsunula do podpaží. Jako obvykle v sobě měla obrovskou sílu.

Cítil jsem se hloupě, melodramaticky, ale moje naprosté vyčerpání a nohy jako z hadrů byly skutečné.

Abych zabránil vlastní postupné emocionální a psychické zkáze, budu se muset držet dál od školy a městem

projíždět po takových trasách, abych se nikdy nedostal na dohled jejím cihlovým zdem. V tomto případě jako dosud v žádném jiném moje jasnozřivé vize přebíjely mou schopnost snášet vnímané utrpení druhých. Bude-li k odvrácení budoucí tragédie, kterou jsem zahlédl, zapotřebí vstoupit dovnitř, bude tam muset jít Rya sama.

Na takovou možnost jsem nechtěl ani pomyslet.

Krok po krůčku, jak mi pomáhala obejít auto a vydat se přes parkoviště k recepci, se mi do nohou vracela jistota. Pomalu jsem nabýval sil.

Neonový znak visící mezi dvěma tyčemi na kovových kloubech povrzával ve vanoucím severáku. Na krátkou chvíli relativního ticha, které dolehlo na ulici, jsem slyšel, jak o sebe cvakají bezlisté větve keřů pokryté námrazou a jak škrábou o stěnu budovy.

Zbývalo nám už jen pár metrů ke dveřím recepcie a já už se skoro dokázal pohybovat vlastními silami, když jsme z ulice za sebou zaslechli zaburácení, jako kdyby se tamtudy hnal drak. Zpoza nejbližšího rohu se vynořil velký, silný nákladňák, Peterbilt blátivě hnědé barvy táhnoucí za sebou přívěs s otevřenou korbou naloženou po okraj uhlím. Oba jsme na něj pohlédli, a třebaže Rya na vozidle zjevně neshledala nic zvláštního, moji pozornost okamžitě upoutalo jméno firmy a logo namalované na dveřích: bílý kruh obklopující černý blesk na bílém pozadí a nápis UHELNÁ SPOLEČNOST BLESK.

Mé Oči soumraku vnímaly vyzařování zvláštního, znepokojujícího druhu. Nebylo tak konkrétní a tak zdrcující jako pochmurné obrazy smrti, které proudily z budovy základní školy, ale i navzdory své nekonkrétnosti a ne tak drtivému dopadu měly i tak zneklidňující sílu. Zamrazilo mě z ní, cítil jsem, jako by se mi v krvi tvořily bodavé jehličky ledu a přichytávaly se na stěny cév a žil. Z loga a jména uhelné společnosti vanul psychický a prorocký chlad,

nesrovnatelně horší než mrazivý březnový vzduch. Pocítil jsem, že zde leží klíč k záhadě hnízda, které si skřeti vybudovali v Yontsdownu.

„Slime?“ ozvala se Rya.

„Moment.“

„Co se stalo?“

„Nevím.“

„Chvěješ se.“

„Něco... něco...“

Jak jsem se díval na automobil, zatetelil se a vypadal najednou jako průsvitný, téměř průhledný. Skrz něj jsem za ním spatřil podivnou, nezměrnou prázdnotu, strašnou nicotu beze stopy světla. Nadále jsem dokonale viděl nákladňák, ale zároveň jako bych se díval přímo skrz něj do bezedné temnoty, hlubší než noc a prázdnější než vzduchoprázdný prostor mezi dalekými hvězdami.

Pocítil jsem ještě větší chlad.

Od požáru ve škole k náhlému polárnímu mrazu dýchajícímu z nákladního auta, Yontsdown mě vítá psychickou obdobou dechové kapely, třebaže tahle hraje jen temné, dekadentní a tísnivé skladby.

Sice jsem nechápal, proč na mě Uhelná společnost Blesk má tak silný dopad, ale ten pohled mě naplnil tak hlubokou a nezkalenou hrůzou, že mě zcela znehybnil a téměř mě zbavil schopnosti dýchat, jako bych byl vyřazen z provozu paralyzující, nikoli však smrtelnou dávkou kurare.

V kabině seděli dva skřeti převlečení za lidi.

Jeden si mě všiml a prohlížel si mě, jako kdyby mu přišlo zvláštní, jak zaujatě se dívám na něj a na jeho nákladňák. Jak projížděli kolem, obrátil se a nespouštěl ze mě svůj nenávidný karmínově žhavý pohled. Na konci bloku projel vůz na zelenou křižovatku, ale pak začal zpomalovat a šinout se ke krajnici.

Zachvěl jsem se, abych setřásl paralyzující strach, který se mě zmocnil, a řekl jsem: „Rychle! Pryč odsud.“

„Proč?“ zeptala se Rya.

„Kvůli nim,“ odpověděl jsem a ukázal na nákladňák, který teď stál u obrubníku půldruhého bloku od nás. „Neutíkej, abychom nedali najevo, že nás vystrašili... ale pospěš si.“

Bez dalších otázek se se mnou vrátila ke stejnému a vklouzla za volant, zatímco já si sedal na místo vedle ní.

Dál v ulici se nákladňák s uhlím složitě otáčel do protisměru, třebaže to nebylo povolené. Zablokoval dopravu v obou směrech.

„Ksaku,“ zaklel jsem. „Oni skutečně obracejí, aby se na nás mohli pořádně podívat.“

Rya nastartovala, zařadila rychlost a spěšně couvala.

Snažil jsem se skrýt strach, který jsem cítil, když jsem řekl: „Dokud nás mají v dohledu, nejeď moc rychle. Ať nevypadáme, že před nimi prcháme, pokud možno.“

Objela motel Poutníkův odpočinek a zamířila k výjezdu z parkoviště, který ústil do postranní ulice.

Jak jsme zahýbali za roh, všiml jsem si, že nákladňák na hlavní silnici dokončil obrátku, než se nám ztratil z očí.

V okamžiku, kdy mi nákladňák zmizel z dohledu, opadl i zvláštní a nepříjemný chlad. Vidina nekonečné prázdnoty na mě přestala doléhat.

Co to ale mělo znamenat? Co to bylo za beztvárovou, dokonalou tmou, kterou jsem spatřil a která me tak vyděsila při pohledu na nákladní auto?

A co u všech všudy páchá rasa skřetů v Uhelné společnosti Blesk?

„Tak jo,“ ozval jsem se nejistě. „Hodně zahýbej, na každém rohu, abychom je setřáslí. Pochybuju, že si nějak příliš všímali našeho auta a určitě si nezapsali naši poznávací značku.“

Řídila se mojí radou, jezdila nazdařbůh, křižovala severovýchodní předměstí a soustavně pohlížela do zpětného zrcátka.

„Slime, snad si nemyslíš... že poznali, že dokážeš prohlédnout jejich lidské přestrojení?“

„Ne. Oni jenom... no, já nevím... myslím, že sijen povšimli, jak pozorně šije prohlížím... a jak mnou ten pohled otřásl. Zmocnilo se jich podezření a chtěli si to ověřit. Jejich rasa je od přírody podezřívavá. Podezřívavá a paranoidní.“

Doufal jsem, že mám pravdu. Nesetkal jsem se nikdy se skřetem, kteří by vycítil mé psychické nadání. Jestliže někteří z nich dokáží rozpoznat ty, kteří je mohou vidět, pak jsme v ještě větší Šlamastyce, než jsem očekával, protože tím přijdeme o svou jedinou, tajnou výhodu. „Co jsi viděl tentokrát?“ zeptala se.

Pověděl jsem jí o prázdnotě, o nezměrném černém prostoru, který vstoupil do mé mysli při pohledu na nákladní auto.

„Co to znamená, Slime?“

Trápil jsem se tím a dělalo mi to starosti, proto jsem chvíli neodpovídal. Dal jsem si čas na přemýšlení, ale nepomohlo to. Nakonec jsem řekl s povzdechem: „Nevím. Vyzařování z toho nákladáku... nevyrazilo ze mě ducha, ale svým způsobem bylo dokonce ještě děsivější než nadcházející požár, který jsem vycítil ve škole. Ale nedokážu říct, co to znamená, co přesně jsem vlastně viděl. Ledaže nějakým způsobem... možná že prostřednictvím Uhelné společnosti Blesk se dopátráme, proč se v tomhle zatraceném městě shromáždilo tolik skřetů.“

„Na to se teď soustředíme?“

„Ano,“ přisvědčil jsem.

Pochopitelně jsem neměl na to, abych začal pátrání ohledně Uhelné společnosti Blesk dříve než zítra ráno. Cítil

jsem se téměř stejně šedě jako zimní obloha a o nic víc pevně než potrhané cáry mlhy, které visely z hrozivých tváří příšer a bojovníků, jež člověk obdařený fantazií může vidět v bouřkových mracích. Potřeboval jsem čas na odpočinek, nabrat síly a naučit se odvrátit mysl přinejmenším od některých jasnozřivých obrazů, jež prýštily a bublaly z budov, ulic i lidí v Yontsdownu.

Za dalších dvacet minut se den vzdal temnotě. Člověk by předpokládal, že noc ukryje zlovolnost nepěkného a zuboženého města pod svým pláštěm a dodá mu alespoň trochu ctihodnosti, ale nestalo se tak. Noc nenanesla na tvář Yontsdownu divadelní šminky, jak by tomu bylo kdekoli jinde. Jakýmsi způsobem zvýraznila špinavé, umouněné, ohavné a odporné detaily ulic a upozorňovala na pochmurný středověký ráz mnoha zdejších staveb.

Byli jsme si jisti, že skřety v nákladním autě jsme setřásli, a proto jsme zastavili u jiného motelu, jehož název Van Winkle Motor Inn elegancí převyšoval jeho stav. Byl dvoupodlažní a asi dvakrát tak veliký jako Poutníkův odpočinek. Některé pokoje vedly na dvůr a jiné na balkónovou plošinu, která obepínala zadní trakt čtyř křídel budovy. Měla sloupy natřené černou barvou, reznoucí a oprýskané, a hliníkové markýzy. Recepčnímu jsme řekli, že jsme unavení po dlouhé cestě, a požádali ho o tichý pokoj v co nejzazší části motelu, co nejdál od dopravního ruchu, a on nám vyhověl. Tak jsme si mohli nejen užívat klidu, ale rovněž zaparkovat vůz tak, aby nebyl vidět z ulice, čímž jsme se pojistili před tím, že by nás zahlédli skřeti zaměstnanci Uhelné společnosti Blesk, před nimiž jsme prchali – nebezpečí sice nepravděpodobné, ale jistě ne nemožné.

Pokoj měl béžově natřené stěny, podřadný humpolácký nábytek a dvě laciné reprodukcce obrazů, na nichž se klipry probíjely rozbouřenými moři, což zdůrazňovaly vztyčené

plachty vzduché silným větrem. Skříň a noční stolky pokrývaly skvrny po uhašených cigaretách, zrcadlo v koupelně léty téměř osleplo a ani sprcha nevyhovovala našim představám, ale zamýšleli jsme tu strávit jen jednu noc. Ráno jsme si hodlali pronajmout malý domek, kde bychom měli větší soukromí na plánování akce proti skřetům.

Sprcha mě osvěžila natolik, že jsem se vydal ještě do města, avšak jen proto, že Rya šla také, a ne dál než k nejbližší restauraci, kde jsme si dali slušnou, i když nijak převratnou večeři. Za dobu, co jsme tam seděli, jsme mezi hosty viděli devět skřetů. Musel jsem všechnu pozornost soustředit na Ryu, protože jejich prasečí rypáky, krhavé oči a kmitající hadí jazyky by mi vzaly chuť k jídlu.

Třebaže jsem se na ně nedíval, jejich zlo jsem vycitbval, bylo pro mě stejně hmatatelné jako chladné výpary vinoucí se od bloku suchého ledu. Trpěl jsem těmito studenými emanacemi nelidské nenávisti a zloby a pozvolna jsem se naučil filtrovat šum a svist psychického vyzařování z pozadí, které byly nedílnou součástí Yontsdowu, a když jsme restauraci opouštěli, cítil jsem se lépe, než když jsme do tohoto města zatracených přijeli.

Po návratu do Van Winkle Motor Inn jsme nanosili plátěné pytle se zbraněmi, výbušninami a dalším inkriminujícím vybavením do pokoje ze strachu, že by nám je ze stejnu mohl během noci někdo ukrást.

V posteli a ve tmě jsme se dlouho objímali, mlčeli a nepomilovali se, jen jsme se tiskli jeden k druhému. Tělesná blízkost představovala účinný prostředek proti strachu, lék na beznaděj.

Nakonec Rya usnula.

Naslouchal jsem noci.

Vítr tu nezněl tak jako vítr na jiných místech. Zněl zrádně. Tu a tam se dal zaslechnout vzdálený hukot

projíždějících, plně naložených kamionů a mě zajímalo, zda Uhelná společnost Blesk přepravuje svou surovinu z nedalekých dolů po celou noc. A pokud ano – proč? Rovněž jsem měl pocit, že noc v Yontsdownu ruší sirény policejních vozů a záchranek častěji než na jiných místech a v jiných městech, která jsem poznal.

Nakonec jsem usnul a ve spánku jsem měl sny. Opět ten děsivý tunel. Blikavé žluté osvětlení. Olejnaté plochy tmy mezi lampami. Nízký, místy hrbolatý strop. Divný zápach. Ozvěna běžících kroků. Výkřik, zapištění. Tajemný nářek. Pak náhlé zavytí poplašné sirény... ouuuuuuu... ouuuuuuu... ouuuuuuu..., které rvalo uši. Jistota, že mě někdo pronásleduje, která mě zbavovala dechu a rozbušila mi prudce srdce...

Když jsem se probudil s vlhkým zahleněným výkřikem uvízlým napůl cesty v hrdle, vzbudila se se mnou i Rya, i ona popadala dech a prudce odhodila přikrývku, jako kdyby se zbavovala chňapajících rukou nepřátel.

„Slime!“

„Ano, jsem tady.“

„Ach Bože!“

„Jenom sen.“

Objali jsme se.

299

„Tunel,“ řekla.

„U mě taky.“

„Důl.“

„Ano.“

„Uhelny důl.“

JU

o.

„Uhelná společnost Blesk.“

„Ano.“

„Byli jsme tam.“

„Hluboko pod zemí,“ přisvědčil jsem.

„A oni o nás věděli.“

„Pronásledovali nás.“

„A my jsme neměli kudy utéct,“ zachvěla se.

Pak jsme oba ztichli.

V dálce se rozštěkal pes. A chvílemi k nám vítr donesl i jiné potřhané zvuky, jež mohly být klidně zmučeným ženským nářkem.

Po delší chvíli se Rya ozvala: „Mám strach.“

„Vím,“ odpověděl jsem tiše a těsněji ji k sobě přivinul.
„Vím, já vím...“

22

Studenti d'áblova učení

Následující ráno, v pátek, jsme si pronajali dům na Apple Lane ve venkovské čtvrti na samém okraji města, kam už sahalo úbočí prastarého východního pohoří, nedaleko od největších uhelných dolů okresu. Stál v pozadí, dobrých sedmdesát metrů od silnice, na konci šterkové příjezdové cesty pokryté náledím a zanesené sněhem. Realitní agent nám doporučil sněhové řetězy, jaké měl i on. Z prudkých svahů nad domem sem sestoupily stromy, hlavně smrky a jedle, ale mezi nimi i nemalé množství zimou svlečených javorů, bříz a dubů a ze tří stran obklopily zasněžený dvůr. Toho pošmorného dne nespítilo tolik slunce, aby proniklo za okraj lesa, a tak hned za prvními stromy se rozkládala zneklidňující temnota a naplňovala les, kam až jsem dokázal dohlédnout, jako kdyby v něm našla útočiště noc před nadcházejícím svítáním. Dům, který jsme

si pronajali i se zařízením, skrýval v prkenné jednopatrové skořápce pod střechou z lepenkových asfaltovaných tašek tři malé ložnice, jednu koupelnu, obývací pokoj, jídelnu a kuchyň. To vše stálo nad temným, vlhkým sklepem, kde se pod nízkým stropem nacházel naftový kotel.

Ona podzemní prostora zažila hrůzná zvěrstva. Můj šestý smysl pochytil psychická rezidua mučení, bolesti, vraždy, šílenství a zběsilosti v týž okamžik, kdy realitní agent Jim Garwood otevřel dveře ke schodům do sklepa. Vyvalilo se odtamtud zlo, pulzující a temné, jako krev z rány. Neměl jsem chuť sestoupit do tak hnusných míst.

Avšak Jim Garwood, uhlazený muž středního věku a poněkud sinalého vzezření, chtěl, abychom si pořádně prohlédli topení a naučili se s ním zacházet, a já jsem nenašel žádnou výmluvu, jak ho odmítnout, aniž bych vzbudil jeho zvědavost. Neochotně jsem sestupoval za ním a za Ryou do té hlubiny lidského utrpení, pevně jsem se držel rozviklaného zábradlí a snažil se ze všech sil nezalknout se pachem krve, žluče a spáleného masa, který jsem cítil jen já, kypícím zápachem minulých časů. Od paty schodiště jsem dál našlapoval strnulými kroky, abych se nohama nezapletl do hrůz, které se tu v minulosti odehrály a které – přinejmenším pro mě – vyvstávaly teď naprosto zřetelně.

Jim Garwood si neuvědomoval pach smrti, který jsem vnímal já, a nezmínil se ani o reálném zápachu plísně, hniloby a zatuchliny, který toto místo prostupoval, když ukázal na police a skříně, jež lemovaly jednu stěnu, a řekl: „Sem se toho spousta vejde.“

„To vidím,“ souhlasila Rya.

Já ale viděl krvácející a vyděšenou ženu, nahou a připoutanou řetězem k uhelnému kotli, který stál na stejném betonovém podloží, na němž teď trůnila jeho novější, naftová obdoba. Její tělo pokrývaly tržné rány a pohmožděny. Jedno oko měla zavřené, zčernalé a opuchlé.

Vycítil jsem, že se jmenuje Dora Penfieldová a že má strach, že ji manžel její švagrové Klaus Orkenwold rozčtvrtí a jejím tělem kus po kuse nakrmí oheň pod kotlem, zatímco její děti tomu budou v hrůze přihlížet. A to ji nakonec i potkalo, třebaže jsem se usilovně a nakonec úspěšně snažil odvrátit obrazy průběhu její smrti.

„Thompsonova naftařská společnost dodává v zimě palivo každé tři týdny,“ vysvětloval Garwood, „kdežto na podzim jezdí méně často.“

„Kolik stojí plná nádrž?“ předstírala Rya zdatně šetrnou mladou manželku.

Viděl jsem šestiletého chlapce a sedmiletou dívku poznamenané krutým zacházením v různých stadiích, potlučené a ztýrané. I když obě srd-cervoucně bezmocné oběti už dlouhé roly nežíly, jejich nářek, výkřiky bolesti a zoufalé prosby o slitování ke mně doléhaly ozvěnou chodbami času jako bodavé třísky zvuků agónie. Musel jsem potlačovat nutkání rozplakat se nad jejich osudem.

Viděl jsem i obzvlášť krutě vyhlížejícího skřeta, byl to sám Klaus Orkenwold, mávajícího koženým páskem, pak bodcem k pohánění dobytka a dalšími hanebnými mučícími nástroji. Jako kdyby byl zpola démon a zpola gestapácký řezník, přecházel sem a tam těmito improvizovanými kasematy, chvíli ve své lidské podobě, chvíli zas, aby zvýšil zděšení svých obětí, zcela přetvořený do pravé podoby, a jeho rysy podmalovávaly mihotavé oranžové plameny šlehající z otevřených dvířek topeniště.

Nějak se mi podařilo nepřestat se usmívat a přikyvovat Jimu Garwoo-dovi. Nějak se mi dokonce podařilo položit mu i jednu dvě otázky. Nějak jsem se dostal ze sklepa ven, aniž jsem dal najevo vrcholnou úzkost, třebaže nikdy nepřijdu na to, jak se mi podařilo přesvědčivě navenek předstírat klidnou mysl, zatímco na mě útočily tak strašné emanace.

Nahoře, když se dveře do sklepa pevně zavřely, jsem nepocíťoval nic z krvavé minulosti dolní zatuchlé prostory.

Každým novým, dlouhým nádechem jsem se očišťoval od krvavého a žlučovitého ovzduší oněch dávno minulých hrůz. Dům stál pro náš účel na ideálním místě a skýtal náležité pohodlí a anonymitu, takže jsem se rozhodl, že ho vezmeme a že prostě po schodech do sklepa už nikdy nesestoupím.

Udali jsme Garwoodovi falešná jména: Bob a Helen Barnwellovi z Filadelfie. Abychom vysvětlili okolnost, že tady nehledáme práci, pečlivě jsme si připravili příběh o tom, že jsme dva studenti geologie, kteří složili bakalářské a magisterské zkoušky a nyní mají šest měsíců na terénní sběr podkladů pro doktorskou práci, jež se má zabývat některými zvláštnostmi ložisek minerálů Appalačského pohoří. Tato zástěrka měla vysvětlit i naše případné výpravy do hor s cílem prozkoumat těžní věže a další pracoviště Uhelné společnosti Blesk.

Bylo mi téměř osmnáct let a zkušeností jsem měl víc než dvakrát tak staří muži, ale pochopitelně tak starý, abych stihl získat dva diplomy a připravovat doktorskou práci, jsem nebyl. Vypadal jsem ale o dost let starší. Důvody znáte.

Rya, starší než já, vyhlížela dostatečně dospěle, aby se mohla vydávat za to, co tvrdila. Její nebývalá krása a silná ženskost jí po prodělané chirurgické úpravě obličeje a změně barvy vlasů ze světlých na uhlově černé propůjčily zdání zralosti, že i ona vypadala na víc. Její neradostný život, potměnlý tolika tragickými zážitky, k tomu přidal dojem určité únavy a protřelosti daleko přesahující skutečný počet prožitých let.

Nezdálo se, že by nás Jim Garwood z čehokoli podezíral.

Minulé úterý jsme ještě v Gibtownu dostali od Kluzkého Eddyho falešné řidičské průkazy a další padělané doklady potvrzující naši totožnost, i když bez deklarované vazby na

Temple University ve Filadelfii. Předpokládali jsme, že si nás Garwood nebude prověřovat nijak přehnaně, pokud vůbec, protože jsme si pronajímali dům na Apple Lane pouze na půl roku. Navíc jsme celou nájemní částku zaplatili předem, včetně neoblomné pojistné zástavy, a všechno hotově, což z nás učinilo vítané a poměrně spolehlivé nájemce.

Dnes, kdy v každé kanceláři stojí počítač, kdy si lze během několika hodin ověřit důvěryhodnost kohokoli a s tím všemožné údaje, od současného zaměstnání až po hygienické návyky, by k ověření naší legendy došlo víceméně automaticky. Ale tehdy, v roce 1964, jsme měli mikro-čipovou revoluci teprve před sebou, odvětví zabývající se informacemi byla ještě v plenkách a lidem se víc než dnes věřilo na slovo a podle dojmu, jakým působili.

Garwood neměl zaplaťpánbůh ani potuchy o geologii, a tak nám nemohl klást ošemetné otázky.

Odjeli jsme zpátky do jeho kanceláře, kde jsme podepsali nájemní smlouvu, dali mu peníze a převzali klíče.

Tak jsme získali operační základnu.

Nanosili jsme svoje věci do domu. I když se mi ještě před chvílí zdál vhodný, teď, když jsme se tam vrátili jako právoplatní nájemníci, mě zneklidňoval. Měl jsem pocit, jako kdyby nás vnímal, jako kdyby mezi svými stěnami přechovával rozumnou, nepřátelskou mysl, jako kdyby osvětlovací tělesa představovala jeho všudypřítomné oči, že nás vítá, avšak že nejde o přátelské uvítání, nýbrž o lačnou nenasytost.

Pak jsme se rozjeli do města za naším pátráním.

Okresní knihovna se nacházela v impozantní gotické budově sousedící s budovou soudu. Žulové zdi měla zčernalé, poskvrněné a mírně rozežrané léty exhalací z oceláren, prachem z železničního depa a zkaženým dechem uhelných dolů. Cimbuřím ozubený okraj střechy, úzká

zamřížovaná okna, hluboko zapuštěný vchod a těžká dřevěná vrata budily zdání, že jde o trezorovou pevnost, v níž se ukrývá cosi mnohem cennějšího než jen knihy.

Uvnitř stály prosté, bytelně vyrobené dubové stoly a židle a návštěvníci si tu mohli číst, i když v nijak zvláštním pohodlí. Za stoly se táhly regály, řady dubových polic sahajících do dvouapůlmetrové výšky k žárovkám vydávajícím žluté světlo. Mírně se komíhaly v širokých kuželech stínítek s modrým emailem. Uličky mezi regály byly úzké a dlouhé a různě se lomily, takže vytvářely bludiště. Z jakéhosi důvodu jsem pomyslel na starověké egyptské hrobky pod navršenými pyramidami kamene, které narušil člověk dvacátého věku, když vnesl elektrické osvětlení tam, kde předtím zářily jen olejové lampy a lojové svíčky.

Putovali jsme s Ryou chodbami se stěnami z knih a koupali se v pachu žloutnoucího papíru a zatuchlých plátěných vazeb. Měl jsem pocit, jako bych zde vdechoval a vstřebával Dickensův Londýn a arabský svět Bur-tonův a tisíce dalších světů tisíců dalších spisovatelů téměř bez nutnosti jejich knihy číst, jako kdyby šlo o houby, jež do ovzduší rozprašují oblaka spór, které vdechnutím oplodňují mysl a představivost. Měl jsem touhu vzít z police některý ze svazků a uniknout do jeho stránek, protože i přízračné světy Lovecrafta, Poea či Brama Stokera by byly přitažlivější než skutečný svět, ve kterém jsme museli žít.

My jsme sem však přišli především proto, abychom si prostudovali list Yontsdwn Register, jehož výtisky se skladovaly za regály v zadní části ohromné hlavní haly. Čerstvější vydání se dala najít ve velkých regist-račkách podle data, zatímco starší čísla se archivovala na mikrofilmech.

Strávili jsme několik hodin rekapitulací událostí posledních sedmi měsíců a dozvěděli se toho hodně.

Bezhlavá těla velitele Kelska a jeho zástupce se našla v hlídkovém voze na místě, kde jej oné krvavé noci minulého léta zanechali Joel Tuck a Luke Bendingo. Očekával jsem, že místní policie přičte vraždy na vrub někomu přesporního, což se také stalo. Avšak ke svému šoku a zděšení jsem se dočetl, že zatkli mladého tuláka Waltera Dembrowa, který údajně spáchal sebevraždu ve své cele dva dny poté, co se přiznal a byl obžalován z dvojnásobné vraždy. Oběsil se. Oprátku si spletl z carů vlastní roztrhané košile.

Po páteři mi proběhli pavouci viny a usadili se mi v srdci, aby mě stravovali.

Rya i já jsme současně zvedli hlavy od obrazovky čtečky mikrofilmů a podívali se jeden druhému do očí.

Nějakou chvíli ani jeden z nás nedokázal promluvit, nechtěl promluvit, neodvažoval se promluvit. Až pak: „Bože můj!“ zašeptala, třebaže nablízku se nenacházel nikdo, kdo by nás slyšel.

Cítil jsem se hrozně. Byl jsem rád, že sedím, protože mě náhle opustily síly. „Oběsil se,“ řekl jsem.

„Ne. Ušetřili mu námahu a udělali to za něj.“

„Po kdovíjakém mučení.“

Kousla se do rtu a neřekla na to nic.

Z dálky zpoza regálů jsme slyšeli zdušené lidské hlasy. Bludištěm prosáklým papírovou zatuchlinou odeznívaly tiché kroky.

Zachvěl jsem se: „Vlastně jsem tak... Dembrowa zabil. Zemřel kvůli mně.“

Zavrtěla hlavou: „To ne.“

„Ale ano. Tím, že jsem zabil Kelska a jeho zástupce, tím, že jsem dal skřetům důvod Dembrowa perzekvovat...“

„Slime, byl to tulák,“ vyhrkla. Vzala mě za ruku. „Kolik myslíš, že tuláků projde tímhle městem a vyjdou ven živí? Tyhle příšery žijí z naší bolesti a utrpení. Horlivě hledají

oběti. A nejdostupnějšími oběťmi jsou tuláci, bítníci a podobné typy, kteří prahnou po osvětlení, nebo po čem to vlastně bítníci prahnou, děcka, která se vydají na cestu, aby našla sama sebe. Zmocni se jednoho takového na silnici, ztluč ho a muč a zabij ho, v tichosti pohrbi jeho tělo a nikdo se nikdy nedozví, co se s ním stalo – a ani po tom nezatouží. Z hlediska skřetů je to bezpečnější než zabíjet místní usedlíky a neméně uspokojujivé, takže já silně pochybuju, že si nechají ujít příležitost mučit a zabít tuláka. I kdybys Kelska a jeho zástupce nezabil, tenhle Dembrow by tak jako tak zmizel na cestě Yontsdownem a jeho konec by se ničím nelišil od toho, co ho potkalo. Jediným rozdílem je to, že ho použili jako obětního beránka, příhodnou mrtvolu, která umožnila policajům uzavřít případ, který považovali za neřešitelný. Nenesíš odpovědnost.“

„Kdo jiný, když ne já?“ zeptal jsem se zoufale.

„Skřeti,“ odpověděla. „Celá jejich ďábelská rasa. A přísahám, že podobně jako za všechno další zaplatí i za Dembrowa.“

Její slova a přesvědčení mi umožnily cítit se o něco, i když ne o moc, lépe.

Vyschlost knih, kterou mi připomínal šustivý zvuk, jak kterýsi neviditelný čtenář kdesi mezi regály listoval křehkými stránkami, se přenesla do mě. Když jsem pomyslel na Waltera Dembrowa, který zemřel za moje hříchy, jako by se mi srdce scvrkávalo. Cítil jsem horkost a vyprahlost, a když jsem si odkašlal, znělo to skřípavě.

Četli jsme dál a zjistili, že Kelska nahradil nový policejní velitel, jehož jméno nám bylo neblaze známé: Orkenwold, Klaus Orkenwold. Ten skřet, který kdysi navštívil dům, který jsme si pronajali na Apple Lane a kde dříve bydlela jeho švagrová. Jen tak pro potěchu ji mučil a rozčtvrtil, pak ji spálil v peci pod kotlem a po ní i její dvě děti. Vycítil jsem tyhle krvavé zločiny svým šestým smyslem, když nás Jim

Garwood zavedl do plísni páchnoucího sklepa; později, v autě, jsem Rye pověděl o svém vidění. Teď jsme na sebe jen překvapeně a plni obav hleděli ve snaze dopátrat se, co tahle shoda okolností znamená.

Jak jsem již podotkl, občas podléhám mizerným duševním stavům, kdy si říkám, že tenhle svět musí být naprosto nesmyslné místo, kde každá akce a reakce probíhá jen nahodile, kde ani nestojí za to žít a v němž je jen prázdno, zmar a bezdůvodná krutost. V takovém rozpoložení se stávám intelektuálním bratrem ponuře naladěného autora starozákonní knihy Kazatel.

Teď to ale bylo jiné.

V jiných situacích, kdy mám ne snad lepší, ale rozhodně povznesenější náladu, uvědomuji si zvláštní a podmanivé struktury naší existence, kterým nerozumím, povzbudivé záblesky pečlivě uspořádaného vesmíru, v němž se nic neděje nahodile. Očima soumraku spatřuji vůdčí sílu, vyšší formu inteligence, která pro nás má uplatnění, možná dokonce velký význam. Cítím v tom zámer, třebaže jeho přesná povaha a smysl pro mě zůstávají zahaleny naprostým tajemstvím.

Právě to jsem teď zažíval.

Nevrátili jsme se do Yontsdownu jen z našeho rozhodnutí. Měli jsme se sem vrátit, abychom se vypořádali s Orkenwoldem či s řádem, který reprezentuje.

Reportér Registeru se v obdivném Orkenwoldově medailonku rozepisoval o policistově odvaze, s jakou překonal řadu osobních tragédií. Vzal si vdovu s třemi dětmi Maggií Walshovou, rozenou Penfieldovou, a po dvou letech manželství, které okolí vnímalo jako požehnaně šťastné, ztratil ženu i adoptivní děti v zuřivém požáru, který zachvátil jejich dům jednou v noci, kdy měl právě službu. Oheň řádil tak divoce, že z obětí zbyly jen ohořelé kosti.

Rya ani já jsme se nenamáhali poznamenat, že určitě nešlo o náhodou a že kdyby těla nestrávil požár, čestný soudní lékař by musel konstatovat známky brutálních poranění, jež nijak nesouvisela s ohněm.

Měsíc po této tragédii přišla další rána. Orkenwoldova služebního parťáka a švagra Tima Penfielda zastřelil zloděj přistižený při vykrádání skladiště. Bezprostředně nato padl výstřelem z Klausovy služební zbraně.

Já i Rya jsme přešli evidentní okolnost: že švagr Klause Orkenwolda nepatřil ke skřetům a že z jakési příčiny začal Orkenwolda podezírat z vraždy Maggie a jejích tří dětí, a Orkenwold tudíž zosnoval jeho smrt.

Register citoval, co k tomu tehdy Orkenwold řekl: „Opravdu nevím, zda dokážu dál pracovat u policie. Nebyl to jen můj švagr, byl to můj partner, můj nejlepší přítel, nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl, a já bych si jen přál, aby místo něho zastřelili mě.“

Podal skvělý výkon, uvážíme-li, že Orkenwold zastřelil jak svého partnera, tak i nějakého nevinného člověka, na kterého chytře svalil vinu. Podle všeho očekávání se vrátil do služby, což se vykládalo jako další důkaz jeho statečnosti a smyslu pro povinnost.

Rya skloněná nad čtečkou mikrofilmů se zachvěla mrazem, který jí přeběhl po zádech, a celá se schoulila.

Nemusel jsem se ptát po příčině.

Promnul jsem si zledovatělé ruce.

Zimní vítr útočil se lvím řevem a ječením na vysoká, úzká matová skla knihovny, ale z toho zvuku nám už nemohlo být větší chladno.

Měl jsem pocit, jako bychom nečetli obyčejné novinové zprávy, ale ponořili se místo toho hluboko do četby zapovězené Knihy prokletých, v níž jakýsi peklem zplozený písmák pečlivě zaznamenával odporné činy pokolení démonů.

Klaus Orkenwold šestnáct měsíců finančně podporoval svou ovdovělou švagrovou Doru Penfieldovou a její dvě děti. Zasáhla ho však další tragédie, když ti tři beze stopy zmizeli.

Věděl jsem, co se s nimi stalo. Viděl jsem – a taky slyšel a procítil – jejich strašlivé utrpení v přízračném sklepe domu v Apple Lane pobitého prkny.

Poté, co se oženil se sestrou Tima Penfielda, zmučil ji a pak i s jejími třemi dětmi zabil, poté, co zabil Tima Penfielda a vinu hodil na zloděje, pokračoval Orkenwold ve vyhlazování zbývajících členů rodu Penfieldů.

Skřeti jsou lovci.

My jsme jejich kořist.

Pořádají na nás neúnavně hony ve světě, který pro ně neznamená nic víc než oboru.

Nepotřeboval jsem číst dál. Přesto jsem pokračoval, jako bych se čtením novinových lží stával mlčenlivým svědkem skutečných příčin smrti členů rodiny Penfieldových a zároveň na sebe bral i posvátné poslání chopit se za ně pomsty, což nedovedu úplně vysvětlit ani pochopit.

Po zmizení Dory a jejích dětí se rozběhlo vyšetřování. Trvalo dva měsíce a skončilo nespravedlivým obviněním Winstona Yarbridge, svobodného důlního předáka, který bydlel sám v domě rovněž na Apple Lane, tři čtvrtě kilometru od Dořina bydliště. Yarbridge nepřestával trvat na své nevině a jeho pověst klidného člověka, který pravidelně chodí do kostela, mluvila zdánlivě v jeho prospěch. Nakonec jej tíha důkazů, které proti němu shromáždili, usvědčila. Jejich prostřednictvím se prokázalo, že Yarbridge v návalu sexuální zvrácenosti vnikl do domu Penfieldů, zneužil matku i obě děti, pak je chladnokrevně rozřezal na kusy a těch se zbavil v rozpálené peci pod kotlem, do které přikládal naftou prosáklé uhlí. V domě Winstona Yarbridge, v lodním kufří zasutém v jeho šatně, se našlo zakrvácené

spodní prádlo paní Penfiel-dové a jejích dětí. Jak se od vražedného maniaka dalo očekávat, uchoval si z každé oběti jeden prst. Děsivé ostatky se našly v malých nádobkách s lihem označených jmény obětí. Měl vražedné zbraně a našli u něj i sbírku pornografických časopisů, propagujících svazování a sadistický sex. Prohlašoval, že všechny ty věci mu do domu někdo podstrčil, v čemž se samozřejmě nemýlil. Když se na peci ve sklepech u Penfieldů našly dva otisky jeho prstů, obvinil policii, že falšuje důkazy a že otisky sejmula jinde, v čemž se samozřejmě také nemýlil. Policie na to opáčila, že případ je natolik jasný, aby v časech, kdy se běžně popravovalo, pachatel skončil na elektrickém křesle, což se také stalo.

Na vyšetřování nechvalně proslulého Yarbridgeova případu se podílel i Orkenwold a podle Registeru po něm následovala jeho oslňující policejní kariéra doprovázená bezpříkladným počtem zatčení a usvědčení. Obecně převažovalo mínění, že si rozhodně zaslouží povýšení do nej-vyšší policejní funkce. Svou kompetentnost jen potvrdil tím, jak rychle předal do rukou spravedlnosti tuláka Waltera Dembrowa usvědčeného z vraždy jeho předchůdce.

Zabil jsem sice velitele Lislea Kelska, ale trpícím obyvatelům Yontsdowu jsem tím činem nadlouho neulevil. Politické soustrojí skřeti moci fungovalo samozřejmě bezchybně a na místo padlého velitele vyneslo jiného mistra útrap.

Rya se na okamžik odtrhla od mikrofilmu a vzhledla k vysokým oknům knihovny. Matným sklem dokázalo proniknout jen mdlé světlo připomínající měsíční paprsky a zář čtečky ještě zvýrazňovala její ustaraný výraz. Konečně se ozvala: „Člověk by řekl, že se v průběhu toho dlouhého řetězce takzvaných neštěstí, která Orkenwolda postihla, najde někdo, kdo začne mít podezření, že v nich musí mít prsty.“

„To možná ano,“ přisvědčil jsem. „A v normálním městě by se pravděpodobně jiný policista nebo novinář nebo někdo s podobnou autoritou rozhodl pořádně si na něj posvítit. Jenže tady vládnu oni. Oni jsou policie. Ovládají soud, městskou radu, úřad starosty. Velice pravděpodobně vlastní i noviny. Drží na krátké uzdě všechny instituce, jež by se daly využít k odhalení pravdy, takže ta zůstává trvale potlačena.“

Vrátili jsme se ke svitkům mikrofilmů a také k vázaným svazkům deníku Register a pokračovali jsme v pátrání.

Zjistili jsme mimo jiné, že Jensen Orkenwold, bratr Klause Orkenwolda, z třetiny vlastní Uhelnou společnost Blesk. Jeho dalšími, rovněž třetinovými partnery jsou Anson Corday, který zároveň vydává a řídí jediné městské noviny, a starosta Albert Spectorsky, onen činovník se zarudlým obličejem, se kterým jsem se setkal loni v létě, když jsem do města doprovázel Jellyho Jordana v roli mazače. Mocenské předivo skřetů bylo jasné, a jak jsem podezíral, v jeho středu nejspíš stojí Uhelná společnost Blesk.

* * *

Když jsme konečně skončili pátrání v knihovně, riskli jsme návštěvu v městském archivu, který se nacházel v suterénu budovy hned vedle okresního soudu. Hemžilo se to tady skřety, třebaže úředníci na pozicích, jež jim nedávaly žádné pravomoci, byli běžní lidé. Tam jsme si ve velkých pozemkových knihách, do kterých jsme nahlédli spíš k ukojení zvědavosti než z jiného důvodu, ověřili své podezření: dům na Apple Lane, kde zahynuli Penfieldovi a který jsme teď měli pronajatý, patřil Klausovi Orkenwoldovi, novému yontsdonskému policejnímu veliteli. Zdědil jej po Doře Penfieldové... poté, co ji a její děti zavraždil.

Osovali jsme svržení nadvlády rasy démonů v domě, který patřil jednomu z nich.

Tady se mi opět zjevil záblesk jakéhosi tajemného řádu, jako kdyby skutečně existovalo cosi jako osud a jako kdyby naším nezvratným osudem byla zásadní a možná i smrtící konfrontace s Yontsdownem a jeho skřeti elitou.

* * *

Předčasně jsme se navečeřeli ve městě, nakoupili si nějaké potraviny a krátce po setmění si Rya sedla za volant a zamířili jsme k Apple Lane.

U večere jsme probírali, zda by nebylo rozumnější najít si jiný dům, který by nepatřil skřetům. Došli jsme ale k závěru, že bychom vzbudili větší podezření, kdybychom z domu, za jehož nájem jsme zaplatili předem, odešli, než když v něm zůstaneme. Přebývání v tak poznamenaném místě od nás bude zřejmě vyžadovat zvýšenou opatrnost a pozornost, ale domnívali jsme se, že tam budeme v bezpečí – v takovém bezpečí jako kdekoli jinde v tomto městě.

Měl jsem stále v živé paměti neklid, jaký se mě zmocnil při našem posledním pobytu v domě, ale připisoval jsem ho zjitřeným nervům a vyčerpanému adrenalinu. To místo mě sice znepokojovalo, ale neměl jsem žádné jasnozřivé náznaky, že bychom se pobýtem v něm vydávali v nebezpečí.

Na East Duncannon Road, tři kilometry před odbočkou na Apple Lane, jsme projížděli na zelenou křižovatkou a spatřili po pravici policejní hlídkový vůz, který tam stál na červenou. Mírně narůžovělé světlo pouličních rtuťových výbojek proniklo špinavým čelním sklem vozu natolik, abych si všiml, že policista za volantem je skřet. Pod lidskou maskou se nejasně rýsovala nenávidná, démonická tvář.

Můj neobvyklý zrak však zaznamenal ještě něco jiného, což mi na okamžik vzalo dech. Rya ujela skoro půl bloku, než jsem se zmohl na slovo: „Zastav!“

„Cože?“

„Rychle, zajed' k obrubníku a zastav. Vypni světla.“

Udělal, co jsem po ní požadoval. „Co se děje?“

Zdalo se mi, že mému srdci narostla křídla, kterými teď divoce bije a tluče uvnitř hrudního koše.

„Ten policajt na křižovatce,“ řekl jsem.

„Všimla jsem si ho,“ přisvědčila Rya. „Skřet.“

Natočil jsem zpětné zrcátko tak, abych do něj viděl, a všiml jsem si, že světla na křižovatce za námi se ještě nezměnila. Policejní vůz stále ještě čekal na rohu na zelenou.

„Musíme ho zastavit,“ řekl jsem.

„Toho policajta?“

„Ano.“

„Zastavit... před čím?“

„Před vraždou,“ odpověděl jsem. „Chystá se někoho zabít.“

„To přece oni všichni se chystají zabít,“ namítla. „To je u nich běžné.“ „Ne, já tím myslím... teď. Chystá se někoho zabít teď večer.“

„Víš to jistě?“

„A už brzy. Každou chvíli.“

„Koho?“

„To nevím. Myslím, že ani on to ještě neví. Ale nepotrvá dlouho... hodinu, možná necelou... a naskytne se mu... příležitost. A on jí využije.“

Světlo na křižovatce za námi se změnilo na oranžovou a pak na červenou. Ve stejné chvíli naskočila zelená pro křižující ulici a policejní hlídkový vůz zabočil a zamířil naším směrem.

„Jeď za ním,“ vybídl jsem Ryu. „Ale proboha, ne moc těsně. Nesmí mít podezření, že ho někdo sleduje.“

„Slime, máme tady závažnější posláni než záchranu jednoho života. Nemůžeme je ohrozit jen proto, že...“

„Musíme. Když ho necháme ujet s vědomím, že dnes večer zabije někoho nevinného...“

Policejní vůz projel kolem nás a pokračoval po Duncannon Road k východu.

Rya se za ním nechtěla rozjet. „Poslyš,“ namítala, „zamezit jedné vraždě je, jako kdyby ses snažil zaplácnout velkou trhlinu v přehradě žvýkačkou. Měli bychom se chovat co nejméně nápadně, pokračovat v průzkumu a zjistit, jak rozbít celou zdejší síť skřetů.“

„Kitty Genoveseová,“ řekl jsem jen.

Zírala na mě.

„Vzpomeň si na Kitty Genoveseovou,“ opakoval jsem.

Zamrkala. Zachvěla se. Povzdechla si. Nastartovala vůz a neochotně se rozjela za policejním vozem.

23

Jatka

Projížděl okrajovou čtvrtí sešlých domů, popraskaných chodníků, zhroucených schodů, polámaných zábradlí verand, omšelých a zvětralých zdí. Kdyby tyhle stavby měly hlas, sténaly by, hořce vzdychaly, sípaly a pokašlávaly a chabě by si stěžovaly na bezpráví času.

Opatrně jsme jeli za ním.

Už dříve toho dne, jen co jsme podepsali nájemní smlouvu, jsme si u benzinové pumpy koupili sněhové řetězy. Jejich ocelové články zvonily a cvakaly a při vyšší rychlosti se vřeštivě rozezpívaly. Pod našimi okovanými pneumatikami tu a tam zapraskaly pozůstatky zimy.

Policajt pomalu projížděl kolem několika zavřených obchodů a firem, obchodu s výfuky, s pneumatikami, ztemnělé autodílny a antikvariátu – a kužel světla ze silného reflektoru jeho hlídkového vozu klouzal po tmavých stěnách budov a pátral bezpochyby po případných zlodějích, leč plašil jen mihotavé stíny, které se v oslňujícím světle roztančily, poskočily a rozplynuly se.

Drželi jsme se od něho na vzdálenost minimálně jednoho bloku, nechali ho zahýbat na nárožích a na dlouhé vteřiny mizet z dohledu, aby si nepovšiml, že za ním jede stále stejný vůz.

Konečně narazil na automobilistu, který uvízl poblíž křižovatky East Duncannon Road a Apple Avenue. Jeho nepojízdné auto, čtyři roly starý zelený pontiac, stálo u sněhových závějích na okraji vozovky. Pokrývala je silniční špína a z jeho zadního nárazníku visely krátké, tupé a kalné rampouchy.

Vůz měl newyorskou poznávací značku a tahle drobnost potvrdila můj pocit, že policista zrovna našel svou kořist. Právě cestující zdaleka, který projíždí Yontsdownem, představoval snadnou a bezpečnou oběť, protože nikdo nedokáže, že zmizel zrovna zde ve městě a ne kdekoli jinde na trase, kterou ujel.

Hlídkový vůz zajel ke krajnici a zastavil za uvízlým autem.

„Jed' dál,“ vyzval jsem Ryu.

Před pontiakem stála přitažlivá rusovláska v džínsech, kozačkách ke kolenům a v kostkovaném tříčtvrtečním plášti. Od úst se jí kouřilo mrazivým dechem. Vůz měl zvednutou kapotu a ona bezradně hleděla do útrob motoru. Sice si sundala jednu rukavici, nevěděla však, co si obnaženou rukou počít. Váhavě sáhla kamsi pod kapotu a pak ruku zase zmateně stáhla.

Zřejmě doufala v naši pomoc, protože k nám vzhledla, jak jsme zpomalovali s ohledem na blížící se křižovatku.

Na zlomek vteřiny jsem na místě, kde měla mít obličej, spatřil lebku bez očí. Kostnaté oční důlky se zdály hluboké, bezedné.

Mrkl jsem.

Mé Oči soumraku spatřily její ústa a nosní dírky hemžící se červy.

Znovu jsem zamrkal.

Vidění pominulo a my jsme tu ženu minuli.

Dnes večer, nepřijdeme-li jí na pomoc, zemře.

Na rohu dalšího bloku se nacházela restaurace s barem, poslední osvětlené místo na Duncannon Road, která se pak zvedala po uhlově černých, stromy porostlých horských svazích, jež ze tří stran obklopovaly Yontsdowm. Rya zajela s naším stejším na parkoviště, zastavila těsně vedle dodávky s kempinkovou nástavbou a vypnula světla. Když jsme se odtud, zpod nejnižších naježených větví masivní jedle v rohu pozemku patřícímu k restauraci, dívali směrem k západu, měli jsme výhled o blok zpátky na křižovatku Duncannon Road a Apple Lane. Skřeti policista tam stál před pontiakem vedle rusovlásky v kostkovaném kabátě a působil na první pohled jako odborník na nesnáze, do nichž se může dostat dáma.

„Nechali jsme zbraně doma,“ připomněla mi Rya.

„Nenapadlo nás, že válka už začala. Ale ode dneška už nevyjdeme ven bez pistole,“ odpověděl jsem nejistě, stále ještě otřesený viděním lebky pokryté červy.

„Ale v této chvíli,“ zdůraznila, „nemáme žádné zbraně.“

„Mám nůž,“ odpověděl jsem a poklepal se po vysoké botě, v níž se skrývala čepel.

„Žádná sláva.“

„Ale stačí to.“

„Snad.“

Na křižovatce rusovlásky právě nasedala do služebního vozu zřejmě s úlevou, že jí na pomoc přišel usměvavý a galantní policista.

Kolem projelo pár aut, světla jejich reflektorů se odrazela od ostrůvků sněhu, ledových záplat a krystalků posypové soli na vozovce. Jinak ale po většinu času po Duncannon Road v těchto pozdních hodinách a na tomto venkovském okraji města prakticky nic nejezdilo, když i provoz mezi doly v horách a městem pro dnešek prakticky ustal. Až na policejní hlídkový vůz, který se teď odlepil od krajnice a zamířil naším směrem, zela silnice prázdnotou.

„Připrav se, abys vyrazila zase za ním,“ vyzval jsem Ryu.

Nastartovala, ale světla nechala zatím zhasnutá. Sesunuli jsme se na sedadlech co nejniž, hlavy nám jen mírně vykukovaly nad palubní deskou. Sledovali jsme policistu jako pár obezřetných floridských písečných krabů s očními stopkami vystrčenými jen nepatrně z dun pláže.

Hlídkový vůz nás míjel s pronikavým rytmickým cvakáním svých vlastních sněhových řetězů a my si všimli uniformovaného skřeta za volantem. Po rusovlásce však nebylo ani památky. Nasedala dopředu vedle řidiče, tolik jsme z naší pozorovatelný viděli. Teď jsme ji tam ale neviděli.

„Kam se poděla?“ zeptala se udiveně Rya.

Jen co nasedla do auta, projel po Duncannon Road poslední vůz.

V dohledu nikdo, tak ten šmejd zřejmě vycítil příležitost a hned jí taky využil. Zřejměji nasadil pouta a přinutil ji lehnout si na sedadlo. Možná ji i praštil a zbavil vědomí.“

„Může být i mrtvá,“ připomněla Rya.

„To ne,“ namítl jsem. Jedeme. Drž se za ním. Nezavraždil by ji tak jednoduše, když si ji teď může odvézt někam do soukromí a zabíjet pozvolna. To je baví, když si

to dokážou tak zařídit – pomalé umírání mají raději než náhlé.“

Hlídkový vůz se už téměř ztratil v dálce na Duncannon Road, když Rya vymanévrovala stejn z parkoviště restaurace. Daleko před námi koncová světla policejního vozu stoupala stále výš a výš, až se zdálo, že visí vysoko nad námi v temném prostoru, než zmizela za hřeben kopce. Za námi byla silnice prázdná. S krátkým, ostrým zachřestěním řetězů zahryzávajících se do asfaltu přidala Rya plyn a už jsme se nejvyšší možnou rychlostí hnali za hlídkovým vozem, zatímco Duncannon Road se zúžila z tříproudové silnice v okresní dvouproudovku.

Silnice stoupala a přízračné smrky a jedle zahalené do zelených jehličnatých kápí a rubášů, které jsme viděli jen nezřetelně, působily jakýmsi hrozivým dojmem, jak se nad ní tyčily po obou stranách.

Brzy jsme se na ujíždějící policejní vůz dotáhli na vzdálenost pouhého půlkilometru, ale neměli jsme obavy, že by si nás skřeti policista všiml. Tady, na úpatí hor, se okresní silnice klikatila, takže na dohled jsme jeho auto měli tu a tam vždy jen na pár vteřin a v takových chvílích jsme pro něj byli jen automobilové reflektory v dálce, tedy nic, v čem by spatřoval nebezpečí. Na každém kilometru ze silnice odbočovalo snad pŕltuctu cest – většinou z uježděné hlíny, některé šterkové a pár s asfaltovým povrchem – a mezi stromy povlečenými ledem vedly zřejmě k domŕm, o jejichž existenci často vypovídala poštovní schránka na kŕlu u rozcestí. Ujeli jsme šest, možná osm kilometrŕ, a právě jsme měli za sebou strmé stoupání, když jsme dole pod námi spatřili hlídkový vůz, který právě téměř ŕplně zastavil, protože zatačel na jednu z oněch příjezdových cest. Nezpomalili jsme a v předstíraném nezájmu jsme projeli kolem odbočky, kde na šedé poštovní schránce stálo šablonou vyvedené jméno HAVENDAHL. Když jsem

pohlédl za schránku do tunelu jehličnanů, spatřil jsem koncová světla ztrácející se v příkrovu temnoty tak dokonalé a tak hluboké, že můj smysl pro vzdálenost a prostorové vidění a také můj pocit rovnováhy byly na okamžik otřesené a nefunkční: chvíli se mi zdálo, jako bych visel ve vzduchu, zatímco policejní auto nejede po povrchu zemském, ale noří se někde pode mnou do země a míří do nitra planety.

Rya zaparkovala u silnice dvě stě metrů za odbočkou na soukromou příjezdovou cestu na místě, kde pluhy silničářů vyčistily okraje silnice od hromad sněhu, aby tak umožnily autům otočit se. Vystoupili jsme z vozu a zjistili, že od chvíle, co jsme vyjeli od supermarketu ve městě, se ochladilo. Vanul sem vlhký vítr z vyšších poloh Appalačského pohoří, avšak zdálo se, jako by povstával v mnohem severněji položených končinách, v nehostinné kanadské tundře či na ledových pláních Arktidy. Přinášel s sebou ostrou, pročištěnou polární ozonovou vůni. Měli jsme na sobě semišové pláště lemované imitací kožešiny, a přesto nám bylo chladno.

Rya otevřela dveře kufru a zvedla podlažní panel, pod nímž se skrývala náhradní pneumatika, a vyndala odtamtud železný nástroj připomínající pohrabáč, jehož jeden konec sloužil jako páčidlo a druhý jako klíč na matice. Pevně jej uchopila a zkoumala jeho hmotnost a vyváženost. Když viděla, že ji pozoruju, řekla: „No, ty máš svůj nůž a já zas tohle.“

Vydali jsme se k příjezdové cestě, na niž zabočilo policejní auto. Před námi se černal tunel tvořený převislými stromy a odrazoval podobně jako vjezd do strašidelného zámku na pouti. S Ryou těsně po boku jsme kráčeli po úzké uježděné cestě a já doufal, že se můj zrak brzy přizpůsobí hlubší tmě zde pod stromy, protože opatrnosti před případnou léčkou nebylo v takovém prostředí nikdy dost.

Pod nohama nám praskaly hrudky zmrzlé země a kousky zvětralého ledu.

Ve vyšších větvích stromů úpěl vítr. Nižší větve chřestily, skřípěly a tiše povrzávaly. Vypadalo to, jako by mrtvý les chtěl napodobit život.

Neslyšel jsem zvuk motoru bíločerného policejního vozu. Zřejmě už zastavil někde před námi.

Ušli jsme asi čtyři sta metrů, když jsem zrychlil a pak se dal do běhu, a to ne proto, že jsem viděl o něco lépe, což jsem skutečně viděl, ale protože jsem náhle pocítil, že mladé rusovlásce už nezbyvá moc času. Rya se na nic neptala, také zrychlila a teď klusala vedle mě.

Příjezdová cesta měla dobrých osm set metrů, a když jsme vyšli zpoza příkrovu stromů na volné zasněžené prostranství, kde bylo o něco lépe vidět, ocitli jsme se asi padesát metrů od jednopatrového bíle natřeného dřevěného domu. Ve většině přízemních oken se svítilo. Přinejmenším teď za tmy vypadal dům dobře udržovaný. Světlo na přední verandě také svítilo a odhalovalo ozdobné, bohatě, téměř rokokově vyřezávané zábradlí. Okna měla po stranách pěkné tmavé okenice. Z cihlového komína stoupal oblak kouře a vítr ho hnal k západu.

Hlídkový vůz stál zaparkovaný před domem.

Po policistovi či rusovlásce ani stopy.

Udýchaně jsme stanuli na prostranství, kde nám ponuré pozadí tmavého lesa skýtalo ještě úkryt, takže by nás nezpozoroval nikdo, kdo by vyhlédl oknem.

Sedesát či sedmdesát metrů vpravo od domu stála rozlehlá stodola. Spodní okraje její špičaté střechy pokrývaly vlnité návěje zářivého sněhu. Tady v předhůří působila nepatřičně, protože zdejší příkré a kamenité svahy určitě neumožňovaly výdělečnou zemědělskou činnost. Pak jsem si v šeru povšiml nápisu nad velkými dvoukřídlými vraty: KELLYHO MOŠTÁRNA. Na svahu za domem jsem

spatřil řady stromů vyrovnaných jako vojáci na přehlídce, bojové šiky stěží viditelné na zasněženém úbočí. Rostl tam sad.

Sehnul jsem se a vytáhl nůž z boty.

„Ty bys měla zůstat tady,“ navrhl jsem Rye.

„Blbost.“

Odpověď jsem znal předem a její předvídatelná odvaha a touha zůstat mi po boku i ve chvílích nebezpečí mi dodaly zmužilosti.

Rychle jako myšky a stejně tak tiše jsme se kradli po okraji odhrabané příjezdové cesty, kiyli se za náspy starého špinavého sněhu a v několika vteřinách jsme se ocitli u domu. Trávník, na který jsme vstoupili, nás přiměl zpomalit. Pokrývala ho ledová krusta, která nadělala při každém kroku hodně nepříjemného hluku. Avšak když jsme kladli nohy pevně a zvolna, omezoval se jen na tiché praskání a křupání, které by uvnitř nemuselo být slyšet. Vítr, zahořkle hučící, funící a brebentící ve větvích, se nyní z nepřítele proměnil v našeho spojence.

Tiše jsme se plížili podél domovní zdi.

Prvním oknem jsem skrz jemnější záclonu, která vyplňovala štěrbinu mezi těžkými závěsy, spatřil obývací pokoj: krb ze začouzených cihel, římsa, na ní krbové hodiny, nábytek v koloniálním stylu, podlaha z naleštěných smrkových prken, bavlněné potahy s vpletenými hadrovými proužky, reprodukce lidové umělkyně babičky Mosesové na stěnách potažených bledou proužkovanou tapetou.

I další okno vedlo do obýváku.

Uvnitř jsem nikoho nespatřil.

Ani jsem nikoho neslyšel, jen mnohohlasý vítr.

Třetí okno patřilo k jídelně. Prázdná.

Šinuli jsme se bokem zledovatělým sněhem.

V domě vykřikla žena.

Cosi bouchlo, roztříštilo se.

Koutkem oka jsem spatřil Ryu, jak pozvedá svou železnou zbraň.

Čtvrté a na této straně domu poslední okno vedlo do podivně prázdné místnosti asi tak čtyřikrát čtyři metry. Jen jediný kus nábytku, žádná výzdoba, žádné obrazy, béžové stěny a béžový strop postříkaný a flekatý rezavě hnědými skvrnami a linoleum na podlaze ještě víc potřísněné než stěny. Jako by tahle místnost ani nepatřila k domu s čistým a úhledným obývánkem a jídelnou.

Okno, jehož okraje lemovala námraza, kryly závěsy pečlivěji než ta předešlá, takže mi k pohledu do místnosti za nimi zbývala jen úzká škvíra.

Přítiskl jsem tvář na sklo, abych plně využil úzkého průzoru mezi brokátovými draperiemi, a tak jsem mohl přehlédnout zhruba sedmdesát procent prostoru – včetně rusovlásky.

Z nepojízdného automobilu se dostala na holou dřevěnou židli s rovným mřížovým opěradlem, kde teď seděla nahá a s rukama připoutanýma želízky vzadu k opěradlu. Dětila nás tak malá vzdálenost, že jsem viděl síť modrých cévek protkávajících její bledou pokožku i pupínky husí kůže na ní. Její oči se soustředily na cosi, co jsem měl mimo zorný úhel, a byly široce otevřené a plné strachu a hrůzy.

Další bouchnutí. Stěna domu se otrásla, jako kdyby proti ní zevnitř někdo hodil cosi těžkého.

Děsivý jekot. Tentokrát za něj nemohl vítr. Rozpoznal jsem jej okamžitě: vriskot rozběsněného skřeta.

Rya ho rovněž poznala, protože tiše zasyčela odporem.

V nezařízeném pokoji do mého zorného pole z kouta, který nezahrnovalo, vstoupil skřet. Prošel proměnou a už se neukrýval za lidskou podobou, avšak já věděl, že je to policista, kterého jsme sledovali.

Pohyboval se po čtyřech s onou typickou rozčilující ladností, kterou by člověk od skřetů nečekal při pohledu na

jejich hrubé paže, plece a boky plné vyboulenin deformovaných kostí. Odpornou psí hlavu měl skloněnou. Obnažil jako jehly ostré zuby připomínající hadí. Rozeklaný žilnatý jazyk oplzle kmital mezi zčernalými hrbolatými pysky. Prasečí očka zářící rudou nenávisť nespouštěl z bezmocné ženy, která vypadala, jako by se nacházela na samém pokraji šílenství.

Skřet se od ní náhle prudce odvrátil a stále na všech čtyřech se rozběhl pokojem, jako kdyby zamýšlel hlavou vrazit do stěny. K mému úžasu se namísto toho po stěiiě vyšplhal, rychlým pohybem švába proběhl po celé délce místnosti těsně pod stropem, v rohu přeběhl na další stěnu, tu překonal do poloviny a pak se opět spustil na linoleum, po kterém doběhl až k připoutané ženě, před níž zůstal stát jen na zadních nohou.

Vnikla do mě zima a vysála veškeré teplo z mé krve.

Věděl jsem, že skřeti jsou hbitější a rychlejší než většina lidí – přinejmenším než ta většina, které schází moje paranormální schopnosti avšak něco takového jsem ještě nezažil. Snad to bylo i tím, že jsem tyhle netvory vídal jen zřídka v soukromí jejich brlohů, kde možná slézali stěny běžně, co já vím? A když jsem je zabíjel, činil jsem tak většinou bleskově a možnost uniknout přede mnou po stěně a po stropě jsem jim neposkytoval.

Myslel jsem si, že o nich vím už všechno, ale teď mě opět překvapili. Znervóznilo mě to a znepokojilo, protože jsem musel přemýšlet o tom, jaké další utajené schopnosti mohou mít. Stačilo by, kdyby s takovým překvapením vyrukovali v nepravý okamžik, a mohl jsem se rozloučit se životem.

Měl jsem skutečně velký strach.

Nebál jsem se ale jen skřetovy překvapující schopnosti šplhat po stěně jako ještěrka. Měl jsem strach i o ženu připoutanou k dřevěné židli. Jak sestoupil se stěny a postavil

se na zadní, odhalil skřet další věc, kterou jsem u nich nikdy předtím neviděl: odporný, snad třiceticentimetrový falus, trčící ze šupinatého povislého vaku, ve kterém se v neztopořeném stavu skrýval. Byl ohnutý jak šavle, tlustý a odporně zvrásněný.

Nestvůra jí hodlala znásilnit dřív, než ji pařáty a tesáky roztrhá na kusy. Zjevně se rozhodla vrhnout se na ni ve své pravé, obludné podobě spíš než v lidském přestrojení, protože tím se zvyšovalo zděšení oběti a její naprostá bezmocnost posilovala rozkoš. Nemohl se pokoušet o oplodnění, protože skřeti semeno by se v lidské děloze nikdy neujalo.

Ze pak dojde k nemilosrdné vraždě, bylo evidentní. Udělalo se mi nevolno, když mi došlo, proč tahle místnost nemá žádný nábytek, proč se tak liší od zbytku domu a proč stěny a podlahu pokrývají vrstvy rezavě hnědých skvrn. Byla to jatka, místo vyhrazené pro řezničinu. Zavlékal sem i jiné ženy, kterým se tu nejprve vysmál, vyděsil je a zne-ctil a pak je pro vlastní potěšení roztrhal na kusy.

A nejen ženy. I muže. A také děti.

Náhle se mi dostalo odporivých psychických obrazů předchozího krveprolívání. Jasnozřivé vjemy vycházely z oněch hrůzně poskvřených stěn a jako by se promítaly na sklo přede mnou, jako kdyby se okenní tabulka proměnila ve filmové plátno.

S vyčerpávajícím úsilím jsem ty vjemy vytěsnil z mysli, zahnal jsem je ze skla zpět do stěn jatek. Nemohl jsem se nechat jimi přemoci. Kdybych na sebe nechal působit takové vize, zeslábl bych a nedokázal bych pomoci té ženě uvnitř.

Odvrátil jsem se od okna a tiše se bokem přesunul k rohu domu s jistotou, že mě Rya následuje. Současně jsem si sundal rukavice a nacpal je do kapes kabátu, abych mohl používat nůž s obvyklou obratností.

U zadní části domu na nás vítr zaútočil prudčeji, protože se sem hnal přímo z úbočí hor, pravá větrná lavina, nemilosrdná a bodavá. Během chvilky mi zkřehly ruce a já věděl, že se musím co nejdříve dostat do tepla domu, nebo ztratím zručnost potřebnou k tomu, abych přesně vrhl nůž.

Schody na zadní verandu pokrývala námraza. Led vyplnil spáry a škvíry. Stupně pod našimi kroky vrzaly a skřípěly.

Ze zábradlí visely rampouchy.

I podlaha verandy hlasitě nesouhlasila s našimi kroky.

Zadní vchod se nacházel na levé straně domu. Tiše jsem otevřel tepelně izolační dveře ze skla a hliníku. Jejich pružinami posílené stěžeje cvakly jen jednou. I dveře za nimi, vedoucí do zadní části domu, byly odemčené. Skřeti příliš nepoužívali zámky, protože měli geneticky snížený práh strachu a také proto, že nás se nebáli téměř vůbec. Lovce se nebojí králíka.

S Ryou jsme vstoupili do dokonale obyčejné kuchyně, která jako kdyby vystoupila ze stránek časopisu Naše domácnost a jejíž teplo prosycovala vůně čokolády, pečených jablek a skořice.

Naprostá všednost téhle místnosti jako by zvyšovala hrůznost situace.

Na umakartovém pultu vpravo od vchodu ležel na drátěné mřížce domácí jablečný koláč a táč vedle přetékal doma napečenými sušenkami. Nesčetněkrát jsem viděl skřety, jak v lidském přestrojení stolují v restauracích. Věděl jsem, že se stejně jako kterákoli jiná živá bytost musí žít, ale nikdy bych si nebyl představil, že se věnují tak všední domácí činnosti jako pečení koláčů či sušenek. Tihle psychičtí upíři se přece živí naší fyzickou, mentální a emocionální bolestí a s ohledem na bohaté hodiny lidského neštěstí, jaké si běžně dopřávali, další potrava se zdála nadbytečná. Rozhodně bych si je nedokázal představit, jak

ve svých domovech spořádaně večeří a vychutnávají si klid po dni stráveném v krvi, mučení a skrytém terorizování. Z takového pomyšlení se mi zvedal žaludek.

Z nezařízeného pokoje, který měl společnou stěnu s kuchyní, se sem donesla řada úderů a bouchání a škrábavé zvuky.

Nebohá žena už zjevně nemohla ani křičet, protože jsem ji nyní zaslechl, jak se naléhavým a chvějícím se hlasem modlí.

Rozepnul jsem si zip kabátu, rychle jsem vyklouzl z jeho rukávů a nechal oděv tiše spadnout na podlahu. Jeho objemnost by mi překážela při vržení nože.

Kromě vchodu na zadní verandu vedl z velké kuchyně jeden otevřený klenutý průchod a troje další zavřené dveře.

Průchodem jsem viděl chodbu, která se táhla přízemím celého domu. Z trojích dveří vedly jedny patrně na schody do sklepa a druhé do spíže. Třetími se možná vcházelo do místnosti, kde jsme viděli netvora a připoutanou ženu. Nechtělo se mi ale otevírat jedny dveře po druhých a nadělat tak spoustu hluku, aniž bych měl jistotu, že na první pokus natrefím na ty správné. Tiše jsme tedy prošli kuchyní, klenutým průchodem jsme se dostali do chodby a tam první dveře vlevo, pootevřené, vedly na jatka.

Obával jsem se, že by si mě žena všimla, kdybych dveře zlehka otevíral, abych místnost prozkoumal, a její reakce by na mě skřeta upozornila, a tak jsem vrazil do místnosti, aniž bych věděl, kde se můj cíl zrovna nalézá. Dveře bouchly o stěnu, jak jsem je rozrazil.

Skřet, který se právě skláněl nad ženou, se ke mně obrátil a vyrazil překvapené, páchnoucí zasyčení.

Jeho zduřelý falus s neobyčejnou rychlostí opadl a zajel do šupinatého vaku, který sám jako by se zatáhl do ochranné tělesné dutiny.

Držel jsem nůž za špičku vyvážené čepele a rukou jsem se rozpřáhl za hlavu.

Skřet nepřestal syčet a skočil po mně.

V té chvíli jsem vymrštil ruku. Nůž vylétl.

Zasáhl skřeta v půli skoku do hrdla. Ostří zajelo hluboko, třebaže se nezabodlo tak přesné, jak bych byl chtěl. Lesklé, chvějící se kančí nozdry příšery rozechvělo zafunění, v němž se mísilo překvapení a vztek, a z rypáku mu vytryskla horká krev.

Nezastavil se. Narazil do mě. Tvrdě.

Zapotáceli jsme se. Svalili jsme se s hromovým bouchnutím na stěnu. Zády jsem se tiskl na zaschlou krev bůhvíkolika nevinných obětí a na krátkou chvíli, než jsem jim zamezil přístup do své mysli, jsem pocítil jejich vyzářující bolest a hrůzu, jaké prožívaly ve smrtelných křečích a jež ulpěly v omítce a malbě tohoto místa.

Tváře jsme měli od sebe pár centimetrů. Jako kdyby se vstřebávání ženiny hrůzy rovnalo masožravému požitku, páchl dech příšery krví, zdechlinou a rozkládající se tkání.

Zuby, obrovské zuby, zahnuté a skřípající zuby, z nichž kapaly sliny, se zaleskly tři centimetry před mýma očima, glazurovaný příslib bolesti a smrti.

Tmavý, olejovitě lesklý děsivý jazyk se zavlnil směrem ke mně jako zvědavý had.

Cítil jsem, jak se kolem mě svírají skřetovy sukovité paže, jako kdyby se mě snažil rozdrtit o vlastní hrud'. Nebo se extrémně sílicím stiskem pokoušel vrazit mi pařáty hluboko do boků.

Moje bušící srdce povolilo záklopku na mém vnitřním zásobníku adrenalinu a já jsem se náhle vznášel na vlně chemické záplavy, díky které jsem se cítil náhle jako bůh, i když rádně vyděšený.

Paže jsem měl víceméně přiřazené k hrudi, a tak jsem sevřel ruce v pěst a vši silou vyrazil lokty proti skřetovým

silným rukám, čímž jsem prolomil sevření, kterým se mě snažil znehybnit. Cítil jsem, jak se jeho pařáty na okamžik zasekly do mé košile, jak sevření povolilo, a pak jsem zaslechl zarachocení, jak kostnaté kotníky prstů narazily o zed', když jedna jeho paže vylétla vzhůru.

Zařval vzteky a znělo to podivně, o to podivněji, protože zvukové vlny cestou z hlasivek k pyskům vibrovaly o čepel nože, jež mu proklála hrdlo, takže výkřik dostal kovové zabarvení. Se zaječením přišla i sprška skřetovy krve, která mi zalila tvář a pár kapek se mi dostalo i do úst.

Ted' mě posiloval nejen strach a zlost, ale i odpor, takže jsem se odstrčil od stěny a tlačil netvora pozpátku do místnosti. Klopýtli jsme a spadli a já přistál na něm, popadl jsem střenku nože, jež mu trčela z hrdla, bezohledně otočil čepelí v ráně, vytáhl ji a znovu jsem bodl a ještě jednou a zas a znovu a nedokázal jsem přestat, i když rumělková záře jeho pohledu rychle odumírala v kalně načervenalý přísvit. Patami ochable bušil do podlahy, což na linoleu studeně klapalo. Jeho paže se bezmocně zmítaly a dlouhé, špičaté pařáty vyťukávaly do podlahy jatek nesmyslné kódy. Nakonec jsem mu ostrím nože přešel po hrdle zleva doprava a přeřal tak svaly, žíly i tepny. Pak už bylo po všem, včetně mě.

Lapal jsem po dechu, dával, plival jsem ve snaze dostat z úst poslední kapku krve démona a vztyčil jsem se na kolena obkročmo nad příšerou. Ta pode mnou prošla poslední křečovitou proměnou, když za rtuťovi-tého pableskování a vlnění spotřebovala zbytek ubývající životní energie na návrat do lidské podoby, k čemuž byla její rasa geneticky naprogramovaná v dávných časech jejího stvoření. Kostí praskaly, pukaly, natahovaly se, rovnaly, probublávaly a tuhly zpět v kvapné proměně; šlachy a chrupavky se trhaly, ale vzápětí hned přirůstaly v nové základní osnově; měkké

části těla vydávaly vlhce plácavé, savé a mokravé zvuky, jak zběsile hledaly a nalézaly nové konfigurace.

Připoutanou ženu, Ryu i mě tak fascinovala nadpřirozená proměna, že jsme si neuvědomili přítomnost druhého skřeta, dokud se nevrátil do místnosti a nepřekvapil nás stejně, jako jsme my zaskočili prvního netvora.

Možná právě v té chvíli zafungovaly Ryiny vlastní – a menší – psychické schopnosti lépe než moje, protože jak jsem s trhnutím zvedl hlavu a spatřil skřeta, Rya už zasazovala ránu svým železným nástrojem, kterým se vyzbrojila. Vložila do ní tolik zuřivosti a síly, že jí dělalo problém udržet zbraň v rukou ochromených úderem. Silná rána jí kus železa z rukou téměř vyrazila. Útočník s očima planoucícma jak lucerny se zapotácel a s bolestným zavytím ucouvl, což signalizovalo, že ránu pocítil, avšak k zemi ho nesložila.

Vřískal a plival, jako kdyby nám jeho sliny měly způsobit otravu. Vzpomínal se z rány, zatímco se Rya ještě stále snažila chopit opět pevně ocelového nástroje, a vyrazil proti ní s ohromující energií a rychlostí.

Sevřel ji oběma velkými tlapami. Všemi deseti pařáty. Zabořily se převážně do jejího těžkého zimního kabátu. Naštěstí hlavně do kabátu.

Dříve než se mu podařilo odtrhnout z kabátu jednu pracku a rozervat jí obličej, už jsem stál na nohou. Dal jsem se do pohybu. Dva kroky, skok. Dopadl jsem na jeho šupinatá záda. Stlačil jsem ho mezi sebe a Ryu. Zabořil jsem do něj nůž. Tvrdě. Vrazil jsem mu ho mezi kostnatá znetvořená ramena. Až po jílec. Hluboko do páteře. Nemohl jsem jej vyprostit.

Netvor se náhle s nadlidskou silou vzepjal. Úplně jako kůň na rodeu. Setřásl mě ze sebe. Praštil jsem sebou na podlahu. Hřbetem mi projela ostrá bolest. Hlavou jsem narazil o stěnu.

Vše kolem mě se rozmlžilo. Pak se vše opět zaostřilo.

Na chvíli jsem ale byl tak otřesený, že jsem nedokázal vstát.

Viděl jsem, jak nůž trčí skřetovi ze zad.

Příšera odmrštila i Ryu, teď se však po ní opět vrhla. Ona však využila té chvílky, aby nabrala sílu, a podle plánu, který stačila vymyslet, vykročila útočnickovi vstříc, namísto aby od něj ustoupila, a znovu přišel ke slovu kus oceli, tentokrát však už ne jako kyj a ne koncem určeným na matice, nýbrž jako páčidlo na druhém konci, kterým se rozmáchla jako kopím a vrazila ocelový nástroj skřetovi do břicha, což jej přimělo nejen zavýt, ale v šoku a bolesti chraplavě vyhrknout.

Netvor sevřel oběma mohutnými rukama s prsty o čtyřech kloubech kopí, které jej proklálo prostředkem trupu, a Rya ustoupila. Jak skřet klopýtavě couval, až narazil do stěny, a snažil se vytrhnout si ocelový nástroj z útrob, vzpomínám se natolik, že jsem mohl vstát. Vrhla jsem se k bestii.

Oběma rukama jsem uchopil odporným slizem pokrytý ostrý konec oceli. Na protivníkovi, z něhož proudem crčela krev, teď bylo znát jeho stáří. Pozvedl ke mně zabijácké, avšak už vyhasínající oči a snažil se seknout mě svými ostrými drápy. Podařilo se mi vyrvat z něho ostrý konec ocelového nástroje. Pak jsem poodstoupil a začal jej tlouct maticovým koncem, dokud nezačal ztrácet sílu. Mlátil jsem do něj dlouho, klesl na kolena, a já doukl dál, až padl tváří na podlahu. Ani pak jsem neustal, tloukl jsem do něj a tloukl, až mu pukla lebka, až měl ramena napadrt', až jsem mu roztránil lokty, polámal kyčle i kolena, dokud jsem se nezpotil tak, že mí pot smyl z tváře i z rukou krev, a dokud jsem ještě dokázal pozvednout ocelový nástroj k dalšímu úderu.

Dýchal jsem tak zběsile, že se to odráželo od stěn místnosti.

Rya se zatím snažila otřít si dvěma papírovými kapesníčky z rukou skřeti krev.

První netvor, nyní mrtvý, nabyl potlučené lidské podoby, ještě než vypukla bitka s druhým. Teď jsem viděl, že skutečně šlo o policistu, kterého jsme zvečera spatřili.

Z druhého skřeta se nakonec vyloupila žena zhruba stejně stará jako policajt.

Možná jeho žena. Možná družka.

Opravdu existovali na manželské bázi – nebo dokonce jako druh s družkou? Jak vnímal jeden druhého, když se za noci svíjeli v zajetí chladné hadí vášně? A skutečně žili ve dvojicích a skutečně si jeden druhého vybírali na základě partnerské volby tak jako většina lidí? Nebo se párovali za účelem důvěryhodného krytí, které jim napomáhalo vydávat se za normální muže a ženy?

Rya začala dávit, zdálo se, že bude zvracet, ale potlačila to nutkání a odhodila krví nasáklé kapesníčky.

Zapřel jsem se nohou o záda mrtvého netvora, popadl oběma rukama nůž a vykroutil jej ze skřetových chrupavčitých zad.

Otřel jsem čepel o džínsy.

Nahá žena na židli se silně třásla. V očích měla hrůzu, zmatek a strach – strach nejen z mrtvých skřetů, ale také ze mě a z Ryi. Pochopitelně.

„Přátelé,“ zachraptěl jsem. „Nejako... oni.“

Hleděla na mě neschopna slova.

„Dej na ni... pozor,“ vybídl jsem Ryu.

Zamířil jsem ke dveřím.

Rya se ozvala: „Kam...“

„Přesvědčit se, jestli jich tu není víc.“

„Není. Už by tu byli.“

„Ale stejně...“

Vyšel jsem z místnosti a doufal, že Rya pochopí, že mé nepřítomnosti má využít k tomu, aby rusovlásku uklidnila a oblékla. Chtěl jsem, aby ta žena nabyla alespoň trochu dřívější bystrosti, síly, důstojnosti a sebeúcty, než se vrátím, abych jí pověděl o skřetech.

Za okny jídelny vítr střídavě spiklenecky šeptal a žalobně nařikal.

Hodiny na krbové římse v obývacím pokoji dutě odtikávaly vteřiny.

V patře jsem našel tři ložnice a koupelnu. Do každé z těch místností pronikalo artritické vrzání půdních trámů, jak se vítr opíral do lomenice domu a slídlil v okapech.

Zádní skřeti.

Ve vymrzlé koupelně jsem ze sebe shodil krví prosáklé svršky a zběžně se opláchl v umyvadle. Nedíval jsem do zrcadla nad ním, netroufl jsem si. Bylo správné zabít skřety. Nepochyboval jsem o tom, že nejde o hřích, a svému odrazu v zrcadle jsem se nevyhýbal ze strachu, že zahlédnu ve svých očích vinu. Avšak pokaždé, když jsem zabil skřeta, připadalo mi, že je to stále obtížnější. Kladlo to na mě stále větší nároky, vyžadovalo to pokaždé více násilí, hroznější masakr. Po každém takovém krvavém zážitku jsem pak měl pocit, že v mém pohledu přibyl další chlad, ocelová tvrdost, která mě znepokojovala a odpuzovala.

Policajt měl přibližně stejnou postavu jako já, a tak jsem si ze skříně v hlavní ložnici vybral jednu z jeho košilí a levisky. Padly mi jako mé vlastní.

Sešel jsem dolů a našel Ryu, jak na mě čeká s rusovláskou v obývacím pokoji. Seděly u předních oken v křeslech, která vypadala pohodlně, ale jejich výraz tomu neodpovídal. Usadily se tak, aby viděly na příjezdovou cestu a mohly volat na poplach při první náznaku blížícího se vozu.

Za oknem vítr zvedal ze země sněžné přízraky a hnal je do temnoty, nezřetelně světélkující útvary, které jako by se odtud vydávaly za tajemným posláním.

Zena se už oblékla. Zážitek ji nezbavil rozumu, třebaže seděla se svěšenými rameny a její bledé ruce složené v klíně byly v neustálém pohybu.

Uchopil jsem menší židli s vyšívavými potahy, posadil se vedle Ryi a vzal ji za ruku. Chvěla se.

„Co jsi jí řekla?“ zeptal jsem se jí.

„Něco z toho... o skřetech... co jsou zač a odkud se vzali. Neví ale, co jsme my zač a jak to, že je dokážeme vidět, zatímco ona ne. To jsem nechala na tebe.“

Rusovláska se jmenovala Cathy Osbornová. Bylo jí jednatřicet roků a byla mimořádnou profesorkou literatury na Barnardově univerzitě v New Yorku. Dětství prožila v malém pensylvánském městě sto třicet kilometrů na západ od Yontsdownu. Její otec se nedávno po menším infarktu dostal do nemocnice a ona si vzala ve škole volno, aby mohla být s ním. Zotavoval se zdárně a ona se právě vracela do New Yorku. Když uvážíme, jak mizerná je sjízdnost některých horských silnic v zimních měsících, jelo se jí skvěle, dokud nedorazila k východnímu okraji Yontsdownu. Jako studentka a učitelka a milovnice literatury měla, jak říkala, dobrou představivost, před ničím se neuzavírala a měla v oblibě i drsnější četbu, spolykala pořádnou dávku fantastických románů a hororů, „Draculu, Frankensteina, něco z Algernona Blackwooda, trochu z H. P. Lovecrafta, povídku od spisovatele jménem Sturgeon o plyšovém medvídkovi, který saje krev“, takže, jak říkala, určitou průpravu v oblasti fantastických či hrůzostrašných jevů měla. Avšak navzdory její náklonnosti k fantastické literatuře a vzdor příšerám, které spatřila, musela sama se sebou svést chrabré boj, aby strávila Ryino vyprávění o těchto geneticky stvořených bojovnicích z časů dávno

zasutých v dějinách. Namítala: „Vím, že nejsem blázen, ale pořád musím pochybovat, jestli jsem s z přece jen nezbláznila. Vím, že jsem viděla ty strašné příšery, jak se mění z lidské podoby a pak zase zpátky, ale pořád si říkám, jestli se mi to všechno jen nezdálo, jestli to není výplod mé fantazie, i když jsem si jistá, že není. A pak všechno to o předešlé civilizaci zničené obrovskou válkou... to je prostě příliš, prostě moc... a teď už asi žvaním nesmysly, vidíte?... určitě, vím to, ale mám pocit, jako by se mi každou chvíli měl uvařit mozek. Chápete?“

Neusnadnil jsem jí to. Pověděl jsem jí o Očích soumraku, o Ryiných méně vyvinutých psychických schopnostech a něco málo i o tiché válce (doposud tiché), kterou vedeme.

Její zelené oči získaly skelný lesk, ale ne proto, že by mě přestala poslouchat nebo že by se ztrácela v přemíře informací. Jen dospěla do stavu, v němž se její nesložitý, racionální výklad světa náhle obrátil vzhůru nohama a ještě naruby, a to s takovou silou, že její odolnost vůči víře v „nemožné“ vzala naprosto za své. Ohromení ji přimělo vstřebávat všechno. Skelný pohled pouze prozrazoval, jak zběsile se její vzdělaný mozek snaží vměstnat všechny nové skutečnosti do jejího drasticky přepracovaného pojetí skutečností.

Když jsem skončil, prudce zamrkala, v údivu potřásla hlavou a řekla: „Teď ale...“

„Co?“ pobídl jsem ji.

Jak se teď můžu vrátit a zase učit literaturu? Když vím tohle všechno, jak můžu dál vést normální život?“

Pohlédl jsem tázavě na Ryu, zda na to má odpověď, a ona měla: „To zřejmě nepůjde.“

Cathy svraštila čelo a chystala se odpovědět, ale ut'al ji podivný zvuk. Náhlý ječivý výkřik – něco mezi dětským kňouráním, prasečím kvičením a hmyzím cvrlikáním –

prořal klid pohodlného koloniálního obyváků. Ten zvuk se nepodobal ničemu, co by připomínalo skřety, ale nešlo ani o zvuk lidského původu, ba ani o hlas zvířete, které bych znal.

Věděl jsem, že ten nářek nelze spojovat s dvojicí skřetů, kterou jsme právě zabili. Byli nepochybně mrtví, přinejmenším prozatím. Možná kdybychom je nezbavili hlav, dokázali by se vrátit do říše živých, ale ne dřív než za dlouhé dny, týdny a možná měsíce.

Rya se vymrštila z křesla a hmatala stranou po čemsi, co tam nebylo, asi po ocelovém páčidle, usoudil jsem. „Co to bylo?“

Taky jsem už stál a v ruce držel nůž.

Podivný houkavý zvuk, jako by vyluxovaný mnoha hlasy, v sobě měl alchymistickou moc proměňovat krev v ledovou vodu. Pakliže někdy zlo kráčelo po Zemi, ať už ztělesněné Satanem či jiným zplozencem pekel, pak k němu patřil právě tento hlas, beze slov, a přece zlověstný, hlas nevěstící nic dobrého a nic správného. Přicházel z jiné místnosti domu, jen jsem nedokázal určit, zda vychází z tohoto podlaží či z prvního patra.

Cathy Osbornové trvalo déle, než vstala, jako kdyby se zpěchovala čelit další hrůze. „Slyšela... slyšela jsem tenhle zvuk už předtím,“ promluvila, „když jsem seděla připoutaná tam v té místnosti, když mě začali mučit. Pak se ale všechno semlelo tak rychle, že... jsem na něj zapoměla.“

Rya upřela pohled před sebe do podlahy.

Také jsem sklopil zrak, protože mi došlo, že onen ječivý zvuk – skoro jako oscilační elektronické kvílení, ale o mnoho podivnější – vychází ze sklepa.

Klec a oltář

Policajt, který teď ležel mrtvý na svých vlastních krvavých jatkách, měl u sebe předpisovou služební zbraň, revolver Smith & Wesson ráže .357 Magnum. Ozbrojl jsem se předtím, než jsem se vydal do kuchyně, kde jsem otevřel dveře vedoucí ke schodům do sklepa.

Děsivé švitořivé kňourání vycházelo z temnoty dole a i z těch nezřetelných zvuků se dal vyčíst obsah: naléhavost, zloba – nenasytlost. Byly tak nepříjemné, že nabývaly až hmatatelné podoby. Skoro se mi zdálo, že cítím, jak mi ten nářek v podobě vlhkých přízračných rukou přejíždí po obličejí, pak po těle, studený a lepkavý.

V podzemní prostoře nepanovala úplná tma. V rohu, který jsme odtud neviděli, se mihotalo slabé, plápolající světlo, možná svíček.

Cathy Osbornová a Rya trvaly na tom, že půjdou se mnou. Rya by přirozeně nedovolila, abych čelil neznámému nebezpečí sám, a Cathy se bála zůstat sama v obývacím pokoji.

Ještě ve dveřích jsem našel vypínač. Cvakl jsem jím. Dole se rozlilo žlutavé světlo, jasnější a stálejší než pomrkávání svíček.

Nářek ustal.

Vzpomněl jsem si na psychické výpary dávného lidského utrpení, jež vzlínaly ze stěn domu, který jsme si pronajali na Apple Lane, a zapojil jsem, jak nejlépe jsem to dokázal, svůj šestý smysl, abych objevil podobné neblahé emanace i zde.

V odpověď jsem obdržel vjemy a obrazyjasnozřivé povahy, avšak byly jiné, než jsem očekával, a nepodobaly se ničemu, s čím jsem se kdy předtím setkal. Nevyznal jsem se v nich. Prazvláštní, sotva viditelné stínové tvary, které jsem nedokázal rozpoznat, všechno jen černá a bílá a odstíny šedi, chvílemi pulzující divokými a zběsilými rytmy a hned zase

vlíní se pomalými, hadovitými pohyby, z nichž se točila hlava, a občasně náhlé výbuchy světla zlověstného zbarvení, bez zřejmého smyslu a zdroje.

Vnímal jsem neobyčejně silné emoce prýstící z velice choré mysli podobně jako splašky z prasklé kanalizace. Nebyly to lidské emoce a byly zvrácenější a temnější než vyšinuté sny a touhy i těch nejzkaženějších lidí. Avšak nešlo ani o auru skřetů. Připomínaly citovou obdobu podebrané tkáně plné puchýřů; měl jsem pocit, že se brodím v kalové jámě nezakotvené duše vražedného šilence. Nepříčetnost – a podprahová krvelačnost – mě tak odpuzovaly, že jsem se musel stáhnout do sebe a pokusit se rychle odstínit svůj šestý smysl, abych se uchránil od neblahého vyzařování.

Musel jsem se na podestě schodů zapotácet, protože Rya mi ze zadu položila ruku na rameno a zašeptala: „Dobrý?“

Jo.“

Schody měly jen jedno rameno a byly příkré. Větší část sklepa se nacházela vlevo, kam jsme nedohlédli, a já spatřil jen malou výseč holé šedé betonové podlahy.

Obezřetně jsem sestupoval.

Rya a Cathy mě opatrně následovaly a naše boty zněly na dřevěných stupních dutě.

S každým stupněm narůstal slabý, ale nepříjemný zápach. Moč, výkaly, zatuchlý pot.

Dole jsme se ocitli v rozlehlém sklepě, který postrádal cokoli z toho, co by člověk na takovém místě běžně očekával – náradí, dříví připravené k dalšímu manželovu truhlářskému pokusu, plechovky s mořidlem, barvami či laky, žádné zavařovačky s domácími kompoty či nakládanou zeleninou. Namísto toho v jedné části prostoru stál oltář a druhou část zabírala veliká, masivně vyhlížející klec z ocelových tyčí, jež s patnácticentimetrovými rozestupy spojovaly podlahu se stropem.

Odporní obyvatelé klece teď sice mlčeli a zírali na nás, ale to bezpochyby oni byli zdrojem onoho jekotu, který nás přivolal na tohle hrůzné místo. Byli tři, každý jen něco přes metr dvacet. Skřeti mlád'ata.

Ještě nedorostli do puberty. Zjevně patřili k rase netvorů, a přece se od nich něčím lišili. Neměli nic na sobě, nedostatečné nažloutlé čadící světlo na ně vrhalo pruhy, a jak hleděli skrz mříže, jejich těla a obličejové podstupovaly pomalou, ale neustálou proměnu. Od samého počátku jsem si uvědomoval rozdíl, jen jsem nemohl přijít na to, v čem spočívá, ale pak mi bleskově došlo, že přestávají ovládat svoje nadání k proměně. Zdálo se, jako by uvízli uprostřed nekončícího přetavování, těla měli zpola lidská, zpola skřeti, kosti i tkáň se znovu a znovu proměňovaly, bez ustání a jakoby jen náhodně. Nedokázali zakotvit v jedné či druhé formě. Jeden z nich měl lidské chodidlo na konci převážně skřeti nohy a ruce, na nichž některé prsty patřily skřetovi a jiné lidskému dítěti. A zatímco jsem přihlížel, pár prstů náležejících rodu *Homo sapiens* se začalo proměňovat v články propojené čtyřmi klouby a zakončené zlověstnými drápy, zatímco některé ze skřetích prstů na sebe začaly brát lidštější podobu. Jedno z obou zbývajících stvoření na nás pomrkávalo tvrdýma, zlýma, avšak naprosto lidskýma očima zasazenýma do nestvůr-ného obličejové, ale jak jsem se s odporem díval na tu nepěknou kombinaci, tvář začala hledat novou podobu, jež spojovala lidské a skřeti rysy novým a ještě odpudivějším způsobem.

„Co to je?“ vydechla Rya a otřásla se.

„Myslím, že... postižení potomci,“ odpověděl jsem a přistoupil blíž ke kleci, ale pořád jen na vzdálenost, na kterou po mně žádný z jejích obyvatel nemohlo chňapnout.

Bytosti mlčely a napjatě nás sledovaly.

„Zrůdy. Geneticky defektní jedinci,“ pokračoval jsem.
„Všichni skřeti mají metamorfózní gen, který jim umožňuje

proměňovat se libovolně z člověka ve skřeta a zase zpátky. Ale tihle zatracení tvorové... zřejmě přišli na svět s nedostatečným metamorfózním genem. Celý vrh zrůd. Nemají kontrolu nad svojí podobou. Jejich tělesná tkáň prochází neustálou proměnou. Proto je jejich rodiče zavřeli tady dole, podobně jako v minulých stoletích zavírali rodiče svoje slabomyslné děti ve sklepích a v podkroví.“

Jedna z deformovaných stvůr za mřížemi na mě zasyčela a dvě zbylé se okamžitě nadšeně připojily s hlubokým, výhružným syčivým zvukem.

„Proboha!“ ozvala se Cathy Osbornová.

„Tady nejde jen o tělesnou vadu,“ zdůraznil jsem. Jsou naprosto choromyslní, a to podle lidských i skřetích měřítek. Choromyslní a velice, velice nebezpeční.“

„To cítíš... mimosmyslově?“ zeptala se Rya.

Přikývl jsem.

Zrovna když jsem mluvil o jejich choré mysli, polevil jsem v ochraně vůči emanacím jejich vyšinitých myslí, jež jsem prvně zaznamenal nahoře na schodech u otevřených dveří do sklepa. Touhy a nutkání, které jsem v té chvíli pocítil, mi byly cizí natolik, že jsem jim nedokázal porozumět, ale byly zjevně zvrácené, krvelačné a hnusné. Oplzlé rozkoše, chlípné a pomatené potřeby, odporná a děsící nenasytnost... A znovu, jak jen jsem to nejlépe uměl, jsem přidusil svůj šestý smysl podobným způsobem, jako se omezuje přístup vzduchu do krbu či pece, a zběsilá výheň psychopatických emocí se zvolna přitlumila na poměrně snesitelný ohýnek.

Přestali syčet.

S křupavým chrupnutím se jejich lidské oči nafoukly, žhavě rudě se rozhořely a proměnily se v zářící oči skřetů.

Z jinak normální lidské tváře začal za doprovodu mlaskavě chřupavých zvuků vyvstávat prasečí rypák, ale

tvarování se v půli zastavilo a stvoření se vrátilo lidské vzezření.

Jednomu z nich se teď z hloubi hrdla vydral nezřetelný, zahleněný kašlavý zvuk a já se nemohl ubránit dojmu, že šlo o smích, zlý a mrazivý, nicméně přesto smích.

Z jedněch lidských úst vyrazily hadí zuby.

Na jiných se začala utvářet masivní a divoce vyhlížející psí čelist.

A dokonale lidský palec vykvetl v ostrý spár o čtyřech člancích.

Neutuchající lykantropická činnost. K cíli proměny nikdy nedospěla, a tak se samotný proces transformace stal jediným cílem a smyslem. Genetické šílenství.

Jedno z děsivých trojčat teď prostrčilo groteskně znetvořenou ruku ocelovými mřížemi a natáhlo ji, jak nejdál dokázalo. Sevřené klubko prstů, některé lidské, jiné nikoli, se otevřelo. Začaly pročesávat Čpící vzduch, jako kdyby jej laskaly, avšak netvor se spíš pokoušel cosi uchopit. Jak pavouci hbité prsty se ohýbaly, natahovaly a kroutily; zvláštní gestikulace postrádající smysl.

Další dva nezralí démoni začali zběsile pobíhat po velké kleci, vrhali se vlevo, uskakovali vpravo, šplhali na mříže a zase seskakovali na špinavou podlahu jako bláznivé opice řádící pro nic za nic, avšak bez onoho potěšení, které bývá z opičích akrobacií cítit. Jejich neschopnost dosáhnout plné skřeti podoby je připravovala o něco z čilosti, jakou jsme pozorovali u dvojice, již jsme zabili nahoře na jatkách.

Jde z nich hrůza,“ ozvala se Rya. „Myslíš, že k tomu dochází často – k vrhu takových zrůd? Představuje to pro pro skřety problém?“

„Nevím. Možná.“

„Chci tím říct, že jejich schopnost genetického přestrojení možná generaci za generací slábně. Třeba se v každém novém pokolení rodí větší množství takových

jedinců. Koneckonců nevznikli proto, aby se množili. Pokud máme správné informace, plodnost získali v důsledku dlouhodobé mutace. Možná teď rozplozovací schopnost ztrácejí... taky důsledkem mutace, podobně jako ji v tom prvním případě nabyli. Je to možné? Nebo se tady díváme jen na vzácný úkaz?“

„Nevím,“ opakoval jsem. „Možná máš pravdu. Bylo by to určitě krásné pomyšlení, že vymírají a že za čas, třeba po uplynutí pár stovek let, se zredukuje jen na hrstku.“

„Ale pár stovek let pro mě ani pro vás neznamená nic nadějného, že?“ podotkla Cathy Osbornová sklíčeně.

„To je právě ono,“ souhlasil jsem. „Potrvá stovky let, než vyhynou. A nemyslím si, že se prostě jen tak smíří s odchodem. Budou mít dostatek času na vypracování plánu, jakým způsobem stáhnout s sebou do hrobu i lidstvo.“

Nejkurážnější ze zrudů náhle vtáhla paži zpátky do klece a za doprovodu zbylých dvou levobočků začala vydávat zvuky, jaké jsme předtím zaslechli nahore.

Ječivé houkání se odráželo od panelových stěn, hudba o dvou tónech jak ze zlého snu, monotónní píseň o zvrácených tužbách, jaké by člověk očekával na chodbách ústavu pro choromyslné. Onen zvuk ve spojení se zápachem moči a výkalů dělal ze sklepa téměř nesnesitelné místo. Nehodlal jsem však odejít, dřív než prozkoumám druhou zajímavou věc: oltář.

Vlastně jsem nemohl vědět jistě, že jde o oltář, ale přesně tak to vypadalo. V rohu sklepení, nejjvzdálenějším od schodů i od klece se zrudami, stál masivní stůl pokrytý modrým sametem. Dvě neobvyklé lampy, koule ze skla mednatého odstínu, kde v tekutém palivu plavaly knoty, stály po stranách čehosi, co vypadalo jako uctívaná modla, jež spočívala na leštené kamenné desce o třiceticentimetrové čtvercové základné vyvýšené o osm centimetru. Modlu představoval keramický kvádr, jakási cihla divných

rozměrů: dvacet centimetrů vysoká, patnáct centimetrů široká a deset centimetrů silná, jejíž glazura se zářivě třpytila, což půlnočně temnému lesku předmětu dodávalo hloubku a také jistou tajem-nost. Uprostřed černého kvádru se nacházel bílý keramický kruh o průměru asi šesti centimetrů, který roztínal vysoce stylizovaný černý blesk.

Stejný symbol jsme včera spatřili na nákladním autě Uhelné společnosti Blesk. Avšak jeho nález tady, kde stál vyzdvížený jakoby k uctívání, ozářený votivními lampami a naaranžovaný jako posvátný symbol, svědčil o tom, že jde o něco významnějšího a důležitějšího než pouhý firemní znak.

Bílá obloha, temný blesk.

Co to symbolizovalo?

Bílá obloha, temný blesk.

Jekot mutantů v kleci se neztišil, ale já se plně soustředil na oltář a jeho hlavní objekt a pronikavé ječení mě v tu chvíli nezajímalo.

Nedokázal jsem pochopit, jak rasa jako skřeti, kterou stvořil člověk a nikoli Bůh a která svého stvořitele nenávidela a necítila k němu žádnou úctu, mohla vyvinout náboženství. Pokud šlo skutečně o oltář, co zde uctívali? Jakým podivným božstvům zde vzdávali hold? Jak? A proč?

Rya přistoupila blíž, aby se modly dotkla.

Zarazil jsem ji dřív, než položila ruku na keramický kvádr.

„Nedělej to,“ varoval jsem ji.

„Proč ne?“

„Nevím. Prostě... to nedělej.“

Bílá obloha, temný blesk.

Zvláštní, že ve skřeti potřebě božstev a oltářů a model, jež představovaly konkrétní duchovní víru, jsem cítil cosi překvapivě politováníhodného, ba až dojemného. Pouhá existence náboženství svědčí o pochybách, pokoře, vnímání dobra a zla, touze po hodnotách, obdivuhodné lačnosti po

smyslu a cíli. Zde se mi zjevil první důkaz, který vypovídal o možném společném základu vlastním lidstvu i skřetům – sdíleném citu, sdílené potřebě.

Ale vždyť jsem přece z vlastní tvrdé zkušenosti věděl, že skřeti nemají pochyby, že nemají pokoru. Dobro a zlo chápali tak zjednodušeně, že k tomu nepotřebovali filozofický základ: dobré bylo všechno, co jim prospívalo nebo nám škodilo, a zlé všechno to, co škodilo jim nebo napomáhalo nám. Hodnoty měli podobné jako žraloci. Svůj smysl a cíl spatřovali v našem zničení, k čemuž nepotřebovali složitou církevní doktrínu či duchovní ospravedlnění.

Bílá obloha, temný blesk.

Zíral jsem na ten symbol a docházel jsem k přesvědčení, že jejich náboženství, pokud o ně jde, neslouží k tomu, aby jim ubralo na pověsti vetřelců nebo mě přimělo dívat se na ně shovívavěji než dosud. Cítil jsem totiž v jejich neznámé víře cosi nestvůrně zlého, na bohu, jehož vzývali, jsem nacházel něco tak nevýslovně odporného, že i satanismus se svými lidskými oběťmi a vyvrženými dětmi se zdál být ve srovnání s tímhle neškodný jako římskokatolická církev.

Moje Oči soumraku spatřily, jak černý keramický blesk v bílém keramickém kruhu temně pulzuje, a uvědomoval jsem si vlny smrtící energie, která se z toho zlověstného znamení řine. Ať skřeti uctívali cokoli, zbožňovali jen zhoubu, bolest a smrt.

Vzpomněl jsem si na nezměrnou, ledovou a temnou prázdnotu, kterou jsem vycítil, když jsem poprvé spatřil nákladní vůz Uhelné společnosti Blesk, a nyní jsem pocítil totéž, když jsem se díval na modlu na sklepním oltáři. Nekonečná temnota. Nezměrný chlad. Bezdná pustota. Nicota.

Co to bylo za prázdnotu? Co představovala?

Plameny olejových lamp se zachvěly.

Šilící odporní tvorové v kleci ječeli ohlušující tóny zmateného rámusu, které postrádaly smysl.

Puch narůstal každou vteřinou.

Keramická modla, která mě zprvu zajímala, pak udivila, načež mě přiměla k úvahám, se náhle proměnila v předmět, z něhož šel skutečný strach. Napůl hypnotizovaný jsem z ní nespouštěl pohled a cítil jsem, že v ní se nalézá klíč k záhadě silného osídlení Yontsdowu skřety. Zároveň jsem však pociťoval, že osud lidstva je odkázán na milost filozofie, sil a plánů, jež tato modla ztělesňuje.

„Pojďme odtud pryč,“ navrhla Cathy Osbornová.

„Ano,“ přidala se Rya. „Pojďme, Slime. Pojďme pryč.“

Bílá obloha.

Temný blesk.

* * *

Rya s Cathy se odebraly do kůlny, aby se tam podívaly po pár kbelíkách a gumové hadici, předmětech, které by měly být v moštárně vždy po ruce, i teď, kdy už bylo dávno po sezóně. Kdyby našly, co hledaly, zamýšlely odčerpat dva kbelíky benzínu z policejního hlídkového vozu a odnést je do domu.

Cathy Osbornová se chvěla a vypadala, že se každou chvíli sesype, ale zařala zuby (čelistní svaly jí vystoupily, jak potlačovala nutkání zvracet) a dělala, co se jí řeklo. Prokazovala větší rozhodnost, přizpůsobivost a tvrdohlavost, než bych byl očekával od někoho, kdo strávil celý život odtržený od skutečného světa v závětrí izolované akademické enklávy.

Pro mě zatím vypuklo další dějství hororu.

Snažil jsem se nedívat se příliš na své zmasakrované oběti ani na bizarní stín, který jsem vrhal, když jsem se shrbený jako Quasimodo věnoval odpornému úkolu odtáhnout jedno po druhém mrtvá těla z jateční místnosti v

přízemí. Vlekl jsem je kuchyní, která pořád voněla po čerstvě upečeném koláči, a shodil je po schodech do sklepa. Pak jsem sestoupil za nimi a odtáhl je doprostřed sklepního prostoru.

Přízračná trojčata v kleci opět utichla. Šestero šílených očí, některé lidské a jiné planoucí démonickým šarlatovým svitem, mě se zájmem sledovalo. Nejevili zármutek při pohledu na zavražděné rodiče. Zjevně to nedovedli a ani nechápali, co jejich smrt znamená pro ně. Nedali najevo ani hněv, ani strach, jen zvědavost na způsob všetečných opic.

S nimi se budu muset vypořádat za okamžik.

Zatím ne. Musel jsem se k tomu propracovat. Musel jsem odclonit, jak nejlépe se jen dalo, svůj šestý smysl a zatvrdit se před nepříjemným úkolem vykonat nemilosrdnou popravu.

Naklonil jsem se nad jednu kulovitou skleněnou lampu na oltáři a sfoukl plamen hořícího plovoucího knotu. Lampu jsem odnesl k mrtvým skřetům a vylil její hořlavý obsah na těla.

V průsvitném oleji se jejich bledá pokožka leskla.

Vlasy jim ztmavly, jak se do nich vsakoval.

Krůpěje oleje se jim chvěly na řasách.

Odporný zápach moči a výkalů překryl výraznější pach hořlaviny.

Pozorovatelé v kleci všechno sledovali pořád mlčky, téměř bez dechu.

Už jsem nemohl déle otálet. Magnum ráže .357 jsem měl zastrčený za pasem. Teď jsem jej vytáhl.

Když jsem se k nim obrátil a přistoupil ke kleci, jejich pohledy se přenesly z mrtvol na podlaze na zbraň. Budila v nich přesně stejnou zvědavost jako nehybnost rodičů – možná i obezřetnost, ale rozhodně ne strach.

Střelil jsem prvního z nich do hlavy.

Zbylé dvě zrůdy se vrhly piyč od mříží a pobíhaly zběsile sem a tam, ječely přitom o poznání hlasitěji a poplašeněji než předtím a snažily se ukrýt. Možná to byly slabomyslné děti – víc než slabomyslné, idiotské, žijící v matném světě, kde neexistovala příčina a důsledek –, ale tolik rozumu měly, aby chápaly smrt.

Potřeboval jsem čtyři další výstřely, abych je zlikvidoval, třebaže to bylo snadné. Až moc snadné. Zpravidla jsem si zabíjení skřetů užíval, ale tenhle masakr mi nebyl po chuti. Byla to politováníhodná stvoření, bezpochyby smrtící, ale hloupá a mě nehodná. Navíc střilet protivníka uvězněného v kleci, kde se nemůže bránit... inu, připomínalo to spíš dílo skřeta a k člověku se to nehodilo.

Rya a Cathy Osbornová se vrátily, navlečené do kabátů a těžkých bot a zabalené do šál. Každá nesla pozinkovaný kbelík ze dvou třetin plný benzínu a sestupovaly po schodech do sklepa se zvýšenou opatrností, aby se jejich obsahem nepotřísnily.

Pohlédly na tři mrtvé zrůdy v kleci – a rychle odvrátily zraky.

Náhle mě přepadl naléhavý pocit, že se zdržujeme v domě příliš dlouho a že s každou další minutou se blíží chvíle, kdy nás tu najdou další skřeti.

„Pusťme se do toho,“ zašeptala Rya a tím šeptem, který neměl žádný zjevný důvod, dala najevo, že v ní narůstá stejný pocit.

Chopil jsem se Cathyina vědra a vychrstl jsem jeho obsah do klece, přičemž jsem dbal, abych polil mrtvolu.

Rya a Cathy se odebraly zpátky do přízemí a vzaly s sebou zbylou, stále hořící lampu z oltáře a já rozlil benzin z druhého kbelíku po podlaze sklepa. Zoufale jsem lupal po vzduchu, který by nebyl prosycen výparů, a po schodech jsem zamířil nahoru, kde na mě v kuchyni čekaly obě ženy.

Rya mi podávala olejovou lampu.

„Mám ruce od benzínu,“ objasnil jsem jí a spěchal ke dřezu.

Ani ne po minutě, kdy jsem ze sebe smyl bezprostřední nebezpečí sebeupálení, leč dobře si vědom, že stojíme na špičce bomby, jsem vzal lampu a vrátil se ke schodům do sklepa. V obavách, že výpary každou chvíli dosáhnou koncentrace, která ve styku s plamenem způsobí výbuch, jsem neváhal a hodil lampu dolů k patě schodiště.

Koule z měděné zbarveného skla dopadla na beton a roztříštila se.

Hořící knot zažehl rozlitý olej, který vzplanul plamenem modrým jak křídlo babočky, a od hořícího oleje chytl benzin. Dole se rozzuřil zběsilý požár. Výbuch horka vyšlehl po schodech nahoru s takovou intenzitou, až mě napadlo, zatímco jsem klopýtavě couval do kuchyně, že mi od něj musí chytit vlasy.

Rya a Cathy už zatím ustoupily na zadní verandu. Spěšně jsem je následoval. Oběhli jsme dům, proběhli kolem hlídkového vozu zaparkovaného blízko přední verandy a pak jsme vběhli na osmisetmetrovou příjezdovou cestu. Ještě než jsme dosáhli okraje lesa, který obklopoval pozemek, spatřili jsme odrazy plamenů na sněhu kolem. Když jsme se ohlédlí, oheň už vyrazil ze sklepa, prodral se podlahou do přízemí. Okna zářila jak oči halloweenské dýně.

Pak v ostré explozi, která se dobře nesla chladným nočním vzduchem, popraskaly okenní tabulky.

Nyní už vítr rychle roznese plameny ke každému půdnímu trámu, až na hřeben střechy. Výheň bude taková, že promění těla ve sklepě na pouhý popel a kosti. Při troše štěstí vyšetřující orgány – do jednoho skřeti – dojdou k závěru, že šlo o nešťastnou náhodu. Pustí-li se do hlubšího šetření, najdou kosti roztříštěné výstřely a další svědectví

zločinu. I kdyby měli podezření a našli by, co hledali, dává nám to den nebo dva, než pátrání po vražích skřetů začne.

Trpytívý sníh poblíž domu vypadal jako zbrocený krví. O něco dál se na vyběleném plášti zimy kroutily, svíjely, vlnily, poskakovaly a pables-kovaly žlutooranžové světlo a zvláštní obří stíny.

První bitva nové války. A my ji vyhráli.

Odvrátili jsme se od domu a pospíšili si po příjezdové cestě do tunelu vytvořeného převíslými větvemi jehličnanů. Světlo požáru tak daleko nedosáhlo, ale třebaže se temnota kolem nás pomstychtivě sevřela a omezila viditelnost téměř k nule, zpomalili jsme jen neznatelně. Z cesty sem jsme si pamatovali, že na příjezdové silnici nečihají žádné výrazné překážky. I když jsme běželi poslepu, kojili jsme se sebedůvěrou, že si nezlomíme nohy v nečekané jámě, ani že se nenatáhneme na zem o řetěz, který má zastavit nezvané návštěvníky.

Zanedlouho jsme se dostali na hlavní silnici, kde jsme zahrnuli doprava a krátce nato našli náš stejšn. Rya řídila. Cathy se posadila dopředu. Já seděl vzadu, policejní revolver v klíně, a zpola jsem očekával, že se objeví skřeti a zastaví nás, a byl jsem zcela připravený je odbouchnout, kdyby k tomu došlo.

Ještě o kilometry dál jsem v duchu slyšel děsivý, kolísavý nářek tří nelegitimních skřetiých dětí.

* * *

Odvezli jsme Cathy k benzinové pumpě a doprovodili ji i automechanika zpátky k jejímu vozu. Rychle přišel na to, že jí odešla baterie, na což se připravil. Než odjel z benzinky, naložil do svého nákladního dodge příhodnou novou baterii. Dokázal ji namontovat přímo tady u kraje silnice za víc než dostatečného světla přenosné pracovní lampy, kterou zapojil do cigaretového zapalovače svého náklad'áku.

Když byl Cathyin pontiac opět pojízdný, když mechanik dostal zapláceno a odjel, pohlédla Cathy na Ryu a na mě a pak sklonila umučený zrak k umrzlé půdě u nohou. Vlezlý vítr hnal bílé obláčky jejího dechu ke kapotě auta. „Co se u všech čertů bude dít dál?“ zeptala se s nejistotou v hlase.

„Mířila jste do New Yorku,“ připomněl jsem jí.

Nevesele se zasmála. „Stejně tak dobře jsem mohla letět na Měsíc.“ Kolem projela dodávka a lesklý nový cadillac. Řidiči po nás blýskli pohledy.

„Pojďme se posadit do vozu,“ navrhla Rya, která se třásla zimou. „Tam se ohřejeme. Taky nebudeme budit takové podezření.“

Cathy se posadila za volant a natočila se tak, že jsem ze zadního sedadla viděl její profil. Rya seděla u ní vepředu.

„Nemůžu žít jen tak dál, jako kdyby se nic nestalo,“ řekla Cathy.

„Ale musíte,“ odpověděla Rya přátelsky, ale důrazně. „Přesně o tom je život – pokračovat, jako kdyby se nic nestalo. A rozhodně se nemůžete proměnit ve spasitele, začít běhat kolem s megafonem a vykřikovat, že nestvůry v přestrojení za obyčejné lidi žijí mezi námi. Každý by si o vás pomyslel, že jste se zbláznila. Každý s výjimkou skřetů.“

„A ti by si to s vámi setsakra rychle vyřídili,“ dodal jsem.

Cathy přikývla. „To vím... vím.“ Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala smutným hlasem: „Ale... jak se můžu vrátit zpátky do New Yorku, zpátky na Barnard, když nevím, kteří z nich jsou skřeti? Jak teď můžu komukoli věřit? Jak si můžu troufnout za někoho se vdát, když nevím, kdo to doopravdy je? Možná si mě bude chtít vzít jen proto, aby mě mučil, abych mu sloužila jako jeho soukromá hračka. Vy přece víte, o čem mluvím, Slime. Stejně tak si váš strýc vzal vaši tetu a pak přivodil hoře celé vaší rodině.“

Jak můžu mít přátele, skutečné přátele, ke kterým mohu být otevřená, upřímná a se vším se jim svěřovat? Chápete? Jsem na tom hůř než vy, protože mi schází schopnost skřety vidět. Nedokážu je odlišit od lidí, takže musím předpokládat, že každý je skřet. To je jediný bezpečný způsob. Vyje vidíte, umíte je vyčlenit od ostatních, takže nejste sám. Ale já budu muset zůstat sama, navždy sama, naprosto sama, natrvalo a zcela sama, protože kdybych někomu dala svou důvěru, mohlo by to znamenat můj konec. Sama... Co mě to čeká za život?“

Když takhle vylíčila svoji situaci, zdála se naprosto jasná, avšak já jsem si do té chvíle neuvědomil, do jaké příšerné pasti se dostala. A neexistovala z ní cesta ven, alespoň já ji neviděl.

Rya na mě pohlédla z předního sedadla.

Zavrtěl jsem se, ne náhodně, ale beznadějí a danou mírou trápení.

Cathy Osbornová se zachvěla, zmítalo jí zoufalství, stejně jako hrůza, dva pocity, které se těžko sejdou v jedné chvíli, protože druhý předpokládá naději, zatímco ten první ji popírá.

Po chvíli ticha Cathy pokračovala: „Stejně tak dobře se můžu chopit megafonu a usilovat o spásu světa, i když mě vrazí do blázince, protože tam bych stejně skončila. Rozumíte... po všech těch dnech, kdy budu zkoumat, kdo z mého okolí k nim patří, za neustálého podezřívání, to si dříve či později vybere daň. A spíš dříve než později. Zhrouťím se brzo, protože jsem od přírody extrovert. Potřebuju styk s lidmi. Nepotrvá tedy dlouho a proměním se ve fantazírujícího paranoika, zralého na blázinec. A tak mě do něj dají. A asi je vám jasné, že v každém takovém zařízení, kde jsou lidé pod zámkem, bezmocní a snadno zranitelní, musí být mezi personálem spousta skřetů.“

„To ano,“ přisvědčila Rya a jistě přitom myslela na protrpěné roky v sirotčinci. „Ano.“

„Nemůžu se vrátit. Nemůžu žít jako dřív.“

„Viděl bych jedno řešení,“ řekl jsem.

Cathy se ke mně obrátila a pohlédla na mě víc nevěřicně než s nadějí.

„Vím o jednom místě,“ pokračoval jsem.

„Pravda,“ přitakala Rya.

„U bratrů Sombrových,“ řekl jsem.

„Na pouti,“ přidala Rya vysvětlení.

„Stát se kolotočářkou?“ zeptala se Cathy s údivem.

Její hlas prozrazoval mírnou nelibost, kterou jsem přešel a kterou, jak jsem věděl, i Rya chápala. Okolní svět se úzkostlivě snaží trvat na iluzi, že jeho společnost je jediná správná. Proto lidi od kolotočů, každého takového, označuje za kočovníky, společenské vyvrhele, nepřizpůsobivé občany a snad i zloděje. Podobně jako opravdových cikánů, těch s romskou krví, si nás svět příliš neváží. Člověk se zkrátka nepachtí za dvěma či třemi tituly z prestižních univerzit a hlubokou znalostí kultury, aby pak vyměnil slibnou vědeckou kariéru za život kolotočáře.

Nemaloval jsem narůžovo budoucnost, jakou by Cathy takové rozhodnutí přineslo, kdyby je učinila. Řekl jsem jí všechno bez obalu, protože jsem chtěl, aby znala všechna fakta dřív, než se rozhodne: „Budete se muset vzdát učení, které máte tak ráda, vědeckého života, kariéry, kterou jste si s takovým úsilím vybudovala. Vstoupíte do světa, který vám bude pomalu tak cizí jako starověká Čína. Pořád budete mít tendenci chovat se jako člověk zvnějšku, mluvit jako jeden z návštěvníků, tím budete budít nedůvěru ostatních světských a potrvá rok, možná i déle, než si jejich důvěru získáte. Vaši přátelé a příbuzní váš krok nikdy nepochopí. Stanete se černou ovčí, budou vás litovat, pohrdat vámi a budete u nich pořád na tapetě. Možná tím zlomíte srdce i svým rodičům.“

„Přesně tak,“ navázala Rya, „ale k bratrům Sombrovým se můžete dát s jistotou, že tam nikde v okolí ani mezi přáteli nenarazíte na skřety. K pouti se připojilo množství lidí jako my, z nichž schopnost vidět skřety udělala psance, kteří potřebovali útočiště. Když se k nám skřet přiblíží s jiným záměrem než jako zákazník hodlající utratit peníze, tiše a rychle se s ním vypořádáme. Takže budete v bezpečí.“

„V takovém bezpečí, jako kdokoli jiný v tomto životě,“ dodal jsem. „Můžete si pro začátek vydělávat prací pro Slima a pro mě.“

„Časem si dokážete našetřit tolik peněz, abyste si pořídila pár vlastních atrakcí,“ navázal jsem.

„Přesně tak,“ přisvědčila Rya. „Vyděláte si tak víc než učením, v tom vás můžu ujistit. A po čase... po čase prakticky zapomenete na okolní svět, ze kterého jste vzešla. Začne vám připadat jako nějaké místo z dávné minulosti, skoro jako sen, nepěkný sen.“ Natáhla ruku a položila ji na Cathyinu paži v gestu, jímž jedna žena uklidňuje druhou. „Ujišťuju vás, že až se proměníte ve skutečnou kolotočárku, okolní svět vám bude připadat neuvěřitelně fádni a vy se budete divit, jak jste v něm vůbec mohla existovat a jak jste si někdy mohla myslet, že má navrch nad světem kočovných komediantů.“

Cathy si hryzala dolní ret. „Bože můj,“ řekla jenom.

Nemohli jsme jí vrátit její předchozí život, a tak jsme jí alespoň poskytli jedinou věc, kterou jsme v tu chvíli měli k dispozici: čas. Čas na přemýšlení. Čas přivyknout.

Kolem projelo pár automobilů. Moc jich nebylo. Už se připozdilo. Nastala hluboká a mrazivá noc. Většina lidí seděla doma v teple nebo už leželi v postelích.

„Bože můj, já nevím,“ ozvala se nakonec Cathy rozechvělým, unaveným a nerozhodným tónem.

Za oknem se tvořila obloha sražených plynů z výfuků.

Na okamžik, na který jsem se zahleděl ven, jsem neviděl nic než tuhle vířivou mlhu, stříbřitou a proměnlivou, v níž jako by se neustále formovaly, zase rozplývaly a v rychlosti opět seskupovaly přízračné tváře a lačně si mě prohlížely.

V té chvíli se Gibtown, Joel i Laura Tučkovi a moji další přátelé z pouti zdáli být daleko, mnohem dál než na Floridě, dál, než leží odvrácená strana měsíce.

„Nevím si rady. Jsem zmatená, mám strach,“ vyhrkla Cathy. „Nevím, co mám dělat. Prostě nevím.“

S ohledem na děsivé utrpení, kterým dnes v noci prošla, s ohledem na to, že se z něho nezhroutila, jak by se stalo většině lidí, vzhledem k tomu, že se poměrně brzy vzpamatovala z šoku, jen co jsme s Ryou zprovodili ze světa skřety, kteří ji mučili, docházel jsem k pocitu, že by stálo za to mít ji po boku, aby se přidala k nám a k pouti. Nebyla to změkčilá profesorka. Skrývala v sobě neobyčejnou sílu, neobvyklou odvalu a lidé s tak jasným rozumem a kuráží se nám vždycky mohli hodit, obzvláště pokud povedeme další válku proti skřetům na širší frontě. Věděl jsem, že Rya moje pocity sdílí a že se modlí za to, aby se k nám Cathy Osbornová připojila.

Já prostě... prostě nevím.“

* * *

Dvě ze tří ložnic v našem pronajatém domě byly zařízené a Cathy strávila noc v jedné z nich. Nedokázala si představit ani to, že by měla pokračovat v jízdě do New Yorku, ani to, že by se jen tak zčistajasna vzdala své profese a dosavadního života, třebaže právě k tomu měla všechny závažné důvody. „Ráno se rozhodnu,“ slibovala.

Její pokoj se nalézal na chodbě v prvním patře kus za tím naším. Naléhavě prosila, abychom nechali dveře do obou ložnic otevřené a měli tak možnost se vzájemně slyšet,

kdyby někdo z nás v noci volal o pomoc. Ujišťoval jsem ji, že skřeti o naší přítomnosti zde nevědí.

„Nemají důvod, aby se sem dnes v noci vypravili,“ uklidňovala ji Rya.

Neřekli jsme jí, že dům patří Klausovi Orkenwoldovi, ani to, že právě on se stal novým šerifem v Yontsdownu a že je skřet, a nevyprávěli jsme jí ani o tom, že tady ve sklepech umučil a zabil tři lidi.

Avšak bez ohledu na to, co jsme se jí rozhodli prozradit a co jsme zamlčeli, Cathy byla nervózní a ustrašená. Prosadila si noční světlo, které jsme upravili tak, že jsme přehodili jednu z jejích tmavých halenek přes stínítko lampy na nočním stolku.

Když jsme z její ložnice odcházeli, cítil jsem se nedobře, mrzce – jako kdybychom nechávali děcko napospas bubákovi, který žije pod postelí, nebo strašidlu skrývajícimu se ve skříni.

* * *

Rya nakonec usnula.

Mně se to nedařilo. Alespoň po nějakou dobu.

Černý blesk.

Nepřestával jsem myslet na onen černý výboj blesku a snažil se přijít na to, co znamená.

A tu a tam mě jako puch mrtvých pohřbených pod domem ovanulo psychické záření vycházející ze sklepa, kde Orkenwold zabil ženu a dvě děti.

Znovu jsem nabýval jistoty, že jsem nás sem podvědomě zavedl, že moje jasnozřivé schopnosti si jakýmsi způsobem vyvolily ze všech domů, co se nabízely, právě a jen tenhle, protože jsem chtěl – nebo jsem byl předurčen – naložit s Klausem Orkenwoldem stejně, jako jsem předtím naložil s Lislem Kelskem.

V neustávajícím hukotu větru jsem zaslechl útržky ječivých výkřiků skřetích zrůd v kleci, předtím než jsem je zastřelil a zpopelnil. Skoro jsem uvěřil, že vyvlekly svá prostřilená mrtvá těla a očazené kosti z doutnajících trosek domu, a teď na mě ječí, zatímco se plazí, belhají a potácejí noci, neochvějně míří ke mně podobni ohařům z pekel, kteří také neúnavně čenichají po stopě proklatých a zahrávajících duší svých kořistí.

Chvílemi jsem ve vrzání a skřípění domu, který tak přirozeně odpovídal krutému mrazu a dotěrnému větru, slyšel praskot plamenů vyše-hávajících dole pod námi a stravujících přízemí ve výhni, kterou možná založili tvorové, jež jsem spálil v ocelové kleci. Pokaždé, když vítr du-meně zaburácel v topení, překvapeně a polekaně jsem sebou trhl.

Vedle mě Rya ze snu zasténala. Zase ten sen, bezpochyby.

Gibtown, Joel a Laura Tučkovi a moji další přátelé z pouti se zdáli být daleko a mně se po nich stýskalo. Myslel jsem na ně, představoval si tvář jednoho po druhém, u každé jsem chvíli prodlel, než jsem si vybavil další, a už jen při pomyšlení na ně jsem se cítil o něco lépe.

Pak mi došlo, že stejně jako se mi stýská po nich, stýskalo se mi kdysi po matce a sestřích na opačném konci pevniny, a že z jejich lásky jsem čerpal odvahu, podobně jako ji dnes čerpám z lásky svých přátel. Což nejspíš znamenalo, že můj starý svět, svět rodiny Stanfeussových, zmizel, nadobro přestal být na dosah. Podvědomě jsme zřejmě tu děsivou skutečnost přijal, avšak až doteď jsem se s ní nesmířil vědomě. Pouť se stala mou rodinou a byla to dobrá rodina, ta nejlepší, avšak hluboký smutek pramenil z vědomí, že už se nejspíš nikdy nevrátím domů a že moje sestry a má matka, které jsem v dětství tolik miloval, pro mě byly mrtvé, třebaže stále žily.

Před bouří

V sobotu ráno byla šed' mračen ještě zlověstněji šedá než v pátek. Jako kdyby se s temnějším odstínem pojila i větší váha, obloha se usadila nízko u země, jako by se nedokázala udržet výš.

Nasupený, vyjící a ječící vítr minulé noci ztratil dech, avšak klid, který tím nastal, nebudil dobrý pocit. Nad zasněženou krajinou jako by se vznášelo nepřírozené napětí, jako by podivně vyčkávala. Jehličnaté stromy rýsující se proti břidlicové obloze připomínaly hlídky čekající v obavách útok mohutné armády. Zbylé stromy, které přišly o listy, jako by v sobě skrývaly nějakou věštbu, svými černými kostnatými pažemi varovaly před blížícím se nebezpečím.

Po snídani naložila Cathy Osbornová svá zavazadla zpátky do auta se záměrem pokračovat v cestě do New Yorku.

Jela tam jen na tři dny, které jí měly stačit na to, aby si vyřídila náležitosti ohledně nájmu bytu, aby donesla na univerzitu výpověď (podloží ji zdravotními důvody, ne zrovna věrohodnou záminkou), aby si zabalila svou sbírku knih a další věci a rozloučila se s pár přáteli. Nebude to snadné loučení, protože po lidech, na kterých jí záleželo, se jí bude stýskat, a také proto, že oni budou mít dojem, že přišla o rozum, a v dobré víře se jí budou snažit její rozhodnutí rozmluvit, což ji bude deptat.

V neposlední řadě pak i proto, že si nebude jistá, zda jde skutečně o normální muže a ženy, na jaké vypadají.

Stáli jsme s Ryou u jejího auta v bezvětřném, avšak pichlavě ledovém ranním vzduchu, přáli jí šťastnou cestu a

snažili se nedávat najevo hluboké znepokojení, pramenící ze strachu, který jsme o ni měli. Oba jsme ji pevně objali a pak jsme se náhle objímali všichni tři, protože už jsme si nebyli cizí, nýbrž nás jednoho k druhému nerozborné poutaly neuvěřitelné, krvavé zážitky minulé noci, protože nás k sobě vázala děsivá pravda.

Pro ty z nás, kteří prohlédli jejich existenci, se skřeti stali nejen hrozbou, ale i katalyzátorem jednoty. Paradoxně v nás probouzeli pocity bratrství a sounáležitosti rňfezi muži a ženami, vraceli nám smysl existence, probouzeli odpovědnost a pocit společného osudu, což všechno by nám bez nich možná scházelo. Jestliže se nám podaří vymýtít je, docílíme toho proto, že jejich existence nás sjednotila.

„V neděli ráno,“ připomněl jsem Cathy, „zavolám Joelu Tučkovi do Gibtownu. Bude vás očekávat a s Laurou se vám postarají o bydlení.“

Joela jsme jí už popsali, takže jeho znetvoření ji možná ohromí, ale nevyděsí.

Rya dodala: Joel miluje knížky, je vášnivý čtenář, takže spolu budete mít víc společného, než si možná myslíte. A Laura je opravdové zlatíčko.“

Hovořili jsme, ale v ledovém ranním vzduchu to znělo dutě a ploše. Každé slovo doprovázel obláček sraženého dechu, který jako by byl vyřezaný z bloku suchého ledu a svým tvarem stvrzoval význam slov důrazněji než jejich zvuk.

Cathyiny obavy byly téměř stejně očividné jako její vysrážený dech. Už se nebála skřetů, bála se nového života, který na ni čeká. Měla strach

i ze ztráty dosavadního pohodlného stylu.

„Uvidíme se brzo,“ řekla rozechvěle.

„Na Floridě, na sluníčku,“ souhlasila Rya.

Konečně nasedla Cathy Osbornová do auta a nastartovala. Dívali jsme za ní, dokud nedojela na konec

příjezdové cesty, nezahnula na Apple Lane a nezmizela v ohybu silnice.

Z profesorek literatury se stávají světšší a víra v přízeň vesmíru ustupuje temnějším představám.

* * *

Jmenoval se Horton Bluett. Sám se popsal jako starý podivín. Byl to hromotluk, kostnatý chlap, jehož statnou postavu neskrýl ani těžký le-sácký kabát z termo látky, který měl na sobě, když jsme ho poprvé potkali. Zdálo se, že je silný, působil mrštně a jen nahrbená ramena prozrazovala při pohybu jeho věk, jako kdyby je povážlivě ohnula léta. Jeho široký obličej ošlehal spíš život v přírodě než čas sám: místy hluboce zbrázděný, se znatelnou sítí vrásek kolem očí. Měl velký a poněkud červený nos, pevnou bradu a velká ústa, která se snadno roztáhla k úsměvu. Tmavé oči byly ostražitě, avšak nikoli nepřátelské, a zářily mu jako mladíkovi. Na hlavě měl červenou loveckou čepici. Klapky měl přes uši a šňůrku pod bradou zavázanou, přesto ale rozježená kštice šedivých vlasů se nenechala spoutat a na několika místech mu visela do čela.

Projížděli jsme právě po Apple Lane, když jsme ho spatřili. Divoký vítr uplynulé noci navál skoro deset centimetrů prachového sněhu na jeho příjezdovou cestu a on se právě oháněl lopatou bez ohledu na poslední statistiky o výskytu infarktů. Jeho dům stál blíž silnici než náš, takže měl kratší příjezdovou cestu, nicméně úkol, do něhož se pustil, byl i tak impozantní.

Zamýšleli jsme získat informace o Uhelné společnosti Blesk nejen z novin a dalších oficiálních zdrojů, ale i od místních, kteří nám mohli poskytnout spolehlivější a zajímavější údaje než tisk řízený skřety. Novináři možná drby a klepy zatracují, ale někdy mohou obsahovat větší kus pravdy než oficiální verze. Proto jsme zahnuli na jeho

příjezdovou cestu, zastavili, vystoupili z vozu a představili se jako jeho noví sousedé, kteří si pronajali Orkenwoldův dům.

Od počátku se choval srdečně, ale nijak zvlášť vstřícně, působil obezřetně a mírně podezřívavě a já udělal to, co v Oregonu běžně dělá chlap, když přijde k sousedovi a zastihne ho při namáhavé práci: nabídl jsem mu pomocnou ruku. Zdvořile mou nabídku odmítl, ale já se nedal.

„Ale no tak!“ přesvědčoval jsem ho. „Pokud v sobě člověk nenajde sílu, aby si poradil s lopatou, jak pak může posbírat energii, aby odletěl na nebesa, až nastane soudný den?“

To se Hortonu Bluettovi líbilo, a protože měl druhou lopatu, souhlasil. Došel jsem si pro ni do garáže a společně jsme se dali do namáhavého odhrabávání sněhu, přičemž Rya střídavě slovně povzbuzovala vždy chvíli mě a chvíli zase pana Bluetta.

Mluvili jsme o počasí a o zimním oblečení. Horton Bluett se domníval, že staromódní kabáty obšité ovčí vlnou jsou stoprocentně teplejší než novodobé vymyšlenosti z termoizolačních materiálů, jaký měl na sobě i on a které přišly na trh v posledních deseti letech. Máte-li dojem, že jsme mohli strávit čas užitečněji než desetiminutovým tlacháním o přednostech ovčí vlny, pak buď nic netušíte o rytmu venkovského života, nebo nechápete, jaký půvab může mít takový banální hovor.

Během několika prvních minut naší návštěvy jsem si povšiml, že Horton Bluett hojně posmrkává a utírá si svůj velký nos hřbetem dlaně v rukavici. I když se ani jednou nevysmrkal, usoudil jsem, že je lehce nachlazený nebo mu mrazivý vzduch poznamenal dutiny. Pak ustal a já až mnohem později zjistil, že to jeho popotahování a posmrkávání mělo tajný účel.

Brzy jsme měli odhrabáno. S Ryou jsme prohlásili, že půjdeme po svých, ale on trval na tom, že musíme jít dál a dát si pro zahřátí horkou kávu a kousek domácího ořechového dortu.

Jeho jednopodlažní dům byl menší než ten, který jsme si pronajali, ale byl v lepším stavu, udržovaný až s posedlostí. Kam se člověk podíval, měl pocit, že tu někdo maloval, lakoval či voskoval sotva před hodinou. Horton se útulně obrnil proti mrazu, vybavil dům neprodyšně těsníci izolačními okny a dveřmi a zásobil se velkou náloží dřeva pro kamenný krb v obývacím pokoji, který posiloval kotel na uhlí.

Dozvěděli jsme se, že před téměř třiceti lety ovdověl a že si od té doby vybrousil dovednost na domácí práce. Zdálo se, že obzvlášť pyšný je na své kuchařské umění, jak jeho silná káva, tak i skvělý dort – hojnost půlených, velkých vlašských ořechů v máslovém těstě a poleva z hořkomléčné čokolády – svědčily o mistrovství poctivé domácí venkovské kuchyně.

Říkal, že před devíti lety odešel do penze z železničního depa. A třebaže bolestně postrádal svou ženu Ettu od chvíle, kdy v roce 1934 zemřela, prázdnota, která mu po ní zůstala v životě, se ještě prohloubila poté, co se roku 1955 odebral do důchodu, takže začal trávit víc a víc času v domě, který vybudovali společně ještě před první světovou válkou. Bylo mu čtyřiasedmdesát, ale vypadal klidně na zralého čtyřiapadesátíka. Jediné, co na něj prozrazovalo, že má důchodový věk, byly jeho upracované, vysušené, lehce artritické, poněkud stařecké ruce... a pak nepopsatelná aura osamění, jež obklopuje každého člověka, jehož společenský život se úzce vázal na práci, kterou už nevykonává.

Měl jsem dort rozjedený do půlky, když jsem jakoby z čiré zvědavosti prohodil: „Překvapilo mě, jak se ve zdejších horách ještě čile těží uhlí.“

„To zajisté, vážený,“ odpověděl, „vytěžují ho ze stále větší hloubky, protože odhaduju, že je tu pořád ještě spousta lidí, kteří si nemůžou dovolit přejít na naftové topení.“

„Nevím... měl jsem dojem, že uhelné zásoby tady v tomhle kraji se už dost vyčerpaly. Nemluvě o tom, že uhlí se dnes dobývá spíš v rovinných terénech zvláště na západě, kde se těží povrchově, namísto kopání šachet. Vyjde to levněji.“

„Tady ještě pořád dolují,“ přisvědčil Horton.

„Musejí mít dobré vedení,“ vložila se do hovoru Rya. „Asi se jim daří držet náklady na uzdě. Chci říct, že jsme si všimli, že nákladní auta té uhelné společností vypadají hodně nová.“

„Náklad'áky' společnosti Blesk,“ dodal jsem na vysvětlenou. „Ty peter-bilty.“

„Ano, vážený, ten důl tady zbyl jako jediný v těchhle končinách, tak předpokládám, že si vedou dobře, když kolem nemají žádnou konkurenci.“ Zdálo se, že hovor o uhelné společnosti ho znervózňuje. Nebo jsem si to jen namlouval a podsouval mu svoje vlastní znepokojení.

Chtěl jsem to téma dál rozvíjet, ale Horton zavolal z kouta svého psa – říkal mu Vrčoun –, aby mu dal kousek ořechového dortu a řeč se stočila na porovnávání předností kříženců a čistokrevných ras. Vrčoun byl směska, středně velký pes s hnědým zbarvením na bocích a kolem očí a se složitým a neprůhledným rodokmenem. Říkalo se mu Vrčoun, protože byl nadmíru dobře vycvičený a tichý. Zřídka kdy štěkal a zlost nebo ostražitost vyjadřoval hlubokým, hrozivým vrčením a radost naopak mírnějším zvukem, který doprovázel rázným vrtěním ocasu.

Vrčoun si nás s Ryou bedlivě a dlouze prohlédl, jen co jsme vstoupili, a nakonec nás schválil jako přijatelné. Nějak tak se chová každý pes.

Zvláštní na tom naopak bylo, že Horton Bluett psa pokradmu pozoroval, zatímco nás pes prověřoval. Zdálo se, že psímu úsudku přikládá značnou váhu a že by nám zcela nedůvěřoval a nepřijal nás tak bez zábran, kdybychom prověrkou voříška s klaunským výrazem neprošli.

Vrčoun se vypořádal se svým kouskem dortu, olizoval si mordou a vydal se pro trochu podrbání nejprve k Rye, pak ke mně. Zdálo se, že rozumí, že právě mluvíme o něm a že ho jednomyslně považujeme za dokonalejšího než všechny ty módní rasy s papíry z Amerického psího klubu.

Později se naskytla příležitost vrátit se v hovoru k Uhelné společnosti Blesk a já jsem se zmínil o tom, jak zvláštně se firma jmenuje a jaký má podivný znak.

„Zvláštně?“ Horton svraštil obočí. „Mně to nepřijde zvláštní. Jak uhlí, tak blesk přece představuje formu energie. A uhlí je černé, tedy vlastně něco jako černý blesk. To přece dává smysl, nebo ne?“

Tak jsem o tom nikdy neuvažoval a smysl to dávalo. Přesto jsem ale věděl, že symbol bílé oblohy a černého blesku má hlubší význam než jen tohle, protože já je spatřil jako centrální objekt oltáře. Pro rasu skřetů představovaly předměty úcty a znamení zásadního významu, mystická a mocná, i když jsem samozřejmě nemohl očekávat, že Horton v nich rozpozná něco víc než jen firemní znak.

Opět jsem cítil, že téma Uhelné společnosti Blesk ho znervózňuje. Kvapně zavedl hovor naprosto jiným směrem, jako kdyby chtěl zabránit dalším otázkám na toto citlivé téma. Na okamžik, když pozvedal k ústům šálek s kávou, se mu roztrásl ruce a tekutina vyšplíchla přes okraj. Možná šlo jen o kratičký útok paralýzy nebo jiný neduh spojený s jeho věkem. Možná ten třas nic neznamenal. Možná.

Půl hodiny nato, když vyjížděla od Bluettova domu, jehož majitel nás s Vrčounem pozoroval z verandy, zhodnotila Rya návštěvu: „Milý člověk.“ „Ano.“

„Slušný.“

„Ano.“

„Ale...“

„Co ale...“

„Něco tají.“

„Co tají?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Ale i když se navenek tváří jako přímočarý a pohostinný vesnický stařešina, něco skrývá. A k tomu taky... no, řekla bych, že má strach z Uhelné společnosti Blesk.“

* * *

Přízraky.

Připomínali jsme přízraky bloudící předhůřím tím, jak jsme se snažili počínat si tiše jako duchové. Naše duchařská roucha zahrnovaly bílé, tepelně izolující lyžařské kamaše, bílé lyžařské bundy s kapucami a bílé rukavice. Brodili jsme se po kolena hlubokým sněhem po úbočích, jako kdybychom podnikali náročnou pout' z říše mrtvých, jako zjevení jsme táhli podél úzké rokle, která tvořila koryto zamrzlého potoka, kradmo jsme klouzali chladnými stíny lesa. Toužili jsme být nehmotní, avšak zanechávali jsme stopy ve sněhu a tu a tam jsme se otřeli o jehličnaté větve, což se neslo šustivou, rachotící ozvěnou mezi nekonečnými řadami stromů.

Zaparkovali jsme auto na okresní silnici a stoupali pak terénem skoro pět kilometrů, než jsme se oklikami dostali k impozantnímu plotu, který vyznačoval okraj pozemků Uhelné společnosti Blesk. Toho odpoledne jsme plánovali jen obhlídku – prohlédnout si hlavní správní budovy, udělat si představu o frekvenci automobilového provozu ven i zpět a najít díru v plotě, kudy bychom se následujícího dne snadno dostali dovnitř.

Když jsme však na vrcholu rozložitého hřebene, kterému se říkalo Starý širý vrch, narazili na plot, začal jsem mít pochyby, zda jej vůbec lze zdolat, natožpak snadno. Dvouapůlmetrový val sestával z třímetro-vých úseků masivního drátěného pletiva nataženého mezi železnými sloupy, zalitými skálopevně v betonu. Vrchol korunovaly závitky toho nejodpornějšího ostnatého drátu, jaký jsem kdy spatřil. I když některé jeho bodce obalila námraza, každého, kdo by se pokusil jej zdolat, by na místo přibily stovky ostnů, a až by se uvolnil, zanechal by nahoře kusy sebe sama. Stromy měly uřezané větve a žádná nepřesahovala plot. V této roční době se nedalo ani podhrabat, protože půda zmrzla na kámen, a asi i v teplejších měsících by podkopání zabránila nějaká neviditelná překážka, sahající přinejmenším několik desítek centimetrů do země.

„Tohle nevypadá jako obyčejný plot zabraňující vstupu na pozemek,“ zašeptala Rya. „To je regulérní obranná hradba, normální opevnění „To teda jo,“ souhlasil jsem stejným šeptem. „Jestliže obkružuje desítky hektarů, které společnosti patří, pak musí mít několik kilometrů. Něco takového muselo přijít na sakra velké prachy.“

„Nemá to logiku, budovat něco takového, jen aby tím odradili náhodné narušitele od proniknutí na důlní pozemky.“

„To nemá. Bude tam něco jiného, co jsou odhodlaní bránit.“

Přiblížili jsme se k plotu od lesa, ale na druhé straně za plotem nerostly už žádné stromy. Ve sněhu, který to volné svazující se prostranství pokrýval, jsme spatřili množství stop vedoucích podél plotu.

Ukázal jsem na ně a ještě víc jsem ztišil hlas, když jsem říkal: „Zdá se, že po celém obvodu dokonce procházejí pravidelné hlídky. A určitě se nemýlím, že jsou ozbrojené. Musíme být opatrní, mít uši nastražené a oči na stopkách.“

Opět jsme se zahalili do našich přízračných hávů a odkradli jsme se jižním směrem strašit do jiné části lesa, přičemž jsme se drželi na dohled plotu, ale aby nás hlídka nespatriła dřívě než my ji. Mířili jsme do jižní části Starého širého vrchu, protože odtamtud se nám naskytne pohled dolů na centrálu důlní společnosti. Promysleli jsme si potřebnou trasu předem podle podrobné územní mapy okresu, kterou jsme si koupili v obchodě se sportovními potřebami pro víkendové cyklisty a táborníky.

Když jsme před chvílí projížděli po okresní silnici kolem podivně odloučeného vjezdu do společnosti Blesk, správní budovy jsme nespatriłi. Skryly je kopce a stromy a vzdálenost. Ze silnice jsme neviděli nic než bránu a malý strážní domek, u kterého všechna přijíždějící auta musela zastavit a podrobit se kontrole, než mohla pokračovat dál. Bezpečnostní opatření se zdála na běžnou důlní činnost příliš přísná a mě by docela zajímalo, jak zdůvodnili to, že se tak dokonale odrízli od zbytku světa.

U brány jsme spatřili dva automobily a v obou jeli skřeti. I strážný byl skřet.

Ted, jak jsme se táhli podél vrcholu kopce na jih, les se stal větší překážkou než dosud. V této výšce opadavé listnaté stromy jako duby či javory ustoupily jehličnanům. Čím dále jsme postupovali, tím více smrků jsme viděli, naráželi jsme na jedle mnoha odrůd, jež rostly čím dál blíže u sebe, jako kdybychom se stali svědky ústupu lesa do pravěku. Větve často prorůstaly a visely tak nízko, že jsme se museli krčit a na několika místech dokonce na všech čtyřech podlézat živoucí jehličnaté padací mříže spuštěné až k zemi. Pod nohama nám mrtvé a ulámané větve trčely vstříc jako kopí a vyžadovaly neustálou opatrnost před hrozícím propíchnutím. Mnohde téměř scházel podrost, protože sem nepronikl dostatek světla, v němž by vzkvétal, ale kde jehličnatým baldachýnem přece jen proniklo, zdálo

se, že podrost tvoří zpoloviny ostružiní a vřes ježící se ostny ostrými jako břitva a silnými jak špička dýky.

Právě když se hřeben u své nejjihnější špiče dramaticky zúžil, přiblížili jsme se opět k plotu. Přikrčili jsme se k pletivu a odtamtud jsme měli rozhled dolů do malého údolí, jež se táhlo něco přes dva kilometry a široké bylo zhruba čtyři sta metrů, jak jsme věděli z mapy. Dole jsme nespátřili žádný z jehličnanů, které opanovaly hřebeny. Namísto nich tam v pichlavé hojnosti listnaté stromy vztahovaly své holé větve k nebesům jako tisíce zkamenělých pavouků obrácených na hřbety a natahujících ztuhlé nohy do všech stran. Od okresní silnice a hlavní brány, jež ležely osm set metrů jižněji, vedla mezi stromy dvouproudová cesta, jež ústila na velké prázdné prostranství, aby pak znovu zmizela mezi stromy, kudy mířila k dolu, který ležel o půldruhého kilometru dál na severním konci údolí.

Kámen, z něhož byly zbudovány přízemní a jednopatrové budovy z devatenáctého století, ztmavl léty, uhelným prachem rozvírovaným projíždějícími nákladňáky i zplodinami důlních strojů. Při zběžném pohledu se zdálo, že jsou postaveny z uhlí. Měly úzká okna, některá zabedněná, a světla zářivek zevnitř neproteplovala špinavé, zanedbané okenní tabulky. Břidlicová střecha a přehnaně masivní překlady nad okny a dveřmi – dokonce i nad mohutným vjezdem do garáže – propůjčovaly stavbám podmračený a nevlídný vzhled.

Stáli jsme s Ryou vedle sebe, náš kouřící dech se v nepřirozeně stojatém vzduchu sléval a oba jsme s rostoucím znepokojením shlíželi dolů na zaměstnance uhelné společnosti. Do garáží a dílen neustále vstupovali muži a ženy a zase z nich vycházeli, a to za trvalého doprovodu rachotu, skřípění a bušení strojů a řemeslníků v plné práci. Všichni se pohybovali mrštně, jako kdyby jim energii dodával společný cíl, jako kdyby hodlali za své platy odvést

zaměstnavatelům přinejmenším sto-desetiprocentní výkon. Nikdo neokouněl, nikdo se neflákal, nikdo se nezastavil, aby si na štípnavě mrazivém vzduchu vykouřil cigaretu, než se zase dá uvnitř do práce. Dokonce i muži v oblecích a kravatách, zjevně vedení a další úředníci, u kterých by se čekalo menší nasazení, když díky svému vyššímu postavení mají jistější pozice, pendlovali mezi svými auty a administrativními budovami bez prodlení a s očividnou snahou dostat co nejefektivněji svým povinnostem.

Všichni do jednoho byli skřeti. Ani na tu dálku jsem nezapochoyboval o jejich příslušnosti k démonickému bratrstvu.

I Rya vycítila jejich pravou podstatu. Promluvila tichým hlasem: „Jestliže se Yontsdwn stal jejich hnízdem, pak tohle je hnízdo uvnitř hnízda.“

„Zatracený úl,“ přisvědčil jsem. „Všichni se kolem něho hemží jako pracovitě včelky.“

Každou chvíli se od severu, mezi bezlistými stromy údolí, po cestě, jež protínala prostranství, s rachotem přihnul nákladňák plný uhlí a vnořil se do protějščí částí lesa, kudy mířil k přední bráně. V opačném směru přijížděly prázdné vozy pro náklad. Řidiči i jejich závozníci byli všichni skřeti.

„Co tu dělají?“ zajímalo Ryu.

„Něco důležitého.“

„Ale co?“

„Něco, co nám a našemu rodu ani trochu neprospívá. A myslím si, že předmět té jejich činnosti se nenalézá tam v těch budovách.“

„Kde tedy? Přímo v dole?“ o.

Mdlé denní světlo filtrované mraky se pomalu vytrácelo, jak se blížil časný zimní soumrak.

Vítr, který se na celý den vytratil, se nyní vrátil v plné síle, zjevně obcerstvený přestávkou, a hvízdal pletivem plotu a hučel v korunách jehličnatých stromů.

„Budeme se sem muset vrátit zítra brzo ráno,“ usoudil jsem, „a pustíme se dál na sever podél plotu, abychom si pořádně posvítili na těžní věž.“ „A určitě víš, co bude následovat,“ řekla Rya ponuře.

„Ano.“

„Nic nezjistíme, takže se budeme muset dostat dovnitř.“
„Pravděpodobně.“

„Pod zem.“

„Nejspíš.“

„Do šachet.“

„No...“

„Jako v tom snu.“

Nic jsem na to neřekl.

Pokračovala: „A jako v tom snu i tady zjistí, že jsme tam pronikli, a půjdou po nás.“

Abychom se vyhnuli nebezpečí, že nás tma překvapí na hřebenu, obrátili jsme se od plotu a vydali se zpátky dolů na okresní silnici, kde jsme nechali stát stejš. Zdálo se, že temnota vzlíná z půdy lesa, že odkapává jako míza z těžkých větví smrků a jedlí, že vytéká z každého spleteného shluku křoví. Než jsme dospěli na otevřené prostranství a nezalesněné svahy, světélkující sněhová pokrývka byla jasnější než obloha. Spatřili jsme své vlastní staré stopy, jež na této alabastrové pleti budily dojem poranění.

Došli jsme k autu, když začalo sněžit. Zatím žádná velká chumelenice. Vločky se krouživě snášely ze stále temnějších nebes, jako kdyby odtamtud padal popel ze zuhelnatělých stropních trámů, jež shořely na troudu při zapomenutém, dávno uhašeném požáru. Nicméně intuice varovala, že nebývale nehybný vzduch s ochromujícím mrazem znamenají předzvěst nevyhnutelné bouře.

* * *

Během jízdy k domu na Apple Lane chumelení pokračovalo. Velké vločky se nechaly hnát nevyzpytatelnými poryvy větru, ale pořád ještě nezaútočily plnou silou. Na vozovce vytvářely neprůhledné závoje a mně skoro připadalo, že namísto černého asfaltu jedeme po silné nezměrné okenní tabuli a vločky na ní jsou záclony, které pneumatiky našeho vozu trhají a pod nimiž se i silné sklo prohýbá. To okno možná oddělovalo tento svět od toho dalšího. Každou chvíli se prolomí a my se zřítíme do pekel.

Vjeli jsme vozem do garáže a vešli do domu kuchyňskými dveřmi. Panoval tu klid a tma. Rozsvěceli jsme v každém pokoji, kterým jsme procházeli cestou do patra, kde jsme se chtěli převléct a pak si udělat něco k časné večeři.

Avšak v ložnici, usazený v křesle, které si přetáhl do temnějšího kouta, na nás čekal Horton Bluett.

Měl s sebou Vrčouna. Všiml jsem si jeho svítících očí zlomek vteřiny předtím, než jsem cvakl vypínačem, když už jsem nedokázal pohyb zastavit.

V Rye hrklo.

Oba jsme ve svých zateplených lyžařských bundách měli pistole s tlumiči, já měl navíc i nůž, ale jakýkoli pokus použít některou z těchto zbraní by pro nás skončil okamžitou smrtí.

Horton držel v rukou brokovnici, kterou jsem před pár dny koupil v Gibtownu od Kluzkého Eddyho. Mířil na nás a při rozptylu téhle zbraně by stačil jediný výstřel, nanejvýš dva, aby nás dostal oba.

Horton objevil i většinu dalších věcí, které jsme pečlivě ukrývali, což signalizovalo, že prohlídce domu věnoval většinu odpoledne, které jsme my strávili na Starém širém vrchu. Na podlaze jsem kolem něho spatřil rozložené různé věci, které mi Kluzký Eddy opatřil: automatickou pušku, krabice s náboji, osmdesát kilogramů plastické trhaviny

zabalené v papíru, rozbušky, ampule s pentothalem a jednorázové injekční stříkačky.

Horton v obličejí jako by zestárl od okamžiku, kdy jsme se s ním dnes poprvé setkali, a přiblížil se tak svému skutečnému věku. Řekl jen: „A teď mi, panstvo, povězte, co jste sakra zač?“

26

Doživotní kamufláž

Hortona Bluetta ve čtyřiasedmdesáti letech stáří nepokořilo a nebál se krátící se cesty do hrobu, takže vyhlížel hrozivě, jak tam tak seděl v rohu s věrným psem u nohou. Byl houževnatý a sveřepý, muž, jaký se bez reptání pouští do boje s protivensstvími, který pozře vše, co mu život naservíruje, to, co mu nechutná, vyplivne, a zbytkem se posilní. Hlas se mu nezachvěl, jeho ruce spočívaly pevně na pažbě a na ochraně spouště brokovnice a pohledem také neuhnul. Raději bych se pustil do křížku s téměř každým mužem i o padesát let mladším než zrovna s ním.

„Co jste zač?“ opakoval. „Kdo jste, vážení? Žádná dvojice studentů geologie pracujících na doktorátu. To vykládejte pitomcům. Kdo jste doopravdy a co tu děláte? Posad'te se na pelest, oba dva, a ruce mějte na klíně, pěkně složené. Tak se mi to líbí. Tak je to pěkné. Nedělejte žádné zbrklé pohyby, rozumíte? A teď vyklopte všechno, co se vyklopit dá.“

Navzdory silnému podezření, které jej přimělo k mimořádnému kroku násilného vniknutí do domu, navzdory tomu, co našel v domě ukryté, jsme Hortonovi pořád ještě

byli sympatičtí. Byl ve střehu, velice ho zajímaly naše pohnutky, ale neměl pocit, že to, co zatím objevil, by mělo narušit přátelský vztah. Tolik jsem vycítil a vzhledem k okolnostem mě překvapilo jeho laskavé rozpoložení, které jsem vnímal. Můj pocit potvrzovalo i chování Vrčouna, který sice seděl napjatě a ostražitě, avšak nikoli vyloženě nepřátelsky. Ani nevrčel. Horton by nás zastřelil, kdybychom udělali podezřelý pohyb, to jistě. Ale nechtěl to udělat.

S Ryou jsme mu řekli naprosto všechno o nás a o důvodech našeho příjezdu do Yontsdownu. Když jsme vyprávěli o skřetech skrývajících se v lidském převlečení, geneticky vypěstěných vojácích ze ztracených časů, Horton Bluett pomrkal a neustále opakoval „můj bože“.

Téměř stejně často říkal i „no to se picnu“. Kladl nám konkrétní otázky v souvislosti s nejpodivnějšími částmi našeho příběhu, ale ani na okamžik se nezdálo, že pochybuje o naší hodnověrnosti anebo že nás má za blázný.

Ve světle našeho neobyčejného vyprávění nás jeho klid skoro vyváděl z míry. Vesničané se na rozdíl od lidí z města často pyšní uvážlivým jednáním. Ale tohle byl příklad venkovské vyrovnanosti dohnaný do extrému.

Po hodině, kdy už jsme neměli co na sebe prozradit, Horton povzdechl a odložil brokovnici na zem vedle křesla.

Vrčoun následoval příkladu svého pána a také se uvolnil.

I já s Ryou jsme se uklidnili. Na ni dolehlo napětí víc než na mě, možná proto, že nedokázala vycítil auru přátelských úmyslů a dobré vůle, která Hortona Bluetta obklopovala. Obezřetné a opatrné, nicméně dobré vůle.

Horton promluvil: „Můžu vám říct, že jste mi připadali zvláštní od prvního okamžiku, co jste vkročili na moji příjezdovou cestu a nabídli mi pomoc s odhrabáváním sněhu.“

„Jak zvláštní?“

„Prostě čuch.“

Věděl jsem okamžitě, že nemluví obrazně, že z nás skutečně cítil něco zvláštního. Vzpomněl jsem si, jak od první chvíle našeho setkání popotahoval a posmrkával, ale ani jednou nepoužil kapesník.

„Já je nedokážu vidět tak jasně a snadno, jako je vidíte vy dva,“ pokračoval Horton, „ale už od útlého dětství kolem sebe vídám lidi, kteří mi prostě nevoní. Nedokážu to přesně objasnit. Jako kdyby páchli něčím starým, starobylým... rozumíte... jako prach, který se nerušeně hromadí po dlouhá staletí v nějaké hluboké hrobce... ale není to jenom prach. Jako zatuchlost, ale taky ne úplně přesně.“ Zamračil se ve snaze najít slova, která by nám pomohla ho pochopit. „A taky nějak trpce páchnou, přitom to ale není nakyslý zápach potu nebo jiný tělesný pach, který známe. Možná trochu jako ocet, ale taky to nevystihuje stoprocentně. Snad jako trocha čpavku... ne, to taky není ono. Někteří ho mají jen slabý, jen vás pošimrá v chřípí, jenom polechtá, ale jiní vyloženě smrdí. A ten zápach mi pokaždé řekne, vždycky mi to říkal, už když jsem byl kluk... něco jako: Od toho se drž dál, Hortone, to není dobrý člověk, je to špatný člověk, tak si na něj dávej pozor, buď opatrný a dávej bacha, pořádnýho bacha.“

„To je neuvěřitelně,“ vydechla Rya.

„Je to tak,“ pokrčil rameny Horton.

Já vím,“ přikývla Rya.

Teď už jsem věděl, proč nás nepovažuje za blázny a proč tak snadno přijal naše vyprávění. Nás naše oči informovaly o tomtéž, co jemu napovídal jeho nos, takže z principu našemu vyprávění věřil.

„Zdá se, že máte jakousi čichovou podobu psychických schopností,“ poznamenal jsem.

Vrčoun bláfl jakoby na souhlas a pak si položil hlavu na packy.

„Nevím, jak byste to nazvali vy,“ odpověděl Horton. „Já jen vím, že mě to provází celý život. A od samého začátku taky vím, že se můžu spolehnout na svůj čuch, když mi o někom říká, že je to hajzlík. Protože ať vypadají sebelépe a chovají se vybraně, vidím, že většině lidí kolem nich, sousedům, manželům, manželkám, dětem, přátelům, se vede v životě mnohem hůř, než by bylo normální. Mám tím na mysli kolem těch, co páchnou. Nějak s sebou nosí neštěstí., ale ne svoje vlastní, nýbrž neštěstí druhých. A kvanta jejich přátel a příbuzných pak umírají mladí a za tragických okolností. Ale samozřejmě nedá se na ně ukázat prstem a říct, že oni za to můžou.“

Rya usoudila, že teď už se může volně pohybovat, prudce rozepnula zip své lyžařské bundy a vyklouzla z ní. Pak řekla: „Vy jste ale říkal, že z nás jste ucítil závan něčeho zvláštního, takže dokážete rozpoznat nejen skřety.“

Horton zavrtěl šedivou hlavou: „To se mi stalo dneska poprvé. Okamžitě jsem pochytil vaši zvláštní vůni, jakou jsem nikdy předtím nepocítil, podobně podivnou, jakou cítím v blízkosti těch, kterým říkáte skřeti... ale zároveň jinou. Těžko to popsat. Trochu jako ostrý, čirý zápach ozónu. Víte, co mám na mysli... ozón, jako po silné bouřce, když šlehájí blesky, ta svěží a vlastně hodně příjemná vůně. Taková čerstvá. Svěží vůně, ze které máte pocit, že ve vzduchu pořád ještě přetrvává neviditelná elektřina, která vámi nepozorovaně probíjí, dává vám energii, odplavuje všechnu únavu a usazeniny.“

Také jsem si rozepnul bundu a pak jsem se zeptal: „Cítíte i teď stejnou vůni, jako když jsme se prvně setkali?“

„Samozřejmě že ano.“ Zvolna si zamnul začervenalý nos mezi palcem a ukazováčkem jedné ruky. „Přesněji, ucítil jsem ji, jakmile jste dole v přízemí otevřeli dveře a vstoupili do domu.“ Náhle se široce usmál ve zjevné pýše na svoje zvláštní nadání. „A taky hned, jak jsem vás ucítil, řekl jsem

si: „Hortone, tyhle děti se liší od ostatních lidí, ale není to odlišnost k horšímu. Nos mi to prozradil.“

Vrčoun ležící na zemi vedle Hortonova křesla vydal bručivý zvuk z hloubi hrdla a ocasem švihl sem a tam po koberci. Pochopil jsem, že neobyčejná přichylnost tohoto muže ke svému psu a tohoto psa k němu by mohla souviset s tím, že nejsilněji vyvinutým ze všech pěti smyslů je u obou čich. Zvláštní. Jen co mě to napadlo, zpozoroval jsem, jak muž sklouzl rukou z opěrky křesla, aby sáhl dolů a psa pohladil, a pes ve stejné chvíli, kdy se ruka pohnula, zvedl hlavu, aby ji k pohlázení nastavil. Jako kdyby psí potřeba lásky a mužův záměr ji poskytovat jakýmsi způsobem vytvářely nezřetelné pachy, které oba dva vnímali a reagovali na ně. Fungovala mezi nimi vytríbená forma telepatie založená nikoli na přenášení myšlenek, ale na vytváření a rychlém vnímání složitých pachů.

„Vaše vůně,“ obrátil se Horton ke mně a k Rye, „v sobě neobnášela zlo jako pach těch... těch skřetů. Ale i tak mě znepokojila, protože se lišila od všeho, co jsem zatím kdy cítil. Pak jste začali čenichat tady kolem, tahali ze mě rozumy, ptali se na Uhelnou společnost Blesk, a to mě opravdu vyděsilo.“

„Proč?“ zeptala se Rya.

„Protože od půlky padesátých let,“ rozpovídal se Horton, „kdy původní majitele dolu vyplatili a došlo ke změně jeho jména, všichni noví zaměstnanci Blesku, které jsem potkal, jeden jako druhý, do posledního, smrděli jako ras. V posledních sedmi nebo osmi letech jsem si začal uvědomovat, že to je nezdravé místo – celá společnost, důl – , a začal jsem být zvědavý, co to tam nahoře vlastně tropí.“

„To nás taky zajímá,“ přisvědčila Rya.

„A hodláme to zjistit,“ dodal jsem.

„Každopádně,“ pokračoval Horton, „jsem se začal obávat, že byste se pro mě mohli stát hrozbou, že se mnou

zamýšlíte něco nekalého, takže jsem jednal čistě v sebeobraně, když jsem sem přišel a začal se vám hrabat ve věcech.“

* * *

Dole jsme si z toho, co jsme měli v domě k dispozici, společně udělali večeři: míchaná vajíčka, párky, hranolky, celozrnný toast.

Rya si dělala starost, čím nakrmí Vrčouna, který si olizoval tlapy, jak se kuchyně plnila lahodnými vůněmi.

Horton ji ale uklidnil: „Prostě mu dáme čtvrtý talíř a na něj to samé, co budeme jíst my. Říká se, že psovi nesvědčí, když se krmí tím samým, co jedí lidé. Ale já jsem to dělal vždycky a nezdá se mi, že bych mu tím nějak ublížil. Jen se na něj koukněte: může si to rozdat s rysem a vyhraje. Takže mu normálně dejte vajíčka, párky i hranolky, akorát toast ne. Ten je na něj moc suchý. Má moc rád ostružinové, jablečné a zejména borůvkové muffiny, ve kterých je ovoce a jsou pěkně provlhlé.“

„To mě mrzí,“ omlouvala se Rya, kterou to zjevně pobavilo. „Muffiny ve špajzu nemáme.“

„Tak se musí spokojit s tím ostatním a já mu pak dám ovesnou sušenku nebo něco podobného, až se vrátíme domů.“

Postavili jsme Vrčounovi talíř do kouta k zadním dveřím do domu a my ostatní jsme se najedli u kuchyňského stolu.

Z venkovní tmy se vyloupl padající sníh a klouzal podél okenních tabulek. Pořád se sypaly velké nadýchané vločky, kterých za hodinu napadl stěží centimetr. Třebaže chumelenice byla slabá, vítr vál pořádný a noci se nesly zvuky, kterými napodoboval vlky a vlaky a děla.

Při večeři jsme se o Hortonu Bluettovi dozvěděli něco víc. Vzhledem ke svému zvláštnímu nadání vycítit skřety – můžeme mu říkat čichopa-tie – vedl poměrně klidný život, v

němž se skřetům vyhýbal, jak jen se dalo, a přistupoval k nim s nejvyšší obezřetností, když se styku vyhnout nemohl. Jeho žena Etta zemřela v roce 1934 nikoli z rukou skřetů, nýbrž na rakovinu. Třebaže skonala jako čtyřicetiletá a Hortonovi bylo čtyřiačtyřicet, z manželství nevzešly žádné děti. Jeho vinou, jak přiznal, protože byl neplodný. Léta strávená s Ettou byla tak krásná a jejich vztah tak dokonale důvěrný, že si nenašel novou ženu, se kterou by nebožku porovnával či pro kterou by musel ztlumit záři svých vzpomínek na Ettu. V následujících třiceti letech trávil život hlavně se třemi psy, z nichž Vrčoun byl poslední v řadě.

Pohlédl láskyplně na voříška, který stál a vylizoval talíř, a řekl: „Na jednu stranu doufám, že to tu zabalím dřív než on, protože mě tíží představa, že bych ho měl zahrábat, kdyby na to došlo. Už s těmi dvěma předchozími, s Ježourem a Diblíkem, to bylo smutné, ale s Vrčounem by to bylo ještě horší, protože on je ten nejhodnější pes, jaký kdy žil.“ Vrčoun vzhlédl od talíře a s pohledem na svého pána naklonil hlavu, jako kdyby přijímal jeho lichotku. „Z druhé strany si nedokážu představit, že bych umřel dřív než on a nechal ho tady napospas světu.“ Zatímco Horton s láskou sledoval svého psa, pohlédla Rya na mě a já na ni a oba jsme věděli, že si myslíme totéž: že Horton Bluett není jen milý člověk, ale také nezlomný a sebejistý. Po celý svůj dlouhý život si uvědomoval, že na světě žije spousta lidí rozhodnutých škodit druhým, zjistil, že Zlo s velkým zet chodí po světě a má velmi konkrétní, hmatatelnou podobu, a přece se z něho nestal paranoik ani sucharský samotář. Příroda ho nejzákeřnějším způsobem připravila o milovanou ženu, přesto nezahořkl. Posledních třicet let neměl nikoho blízkého, jen svoje psy, a přesto se z něj nestal podivín, což postihuje většinu lidí, kteří vztahy zaměřili prvořadě na svá domácí zvířata.

Představoval povznášející příklad síly, odhodlání a přímo žulové odolnosti lidstva. Bez ohledu na tisíce let utrpení ze strany skřetů lidský druh nepřestal plodit tak obdivuhodné jedince, jakým byl Horton Bluett. Takový člověk představoval dobrý argument, když přišla řeč na hodnotu lidské rasy.

„Takže,“ obrátil Horton pozornost od psa opět k nám, „co zamýšlíte podniknout dál?“

„Zítřka,“ odpověděla mu Rya, „se vrátíme do hor a pustíme se podél plotu Uhelné společnosti Blesk, dokud nenajdeme místo, odkud uvidíme na vchod do dolu, abychom zjistili, co se děje tam.“

„Nerad vám to říkám, ale takový pozorovací bod nenajdete,“ sdělil nám Horton, zatímco vytíral zbytky žloutku posledním kouskem toastu. „Přinejmenším ne podél obvodu pozemku. Řekl bych, že to není náhoda. Myslím, že se zabezpečili, aby nikdo zvenčí neviděl na vchod do dolu.“ „Říkáte to, jako kdybyste se tam byl podívat,“ řekl jsem.

„Taky že jo.“

„Kdy?“

„No, myslím, že asi tak rok a půl poté, co noví majitelé, tedy skřeti, jak vy jim říkáte, převzali společnost, přejmenovali ji a pak kolem vystavěli ten zatracený plot. Tehdy jsem si začal všímat, že mnoho slušných lidí, kteří tam pracovali celý život, dostává výpověď, odesílali je do předčasného důchodu. Dávali jim pravda slušné peníze, aby si nerozhněvali odbory. A každý, koho tam pak přijali, i ten nejposlednější dělník, byl z těch, kolem kterých se linul ten puch. To mě překvapilo, protože jako by to znamenalo, že jejich druh dokáže rozpoznat jeden druhého, že si tedy uvědomovali, jak se liší od lidí jako já, a že se tedy sdružují, aby kuli svoje nepravosti. Protože tady žiju, přirozeně mě zajímalo, jaké nepravosti v Uhelné společnosti Blesk chystají. A tak jsem se tam nahoru vypravil podívat a prošel

jsem se po celém obvodu toho zatraceného plotu. Nakonec jsem ale neviděl vůbec nic a přelézt plot a obhlédnout si to tam zevnitř jsem se bál. Nechtěl jsem riskovat. Jak už jsem vám řekl, vždycky jsem se před nimi měl na pozoru a udržoval si od nich odstup. Vždycky jsem považoval za nemoudré se s nimi sbližovat, takže je po čertech jasné, že přelézat plot by byla bláhovost.“

Zdalo se, že Ryu jeho slova udivila. Odložila vidličku a zeptala: „Co jste tedy udělal? Prostě jste jenom potlačil svou zvědavost?“

Jo.“

„Prostě jen tak?“

„Prostě to nebylo,“ odpověděl Horton. „Ale přece všichni dobře víme, že zvědavost zabila kočku, ne?“

„Obrátit se zády k takovému tajemství... to chtělo asi silnou vůli,“ poznamenal jsem.

„Ani ne,“ ujistil mě. „Stačil strach. Bál jsem se. Normálně jsem se vyděsil.“

„Nepůsobíte jako někdo, kdo se dá snadno zastrašit,“ namítl jsem.

„Zase si mě tolik neidealizujte, mládeži. Nejsem žádný ohromující horal. Mluvil jsem pravdu. Celý čas jsem se měl před nimi na pozoru, bál jsem se jich. A tak jsem sklonil hlavu a dělal všechno pro to, abych jim nezačal být nápadný. Dá se říct, že jsem prožil celý život v úkrytu a ve snaze udělat se neviditelným, tak si teď neobleču zářivě červené kalhoty a nezačnu mávat rukama, aby si mě všimli. Jsem opatrný, proto jsem žil jako starý nabručený podivín, který má svůj svět a hledí si svého.“ Vrčoun vylízal talíř dočista, uložil se v koutě na bok, stočil se a vypadalo to, že se chystá si zdřímnout. Najednou se však zvedl a odtápnal k oknu. Opřel se předními tlápmi o parapet a s černým čenicem přimáčknutým na studené sklo vyhlížel ven. Možná jen zvažoval pro a proti, zda má vyjít do té nevlídné noci a

vyvenčit se. Anebo něco tam venku vzbudilo jeho pozornost.

Třebaže jsem necítil bezprostřední nebezpečí, usoudil jsem, že bude moudré nastražit se i na jiné zvuky zvenčí než ty, které působil vítr, a připravit se na rychlou reakci.

Rya odstrčila talíř, zvedla svou láhev piva Pabst Blue Ribbon, upila z ní a řekla: „Hortone, řekněte mi, jak u všech všudy noví majitelé dolu zdůvodnili ten plot a další bezpečnostní opatření, ke kterým přistoupili?“ Chopil se upracovanými rukama s velkými klouby své láhve. „Víte, než se předešli majitelé museli své společnosti zbavit, došlo na pozemku dolu za jediný rok ke třem úmrtím. Společnosti tam patří stovky hektarů půdy a v některých částech je poddolovaná skoro až k povrchu. To působí určité problémy. Například závrtý, kdy se svrchní vrstva půdy pomalu – ale někdy taky rychle – propadá do vytěžené dutiny hluboko dole. Jsou tam také staré šachty, s vyhnílou výdřevou, které se můžou člověku propadnout pod nohama a pohltnit ho. Země se otevře a schlamst-ne vás jako pstruh mouchu.“

Vrčoun se konečně odtrhl od okna a vrátil se zpátky do kouta, kde se znovu stočil.

Vítr za okny zpíval, hvízdal v okapech a tančil po střeše. Nic z toho neznělo hrozivě.

Ale zůstával jsem bdělý vůči jakémukoli neobvyklému zvuku.

Horton pohodlněji rozložil svoje velké, kostnaté tělo na kuchyňské židli a pokračoval: „Takže jakýsi MacFarland měl tu smůlu, že se při honu na jelena na pozemcích společnosti propadl stropem staré nepoužívané štolý. Polámal si nohy, říkalo se později. Volal o pomoc, musel si vykřičet hlasivky, ale nikdo ho neslyšel. Když ho záchranná výprava našla, byl už dva nebo tři dny po smrti. Pár měsíců předtím se dva místní chlapci, oběma bylo čtrnáct, tam

nahoru vypravili na průzkum, jak to takoví hoši dělávají, a potkalo je stejné neštěstí. Propadli se stropem staré stoly. Jeden si zlomil ruku, druhý kotník, a i když se zjevně snažili ze všech sil vyškrábat se na povrch, nepodařilo se jim to, nevylezli ani o píd'. Záchranáři je našli mrtvé. Potom myslivcova manželka a rodiče obou chlapců důlní společnost zažalovali a nikdo nepochyboval, že vyhrají, a to na celé čáře. Majitelé se rozhodli pro mimosoudní vyrovnání, k čemuž také došlo, avšak aby měli peníze na vyplacení odškodného, museli firmu prodat.“

Rya pokračovala za něj: „A prodali ji trojici společníků pozůstávající z Jensena Orkenwolda, Ansona Cordaye, který vlastní zdejší noviny, a starosty Spectorského.“

„No v té době ještě nebyl starostou, ale ano, pak se jím stal,“ poopravil ji Horton. „A všichni tři, které jste jmenovala, vydávají skřeti pach.“ „Kdežto předešli majitelé nikoli,“ vložil jsem se do hovoru.

„Přesně tak,“ přisvědčil Horton. „Původní majitelé byli prostě lidé, nic víc, o nic horší nebo lepší než druzí, ale rozhodně nepatřili ke skřetům. Já tím ale chci jen vysvětlit, proč postavili ten plot. Noví majitelé prohlásili, že nehodlají riskovat další soudy takového druhu. A i když někdo měl pocit, že to s tím plotem pěkně přehnali, většina v tom spatřovala vítaný důkaz společenské zodpovědnosti.“

Rya na mě pohlédla a její modré oči stínil hněv a lítost. „Lovec... a dva chlapci... to nebyly nehody.“

„To asi ne,“ souhlasil jsem.

„Zabili je,“ pokračovala. „Stali se součástí plánu, jak zlomit původní majitele dolu a přinutit je k prodeji, aby připadl skřetům a ti tam mohli provádět to, co tam provádějí, ať je to cokoli.“

„S největší pravděpodobností to tak vypadá,“ přikývl jsem.

Horton Bluett střelil pohledem po Rye, po mně, po Vrčounovi, po láhvi piva, kterou svíral v rukou, a pak se otrásl, jako kdyby ty pohledy spustily vlnu následného chvění v celém jeho těle. „Nikdy jsem nepomyslel na to, že ti chlupci a lovec... K čertu, vždyť já ho znal, toho Franka MacFarlanda, a nikdy mě nenapadlo, že byl možná zavražděný. Ani později, po tom mimosoudním vyrovnání, když jsem si všiml, že noví majitelé dolu patří k tomu zlému druhu. Teď, jak to vysvětlujete, to dává smysl. Jak to, že jsem na to nepřišel dřív? Začínám už senilnět?“

„Ne,“ uklidňovala ho Rya. „To není v žádném případě senilitou. Nedošlo vám to, protože se z vás stal sice velice obezřetný člověk, zároveň ale člověk s hlubokými morálními principy, které by vás přiměly k činu, kdybyste měl jakékoli podezření takového druhu. Vy jste zřejmě tušil pravdu, ale jen v podvědomí, a nikdy jste nepřipustil, aby vám taková myšlenka zasáhla vědomí, protože pak byste musel jednat. A žádný čin by mrtvým nepomohl, kdežto vy byste si jím pojistil vlastní smrt.“ Vložil jsem se do hovoru: „Anebo jste, Hortone, neměl žádné podezření prostě proto, že vy v těch bestiích nevidíte zlo tak intenzivně jako my. Připadají vám cizí, ale ne v takové míře, jak to vycitujeme my. Bez našeho daru nedokážete vidět, jak jsou organizovaní, jak cílevědomě a vytrvale si počínají.“

„Stejně si ale myslím, že mi to mělo dojít,“ odpověděl Horton. „Dost mě to štve, že mně to nenapadlo.“

Vyndal jsem z lednice studená piva, odzátkoval je a postavil láhve na stůl. I když metelice sněhových vloček bičovala okna a vítr vyluzoval mrazivou směsku melodií, studeným pabstem jsme všichni vzali zavděk. Nějakou chvíli nikdo z nás nepromluvil.

Každý se uchýlil ke svým vlastním myšlenkám.

Vrčoun frkl, otrásl se, až známky na jeho obojku zacinkaly, a pak opět složil hlavu.

Myslel jsem, že pes dřímá, ten však jenom odpočíval, ale nepřestával být ve střehu.

Konečně Horton Bluett opět promluvil: „Vy tedy zamýšlíte důl pořádně prozkoumat.“

„Ano,“ odpověděl jsem a Rya se přidala: „Ano.“

„Nedáte si to rozmluvit?“ ptal se Horton.

„Ne,“ odpověděla Rya a já se přidal: „Ne.“

„Ve vašem věku nemá smysl vám vykládat, že máte být opatrní,“ konstatoval.

Souhlasili jsme, že trpíme nákazou pošetilého mládí.

„Tak dobře,“ řekl Horton. „Myslím, že vám v tom můžu trochu pomoci. Asi bych měl, protože jinak vás čapnou, jak slídíte za plotem v jejich areálu, a vypořádají se s vámi.“

„Pomoci?“ opakoval jsem. „Jak nám můžete pomoci?“

Zhluboka se nadechl a zdálo se, že jeho zářivé tmavé oči se s jeho rozhodnutím ještě víc rozjasnily: „Nemusíte se obtěžovat čenicháním kolem vstupu do dolu nebo u strojového zařízení. Na to zapomeňte. Tam nejspíš nic zajímavého nevidíte. Myslím, že to hlavní, ať už tam provádějí cokoli, se nachází hluboko v dole, pod zemí.“

„Taky si myslím,“ souhlasil jsem, „ale...“

Přerušil mě zvednutím ruky: „Můžu vám ukázat cestu, kudy obejdete všechny strážce a dostanete se přímo do hlavních těžebních šachet Uhelné společnosti Blesk. Tak se na vlastní oči přesvědčíte, co tam tropí. Nedoporučuju něco takového podniknout, stejně jako nedoporučuju sahat holýma rukama na zapnutou cirkulárku. Myslím si, že vám tu vaši zatracenou kuráž dává pocit, že to děláte pro dobrou věc, který vám brání myslet taky na sebe, že jste příliš zbrklí na to, abyste zvážili možnost couvnout a žít si dál spolu v poklidu, že jste příliš dychtiví přehlušit ty malé strojky sebezáchovy, které ve vás tikají.“

Rya a já jsme spustili jednohlasé námitky.

Opět nás umlčel pozdvižením své velké, mozolnaté ruky: „Chci abyste mi správně rozuměli. Máte za to můj obdiv. Asi takový obdiv, jaký věnujete šilenci, který hodlá sjet Niagarské vodopády zavřený v sudu. Víte dobře, že pro vodopády to žádný důsledek mít nebude, zato jemu to může přinést následky přímo drastické, ale on to dělá proto, že v tom vidí výzvu. Tohle nás odlišuje od nižších živočichů: naše chuť přijímat výzvy, riskovat, i když šance na vítězství jsou tak nízké, až risk ztrácí smysl, protože ani v případě úspěchu se tím nic nedocílí. Případá mí to jako hrozit pěsti nebesům a vyzývat Boha, aby napravil své dílo a poskytl nám lepší možnosti. Asi je to pošetilé a asi marné, ale rovněž tak odvážné a jistým způsobem to člověka uspokojí.“

Dopíjeli jsme druhé pivo, ale Horton nám odmítl sdělit, jak nás dostane do Uhelné společnosti Blesk. Říkal, že bychom jen ztráceli čas, kdyby nám to tady a teď předeštel, protože ráno nám to stejně bude muset ukázat. Dozvěděli jsme se od něj jen to, že musíme vyrazit za svítání, kdy se tu pro nás staví.

„Poslyšte,“ ozval jsem se. „My vás do toho nechceme namočit tak, aby vás to strhlo s sebou.“

„To zní, jako kdybyste si byli jistí, že vás to strhne.“

„Dobře, ale pokud k tomu dojde, nechceme nést zodpovědnost za to, že jsme vás postrčili do toho víru.“

„Nedělej si starosti, Slime,“ odpověděl. „Kolikrát to mám opakovat? Opatrnost je pro mě něco jako šaty, které nosím.“

Za pět minut tři čtvrtě na deset se zvedl k odchodu. Odmítl naše opakované nabídky, že ho odvezeme domů. K našemu pronajatému domu přišel pěšky, aby nemusel nikam ukrývat auto. Teď půjde pěšky zase zpátky. Tvrdohlavě trval na svém, že potřebuje „malou procházku“.

„To není zrovna procházka,“ namítal jsem, „ale pořádný kus cesty. Navíc je noc a mrzne...“

„Vrčoun se na to těší,“ umlčel mě Horton, „a já ho nechci zklamat.“ Opravdu se zdálo, že pes dychtivě touží vyběhnout do chladné noci. Zvedl se a přeběhl ke dveřím, jen co Horton vstal z židle. Vrtěl ocasem a radostně vrčel. Možná nepocíťoval takovou radost z očekávané procházky mrazivou nocí, jako ho spíš těšila vyhlídka, že po celém večeru, kdy se o svého milovaného pána musel dělit s námi, bude mít teď Hortona jen pro sebe.

Horton stál v otevřených dveřích a navlékal si rukavice, zatímco my s Ryou jsme se přivinutí jeden k druhému trásli v ledovém větru, kteiy profukoval kolem něho. Vyhlédl ven do lenivě kroužících vloček. „Obloha je jako papírák pod tlakem. Napětí ve vzduchu je přímo cítit. Až to vypukne, přinese to opravdovou sněhovou bouři, to je jisté. Už je hodně pozdní datum, poslední sníh téhle sezóny, ale pořádný.“

„Kdy?“ zeptal jsem se.

Zaváhal, jako kdyby žádal svoje staré klouby o nejlepší meteorologickou předpověď: „Už brzo, ale ještě si chvíli počkáme. Do rána bude jen takhle s přestávkami sněžit, ale nenapadá toho ani půldruhého centimetru. A potom... pak to přijde, velká bouře, někdy tak před polednem.“ Poděkoval nám za večeri a za pivo, jako kdybychom společně strávili příjemný sousedský večírek. Pak vykročil s Vrčounem do tmy věstící bouři. Během pár vteřin nám zmizel z očí.

Zavíral jsem za ním dveře, když Rya řekla: „To je formát, co?“

„To teda je,“ souhlasil jsem.

Později, když jsme při zhasnutých světlech leželi v posteli, mi řekla: „Tak se to vyplní. Ten sen.“

„No.“

„Zítra se vydáme do dolu.“

„Chceš se na to vykašlat?“ zeptal jsem se. „Můžeme odjet domů do Gibtownu.“

„Ty to chceš?“ zeptala se mě.
Chvilí jsem váhal. Pak jsem odpověděl: „Ne.“
„Já taky ne.“
„Určitě?“
„Určitě. Jen mě... obejmi,“ požádala.
Objal jsem ji.
Ona objala mě.
Oba nás objímal osud. Svíral nás pevně.

27

Brána do pekel

Ráno těsně před svítáním pořád trvaly sněhové přehánky a očekávaná bouře jako by se na nízko visící obloze teprve šikovala.

I rozednění přicházelo váhavě. Slabý paprsek chabého našedlého světla olemoval nepravidelně ozubené horské štíty, které tvořily hradbu na východě. K pomalému rozednívání se přidávaly další bledavé paprsky, jen nepřiliš jasnější než temnota, kterou protkávaly. Než přijel Horton v dodávce Dodge s náhonem na všechna čtyři kola, křehké tkanivo nového dne pořád působilo tak choulostivě, až se zdálo, že se roztrhne, vítr je odvané a svět zůstane natrvalo ponořen do tmy.

Vrčoun nepříjel. Litoval jsem toho. I Hortonovi scházal. Bez Vrčouna vypadal ten stařík nějak... neúplně.

Všichni tři jsme se pohodlně směstnali do kabiny vozu. Rya seděla mezi námi. U nohou jsme měli dost místa na dva batohy nacpané různým vybavením, včetně čtyřiceti z

osmdesáti kilogramů plastické trhaviny. Místo se našlo i na naše zbraně.

Nevěděl jsem, zda se nám skutečně podaří dostat se až do dolu, jak nás o tom ujišťoval Horton. A i když bychom se tam dostali, zřejmě tam najdeme věci, které si vyžádají nepozorovaný odchod, kradmý ústup, abychom měli čas zhodnotit, co jsme zjistili, a naplánovat další krok. Pravděpodobnost, že dnes budeme potřebovat výbušniny, se nezdála veliká. Ale po předešlých zkušenostech se skřety jsem se hodlal připravit na nejhorší.

Světla dodávky se provrtávala uhlově černou tkání nezdočné noci. Jeli jsme po okresní silnici, pak po jiné, zabočili jsme do úzkých údolí mezi horami, kam nejistý rozbřesk nevztáhl ještě ani jediný, nezřetelný prst světla.

Skrz kužely reflektorů padaly sněhové vločky velké jak půldolary. Pořád jen přehánka. Celé bohatství vířilo na vozovce jako stříbrňáky klouzající po desce stolu.

„Muž a chlapec a dítě,“ ozval se Horton od volantu. „Žil jsem tu celý život. Na svět mě přivedla porodní bába v maličkém domě mých rodičů zrovna tady v těch horách. To se psal rok 1890, což vám zřejmě připadá tak dávno, že si kladete otázku, zda tu tehdy ještě nežili dinosauri. Nicméně tady jsem vyrostl, poznával zdejší kraj, seznámil se s jeho kopci, poli, lesy, hřebeny i roklemi stejně důvěrně, jako znám svou tvář ze zrcadla. Tady v těch horách se těžilo už od třicátých let minulého století a všude tady kolem najdete nepoužívané šachty, uzavřené, a nebo taky ne. Některé doly navazují na druhé a v podzemí se vytvořilo něco jako bludiště chodeb. Jako malý kluk jsem byl skvělý speleolog. Miloval jsem jeskyně a staré doly. Možná mi k jejich průzkumu dodávalo odvalu to, že už jsem kolem sebe cítil zlé lidi, skřety, a v otevřeném světě jsem si musel počínat opatrně, musel jsem být opatrný po celý zbytek života. To mě víceméně přinutilo uspokojovat běžné klukovské

choutky po dobrodružství osaměle, tak, abych nemusel spoléhat na nikoho jiného kromě sebe samotného. Dnes už vím, že je naprostá hloupost vydávat se do jeskyní na vlastní pěst. Člověk tam snadno může přijít k úrazu. Je to sport pro partu, pokud vůbec. Ale já se nikdy netvářil jako génius a jako kluk jsem neměl dokonce ani dostatek zdravého rozumu, a tak jsem se znovu a znovu vydával do podzemí. Stala se ze mě skutečná důlní krysa. A to se teď nejspíš hodí. Můžu vám ukázat cestu do nitra hor skrz jeden opuštěný důlní vrt ze čtyřicátých let minulého století, který se napojuje na chodby z počátku našeho století a ty zase vedou až do některých nejužších postranních tunelů dolu společnosti Blesk. Je to sakramentsky nebezpečné, což jistě chápete. Lehkomyslné. Příčetným lidem bych to rozhodně nedoporučil, ale vy jste šílení. Šílíte po pomstě, šílíte po spravedlnosti, šílíte po jakémkoli činu.“

Horton odbočil s dodávkou z druhé okresky na uježděnou cestu, sice protaženou, avšak místy s novým sněhem. Z ní jsme zahrnuli na mnohem horší, přesto ale stále průjezdnou cestu, která nás vedla do příkrého stoupání, jež by ani vůz hnaný na čtyři kola nezdolal, kdyby nám do noty nehrál vítr, jenž odfoukal většinu sněhu a nakupil jej podle řady stromů.

Zastavil na vrcholu stoupání co nejbliže stromům. „Odtud půjdeme pěšky.“

Chopil jsem se nejtěžšího batohu a Rya popadla druhý, který také nebyl právě lehký. Každý z nás měl nabitý revolver a pistoli opatřenou tlumičem. Ty jsme měli zastrčené v hlubokých otevřených kapsách bílých prošívaných a zateplených kalhot. Revolvery spočívaly v podpažních pouzdrech pod našimi lyžařskými bundami. Já navíc nesl brokovnici a Rya automatickou pušku.

Třebaže jsme měli rozhodně dobrou výzbroj, pořád jsem se cítil jako David, jak se směšně maličkým prakem plný neklidu vbíhá do Goliášova stínu.

Noc definitivně ustoupila a svítání našlo odvahu se projevit. Všude kolem ještě byly hluboké stíny a bouří zahlcená obloha nevypadala za dne o nic světlejší než v noci, avšak tak či tak, konečně nás čekala neděle.

Náhle jsem si vzpomněl, že jsem ještě nezatelefonoval Joelu Tučkovi, abych mu oznámil, že se v úterý či ve středu na jeho prahu objeví Cathy Osbornová, bývalá profesorka literatury na Barnardu, toužící po útočišti, přátelství a dobré radě. Měl jsem na sebe vztek, ale jen nakrátko. Pořád zbývalo dost času Joelovi zatelefonovat, dřív než u něj Cathy zazvoní – pokud se nám v dolech nic nestane.

Horton Bluett s sebou přivezl měkký plátěný pytel se zdrhovací šňůrou. Vytáhl jej z nákladního prostoru dodávky a vlekl ho za sebou, jak si prošlapával cestu sněhem k okraji lesa. V pytli něco tiše řachtalo. Zastavil se hned mezi prvními stromy a jednu ruku vnořil do pytle. Vytáhl odtamtud cívku červené stuhy, kus jí uřízl dobře nabroušeným zavíracím nožem a zavázal jej kolem stromu ve výši očí. „To abyste sami našli cestu zpátky,“ vysvětlil. Rychle nás pak vedl klikatící se cestou lesní zvěře, kde nám nepřekážel žádný podrost a jen tu a tam trčela větev stromu. Každých třicet či čtyřicet metrů se zastavoval, aby ovázal strom další červenou stuhou, a já si povšiml, že od každého takového znamení je dobře vidět na to předešlé.

Sestoupili jsme po lesní pěšině na dlouhou nepoužívanou ušlapanou cestu, která vedla spodní částí lesa, a nějakou chvíli jsme po ní šli. Čtyřicet minut od chvíle, co jsme vyrazili, nás Horton dnem široké rokle dovedl na podlouhlou vykácenou mýtinu, k níž zjevně zbudovali cestu.

Bylo to tu celé zubožené. Část úbočí rokle byla seříznutá, jiné jeho části byly nahlodané. Prostředek tyčící se

stěny proklál masivní horizontální vrt. Vchod do jeho nitra částečně zakrýval zával, k němuž muselo dojít tak dávno, že hlína stačila vyplnit mezery mezi jednotlivými kameny a vzrostlé stromy protkávaly kořeny navršenou suť.

Horton se propletl mezi podivně pokroucenými a zohýbanými stromy, kolem hrany spadlého balvanu do ústí horizontální šachty, kde se zastavil a z plátěného pytle vytáhl tři silné elektrické svítilny. Jednu si ponechal, zbylé dvě podal Rye a mně. Paprskem své baterky přešel strop, stěny a podloží tunelu, do kterého jsme vstoupili.

Strop se klenul sotva třicet centimetrů nad mou hlavou a mě přepadl bláznivý pocit, že nerovné kamenné stěny, namáhavě vysekané krumpáči, dláty, lopatami, střelným prachem a oceánem potu v jiném století, se kolem mě pomalu svírají. Prostupovaly jimi jemné žíly uhlí a čehosi, co mohl být mléčně bílý křemen. Obě stěny i strop podepíraly v pravidelných rozestupech masivní, dehtem napuštěné pilíře, připomínající žebra v kostře velryby. Ač masivní, byly v bídém stavu, popraskané, ohnuté, nalomené, na četných místech pokryté plísní a patrně zcela vyhnílé, a leckde chyběly vzpěry. Měl jsem pocit, že se stačí opřít o nesprávný pilíř a strop se na mě okamžitě zřítí.

„Tohle byl nejspíš jeden z prvních dolů v okrese,“ vysvětloval Horton. „Z největší části ho vyhloubili ručně a uhlí se odsud vyváželo vozíky taženými osly. Železné kolejnice pak vytrhali, aby je mohli použít v jiném dole, když tenhle dosloužil, ale tu a tam ještě zakopnete o pražec zcela zahloubený do podloží.“

Rya vzhledla k prohnilé výdřevě a zeptala se: „Je to bezpečné?“

„A co je bezpečné?“ opáčil jí Horton otázkou. Vrhel pohled na hnijící dřevo a vlhké, mokvajících stěny a dodal: „Tady je to hodně zlé, ale za pochodu budete postupovat od starších chodeb k novějším, ale doporučuju při troše

zdravého rozumu i tak jít celou cestu opatrně a neopírat se plnou vahou o žádnou podpěru. I novější šachty, dejme tomu takové, co vznikly před deseti nebo dvaceti lety... Zkrátka, důl, to je prostě prázdný prostor, a víte dobře, co se říká o tendenci přírody každý prázdný prostor zaplnit.“ Z plátěného pytle vylovil dvě přilby a podal nám je s upozorněním, že je máme mít neustále na hlavách.

„A co vy?“ zeptal jsem se, zatímco jsem si sundával kapucu a nasazoval kovovou helmu.

„Podařilo si mi sehnat jenom dvě,“ odpověděl. „A protože s vámi půjdu jenom kousek, obejdu se bez ní. Pojd'me.“

Vykročili jsme za ním do hlubin země.

Na několika prvních metrech šachty se kupily hromady listí, které sem za suchých podzimních dnů navál vítr. Vršily se u stěn, kde zvolna těžkly prosakující vodou a vlastní vahou se měnily v celistvou hmotu. Poblíž vchodu, kam ještě stačil dosáhnout zimní chlad, bylo tlející listí i plíseň pokrývající pilíře zmrzlé a necítili jsme je. Hluběji se však teplota vyšplhala dostatečně nad bod mrazu a během našeho postupu nepříjemný zápach narůstal a zase polevoval.

Horton nás vedl na křižovatku, kde jsme vešli do příčného tunelu, značně prostornějšího než ten první, což si zčásti vyžádala bohatá uhelná sloj, která se zde nalézala. Na chvíli se zastavil a z plátěného pytle vyndal barvu ve spreji. Nastříkal na skálu bílou šipku směrem, odkud jsme přišli, třebaže jsme se od vchodu ještě příliš nevzdálili a stěží bychom se tady mohli ztratit.

Byl pečlivý.

Jeho pečlivost na Ryu i na mě udělala dojem a také nás inspirovala, zatímco jsme jej následovali asi sto metrů oním tunelem (dvě další šipky), zabočili do kratší, avšak širší chodby (čtvrtá šipka) a pokračovali dalších asi padesát metrů, kde jsme konečně stanuli u vertikální šachty (pátá

šipka), která vedla dolů, hlouběji do nitra hory. Ústí šachty vypadalo jen jako o něco tmavší čtverec na černém podloží, po kterém jsme šli, a bylo prakticky neviditelné, dokud se Horton nezastavil u jeho okraje a neposvítil dolů. Bez něj bych sletěl přímo do nižší partie dolu a zlámal si vaz.

Horton pozvedl světlo od vertikální šachty a posvítil na konec chodby, v níž jsme stáli. Zdálo se, že tunel se rozšiřuje do uměle vyhloubené prostory značných rozměrů. „Právě tady se uhelná sloj vyčerpala, ale domnívám se, že měli dobrý důvod předpokládat, že pokračuje hlouběji a že z ní mohou vydatně těžit v nižších úrovních. Vykopali tedy tuhle asi dvanáctimetrovou vertikální šachtu a pak pokračovali zase v horizontální těžbě. Nejsme už teď daleko od místa, kde vás opustím, a dál půjdete na vlastní pěst.“

Varoval nás, že železným příčkám zapaštěným do stěny vertikální šachty pro jejich stáří neradno věřit, pak zhasl svítilnu a začal sestupovat do temnoty. Rya si přehodila pušku přes rameno a vydala se za ním. Já jsem procesí uzavíral.

Na cestě dolů po prastarých příčlích, které se při každém přenesení váhy viklaly v lůžku, jsem začal z dlouho nepoužívaného dolu přijímat jasnovidné obrazy. V první polovině minulého století tu zahynuli dva, možná tři lidé, a jejich smrt se neobešla bez bolesti. Vycitřoval jsem však jen běžná důlní neštěstí, nic hrozivého. Na toto místo nedolehlo utrpení způsobené skřety.

Čtyři patra pod první úrovní jsem vstoupil do další vodorovné chodby. Horton a Rya tam na mě čekali v přízračném světle baterek, které odložili na zem.

V těchto hlubších částech dolu byla dehtem napuštěná výdřeva stejně stará jako nahoře, jen pilíře byly v o něco lepším stavu. Nijak zvlášť dobrém, důvěru nevzbuzovaly, avšak přinejmenším stěny tady tolik neprosakovaly jako ve vyšších patrech a dřevo nepokrývala plíseň a houba.

Znenadání mi došlo, jaké ticho tady v té hlubině panuje. Bylo tak těžké, že jsem vnímal jeho váhu. Cítil jsem jeho studený, vytrvalý tlak na obličej i na obnažené pokožce svých rukou. Ticho jako v kostele. Jako na hřbitově. Hrobové ticho.

Horton ono ticho narušil tím, že začal dolovat obsah svého plátěného pytle a podávat nám jej. Kromě červené stuhy, kterou jsme teď už nepotřebovali, vytáhl dvě nádoby bílé barvy ve spreji, čtvrtou svítlnu, sadu náhradních baterií zabalených v celofánu, několik svíček a krabičku vodě a větru odolných zápalek.

„Chcete-li se někdy dostat zase zpátky z téhle zatracené díry,“ doporučil nám, „použijete tenhle sprej tak, jak jsem vám to ukázal.“ Uchopil jednu nádobu a nastříkal na stěnu šipku. Mířila k vertikální šachtě nad našimi hlavami.

Když nám barvu podával, chopila se jí Rya: „To si vezmu na starost já.“

„Říkáte si nejspíš,“ pokračoval Horton, „že svíčky jsem vzal pro případ, kdyby vypověděly službu baterky, ale to není ten důvod. Máte dost zásobních baterií, aby se vám to nestalo. Ty svíčky máte pro případ, že se ztratíte nebo, nedej bože, vás to tu zavalí a zůstanete odříznutí od zpáteční cesty. V takovém případě zapálíte svíčku a budete bedlivě pozorovat, kam se ohýbá plamen, kterým směrem odchází kouř. Plamen a kouř pro vás objeví proud vzduchu, a kde proudí vzduch, tam musí být východ na povrch – a snad dostatečně prostorný na to, abyste se jím protáhli. Chápete to?“

„Chápeme,“ odpověděl jsem.

Přinesl nám i jídlo: dvě termosky plné pomerančového džusu, pár sendvičů a šest karamelových tyčinek.

„Čeká vás celý den pod zemí, a to i v případě, že se proboujete do šachet společnosti Blesk, narychlo se tam rozhlédnete a vydáte se zase zpátky. Obávám se ale, že u

toho nezůstane. Takže to vypadá, že i když půjde všechno hladce, vylezete až někdy zítra. Musíte něco jíst.“

„Vy jste zlatíčko,“ vydechla Rya vděčně. „Tohle všechno jste pakoval včera večer a já se vsadím, že na spánek už vám moc času nezbylo.“

„Až vám bude čtyřiasedmdesátodpověděl, „moc toho stejně nenaspíte, protože vám to přijde jako mrhání časem, kteří vám ještě zbývá.“ Láskyplný tón Ryina hlasu ho přivedl do rozpaků. „A ostatně, už za hodinu budu zase zpátky doma, tak se můžu vyspat pak, když se mi bude chtít.“ Ozval jsem se: „Říkal jste, že ty svíčky máme použít v případě, že se ztratíme, nebo když dojde k závalu. Ale bez vás jako průvodce se ztratíme, jen co vykročíme.“

„S tímhle ne,“ odpověděl a z jedné kapsy kabátu vytáhl mapu. „Nakreslil jsem ji z paměti, ale mám paměť jako slon, takže si myslím, že tam žádné nepřesnosti nejsou.“

Přidřep, my s ním, a na zem mezi nás mapu rozložil, chopil se jedné baterky a namířil kužel světla na svou kresbu. Vypadala jako jeden z oněch bludištních hlavolamů, které vycházejí na zadních stranách nedělníků. A co hůř, pokračovala i na druhé straně papíru, kde labyrint nabyl pokud možno ještě složitější podoby.

„Přínejmenším půlku cesty si můžete povídat tak, jak si povídáme teď, beze strachu, že chodby donesou vaše hlasy do šachet, kde už by mohli pracovat skřeti. Ale tady tohle červené znamínko... to představuje bod, od kterého bych už doporučoval ticho, domlouvat se v nejnútnejším případě už jen šeptem. Zvuk se tady v těch chodbách nese náramně dobře.“

S pohledem na zákruty a smyčky bludiště jsem řekl: „Jedno je jisté: spotřebujeme oba spreje.“

„Hortone, jste si jistý, že všechny detaily, jak jste je nakreslil, odpovídají skutečnosti?“ zeptala se Rya.

J«

o.

„Chápu, že jste strávil většinu dětství průzkumem těchhle starých šachet, ale přece jen od té doby uběhlo už hodně vody. Nějakých šedesát let.“

Odkašlal si a vypadal znovu rozpačitě. „No, tak dlouho to není.“ Nespouštěl oči z mapy. „Víte, jak Etta zemřela na rakovinu, dost mě to rozhodilo. Připadal jsem si ztracený a měl jsem v sobě strašlivé napětí, napětí z opuštěnosti a z bezradnosti, kam se bude ubírat můj život. Nevěděl jsem, jak ten pocit zahnat, jak ulevit mysli i duši, a to napětí pořád narůstalo, až jsem si řekl: ‚Propána, Hortone, pokud si brzo nenajdeš něco, čím zaplnit čas, skončíš ve vypořádávané cele. A pak jsem si vzpomněl, jaké uklidnění a útěchu mi jako klukovi přinášely výpravy do podzemí. A tak jsem se do toho znovu pustil. To bylo ve čtyřiatřicátém a já jsem každý víkend prolézal všechny tyhle doly a spoustu přírodních jeskyní. Skoro půldruhého roku jsem se tomu věnoval. A před devíti lety, když jsem dospěl do důchodového věku, opakovala se podobná situace a já jsem se zase vydal pod zem. Na tak starého chlapa je to šílenost, ale drželo mě to zase skoro rok a půl, než jsem konečně usoudil, že už to nemám zapotřebí. Říkám to jen proto, že tahle mapa vznikla na základě vzpomínek starých asi tak sedm let.“

Rya mu položila ruku na paži.

Konečně vzhlédl.

Usmála se a on se také usmál, položil svou ruku na její a lehce ji stiskl.

I ti, kteří mají to štěstí a vyhýbají se skřetům, nemají snadný a bezproblémový život. Ale tisíce způsobů, jimiž se snažíme překonat trnité nástrahy, které nám staví do cesty, svědčí o naší obrovské vůli přežít a prát se s životem dál.

„No,“ promluvil Horton, „pokud se co nejdřív nezvednete a nevyrazíte, než odsud vylezete, stanou se z vás staří podivíni jako já.“

Měl pravdu, ale já jsem ho nechtěl opustit. Hrozilo, že už ho nikdy neuvidíme. Znali jsme se necelý den a ještě jsme ani nestačili prozkoumat možnosti vzájemného přátelství.

Život, jak už jsem možná jednou poznamenal, připomíná dlouhou jízdu vlakem, během níž přátelé a blízcí nečekaně vystupují a nechávají nás pokračovat v cestě v narůstající samotě.

Právě jsme dojeli do další stanice na trati.

Horton nechal na místě plátěný pytel i s jeho obsahem, z něž si s sebou vzal jen svítilnu. Začal vylézat vertikální šachtou, kterou nás sem zavedl, a zrezivělé příčle skřípaly a rachotily. Nahoře se s hekáním vsoukal na podlahu tunelu. Okamžitě se postavil na nohy a chvíli postál s pohledem na nás dole. Zdálo se, že chce říct spoustu vznešených slov, nakonec na nás ale jen polohlasem zavolal: „Bůh vás provázej.“

Stáli jsme na dně tmavé šachty a hleděli vzhůru.

Světlo Hortonovy baterky se vytrácelo, jak se vzdaloval.

Pak se nahoře rozhostila tma.

Jeho kroky zněly stále nezřetelněji.

Byl pryč.

V zadumaném mlčení jsme posbírali svítilny, baterie, svíčky, jídlo a další věci a pečlivě je naskládali do plátěného pytle.

S batohy na zádech, s pytlem a většími zbraněmi přehozenými přes ramena jsme se vydali na cestu do nitra země, prořezávali přitom temnotu paprsky z baterek a radili se s mapou.

Bezprostřední hrozbu jsem necítil, avšak srdce mi zběsile bušilo, když jsme přicházeli k první z mnoha zákrut

chodby. Třebaže jsem si předsevzal nedat se na ústup, měl jsem pocit, jako kdybychom prošli branou do pekel.

28

Sestup do pekla

Sestupovali jsme...

Kdesi daleko nad námi se klenula nad světem chmurná obloha a vzdušným oceánem poletovali kosi a někde vítr šustil ve větvích stromů a zemi pokrýval sníh a padal na ni další, avšak onen život plný barev a pohybu existoval nad námi, za tolika metry pevné skály, že stále víc připomínal vysněný a ne opravdový život, imaginární říši. Tady se zdálo skutečné jen kamení, celé hory kamení, prach, občasné louže stojaté vody, rozpadající se bednění se zrezivělými železnými kramlemi, uhlí a tma.

Vířili jsme uhelný prach jemný jako pudr. Podél zdí ležely kousky a tu a tam i velké kusy uhlí a malé uhelné pevninky vytvářely souostroví v kalužích vody s hladinou potaženou kalem, a když se mrazivě bílé paprsky světla baterek dotkly stěn, zbroušené a téměř vyčerpané uhelné žíly se leskly jako černé klenoty.

Některé podzemní průchody si šířkou nezahladily s dálnicí, jiné však byly užší než domovní chodby, protože se zde míchaly skutečné těžní šachty s průzkumnými tunely. Strop se zvedal do dvoj- i trojnásobné výše nad naše hlavy a pak znenadání klesal tak, že jsme se museli sehnout, abychom prošli. Na některých místech byly stěny otesané tak dokonale, že vypadaly jako odlité z betonu, zatímco jinde je brázdily výčnělky a hluboké pukliny. Několikrát jsme

narazili na částečné závaly, kdy se zbortila jedna stěna a kus stropu, které zúžily chodbu na polovinu nebo nás dokonce přinutily proplazit se zbývajícím prostorem.

Když jsme zrána vstoupili do dolů, zmocnila se mě mírná klaustrofobie, a jak jsme postupovali hlouběji do bludiště, úzkost mě svírala ještě víc. Naštěstí jsem jí dokázal vzdorovat myšlenkami na ptáky vystřelující k nebesům a na stromy čechrané tam nahoře větrem a také neustálým připomínáním si, že tu s sebou mám Ryu, protože z její přítomnosti jsem vždycky čerpal sílu.

Ve ztichlých útrobách země jsme spatřili zvláštní věci ještě předtím, než jsme se přiblížili k území skřetů, našemu cíli. Třikrát jsme narazili na haldy rozbitého a opuštěného zařízení, na nahodile nakupené, přitom však zdánlivě rafinovaně sestavené hromady kovových nástrojů a dalších předmětů sloužících ke specializovaným důlním činnostem, jež nám připadaly stejně tajemné jako laboratorní přístroje alchymistovy. Tyhle předměty, jež k sobě připekla rez a plíseň, se tyčily v geometrických útvarech, jejichž nahodilost jako by organizovala sama hora coby umělec pracující s pozůstatky těch, kteří do ní vnikli; jako by se vytvářením děl z jejich odpadků vysmívala jejich pomíjivosti a jako by si tak zároveň stavěla pomníky své vlastní trvalosti. Jedno ze sousoší připomínalo velkou postavu, jen zdánlivě lidskou, bytost s démonickými rysy ověšenou rozpěrami a ostrými háky a s páteří z lopat. Iracionálně, avšak znepokojivě naléhavě jsem očekával, že se pohne, kovově zarachotí a rozřinčí se, otevře dosud skryté oči z rozbitého skla prastaré olejové lampy, používané horníky v jiném století, a otevře železnou tlamu, z níž se jak zkažené zuby vycení ohnuté šrouby. Viděli jsme rovněž plíseň a houbu v široké paletě barev – žlutou, žlučovitě zelenou, jedovatě červenou, hnědou, černou, nejčastěji však ve špinavých odstínech bílé. Některé vyschly do té míry, že

se při doteku rozpadaly a proměňovaly se v oblak prachu, kterým se šířily pravděpodobně spóry. Jiné byly vlhké. Ty nejhorší se odpudivě leskly a připomínaly cosi, na co by mohl narazit pozemský chirurg zkoumající ve vzdáleném vesmíru vnitřnosti neznámé životní formy. Některé stěny pokrývaly krystalické nánosy neznámých látek vylučovaných skálou a jednou jsme zahlédli svůj vlastní pokřivený odraz sunoucí se po milionech těchto vyleštěných temných faset.

Nezměrně hluboko, někde na půli cesty do Hádovy říše, jsme ve zdejším hrobovém tichu narazili na lesknoucí se bílou kostru, která mohla patřit velkému psu. Lebka ležela ve dvou centimetrech vody, tlama byla dokořán. Jak jsme nad ní stanuli, světlo našich lamp se odrazilo od kaluže pod ní a děsivě rozsvítilo prázdné oční důlky. Jak se mohl pes dostat do takové hlubiny, co tu hledal, jaký zvláštní důvod ho sem přivedl a jak zemřel, to všechno byly záhady, jež zůstanou nerozřešené. Avšak nepřipadnost kostry na takovém místě byla tak mocná, že jsme si nemohli pomoci a museli jsme to považovat za znamení, jehož význam jsme si však nepřáli poznat.

V poledne, bezmála šest hodin poté, co jsme s Hortonem vstoupili do prvního dolu, jsme se zastavili, abychom se podělili o jeden ze sendvičů a napili se trochu džusu z jedné z termosek. Při našem střídém a nepohodlném obědě jsme nemluvili, protože už jsme se dostatečně přiblížili k pracovišti Uhelné společnosti Blesk, takže by se naše hlasy mohly tunely donést ke skřetům, kteří tam dělali, i když my jsme je neslyšeli.

Po obědě jsme opět ušli značný kus cesty. Za deset minut půl druhé jsme zahrnuli za roh tunelu a spatřili před námi světlo. Hořčičně žluté, poněkud kalné světlo.

Zlověstné. Jako světlo, které jsme vídali ve svých společných snech.

Kradli jsme se úzkou, vlhkou, drolicí se a tmavou chodbou, jež vedla ke křižovatce s onou osvětlenou šachtou. Třebaže jsme postupovali se zvýšenou opatrností, každý krok nám připadal jako zahřmění a každý výdech zněl jako z plic obra.

U křižovatky jsem stanul a přitiskl se zády ke stěně.

Naslouchal jsem.

Vyčkával.

Pokud v tomto bludišti přebýval minotaurus, obouval si na procházky chodbami boty s pěnovou podrážkou, protože tu panovalo stejné ticho jako doposud. Nebýt světla připadali bychom si stejně osamoceni jako v uplynulých sedmi hodinách.

Naklonil jsem se vpřed. Nahlédl jsem do osvětleného tunelu, nejprve doleva, pak doprava. Nespatriil jsem žádného skřeta.

Vystoupili jsme z úkrytu do záplavy žlutavého světla, které našim obličejům a očím propůjčovalo žloutenkově voskovou barvu.

Vpravo vedla chodba jen asi šest metrů, výrazně se zužovala a končila u slepé skalní stěny. Vlevo měla na šířku více než sedm metrů, táhla se asi padesát metrů a s každým metrem se rozšiřovala, takže na konci musela být dobrých dvacet metrů široká. Zdálo se, že v nejširším bodě se kříží s jinou vodorovnou šachtou. Prostředkem stropu se táhl kabel, na kterém visely v asi desetimetrových rozestupech elektrické lampy.

Kuželovitá stínítka soustředila světlo středně silných žárovek do přesně ohraničených jasných sloupů, takže mezi každým osvětleným prostorem se rozkládaly tři nebo čtyři metry hlubokého šera.

Přesně jako ve snu.

Jediný znatelný rozdíl mezi skutečností a noční můrou byl ten, že lampy nepoblikávaly a nás nikdo nepronásledoval, alespoň zatím.

Mapa Hortona Bluetta tady končila. Museli jsme se plně spolehnout sami na sebe.

Pohlédl jsem na Ryu. Náhle jsem zatoužil, abych ji sem netahal. Ale zpátky už to nešlo.

Ukázal jsem ke vzdálenému konci chodby.

Přikývla.

Vytáhli jsme z hlubokých kapes našich zateplených kalhot pistole s tlumiči. Odjistili jsme je. Nabili jsme náboje do komor a dvojí přitlumené cvaknutí dobře naolejovaného kovu o kov proběhlo po kamenných stěnách žilkovaných uhlím.

Bok po boku a tak tiše, jak jen to šlo, jsme postupovali k širšímu konci chodby. Procházeli jsme úseky světla a stínu, světla a stínu.

Na křižovatce chodeb jsem se opět přitiskl ke stěně a předklonil se, abych opatrně nahlédl do křižujícího tunelu, než se vydáme dál. Byl rovněž asi dvacet metrů široký, ale na délku měřil asi sedmdesát metrů, z nichž tři čtvrtiny ležely po naší pravé ruce. I tady byla výdřeva letitá, nicméně novější, než s jakou jsme se zatím setkali. Vzhledem k šířce šlo spíš o rozlehlou komoru než o další chodbu. Ze stropu nevisela jedna, nýbrž dvě řady žlutavých žárovek v kovových stínítkách, což na zemi vytvářelo šachovnicový vzor světla a tmy.

Měl jsem dojem, že komora je opuštěná, a už jsem chtěl vykročit, když jsem zaslechl zaškrábání, pak cvaknutí a nové zaškrábání. Zadíval jsem se na světelnou šachovnici pozorněji.

Necelých třicet metrů ode mě napravo se z jednoho bloku temnoty vynořil skřet. Byl v každém ohledu nahý. Neměl na sobě žádné oblečení a neměl ani lidský převlek.

Nesl dva přístroje, které jsem nepoznával. Soustavně pozvedal nejprve jeden a pak druhý k očím, díval se na strop, na podlahu a pak po stěnách, jako kdyby něco vyměřoval. Možná také, že zkoumal složení horniny.

Obrátil jsem se k Rye, která se za mnou opírala o stěnu chodby, jíž jsme sem přišli, a přiložil jsem si prst ke rtům.

Modré oči měla doširoka otevřené a bělmo jí zabarvoval týž žlutavý nádech jako pokožku. Mdlé světlo chodby skropilo skvrnami i její bílý lyžařský oblek a blyštlo se na její přilbě, takže vypadala jako zlatá modla, jako obraz neuvěřitelně krásné bohyně války v přilbě s očima z posvátných, vzácných safírů.

Palcem a dvěma dalšími prsty jsem opakovaně napodobil pohyb stlačování pístu injekční stříkačky.

Přikývla, velmi zvolna si rozeplula bundu, aby zip nenadělal hluk, a sáhla do vnitřní kapsy, kde měla stříkačku v plastovém obalu a jednu z ampulí pentothalu.

Kradmo jsem opět vyhlédl zpoza rohu a zjistil, že skřet, soustředěný na své podivné měřicí přístroje, je obrácený zády ke mně. Stál zpřímá, ale mírně předkloněný, a prohlížel si hledáčkem zem u nohou. K tomu si buď cosi rytmického mumlal, nebo si broukal jakousi podivnou melodii, každopádně ale vydával dostatečný hluk na to, aby překryl můj kradmý výpad.

Vyklouzl jsem z chodby, Ryu jsem nechal tam, a vyrazil jsem ke své oběti, přičemž jsem se snažil postupovat stejně rychle jako tiše. Kdyby si mě všiml, určitě by začal křičet a upozornil by další svého druhu na mou přítomnost. Nehodlal jsem se dát na úprk podzemním bludištěm bez náskoku před bandou pronásledujících démonů v patách a bez jediného výsledku naší nebezpečné výpravy do nitra hory.

Postupoval jsem ze stínu do světla a zase do stínu.

Skřet si nepřestával cosi pro sebe broukat.

Ještě třicet metrů.

Pětadvacet.

Zdálo se mi, že moje bušící srdce vydává stejný zvuk jako vrtačky a pneumatická kladiva, které svého času rubaly uhelné sloje v tomto dole.

Dvacet metrů.

Stín, světlo, stín...

Držel jsem sice pistoli v pohotovosti, ale hodlal jsem se vyhnout střelbě na protivníka a místo toho jsem se chtěl na něj vrhnout a zaskočit ho naprosto nepřipraveného, zezadu mu ovinout paži kolem hrdla a držet ho znehybněného deset nebo dvacet vteřin, dokud nepřiběhne

Rya s pentothalem. Poté bychom ho mohli vyslechnout, případně mu podle potřeby trochu přidat, protože ač pentothal sloužil v první řadě jako sedativum, říkalo se mu někdy i „sérum pravdy, jelikož pod jeho vlivem nebylo snadné lhát.

Patnáct metrů.

Nevěděl jsem, zda pentothal bude účinkovat na skřeta stejně jako na člověka. Ale šance tu byla, protože až na jejich schopnost proměňování měl metabolismus skřetů zjevně mnoho společného s lidským.

Deset metrů.

Neřekl bych, že mě ta stvůra zaslechla. Ani mě neucítla, ani nijak jinak nevytušila. Ustala však ve svém podivném žbrblání, sklopila zvláštní přístroj od očí a zvedla svou ohavnou hlavu. Zahlédla mě okamžitě, protože jsem v té chvíli zrovna procházel osvětleným polem šachovnice.

Skřetovy zářivé rudé oči vzplály ještě víc, když mě spatřil.

Dělilo nás sice už méně než deset metrů, ale nemohl jsem zbývající vzdálenost překonat jediným skokem, kterým bych se na něj vrhl, než by stačil vyvolat poplach. Zvolil jsem jedinou zbývající možnost: vypálil jsem dvě rány z pistole s tlumičem. Střely vyšly z hlavně za doprovodu

zvuku, jaký vydává rozzuřená kočka. Skřet odletěl pozadu do tmavého čtverce, kde zůstal ležet mrtvý, protože první výstřel ho zasáhl do hrdla a druhý mezi oči.

Vyhozené mosazné nábojnice zazvonily o kamennou podlahu, až jsem sebou trhl. Představovaly důkaz naší přítomnosti, proto jsem po nich skočil a zmocnil se nejprve jedné a pak i druhé, dříve než se stačily odkutálet do šera.

Rya už klečela u mrtvého skřeta, když jsem k němu přistoupil i já, a hmatala po pulzu, avšak žádný nenašla. Proměnlivé stvoření dokončilo transformaci do lidské podoby. Jak se vytratily poslední zbytky jeho nestvůrných rysů, viděl jsem, že zvolil podobu mladého, ani ne třicetiletého muže.

Smrt přišla rychle, a tak srdce přestalo pracovat dvě tři vteřiny poté, co do těla vnikly střely, takže podlahu tunelu potřísnilo jen nepatrné množství krve. Spěšně jsem její stopy odstranil kapesníkem.

Rya popadla skřetovy nohy, já se chopil paží a odnesli jsme ho ke vzdálenějšímu konci komory. Tam mezi poslední žárovkou a zadní stěnou se rozkládalo skoro sedmimetrové pásmo temnoty. Ukryli jsme mrtvého, jeho zvláštní přístroje i zakrvácenou tkaninu do této tmavé slepé uličky.

Začnou mrtvého ostatní skřeti postrádat? A pakliže ano, dojde k tomu brzy? Co podniknou, až zjistí, že se ztratil? Pustí se do prohledávání dolu? Jak pečlivě? A kdy?

Stáli jsme s Ryou těsně u sebe na pomezí světlého a temného čtverce a mluvili tak tiše, že sluch nahradilo odečítání ze rtů.

„Co teď?“ zeptala se.

„Natáhli jsme budíka.“

Jo, skoro ho slyším odtikávat.“

„Až jim dojde jeho nepřítomnost...“

„To možná potrvá hodinu dvě.“

„Možná,“ připustil jsem.

„Třeba i déle.“
„A až ho najdou...“
„To potrvá ještě déle...“
„Takže pokračujeme.“
Ještě aspoň kousek.“

Vraceli jsme se stejnou cestou, minuli jsme místo, kde zahynul skřet, a pokračovali ke vzdálenějšímu konci této široké chodby. Ústila do nedozírné podzemní prostory, kruhové krypty o průměru přinejmenším sedmdesát metrů, jejíž strop se uprostřed klenul do desetimetrové výšky. Baterie zářivek zavěšených na kovové konstrukci osvětlovala všechno pod sebou chladným bílým přísvitem. Na prostore větší než fotbalové hřiště nahromadili skřeti neuvěřitelnou směsici zařízení: stroje s kovovými čelistmi velké jako buldozer, které měly zjevně rozmělnovat skálu na menší kameny, velké i malé vrtačky, množství elektrických dopravních pásů seřazených za sebou, aby odvážely to, co vyplivly drtiče, tucet vysokozdvizných vozíků, půl tuctu nakladačů.

V druhé části prostory se nacházel materiál: hranice stavebního dříví, pečlivě vyskládané jehlany krátkých ocelových trámů, ježily se tu stovky svazků ocelových vzpěr, stály tam stovky, možná tisíce pytlů cementu, několik velkých hromad písku a šterku, jak automobil velké cívky silného elektrického kabelu, drobnější cívky izolovaného měděného drátu, přinejmenším půldruhého kilometru hliníkových ventilačních rour a bezpočet dalších předmětů.

Zařízení i materiál byly uspořádány do úhledných řad s rovnoměrnými rozestupy, tvořícími mezi nimi uličky. Ostražitě jsme prošli asi dvacet metrů po obvodu prostory a nahlédli do tří z těchto uliček. Nikdo tu nebyl. Nespatriili jsme jediného skřeta, nezaznamenali jediný pohyb kromě našeho vlastního opatrného postupu vpřed.

Zařízení se lesklo, ve vzduchu byl cítit olej a mazadla, což nás vedlo k úsudku, že stroje prošly nedávno údržbou a pak je spustili do této díly, aby pracovaly na úkolu, který ještě nezačal, avšak odstartuje v nejbližší době. Skřet, kterého jsem zastřelil, měl zjevně za úkol provést nějaké závěrečné výpočty potřebné k tomu, aby práce mohly vypuknout.

Položil jsem Rye ruku na rameno a přitáhl ji k sobě tak, abych měl rty na jejím uchu: „Počkat,“ šeptl jsem. „Zpátky ke vchodu.“

Vrátili jsme se k ústí široké chodby, v níž jsem zastřelil skřeta, setřásl jsem ze zad poněkud neskladný batoh, rozvázal plátěný pytel a vyndal z něj dvě kila plastické trhavin a několik rozbušek. Vybalil jsem výbušninu z plastového obalu a vtláčil jeden její kus do dutiny vysoko ve stěně, jen několik metrů od místa, kde se chodba otevírala do klenuté prostory. Uložil jsem nálož vysoko nad hlavu, aby ji neměly možnost objevit ani pátrací oddíly, které se vydají hledat pohřešovaného skřeta. Druhý kilogram jsem vtěsnil do dutiny vysoko v protější stěně tak, aby dva výbuchy strhly dostatečný kus stěn a stropu, jež zatarasí průchod.

Rozbušky napájela baterie a každá měla hodinový časovač. Vtiskl jsem po jedné do každé z plastických náloží, ale na žádné z nich jsem nenastavil čas. To udělám jen v tom případě, že se budeme vracet touto cestou s pronásledovateli v patách.

Vrátili jsme se do klenuté prostory a potichu jí prošli napříč ve snaze prohlédnout si blíž stroje a zařízení, a přijít tak na kloub tomu, co tu skřeti zamýšlejí dělat. Došli jsme na opačný konec sálu, aniž bychom dospěli k nějakému závěru, a tam jsme narazili na tři výtahy. Dva měly klece určené k dopravě menších skupinek skřetů vzhůru širokou šachtou vyhloubenou ve skále. Třetí měl podobu velké

ocelové plošiny visící na čtyřech kabelech, každém silném jako moje zápěstí, jejíž rozloha umožňovala dopravovat sem či odtud i největší díly zařízení, jež jsme zde spatřili.

Na okamžik jsem se zamyšleně zastavil. Pak jsem s Rynou pomocí z nejbližší hromady vytáhl osm fošen a naskládal je na sebe tak, že vznikly jakési schůdky. Nato jsem z Ryina batohu vyndal dvě kila trhaviny a rozdělil je na tři části. Vystoupil jsem na improvizované schůdky a natlačil plastickou výbušninu do prohlubní rozeklané skály těsně nad každý z výtahů. Tam nepanovalo velké přítí, a třebaže trhavina připomínala kámen natolik, že s ním doslova splynula, rozbušky se pořádně skrýt nedaly. Usoudil jsem ale, že v této části dolu nepanuje velký provoz, a i skřeti, kteří by tudy procházeli, sotva zvednou hlavy, aby bedlivěji zkoumali skalní stěnu nad výtahy.

Ostatně ani já jsem rozbušky neviděl.

Vrátili jsme s Ryou fošny na hromadu, odkud jsme je vzali.

„A co teď?“ zajímala se. Třebaže jsme věděli, že na tomto podlaží jsme sami, stále šeptala, neboť jsme neměli jistotu, jak dalece nesou hlasy výtahové šachty. „Nahoru? To máš v úmyslu?“

„Ano,“ přisvědčil jsem.

„Nezaslechnou zvuk výtahu?“

„Asi ano. Ale nejspíš si pomyslí, že se vrací ten, kterého jsme zabili.“

„A co když na ně nahoře narazíme zrovna v okamžiku, kdy budeme vystupovat?“

„Odložíme tyhle pistole a připravíme si brokovnici a automatickou pušku,“ odpověděl jsem. „Tak budeme moci vyřídit sebevětší hordu, která by se seběhla k těm zatraceným výtahům. Načež ustoupíme zpátky do klece, sjedeme sem dolů a dáme se na ústup cestou, kterou jsme sem přišli, a předtím načasujeme rozbušky. Když tam

nahoře na nikoho nenarazíme, proklouzneme dál do dolu, abychom toho viděli co nejvíc.“

„Co si o tom všem zatím myslíš?“

„Nevím,“ odpověděl jsem ustaraně. Jen jsem si po čertech jistý, že tu nerubou jen tak uhlí. Tohle zařízení sem nenavezli kvůli palivu.“

„Vypadá to, jako kdyby tu budovali pevnost,“ řekla.

„Vypadá to tak,“ souhlasil jsem.

Dosáhli jsme posledního kruhu pekla. Teď jsme se museli vydat vzhůru v zoufalé naději, že se nesetkáme s Luciferem či jeho démonickými dráby.

29

Soudný den

Motor výtahu hlasitě hučel. Klec s otevřeným předkem stoupala za rozčilujícího rachotu a skřípání. Odhad vzdálenosti nebyl snadný, ale zkusmo jsem propočítal, že se zastavila po zhruba pětadvaceti metrech v dalším podlaží tohoto... zařízení.

Připadalo mi nesmyslné ohromnému podzemnímu komplexu nadále říkat důl. Uhelná společnost Blesk zjevně těžila značné množství uhlí z jiných oblastí hor, avšak nikoli odtud. Tady se zabývala čímsi naprosto odlišným, čemuž důlní činnost sloužila jako zástěrka.

Vystoupili jsme s Ryou z výtahu na jednom konci prázdné, asi sedmdesátimetrové chodby s hladkými betonovými stěnami. Měla sedm metrů na šířku a nejvyšší bod její klenby se nad námi tyčil ve výšce čtyř metrů. Světlo se linulo ze zářivek zapuštěných do oblouku stropu. Z

ventilačních mříží vysoko v zaoblených stěnách vanul teplý suchý vzduch, zatímco velké zpětné ventilační průduchy třicet na třicet centimetrů u země tiše odsávaly z chodby chladný vzduch. U každých vyleštěných dveří, rozmístěných po obou stranách chodby zhruba po dvaceti metrech, byl upevněn velký červený hasicí přístroj. Vedle každého z nich jsme zpozorovali cosi, co vypadalo jako domácí telefon. Vše budilo dojem bezpříkladné účelnosti, ze všeho zde vyzařoval zlověstný, záhadný záměr.

V kamenné podlaze jsem pocítil rytmické tepání, jako kdyby v hlubokém podzemí pracovaly obří stroje na nadlidských úkonech.

Přímo proti výtahům jsme na stěně spatřili známý, leč stále záhadný symbol: černý keramický kvádr metr dvacet vysoký, devadesát centimetrů široký, zapuštěný do betonu. V prostředku měl bílý keramický kruh o průměru asi šedesát centimetrů. Roztínil jej černý blesk.

Náhle jsem skrz symbol zahlédl podivné, nezmerné, chladné a děsivé prázdno, jaké jsem pocítil, když jsem před pár dny poprvé spatřil nákladní auto Uhelné společnosti Blesk. Věčná mlčenlivá prázdnota, jejíž hloubku a sílu jsem nedokázal náležitě zhodnotit. Zdálo se, že mě přitahuje jako magnet, zatímco já se proměňuji v železnou okuji. Připadalo mi, že se zřítím do onoho hrozivého vzduchoprázdna, a donutilo mě to uhnout pohledem a odvrátit se od temného keramického blesku.

Místo abychom postupovali chodbou až na konec a začali zkoumat další horizontální šachtu, která ji tam křížovala a která nám nemusela nabídnout o nic víc než tato, přistoupil jsem k nejbližším dveřím po mé levici. Neměly kliku ani knoflík. Stiskl jsem tlačítko v zárubni a těžká brána se okamžitě rozdělila v půli a se zasvištěním stlačeného vzduchu se otevřela.

Spěšně jsme vstoupili připraveni použít brokovnici a automatickou pušku, avšak místnost za dveřmi byla tmavá a zjevně v ní nikdo nebyl. Hmatal jsem na vnitřní stěně po vypínači, našel jej a s blikáním rozžehl řady zářivek. Nacházeli jsme se v rozlehlém skladu plném dřevěných beden, naskládaných v úhledných řadách téměř až ke stropu. Každá nesla značku výrobce, takže po pár minutách tichého procházení uličkami jsme došli k závěru, že se zde nacházejí náhradní díly prakticky ke všemu, od soustruhů přes frézy a vysokozdvížné vozíky až po tranzistorová rádia.

Zhasli jsme, zavřeli za sebou dveře a tiše jsme chodbou přešli do následující místnosti.

V každé další jsme našli zásobárnu materiálu: tisíce žárovek a zářivek ve vyrovnaných stozích lepenkových krabic; stovky beden obsahujících tisíce krabiček a v nich miliony šroubů a hřebíků všech velikostí a vah; stovky kladiv nejrozmanitějších tvarů; francouzské klíče, nástrčné klíče, šroubováky, kleště, elektrické vrtačky, pily a další nářadí. V jedné místnosti zvící katedrály, vyložené cedrovým dřevem odpuzujícím moly, ve které se těžce dýchalo, ležely jeden na druhém na skladištních regálech tyčících se pět metrů nad naše hlavy balíky látek – hedvábí, bavlna, vlna, len. Další sklad obsahoval lékařské potřeby a zařízení: rentgenové přístroje zabalené v plastových fóliích, řady rovněž pečlivě zabalených monitorů EKG i EEG, krabice s injekčními stříkačkami, obvazy, antiseptika, antibiotika, anestetika a spoustu dalších věcí. Z jedné chodby jsme přešli do druhé, stejně prázdné a stejně dobře udržované, kde další místnosti plnily další zásoby. Našli jsme sudy plné pšeničného zrní, sudy rýže, žita i ovsa. Z etiket jsme zjistili, že obsah byl vymrazen a pak hermeticky uložen do dusíkové atmosféry, aby zůstal minimálně třicet let čerstvý. Stály tu stovky... ne stovky... tisíce podobně neprodyšně uzavřených sudů s moukou, cukrem, vejci v

prášku, sušeným mlékem, vitaminy a minerálními tabletami a také menší kotle s kořením jako skořice, muškát, oregano, bobkový list...

Obrovské zařízení působilo jako faraonova hrobka, ta nejmonumentálnější hrobka na světě, plně zásobená vším, co by král a jeho služebnictvo mohli potřebovat k zajištění absolutního pohodlí v posmrtném životě. Někde ve ztichlých komnatách, které jsme ještě nepropátrali, tu jistě leží chrámoví psi a posvátné kočky, milosrdně usmrcení a láskyplně zavinutí do látek napuštěných taninem, aby se spolu se svým královským pánem vydali na cestu k mrtvým, a někde tady musí být i pokladnice se zlatem a šperky a určitě se tu skrývá i služebná či dvě, zachované pro sexuální radovánky ve světě, který přijde – a někde tu pochopitelně leží i sám faraón, mumifikovaný a spočívající na katafalku z ryzího zlata.

Vstoupili jsme do obrovské zbrojnice naplněné střelnými zbraněmi: zatlučené bedny plné pistolí, revolverů, pušek, brokovnic a samopalů naložených v mazadle, dost zbraní na to, aby se jimi vybavilo několik čet. Nespatřil jsem munici, avšak byl jsem si jistý, že někde jinde v podzemí se nalézají miliony zásobníků.

A vsadil bych se rovněž, že někde tady lze nalézt sály naplněné smrtonosnějšími nástroji války a násilí.

V poslední místnosti druhé chodby, těsně před druhou křižovatkou na tomto podlaží, jsme narazili na knihovnu. Ani v ní jsme nikoho nenašli. Postupovali jsme podél polic s knihami a já si vzpomněl na Yontsdovskou okresní knihovnu, protože obě ta místa působila jako ostrůvky normálnosti v moři bezbřehé cizoty. V obou jsem cítil atmosféru poklidu a míru, třebaže tísnivého poklidu a míru, a ovzduší plnil ne nepříjemný pach papíru a plátěných vazeb.

Zdejší sbírka knih se však od té městské lišila. Rya si povšimla, že tu schází beletrie. Chyběl Dickens, Dostojevskij, Stevenson i Poe. Nenašel jsem ani oddělení s historickými díly. Vyhostili Gibbona, Hérodota i Plutarcha. Neobjevili jsme ani jediný životopis proslulého muže či ženy, stejně tak se vytratila poezie, humoristická literatura, cestopisy, náboženské spisy i filozofie. Na jedné prohnuté polici za druhou stály jen suchopárné knihy pojednávající vážně o algebře, geometrii, trigonometrii, fyzice, geologii, biologii, fyziologii, astronomii, genetice, chemii, biochemii, elektronice, zemědělství, chovu zvířat, obdělávání půdy, strojírenství, metalurgii a základech architektury...

Jen tato knihovna, bystrá mysl a občasná pomoc vyškoleného instruktora by člověku umožnily zavést a obhospodařovat vzkvétající statek, opravit auto nebo dokonce od základu sestavit nové (nebo třeba letadlo či televizní přístroj), navrhnout a zbudovat most či vodní elektrárnu, postavit vysokou pec, slévárnu a válcovnu a vyrábět tak pruty a ingoty z vysoce kvalitní oceli, navrhovat zařízení a stavět továrny vyrábějící tranzistory... Stáli jsme mezi svazky, z nichž se dalo naučit vše potřebné pro úspěšné udržení všech hmotných aspektů moderní civilizace, avšak nenabízely nic, co by vypovídalo o důležitých duchovních a emocionálních hodnotách, na nichž ona civilizace spočívá: nepsalo se tu o lásce, víře, odvaze, naději, bratrství, pravdě či smyslu života.

V polovině prohlídky Rya zašeptala: „Důkladná sbírka.“ Měla tím ale na mysli „děsivá“.

„Důkladná,“ přisvědčil jsem, avšak měl jsem tím na mysli „strašlivá“.

Třebaže jsme už začínali chápat temný účel, jemuž celé toto podzemní zařízení mělo sloužit, nikdo se neodvážil zformulovat to poznání do slov. Některé primitivní kmeny sice mají výraz pro ďábla, avšak odmítají jej používat v

pověře, že vyslovením jeho jména jej vzápětí přivolají. Podobně jsme i já s Ryou odmítali mluvit o tom, proč skřeti vybudovali toto důmyslné podzemní útočiště, ve strachu, že pouhým vyřčením těch slov proměníme jejich nenávistné záměry v nezvratný osud.

Z druhé chodby jsme ostražitě vkročili do třetí, kde obsah přilehlých místností potvrdil naše nejhorší podezření. Ve třech nezměrných sálech pod řadami speciálně konstruovaných lamp, jež měly dozajista napomáhat fotosyntéze a urychlenému růstu, jsme našli velké zásoby semen ovoce a zeleniny. Stály tam velké ocelové nádrže s tekutým hnojivém. Pečlivě označené kontejnery obsahovaly všechny chemikálie a minerály potřebné k hydroponickému zemědělství. Velká mělká koiyta, zatím prázdná, tu čekala, až je naplní voda, živiny a sazenice, aby se proměnila v hydroponickou obdobu žirných polí. Se zřetelem na ohromné zásoby za mrazu vysušených a vakuově konzervovaných potravin a se zřetelem na jejich plány chemického zemědělství a rovněž se zřetelem na to, že jsme spatřili jen zlomek jejich zemědělských příprav, jsem mohl bez rozpaků odhadovat, že jsou připraveni živit tisíce jedinců svého druhu po desetiletí, nadejde-li Armageddon, který je přiměje najít tady dole útočiště na dlouhý, hodně dlouhý čas.

Při postupu ze sálu do sálu a z chodby do chodby jsme občas spatřili jejich posvátný symbol: bílou oblohu a černý blesk. Vždy jsem musel odvrátit zrak, protože při každém takovém setkání na mě stále silněji útočily jasnovidné obrazy chladné, mlčenlivé a věčné noci, kterou ztělesňovaly. Cítil jsem nutkání upevnit na tyto keramické modly plastickou trhavinu a rozmetat je na prach i s tím, co představují, avšak neplýtvat jsem výbušninou na něco takového.

Občas jsme také narazili na potrubí, vycházející z otvorů v betonových stěnách; vedle částí místnosti či chodby a zase mizelo v otvoru v jiné stěně. Někde šlo o jedinou trubku, jinde jich vedle sebe bylo i šest, každá o jiném průměru. Všechny bílé, avšak pro potřeby údržby označené znaky, jež se daly snadno dešifrovat: voda, elektrika, komunikační vedení, pára, plyn. To byla zranitelná místa v samém srdci pevnosti. Čtyřikrát jsem zvedal Ryu do výšky, aby spěšně vtlačila kus plastické trhaviny mezi trubky a zabodla do ní rozbušku. Podobně jako u dalších náloží, které jsme rozmístili, nenastavili jsme časovač s úmyslem učinit tak jediné při zpáteční cestě.

Zabočili jsme za roh čtvrté chodby na tomto podlaží a ušli jsme jen asi sedm nebo deset metrů, když tu náhle se ani ne dva metry před námi otevřely se zasvištěním stlačeného vzduchu jedny dveře a z nich vyšel skřet. Jeho prasečí očka se ještě rozšiřovala, jeho mokré masité nozdry se ještě chvěly a ještě nestačil vydechnout údivem, když jsem pokročil vpřed, rozmáchl se automatickou puškou a zasadil mu ránu hlavní zboku do lebky. Dopadla tvrdě. Jak se netvor hroutil, přehodil jsem si pušku v ruce a průraznější pažbou zasadil příšeře ránu do čela, které se mělo roztříštit, ale zůstalo celé. Hodlal jsem zasazovat další rány a udělat mu z čela krvavou břečku, když tu mě Rya vzala za paži a zadržela mě.

Skřetovy zářící oči pohasly, obrátily se v sloup a on se za doprovodu povědomých odporných zvuků praskání kostí a vlhkého mlaskání nadouvaných měkkých tělesných tkání začal přetvářet do lidské podoby, což znamenalo, že je buď mrtvý nebo v bezvědomí.

Rya se natáhla a stiskla knoflík na zárubni. Ocelové dveře se za zhrouteným tělem naší oběti se syknutím zavřely. Pokud se v sále za nimi vyskytovali další skřeti, nepostřehli, co se stalo tomu, který tu před námi ležel,

protože se na nás nevyřítili, aby ho bránili, ani neztropili poplach.

„Rychle,“ pobídla mě Rya.

Pochopil jsem, co má na mysli. Dostali jsme možná příležitost, v níž jsme doufali, a další už se třeba nenaskytne.

Zaklesl jsem si pušku za paži, popadl skřeta za nohy a odtáhl ho pozpátku do chodby, z níž jsme právě vyšli. Rya otevřela dveře a já ho vtáhl do jednoho ze sálů s vybavením pro hydroponické farmaření.

Nahmatal jsem mu tep. „Žije,“ zašeptal jsem.

Stvoření se plně přetvořilo do zavalitého těla muže středního věku s bambuloví tým nosem, očima posazenýma blízko u sebe a tenkým knírkem, ale já jsem samozřejmě skrz jeho přetvářku viděl jeho skutečnou podobu. Neměl nic na sobě, což asi tady v říši Hádově brali jako módu.

Oční víčka se mu zatřepetala. Škulbl sebou.

Rya vytáhla injekční stříkačku plnou pentothalu, kterou si přichystala už předtím. Stejným pružným pásem, jaký k tomu účelu používají zdravotní sestry v nemocnicích, stáhla zajatcovu paži, aby vyvstala žíla těsně nad ohybem jeho lokte.

V mosazném přísvisu, který nad prázdnými hydroponickými tanky vydávaly lampy imitující slunce, otevřel náš zajatec oči, a třebaže je měl pořád zakalené a nezaostřené, přicházel rychle k sobě.

„Pospěš si,“ vybídl jsem Ryu.

Rya vystříkla pár kapek séra na podlahu, aby se ujistila, že v jehle nezůstal vzduch. Nemohli bychom přišeru vyslechnout, kdyby pár vteřin po aplikaci zemřela na embólii. Pak mu injekci vpíchla.

Několik okamžiků nato náš zajatec ztuhl, klouby mu znehybněly, napjaly se mu všechny svaly. Vyvalil oči. Škleb mu roztáhl rty a obnažil zuby. To všechno mě vylekalo a

potvrzovalo moje pochyby ohledně účinku pentothalu na skřety.

Přesto jsem se ale naklonil vpřed, zahleděl se do protivníkůvých očí – ty však hleděly jakoby skrze mne – a pokusil se o výslech.

„Slyšíš mě?“

Zaznělo zahučení, které snad znamenalo ano.

Jak se jmenuješ?“

Skřet hleděl bez mrknutí a skrz jeho sevřené zuby se draly klokotavé nenávistné zvuky.

„Jak se jmenuješ?“ zopakoval jsem.

Tentokrát se mu jazyk rozvázal, ústa se otevřela a z nich se vyřinulo nesrozumitelné drmolení Jak se jmenuješ?“ ptal jsem se.

Další zvuky beze smyslu.

Jak se jmenuješ?“

Vydal další divný zvuk, ale já postřehl, že šlo o stejnou odpověď, kterou mi dal už předtím; nikoli neartikulované zamumlání, ale víceslabičné slovo. Pochopil jsem, že říkal svoje jméno, nikoli jméno, pod jakým žil ve světě lidí, ale jméno, pod nímž ho znali v tajném společenství jeho vlastního druhu.

„Jak zní tvoje lidské jméno?“ zeptal jsem se.

„Tom Tarkenson,“ odpověděl.

„Kde bydlíš?“

„Osmá avenue.“

„V Yontsdowndownu?“

„Ano.“

Droga na jeho rasu nepůsobila tisícím účinkem jako na lidi. Nicméně pentothal vyvolával tento stav hypnotické ztuhlosti a zřejmě i potřebu mluvit pravdu účinněji než u člověka. Skřet hleděl skelným pohledem, zatímco člověk by upadal do spánku a na otázky by odpovídal jen mumláním a blábolením, pokud by se vůbec na odpovědi zmohl.

„Kde pracuješ, Tome Tarkensone?“

„V Uhelné společnosti Blesk.“

„Co v ní děláš?“

„Důlního inženýra.“

„To ale není tvoje skutečná činnost, že?“

„Ne.“

„Čím se zabýváš ve skutečnosti?“

Zaváhal. Pak odpověděl: „Plánováním.“

„Co plánuješ?“

„Plánujeme... vaši smrt,“ odpověděl a jeho oči se na chvíli projasnily a zadívaly se do mých, pak se jich ale opět zmocnila strnulost.

Přeběhl mi mráz po zádech. Jaký má účel toto místo?“

Neodpověděl.

Jaký má účel toto místo?“ opakoval jsem.

Vydal ze sebe delší řetězec zvuků, které mi nedávaly žádný smysl, avšak jejich složitost napovídala, že nějaký mají.

Nikdy mě nenapadlo, že by skřeti mohli mít svůj vlastní jazyk, který používají, když nehrozí nebezpečí, že je někdo z lidské rasy zaslechne. To zjištění mě ale nepřekvapilo. V onom dávném ztraceném světě, než civilizace podlehla zničující válce, se oním jazykem téměř jistě mluvilo mezi lidmi. Pár jedinců, kteří přežili onen pradávný Armageddon, zdivočelo a svůj jazyk zapomnělo spolu se spoustou dalších věcí, avšak převážná většina přeživších skřetů si jej zjevně pamatovala a zachovala onen dávný jazyk jako svůj vlastní.

S ohledem na instinktivní tendenci vyhladit nás mi přišlo jako ironie, že kromě sebe samých zachovávají něco dalšího, co má lidský původ. Jaký má tohle zařízení účel?“ naléhal jsem.

„... útočiště...“

„Útočiště před čím?“

„... temný...“

„Útočiště před temnotou?“

„... před temným bleskem...“

Než jsem stačil položit další otázku, která se přirozeně nabízela, skřet náhle zabubnovala patami o kamennou podlahu, zaškubal sebou, prudce mrkal a syčel. Jednou rukou se na mě pokoušel dosáhnout. Klouby už neměl ztuhlé, nadále ale vypovídaly poslušnost. Ruka mu spadla zpátky na podlahu a prsty se křečovitě chvěly, jako by jimi probíhal elektrický proud. Pentothal přestával rychle působit.

Během zajatcova výslechu připravila Rya novou injekci. Teď mu vnořila jehlu do žíly a vstříkla do ní další dávku látky'. Lidské tělo pentothal poměrně rychle zpracovávalo a v zájmu trvalého zklidnění bylo nutné drogu dodávat do těla v malých, ale trvalých dávkách. Zřejmě i navzdory poněkud rozdílné reakci skřetiho a lidského organismu měla látka u obou druhů přibližně stejnou dobu účinnosti. Na novou dávku zareagovalo stvoření téměř okamžitě. Oči se mu opět zamžily a tělo ztuhlo. „Říkal jsi, že jde o útočiště?“ pokračoval jsem ve výslechu.

„Ano.“

„Útočiště před temným bleskem?“

„Ano.“

„Co je to temný blesk?“

Podivně zaiyčel a zachvěl se.

Něco v tom nesrozumitelném zvuku nasvědčovalo rozkoši, jako kdyby pouhé pomyšlení na temný blesk našeho zajatce příjemně rozechvívalo. Také jsem se zachvěl, avšak hrůzou.

„Co je to temný blesk?“ opakoval jsem.

Skřet odpověděl s pohledem upřeným kamsi skrze mě, jako by tam pozoroval nepředstavitelnou zkázu, a hlasem zhrublým záští a přitlumeným úctou: „Bílobilá obloha, obloha rozsvícená doběla desetitisíci obrovských výbuchů

od obzoru k obzoru. Temný blesk představuje černou energii smrti, jaderné smrti, která se zřítí z nebes, aby zničila lidstvo.“ Pohlédl jsem na Ryu.

Dívala se na mě.

To, čeho jsme se obávali a o čem jsme se neodvažovali mluvit, se prokázalo. Uhelná společnost Blesk budovala pevnost, v níž rasa skřetů najde útočiště a naději přežít další ničivou válku podobnou té, jakou rozpoutala v onom zapomenutém věku.

Obrátil jsem se opět na našeho vězně. „Kdy k té válce dojde?“

„Asi... deset let.“

„Za deset let?“

„Asi.“

„Jak asi? Chceš říct, že v roce 1973?“

„... nebo dvacet let...“

„Tak za dvacet let?“

„... nebo třicet...“

„Tak kdy, ksakru? Kdy?“

V hloubi lidských očí jasněji zakmital svítící skřeti pohled a v oněch záblescích se dala vyčíst ukrutná nenávisť a šílená lačnost. „Přesná chvíle není stanovená,“ řekl. „Čas... Je zapotřebí čas... Čas k vyzbrojení... Čas ke zdokonalení raket... aby dopadaly s větší přesností. Musí se nahromadit taková ničivá síla, aby pak nezůstal na živu jediný lidský potomek. Výhni nesmí tentokrát uniknout jediný zárodek. Všichni musí být vyhlazeni. Očistit Zemi od člověka a všeho, co vybudoval. Odstranit ho i s jeho výhonky.“

Vyrazil hrdelní smích, mrazivé zachechtání naplněné čirým, zlobným uspokojením, a radost z nadcházející zhouby nabyla pro ten okamžik takové síly, že přemohla znehybňující účinek drogy. Svíjel se téměř požitkářsky,

zvedl tělo do oblouku, takže spočívalo jen na patách a na zátylku, a začal drmolit cosi svým dávným jazykem.

Roztřásl jsem se tak nevladatelně, jako kdyby třas postihl každou buňku mého těla. Zuby mi cvakaly.

Skřetovo nábožné vytržení z vize soudného dne sílilo a jen účinek sedativa mu zabraňoval poddat se cele vášni, která jím zmítala. Náhle, jako kdyby se v ní protrhla hráz emocí, vyrazila nestvůra táhlé „ááááááách“ a povolila močový měchýř. Záplava moči a její zápach jako by uhasily část skřetovy dychtivosti po zmaru, ale spolu s tím i něco z klidného účinku pentothalu.

Rya přichystala třetí injekci sedativa. Vedle ní na podlaze ležely dvě prázdné ampule, dvě jehly na jedno použití a zbytky umělohmotných obalů.

Přidržel jsem nestvůru.

Vbodla mu jehlu do dvakrát perforované žíly a začala stlačovat píst stříkačky.

„Ne všechno najednou,“ zarazil jsem ji a snažil se přitom nevedechovat čpící výpary moči.

„Proč ne?“

„Nechceme ho předávkovat a tím ho zabít. Mám pro něj ještě další otázky.“

„Budu mu to aplikovat pozvolna,“ souhlasila.

Vpravila do zajatcova těla jen čtvrtinu obsahu stříkačky, což stačilo k tomu, aby opět ztuhl. Nechala jehlu v žíle, připravená přidat látku ve chvíli, kdy by se skřet začal probírat ze svého mátožného stavu.

Obrátil jsem se znovu k němu: „Kdysi dávno, v dobách, které lidstvo zapomělo, v časech, kdy vznikl váš druh, došlo k jiné válce...“

„Ano, Válka,“ řekl tiše a uctivě, jako kdyby mluvil o nejposvátnější události. „Válka... Ano, Válka...“

„Stavěli jste i v tamté válce podobná útočiště jako tohle?“ ptal jsem se. „Ne. Umírali jsme... umírali jsme s

lidmi, protože oni nás stvořili, a proto jsme si zasloužili smrt.“

„Proč tedy nyní stavíte kryty?“

„Protože... jsme selhali... selhali jsme... selhali.“
Zamrkal a pokusil se vstát. „Selhali.“

Pokynul jsem Rye.

Vstříkla nestvůře trochu sedativa.

Jak jste selhali?“ zeptal jsem se.

„Nevyhladili jsme lidskou rasu, tak jsme selhali... a pak... po Válce... nás zůstalo málo naživu, abychom dopadli všechny zbylé lidi. Ale tentokrát... tentokrát, až Válka skončí, až dohoří ohně a až se obloha vyčistí od všeho studeného popela, až ustanou bouře sirnatého deště a kyselého sněhu, až radiace poklesne na snesitelnou míru...“

„Pak co?“ pobídl jsem ho.

„Pak,“ pokračoval šeptem, ve kterém zaznívala úcta, s jakou náboženský fanatik rekapituluje zázračné proctví, „z našich útočišť začnou tu a tam vyrážet na zemský povrch lovecké výpravy... a ty dopadnou každého muže a každou ženu a také každé dítě, kterým se podaří přežít... vyhladí poslední zbylé lidi. Naši lovci nepřestanou hledat a zabíjet... a zabíjet, dokud jim nedojdou potraviny a voda nebo dokud sami nezemřou následkem zbytkové radiace. Tentokrát neselžeme. Zbude nás dostatek, abychom vysílali vyhlazovací týmy třeba sto let, i dvě stě, a teprve až Zemi zcela a nesporně očistíme, až se od pólu k pólu rozhostí hluboké ticho a zmizí poslední naděje na znovuzrození lidstva, pak vyhladíme zbývající pozůstatek lidské činnosti, totiž sebe samé. Poté nastane temnota, hluboká temnota, vše vychladne a ztichne a všechno na věky ovládne ryzí nicota.“
Už jsem nemohl předstírat, že nechápu skličující prázdnotu, kterou jsem jasnozřivě vnímal, kdykoli jsem pohlédl na symbol černého blesku. Věděl jsem, co to znamená. V onom

znamení jsem spatřoval brutální konec lidstva, konec světa, beznaděj a zánik.

Oslovil jsem opět zajatce: „Uvědomuješ si, co říkáš? Tvrdíš, že konečným cílem vašeho druhu je sebezničení.“

„Ano. Poté, co vyhladíme vás.“

„Ale to nedává smysl.“

„Je to osud.“

Nemohl jsem se s tím smířit: „Nenávist dovedená do takových důsledků ztrácí smysl. Mění se v šílenství, v chaos.“

„To je vaše šílenství,“ řekl a najednou se usmál. „Vy jste nám je vštíplili, ne? Je to váš chaos. To vy jste nás jím vybavili.“

Rya mu přidala trochu séra.

Úsměv se vytratil z obou tváří, lidské i skřetovy, a on pokračoval: „To vy... vaše rasa... v nenávisti nemáte rovné, jste nedostižní milovníci zmaru, vládci chaosu. My jsme takoví, jaké jste nás vytvořili. Nemáme v sobě nic, s čím by váš druh nepočítal. Ve skutečnosti v nás není nic, co byste sami neschválili.“

Nalézal jsem se sice v útrokách pekel a vyslychal jsem démona, v jehož drápech spočívala budoucnost lidstva a kterého bych měl vhodným přesvědčováním dovést k úvahám o slitování, přesto jsem cítil nutkavou potřebu přít se o hodnotách lidského rodu: „Všichni lidé nejsou milovníci zmaru, jak jsi řekl.“

„Všichni,“ trval na svém.

„Najdou se i dobří lidé.“

„Nenajdou.“

„Většina je taková.“

„To si namlouváte,“ prohlásil démon s neochvějnou jistotou, kterou, jak nás upozorňuje bible, se vyznačuje ďábel a jež mu slouží jako nástroj k zasévání pochyb do duší smrtelníků.

„Někteří z nás dokáží milovat,“ namítal jsem.

„Láska neexistuje,“ odsekl démon.

„Mýlíš se. Existuje.“

„Je to jen iluze.“

„Někteří z nás dokáží milovat,“ zopakoval jsem.

„Nalháváte si to.“

„Projevujeme lásku k bližním.“

Jenom lži.“

„Máme odvahu a dokážeme přinášet oběti ve prospěch druhých. Milujeme mír a nenávidíme válku. Léčíme nemocné a oplakáváme mrtvé. Nejsme stvůry, himlhergot. Vychováváme děti a usilujeme pro ně o lepší svět.“

Jste hnusná rasa.“

„Ne, jsme...“

„Lži!“ Zasyčení prozradilo nelidskou přirozenost v lidském přestrojení. „Lži a sebeklamy.“

Rya se vložila do hovoru: „Slime, prosím tě, to nemá smysl. Nepřesvědčíš je. Je určitě ne. To, co si o nás myslí, to není jen názor. Mají smýšlení o nás zakódované v genech. To nezměníš. Nikdo to nezmění.“ Samozřejmě měla pravdu.

Povzdechl jsem si a přikývl.

„Dokážeme milovat,“ řekl jsem tvrdohlavě, i když jsem věděl, že tahle přě nemá smysl.

Rya zvolna přidávala do žíly další pentothal a já pokračoval ve výslechu. Dozvěděl jsem se, že tento podzemní úkryt, ve kterém skřeti zamýšlejí přežít soudný den, má pět podlaží; každé z nich se zpola překrývá s podlažím pod sebou, takže vytvářejí jakési schodiště v nitru pohoří. Démon mi prozradil, že se zde nachází čtyřiašedesát dobudovaných a zásobených sálů, což mě ohromilo, ale věřil jsem tomu. Byli pracovití a jejich úsilí pro blaho celku nenarušovaly individuální ambice, kterými se vyznačuje – třebaže někdy hanebně – lidský druh. Jednotný záměr, jednotná metoda, jeden cíl, před nímž jde vše stranou. Žádný

nesoulad. Žádní kacíři či odpadlé frakce. Žádné rozepře. Pochodovali neochvějně za svým snem navěky ztichlé, vylidněné, ztemnělé Země. Jak říkal náš vězeň, přidají ještě sto dalších sálů, než nadejde den, kdy vzletí střely, a tady se jich během měsíců před rozpoutáním války shromáždí mnoho tisíc z celé Pensylvánie a z několika dalších východních států.

„A existuje více takových hnízd jako Yontsdawn,“ říkal skřet pyšně, „a všude tam se tajně budují podobné kryty jako tento.“

To mě vyděsilo a snažil jsem se dostat z něj, kde všude se takové kryty nacházejí, ale náš zajatec to nevěděl.

Měli v plánu dokončit kryty na všech kontinentech v okamžiku, kdy úroveň jaderného vyzbrojování dosáhne takové dokonalosti, k níž se dopracovala v oné zapomenuté éře, kterou ukončila Válka. Pak začnou skřeti jednat, pak rozpoutají katastrofu.

Naslouchal jsem oněm šílenostem a po těle mi stékal studený, čpavý pot. Rozepnul jsem si lyžařskou bundu, abych se trochu provětral, a ucítil jsem zápach strachu a zoufalství, který vylučovalo moje tělo.

Vzpomněl jsem si na znetvořená skřeti mláďata uvězněná ve sklepní kleci Havendahlova domu a vypytl jsem se na četnost defektních porodů u jejich rasy. Odpověď potvrdila naše domněnky. Díky zvrácené mutaci nabyli skřeti, původně projektovaní jako neplodný druh, schopnost se rozmnožovat. Mutagenní proces však pokračoval a zdálo se, že v posledních desetiletích se urychlil. Ve výsledku se rodilo stále víc tak politováníhodných stvoření jako ta v kleci a naděje na návrat k plnohodnotné druhové reprodukci se rozplývala. Dlouhý čas se tak populace skřetů v celosvětovém měřítku snižovala. Novorození zdraví jedinci nestačili nahrazovat staré skřety, jejichž dlouhé životy se konečně naplnily nebo kteří zahynuli při nehodách či

rukama lidí jako já. Jelikož si uvědomovali jistotu svého vymírání – byt pozvolného rozhodli se rozpoutat novou válku ještě před koncem století. Jejich řídnoucí šiky pak budou se stále vzrůstajícími problémy pročešávat trosky poválečného světa a vyhlazovat těch pár lidí, kteří v nich přežili.

Rya si připravila další ampuli pentothalu. Držela ji v ruce a tázavě zdvihla obočí.

Zavrtěl jsem hlavou. Už jsem se nemohl dozvědět víc. Dozvěděli jsme se toho až moc.

Odložila ampuli. Třásl se jí ruce.

Mě tížila beznaděj jako pohřební rubáš.

Ryina pobledlost zrcadlila moje vlastní pocity.

„Dokážeme milovat,“ řekl jsem démonovi, kteří se na podlaze začal ošivát a nemotorně sebou házet. „Dokážeme milovat, ty sráči, dokážeme.“

Pak jsem vytáhl nůž a prořízl mu hrdlo.

Tekla krev.

Při pohledu na ni jsem necítil žádnou radost. Možná trpké uspokojení, nikoli však opravdovou radost.

Jelikož skřet se už nalézal v lidské podobě, žádná proměna se nekonala. Lidské oči potáhla mázdra smrti a hluboko ve flexibilním převleku pohasínaly ty skřeti, až naprosto vyhasly.

Povstal jsem od mrtvoly, když tu zazněla siréna, odrážející se od chladných betonových stěn: húúúúú-
húúúúú-húúúúúúúú\

Přesně jako ve snu.

„Slime!“

„Do prdele!“ řekl jsem a srdce se mi rozbušilo.

Objevíli snad mrtvého skřeta v jeho nedostatečném hrobě z přítmí dole v nejspodnějším podlaží útočiště? Nebo

zjistili, že schází ten, jemuž jsem právě podřízl krk, a začali mít podezření?

Spěšně jsme zamířili ke dveřím. Když jsme k nim doběhli, zaslechli jsme, že za nimi pobíhají chodbou skřeti a pokřikují cosi ve svém starodávném jazyce.

Věděli jsme, že kryt sestává ze čtyřiašedesáti sálů rozmístěných na pěti podlažích. Protivník nemohl tušit, jak hluboko jsme pronikli nebo kde se právě nalézáme, takže stěží začne prohlídku právě od tohoto sálu. Měli jsme pár minut na promyšlení ústupového plánu. Nebylo to moc, ale byly to cenné minuty.

Sirána vyla a její pronikavý zvuk se do nás opíral, jako by šlo o mocnou vodní vlnu.

Rozběhli jsme se napříč sálem ve snaze najít místo, kde bychom se ukryli, třebaže jsme nevěděli, co přesně vlastně hledáme. Konečně jsem si povšiml jedné z velkých odsávacích mříží ventilačního systému ve zdi těsně nad podlahou. Měla skoro metr na metr a na stěně ji nedržely šrouby, jak jsem se obával, nýbrž pouhá přítlačná západka. Když jsem ji stiskl, mříž na pantech se otevřela do místnosti. Kanál s kovovými stěnami za ní měřil rovněž metr na metr a vzduch, který nasával, jím proudil s tichým dutým šelestěním a dokonce s lehkými vibracemi.

Přiložil jsem rty na Ryino ucho, aby mě v rámusu sirény slyšela, a vyzval ji: „Sundej si batoh a strkej ho před sebou. Brokovnici taky. Dokud sirény neumlknou, nedělej si moc starostí s hlukem. Ale až o tu kulisu přijdeme, budeme si muset počínat o hodně tišeji.“

„Je tam tma. Můžeme si svítit?“

„To jo. Akorát když uvidíme, že se přibližujeme ke světlu z další ventilační mříže, musíš baterku zhasnout. Nemůžeme riskovat, že mříží zahlédnou z chodby světlo.“

Vlezla do šachty jako první, plazila se po břiše a batoh i zbraň strkala před sebou. Zaplňovala jen o něco víc než

polovinu prostoru, světlo z její baterky pronikalo za ni a ona pomalu zmizela v přítmí.

Vstrčil jsem batoh do šachty, posunul ho co nejdál hlavní pušky a pak jsem do ní po bříše vlezl sám. Musel jsem se bolestně zkroutit, abych v tom úzkém prostoru sáhl za sebe a přibouchl mříž s dostatečnou silou, aby západka zacvakla.

Houkání poplašné sirény pronikalo do ventilačního systému a odráželo se od jeho kovových stěn ještě pronikavěji než od betonu v místnosti, kterou jsme právě opustili.

Klaustrofobie, kterou jsem pocítil, když jsme s Hortonem Bluettem vstoupili do šachet dolu z minulého století, se teď ozvala ještě důrazněji. Jen stěží jsem se bránil pocitu hraničícímu s jistotou, že tady uvíznu a udusím se. Můj hrudní koš svíralo z jedné strany zuřivě bušící srdce a z druhé chladný kovový povrch ventilační šachty. Cítil jsem, jak se mi v hloubi hrtanu formuje výkřik, ale spolkl jsem ho. Chtěl jsem se obrátit na zpáteční cestu, ale pokračoval jsem stále vpřed. Nic jiného se dělat nedalo. Za námi ležela jistá smrt, a pokud pravděpodobnost smrti i tam vpředu byla jen o maličko méně jistá, musel jsem pokračovat vpřed, kde mi kynuly lepší šance.

Prohlíželi jsme si peklo z jiného zorného úhlu než démoni: z pohledu krys uvězněných mezi zdmi.

Daleko od pouti

Naléhavě ječící siréna mi připomínala lákadlo u motocyklové stěny smrti na pouti bratrů Sombrových, kde

stejný zvuk sloužil k nalákání návštěvníků. Temné bludiště ventilačního systému zase vypadalo jako strašidelný zámek. Tajné společenství skřetů, kteří se do jednoho lišili od ostatního světa, mělo v temnějším vydání leccos společného s uzavřeným světem světských. Jak jsme se s Ryou posouvali větrací šachtou, cítil jsem se trochu jako mladý návštěvník pouti, kdyby si troufl proniknout tam v noci po zavření s úmyslem otestovat vlastní odvalu tím, že vlez do stanu zrůd v době, kdy tam nesvítí jediné světlo a kdy široko daleko není nikdo jako on, kdo by slyšel jeho křik.

Rya se doplazila k vertikální šachtě, která se objevila ve stropě naší horizontální, a posvítila tam baterkou. Překvapilo mě, že se tou cestou vzápětí vydala, vlekouc batoh za sebou na popruzích. Avšak když jsem na to místo dorazil, zjistil jsem, že po jedné stěně šachty vedou v zájmu snadnější údržby větrací soustavy drobné příčle. Daly se o ně zachytit jenom prsty a špičky nohou, avšak člověk po nich mohl bez námahy lézt. Ani skřetům, kteří dokáží chodit po stěnách i po stropech, by se bez této opory nešplhalo snadno po hladkém kovovém povrchu vertikální šachty.

Stoupal jsem a považoval ústup z podlaží, kde jsme zanechali druhého mrtvého skřeta, za dobrý nápad, protože až mrtvolu objeví, soustředí pátrání zřejmě do oné části zařízení. Po zhruba sedmnácti– či dvaceti-metrovém stoupání jsme přelezli do jiné horizontální šachty ve vyšším poschodí a s Ryou v čele jsme se posouvali řadou na sebe navazujících průležů.

Sirána konečně umkla.

V uších mi zvonilo ještě dlouho poté, co se rozhostilo ticho.

U každého nasávacího ventilu se Rya zastavila a zkoumala místnost za mříží. Když se opět dala do pohybu, následoval jsem ji a i já jsem vyhlédl ven. Některé místnosti byly prázdné, tmavé a tiché. Avšak většinu pročesávali

ozbrojení skřeti a pátrali po nás. Málokdy jsem z nich zahlédl víc než jen nohy, protože mříže nabízely pouze podhled, avšak z naléhavosti jejich ječení a obezřetných, ale svižných pohybů jsem věděl, že na nás pořádají hon.

Od okamžiku, kdy jsme výtahem vyjeli z nedokončeného podlaží do pátého patra a začali tam slídit, jsme pociťovali ve stěnách a podlahách chodeb, kterými jsme postupovali, chvění. Znělo to, jako by mohutné stroje někde daleko drtily kamení, a domnívali jsme se, že ten zvuk vydává těžká důlní technika a nese se z oněch vzdálených šachet, kde se ze země skutečně dobývá uhlí. Když utichla siréna a přestalo mi zvonit v uších, zjistil jsem, že dunění, které jsme slyšeli na každém kroku, neustává ani ve větracím systému. Dokonce, jak jsme pronikali hlouběji do nitra čtvrtého podlaží, zvuk sílil a ze vzdáleného dunění se proměnil v přidušený hřmot. Zesílily i vibrace, které se ze stěn ventilačních šachet přenášely do mých kostí.

Dospěli jsme téměř na konec větrací soustavy čtvrtého podlaží, kde u jedné odsávací mříže Rya spatřila něco, co ji zaujalo. Byla pružnější než já, podařilo se jí v tomto stísněném prostoru otočit bez přílišného hluku, takže jsme se u mříže setkali tváří v tvář.

Nepotřeboval jsem se ani dívat ven, abych měl jistotu, že ono trvalé hluboké dunění vychází z místnosti za mříží, protože hluk i vibrace dostoupily vrcholu. Když jsem vyhlédl úzkými mezerami mezi tyčemi, spatřil jsem litinové patice, které jistě ukotvovaly velké stroje, třebaže jsem neměl tak dobrý výhled, abych dokázal určit, o jaké konkrétně jde.

Dostalo se mi rovněž příležitosti prohlédnout si zblízka pařátovité nohy mnoha skřetů. Hodně zblízka. Další se nacházeli naopak v dostatečné vzdálenosti, abych si všiml, že jsou ozbrojení a že prohledávají prostory mezi ohromnými stroji.

Ať hluk a chvění vydávalo cokoli, nešlo o těžbu, jak jsme se domnívali, protože tady nebylo cítit uhlí a ve vzduchu se nevznášel uhelný prach. Ani zvuky drcení či sbíječky jsme neslyšeli. Povaha hluku se nezměnila, jen jsme zblízka a mnohem hlasitěji slyšeli to, co jsme slyšeli dosud jen zdálky.

Netušil jsem, proč se tu Rya zastavila. Byla však chytrá a myslelo jí to rychle a navíc jsem ji znal natolik dobře, abych věděl, že ji tu nezadržela pouhá zvědavost. Měla nápad, možná dokonce plán. Byl jsem připraven ho přijmout, protože jistě měla lepší plán než já. Musel být lepší, protože já jsem žádný plán neměl.

Během několika minut pátrací skupina v sále za mříží prohledala každý kout, kde by se mohl někdo skrýt. Skřeti odcházeli, jejich nepřijemné hlasy slábly.

Nenapadlo je nahlédnout do větracího potrubí. Brzy však mohli toto přehlédnutí napravit.

Skřeti už třeba do odsávací části ventilačního systému vstoupili a možná máme pátrací skupinu v patách.

Tohle muselo napadnout i Ryu, protože usoudila, že přišel čas větrací systém opustit. Přiložila rameno k mříži a zatlačila. Přítlačná západka povolila a mříž na pantech se otevřela.

Riskovali jsme. Kdyby se jediný člen pátracího oddílu opozdil nebo kdyby se v místnosti nalézala skřeti obsluha, dostali bychom se při opouštění větrací šachty do bezprostřední blízkosti nepřítelů.

Měli jsme štěstí. Vylezli jsme z ventilace, vytáhli z ní i batohy, zbraně a plátěný pytel a zavřeli za sebou mříž, aniž nás kdokoli spatřil.

Protože bychom museli notně zvýšit hlasy, abychom přehlušili rámus běžících strojů a slyšeli se, neprobírali jsme Ryino rozhodnutí opustit větrací soustavu. Dál jsme jednali bez vzájemné domluvy. Avšak i bez komunikace jsme si

počínali v naprostém souladu, když jsme postupovali vpřed v úkrytu za mohutnými stroji.

Nepostoupili jsme příliš, když mi náhle došlo, kde se nacházíme. Tohle byla energetická centrála celého komplexu, tady se pro něj vyráběl elektrický proud. Značný díl dunění způsobovaly řady ohromných turbín, které poháněla voda či snad pára.

Impozantní jeskynní prostora měřila zhruba sto sedmdesát metrů na délku a na šířku mohla mít kolem sedmdesáti. Strop se nad námi klenul ve výšce šesti-, možná osmipatrového domu. Uprostřed v řadě za sebou tu stálo pět generátorů zasazených do litinových plášťů natřených šedou vojenskou barvou; tyčily se do výše druhého patra. Přídavné zařízení, většina z něj obdobně obřích rozměrů, se kupilo kolem generátorů.

Využili jsme příšeří těsně u strojů a v jejich úkrytu jsme přískoky postupovali od jednoho k druhému, od beden plných náhradních dílů k řadě elektrických vozíků, které zdejší obsluha zjevně používala k dopravě po zařízení.

Přímo nad našimi hlavami se podél obou delších stěn táhly ocelové lávky, které sloužily k údržbě a kontrole.

Nad hlavami nám z kolejnic zabudovaných do stropu visel i obrovský červený jeřáb. Vypadalo to, že se dokáže pohybovat z jednoho konce sálu na druhý a v případě potřeby umožní zásadní opravu kteréhokoli z pěti generátorů. Teď nehybně stál.

Jak jsme s Ryou postupovali v úkrytu sálem, všímali jsme si nejen přízemních partií elektrárny, ale vzhlíželi jsme pozorně i k lávkám. Dole jsme zahlédli jednoho skřetího pracovníka, pak i dvojici. V obou případech se ale nacházeli desítky metrů od nás a plně se věnovali své práci, kterou udržovali elektrárnu v chodu, takže si nevšimli, jak jako krysy přebíháme z jednoho šerého úkrytu k druhému. Naštěstí jsme nespatriili žádného z protivníků na lávkách.

Odtamtud by si nás všimli mnohem snáz než ze země, kde rozhledu na delší vzdálenost bránily stroje a další vybavení.

U středu sálu jsme narazili na asi deset metrů hluboké a stejně tak široké koryto, které po celé délce sálu běželo podél generátorů. Lemovalo je bezpečnostní zábradlí. Dole vedlo potrubí zhruba osm metrů v průměru, tedy tak mohutné, že by jím klidně mohl projet náklad'ák. Ostatně hluk, který se od potrubí vznášel, jako by tu myšlenku potvrzoval – zdálo se, že právě v této chvíli jím projíždí kolona peterbiltů a macků a dalších vozů na osmnácti kolech.

Na okamžik mě to zarazilo, ale pak mi došlo, že elektřinu pro celý komplex vyrábí podzemní řeka svedená do tohoto potrubí a proháněná řadou mohutných turbín. Naslouchali jsme milionům litrů vody řítící se odtud zjevně do ještě větších hlubin pohoří. Pohlédl jsem na řadu generátorů velkých jako domy s nově nabytým respektem a náhle jsem si uvědomil, že netuším, k čemu potřebují skřeti takové množství energie. Vyráběli jí tolik, že by dokázala zásobit stokrát větší město, než jaké budovali.

Přes koryto vedly můstky. Jeden z nich jsme měli deset metrů před sebou. Přesto jsem se ale obával, že přechod přes něj zvýší naši zranitelnost a riziko odhalení. Rya se mnou zjevně souhlasila, protože jsme se jako jeden muž odvrátili od koryta a odvážně jsme pokračovali v cestě středem elektrárny, ostražitě jsme dávali pozor na skřety a využívali při postupu všechno, co nám jej mohlo usnadnit.

Nakonec jsme našli přijatelnou skrýš.

Jediným způsobem, jak uniknout z tohoto takzvaného útočiště, bylo zalézt někam na tak dlouho, aby si protivník myslel, že jsme už uprchli. Pak po nás tady přestane slídit, přesune pátrací kapacity na zemský povrch a soustředí se na preventivní opatření, aby už nikdo nepronikl do zdejšího zařízení, jak se to povedlo nám.

K té skrýši: betonová podlaha se velmi mírně svažovala ke kulatým kanálům o průměru necelého metru rozmístěným v širokých rozestupech po celém sále. Pravděpodobně podlahu čas od času umývali hadicemi a proudy špinavé vody stékaly samospádem do těchto odtoků. Narazili jsme na kanál, jehož lesklá železná mříž se nacházela na místě dostatečně krytém z obou stran stroji. Poblíž nesvítilo žádné světlo, které by dosáhlo dolů do temnoty, proto jsem rozžehl baterku a posvítil skrz kryt kanálu. Mřížkované stíny, které se posouvaly s každým pohybem baterky, prohlídku znesnadňovaly, avšak všiml jsem si, že kanál vede necelé dva metry dolů a tam se štěpí do dvou protilehlých horizontálních větví o průměru jen trochu menším než vertikální šachta.

To postačí.

Měl jsem pocit, že se nám krátí čas. Pátrací oddíl opustil tento sál před nedávnem, ale neměli jsme záruku, že se nevrátí, aby to tu ještě jednou prohledal, obzvlášť jestli jsme bezděky zanechali ve větracích šachtách nějaké stopy, které vedou právě sem. Nevrátí-li se pátrači, pak nám bez ohledu na veškerou naši opatrnost dříve či později zkříží cestu některý ze zdejších pracovníků.

Společnými silami jsme zvedli ocelovou mříž kanálu a tiše jsme ji odložili stranou, takže vydala jen drobný škrábavý zvuk, který s ohledem na hukot nedaleké řeky a rachot puštěných strojů nemohl dolehnout daleko. Třetinu krytu jsme nechali čnít přes ústí kanálu, abychom jej zespodu mohli uchopit a posunout zpátky na místo.

Spustili jsme dolů všechny své věci.

Pak tam skočila Rya a rychle nohou odsunula batohy do každého z vodorovných kanálů, v něž se hlavní svislý řad rozdvojoval. Stejným způsobem rozdělila i brokovnici a automatickou pušku. Nakonec se pozadu vmáčkla do pravé větve a vtáhla za sebou plátěný pytel.

Udělal mi tak místo, abych mohl skočit dolů. Odtamtud jsem se natáhl, pevně chytil okraj kanálové mříže a snažil se ji bezhlučně vrátit tam, kam patřila. Nepodařilo se mi to. V poslední chvíli mi vyklouzla z rukou a zapadla na místo s hlasitým kovovým zazvoněním, které se sálem nahore nepochybně rozlehlo. Mohl jsem jen doufat, že skřeti, kteří tam pracovali, svedou ten zvuk jeden na druhého.

Zacouval jsem do levého kanálu, kde jsem zjistil, že nevede dokonale rovně, ale mírně se svažuje, aby voda mohla lépe odtékat. Teď tu bylo sucho. Podlahu elektrárny už nějaký čas neumývali.

Krčil jsem se od Ryi asi metr přes svislý kanál, ale pro naprostou tmou, která zde panovala, jsem ji neviděl. Stačilo mi jen vědomí, že ji tu mám.

Uběhlo několik minut, během nichž se nic nedělo. Pokud někdo zaslechl zarachocení kanálové mříže, nevěnoval mu pozornost.

Dunění generátorů shora a nepřetržitý hukot řeky kdesi za Rynými zády se přenášely do podlahy a tedy i do kanálů, jež v ní byly vyhloubeny, a znemožňovaly hovor. Museli bychom na sebe křičet, a to jsme pochopitelně nehodlali riskovat.

Znenadání mě přepadlo nutkání, že bych měl k Rye natáhnout ruku. Neodolal jsem mu a zjistil, že ona natahuje ruku ke mne, podává mi sendvič zabalený ve voskovém papíru a termosku s džusem. Zdálo se, že ji nepřekvapilo, když se moje šátrající ruka ve tmě dotkla její. Sice jsme pro tuto chvíli byli naprosto slepí a hluchí, avšak dokázali jsme komunikovat na základě těsné blízkosti, jež pramenila z naší vzájemné lásky. Vzniklo mezi námi téměř jasnozřivé pouto a z něho jsme oba čerpali tolik útěchy a jistoty, kolik jsme jen svedli.

Světélkující ciferník mých hodinek mi napověděl, že je pár minut po páté hodině, nedělní odpoledne.

Temnota a čekání.

Zabloudil jsem v duchu do Oregonu. Avšak ztráta mé rodiny mě velmi skličovala.

Začal jsem tedy raději myslet na Ryu. Na smích, kterého jsme si užívali v lepších časech, na to, jak ji miluji, jak ji potřebuji, jak po ní toužím. Brzy však mi všechny myšlenky na Ryu přivodily stav, který v mé skrčené pozici nebyl moc pohodlný. Tak jsem si vzápětí vyvolal vzpomínky na pout' a na mnoho přátel, které jsem tam měl. Podnik bratrů Sombrových představoval moje útočiště, mou rodinu, můj domov. Ale měli jsme tam sakra daleko a naděje, že se tam vrátíme, nebyla velká, což mě skličovalo ještě víc než myšlenky na to, o co jsem přišel v Oregonu.

A tak jsem usnul.

* * *

Protože jsem toho za posledních několik nocí moc nenaspal a protože mě celodenní výprava vyčerpala, probudil jsem se až po devíti hodinách. Ve dvě hodiny ráno jsem náhle procitl ze snu a v okamžiku jsem byl při plném vědomí.

Zprvu jsem měl dojem, že mě probral zlý sen. Avšak pak jsem zjistil, že kanálovou mříží k nám shora pronikají hlasy. Několik skřetů se tam vzrušeně dohadovalo svým dávným jazykem.

Natáhl jsem se ze své skrýše do tmy a nahmatal Ryinu ruku, která pátrala po mé. Pevně jsme se drželi a naslouchali.

Hlasy nad námi se vzdálily.

Z jeskynní elektrárny k nám doléhaly zvuky, které jsme předtím neslyšeli: silný dupot, kovové zvonění.

Nepotřeboval jsem parapsychologické schopnosti k tomu, abych věděl, že znovu prohledávají elektrárnu. Během uplynulých devíti hodin prošli celý komplex z jednoho

konce na druhý, nevynechali jedinou skulinu. Našli mrtvého skřeta, kterého jsme vyslychali. Vedle mrtvolky objevili i prázdné ampule od pentothalu a použité injekční jehly. Možná zjistili i stopy naší pouti větracím systémem a věděli, že jsme jej opustili v elektrárně. Když nás nenašli nikde jinde, rozhodli se sál elektrárny prohledat ještě jednou.

Uběhlo čtyřicet minut. Zvuky seshora neutichaly.

S Ryou jsme jeden k druhému několikrát vztáhli ruce, abychom se k sobě po pár minutách natáhli znovu.

Ke svému zděšení jsem zaslechl kroky přibližující se ke kanálu. Kolem železné mříže se opět shromáždilo několik skřetů.

Roštěm pronikl kužel světla.

Bleskurychle jsme se pustili, stáhli ruce a jako želvy zalézající do krunýřů jsme se tiše vmáčkli každý do své větve kanálu.

Proužky světla olizovaly stěnu svislé kanálové šachty před mýma očima a dolejší rozdvojení na dvě horizontální větve, ve kterých jsme se ukrývali. Moc toho vidět nebylo, protože kanálová mříž kreslila zmatenou změť stínů.

Světlo zhaslo.

Zadržoval jsem dech. Teď jsem tiše vydechl a nasál čerstvý vzduch.

Hlasy neutichaly.

O chvíli později se ozvalo škrábání, klapot a bouchání a pak skřípavý zvuk, jak zvedli mříž z ústí kanálu a odsunuli ji stranou.

Opět bliklo světlo. Působilo pronikavě jako reflektor na jevišti.

Přímo před mýma očima, jen pár centimetrů od ústí vodorovného tunelu, ve kterém jsem ležel, objevilo na dně svislé šachty téměř nadpřirozené podrobnosti. Zdálo se, že žhne; kdyby v kanálu bylo vlhko, nedivil bych se, kdyby se

kapky začaly vařit a vypařily se v té záři. Zřetelně jsem viděl každé škrábnutí a každý flíček na dně kanálu.

Sledoval jsem pátrající světelný kužel v bezdechém očekávání a s obavou, že se zaostří na něco, co jsme já nebo Rya upustili, když jsme v temnotě natahovali jeden k druhému ruce. Třeba drobek ze sendviče, který mi podala. Jediný bílý drobek kontrastující na zašlém šedavém povrchu kanálu by znamenal náš konec.

Za zvolna se pohybujícím zářivým kuželem jsem v protilehlém vodorovném kanálu spatřil Ryin obličej, rýsující se nejasně v tmavším odrazu světla. I ona na mě pohlédla, ale stejně jako já nedokázala na déle než vteřinu odtrhnout oči od pátravého paprsku v obavě, co by mohl každým okamžikem odhalit.

Světelné kopí náhle znehybnělo.

Namáhal jsem zrak, abych zjistil, co zastavilo skřetovu ruku se svítilnou, avšak neviděl jsem nic, co by mohlo upoutat jeho pozornost nebo vzbudit podezření.

Paprsek se stále nehýbal.

Skřeti nahoře teď mluvili hlasitě, vzrušeněji.

Přál jsem si, abych rozuměl jejich řeči.

Přesto jsem ale věděl, o čem mluví: o tom, že slezou dolů a nahlédnou do kanálové rozbočky. Zaujala je nějaká odchylka od normálu, něco nesprávného, co je přimělo k rozhodnutí sestoupit dolů a podívat se na to důkladně.

Strach zahrál na moje nervy glissando jako na harfu a každý tón zněl mrazivěji než předešlý.

Představoval jsem si, jak zoufale a namáhavě couvám do hloubi kanálu, stísněné prostory mi neumožňují se bránit, a jeden ze skřetů se vsoukává hlavou napřed do potrubí, aby mě dostal. Tyhle bestie byly rychlé a dovedly by seknout rukou s drápy a roztrhat mi obličej, vyloupnout oči nebo rozseknout hrdlo i ve chvíli, kdy bych tiskl kohoutek pušky.

Téměř jistě bych ho zabil, ale sám bych zemřel strašlivou smrtí v okamžiku výstřelu.

Věděl jsem, že jakmile by mě spatřil, ani vyhlídka na vlastní smrt by skřetovi nezabránila vlézt za mnou do kanálu. Znal jsem povahu jejich tajného společenství, jež spočívalo na principech mraveniště. Věděl jsem, že pro dobro celku by žádný z nich neváhal se obětovat, podobně jako se mravenec nerozpakuje zemřít při obraně společného sídla. A i kdyby se mi podařilo zastřelit jednoho, dva, pět, přicházeli by další, zatlačovali mě hlouběji a hlouběji do potrubí, dokud by se mi nezasekla zbraň nebo dokud bych se neopozdil s nabíjením, a poslední z nich by mě pak dostal.

Paprsek světla se opět pohnul. Zvolna zakroužil po dně svislé šachty kanálu. A ještě jednou dokola.

Znovu se zastavil.

V ozářené šachtě se vznášela zrnka prachu.

No tak pojd'te, bestie, vybídl jsem je v duchu. Pojd'te, no pojd'te, ať s tím skončujeme.

Světlo zhaslo.

Strnul jsem.

Polezou dolů potmě? Proč?

K mému překvapení zasunuli kanálovou mříž zpátky na místo.

Tak přece jen nepolezou dolů. Odcházejí s uspokojením, že tady nejsme.

Stěží jsem tomu mohl uvěřit. Ležel jsem tu v úžasu, který mi stěží dovoloval dýchat stejně jako předtím strach.

Ve tmě jsem se natáhl a sáhl po Rye.

I ona se po mně natahovala. Naše ruce se setkaly uprostřed temné svislé šachty, kterou ještě před chvílí tak důkladně propátrával paprsek světla. Ruku měla ledovou, ale jak jsem ji držel, zvolna se rozehřívala.

Měl jsem radost. Dělal mi problémy zůstat potichu, protože jsem se chtěl smát, povykovat a zpívat. Poprvé od

chvíle, co jsme opustili Gib-town, jsem měl pocit, že mlžný závoj beznaděje se trochu zvedl, a cítil jsem někde shůry paprsek naděje.

Dvakrát pročesali svoje útočiště a nenašli nás.

Teď už nás nejspíš nenajdou, protože dojdou k přesvědčení, že jsme unikli, a obrátí svoji pozornost jinam. Za několik hodin, které jim dáme, aby se ve svém přesvědčení utvrdili, vyklouzneme z kanálu a dáme se na ústup, při němž nastavíme časovače rozbušek u náloží, které jsme nakladli cestou sem.

Opustíme Yontsdown s tím, že jsme docílili všeho, co jsme zamýšleli. Zjistili jsme, proč si tady skřeti zbudovali hnízdo. A něco jsme proti tomu podnikli – asi ne dost, ale aspoň něco.

Věděl jsem, že se odtud dostaneme bez úhony, živí a zdraví.

Věděl jsem to, věděl. Prostě věděl.

Někdy mě moje jasnozření zklame. Někdy hrozí nebezpečí, snaší se cosi temného, co prostě nevidím, i když se sebevíc snažím.

31

Smrt milovaných

Skřeti zasunuli mříž kanálu zpátky na místo a odešli v pondělí ráno ve 2.09. Usoudil jsem, že s Ryou setrváme tady dole ještě další čtyři hodiny, což znamenalo, že ven z dolů se dostaneme čtyřadvacet hodin poté, co jsme do nich pod vedením Hortona Bluetta vstoupili.

Zajímalo mě, zda hrozící sněhová bouře opravdu vypukla a zda svět na povrchu je bělostně čistý.

Zajímalo mě, zda Horton Bluett a Vrčoun v této chvíli spí ve svém malém, útulném domě na Apple Lane, či zda bdí, jeden z nich nebo oba, a myslí na Ryu a na mě.

V mnohem lepší náladě, než jakou jsem měl v řadě posledních dnů, jsem zjistil, že mě opustila moje obvyklá nespavost. Bez ohledu na devět hodin pořádného spánku, které jsem si už dopřál, jsem poklimbával, občas jsem upadl i do hlubokého spánku, jako kdyby si probdělé noci uplynulých roků vybíraly daň.

Nic se mi nezdálo. Bral jsem to za důkaz toho, že se nám začíná blýskat na lepší časy. Byl jsem nebývale optimistický.

Byla to součást mých klamných iluzí.

Když mě přepadla potřeba, vsoukal jsem se hlouběji do kanálu a tam za ohybem jsem ji vykonal. Většina zápachu moči odplynula spolu s tenkým proudem, který odtékal kanálem stejnou cestou, jakým tudy proudila voda. Ale i když závan nepříjemného oděru dolehl k mému chřípí, nedbal jsem na to, protože jsem měl tak dobrou náladu, že by mě z ní mohla vytrhnout jen katastrofa obřích rozměrů.

Poddal jsem se bezesné dřímotě, prokládané omámeným bděním, kdy jsem se natahoval a dotýkal Ryi, a plně jsem se probral v pondělí v půl osmé ráno, půldruhé hodiny po stanoveném čase, kdy jsme zamýšleli skryš opustit. Ležel jsem pak ještě další půl hodinu a naslouchal zvukům elektrárny shora ve snaze zjistit, zda tam neprobíhá další prohlídka.

Neslyšel jsem nic, co by budilo obavy.

V osm hodin jsem se natáhl k Rye, našel jsem její ruku, stiskl ji a pak jsem se vysoukal z vertikální roury na dno ani ne dvoumetrové svislé šachty. Tam jsem setrval na chvíli

potřebnou k tomu, abych potmě prozkoumal pistoli s tlumičem a uvolnil na ní pojistku.

Měl jsem dojem, že Rya zašeptala „opatrně, Slime“, ale v hukotu podzemní řeky a rachocení elektrárny jsem neměl jistotu, zda skutečně promluvila. Možná jsem zaslechl jen její myšlenku: „Opatrně, Slime.“ Už jsme toho spolu prožili tolik, tak moc nás sblížilo sdílené nebezpečí a dobrodružné zážitky, že by mě taková drobná telepatie – ve skutečnosti však spíše instinkt – nepřekvapila.

Postavil jsem se, přitiskl obličej na spodní stranu mříže a vyhlédl ven jejími úzkými mezerami. Viděl jsem jen velmi omezený prostor. Kdyby jen pár desítek centimetrů od okraje mříže střežili kanál příkrčení skřeti, nespátřil bych je. Ale pocit mi napovídal, že máme cestu volnou. Spolehl jsem se na svou intuici, zasunul pistoli do lyžařské soupravy a oběma rukama jsem nadzvedl mříž a odsunul ji stranou. Podařilo se mi to s menším hlukem, než když jsem ji před patnácti hodinami přemísťoval opačným směrem.

Zachytil jsem se za okraje kanálu a vyhoupl se ven, kde jsem se odkutálel po podlaze elektrárny do temnějšího kouta mezi obrovskými stroji.

V dohledu jsem nespátřil žádné skřety.

Rya mi zdola podala naše věci. Pak jsem jí pomohl ven z kanálu.

Mocně jsme se objali, pak jsme navlékli na záda batohy a chopili se brokovnice a pušky. Na hlavy jsme si opět posadili přilby. Jelikož se zdálo, že z pytle už nebudeme potřebovat nic kromě svíček, zápalek a termosek s nápojem (které jsme si vzali), spustil jsem ho do kanálu, dřív než jsem zasunul mříž zpátky na místo.

Zbývalo nám stále dvaatřicet kilogramů plastické trhaviny a těžko bychom pro ně našli lepší využití než tady, v samotném srdci zařízení. Opět podobni krysám jsme kmitali z jednoho stíněného místa k druhému a prošli tak

polovinu délky7 sálu, vyhýbajíce se s úspěchem skřetům, kteří tu pracovali. Na postupu jsme hbitě kladli nálože. Zákeřné krysy...

Takové, které vyhryžou díru do kýlu lodi, a když se začne potápět, upláchnou z ní. Jenže žádná krysa necítí tak silné potěšení z ničivého díla, jaké jsme pocíťovali my. V litinovém plášti, v němž spočívaly obří generátory, jsme našli servisní dvířka, do kterých jsme vklouzli a zanechali uvnitř malé smrtící suvenýry. Nakladli jsme nálože pod některé elektrické vozíky, kterými se zaměstnanci pohybovali po elektrárně, další jsme zanechávali na kdejakém stroji, který nám přišel do cesty.

Pokaždé, ještě dříve, než jsme do trhaviny vmáčkli rozbušku, jsme aktivovali časovač. První jsme nastavili na hodinu, druhý na devětapadesát minut, další na osmapadesát, čtvrtý na padesát šest, protože nám trvalo delší chvíli, než jsme našli příhodné místo, kde nálož zanechat. Zamýšleli jsme, aby první výbuch zazněl současně s dalšími, nebo přinejmenším aby detonace šly rychle jedna za druhou.

Za pětadvacet minut jsme rozmístili osmadvacet kilových náloží a nastavili na nich časovače. S pouhými čtyřmi zbývajícimi kilogramy výbušniny jsme se pak nasoukali do odsávajícího klimatizačního potrubí, kterým jsme se sem včera propížíli. Zaklapli jsme za sebou mříž na závěsech a s pomocí baterek jsme se vraceli stejnou cestou, kudy jsme do elektrárny vnikli.

Zbývalo nám třicet pět minut na to, abychom se dostali na páté podlaží, našli čtyři nálože, které jsme tam rozmístili včera, opatřili je rozbuškami, sjeli výtahem na úroveň, z níž jsme do zařízení pronikli, dali rozbušky i do náloží, které jsme nakladli tam, a pak se nechali vést bílými šipkami, jež jsme nastříkali na stěny starého dolu, abychom se dostali co nejdál z dosahu řetězových závalů, které mohou nastat po explozích ve skřetím útočišti. Museli jsme postupovat tiše a

obežřetně – a rychle. Bude to těsné, ale měl jsem pocit, že to zvládneme.

Cesta ventilačním potrubím se ukázala snazší a rychlejší, než když jsme ji absolvovali v opačném směru, protože teď už jsme větrací soustavu znali a nepochybovali jsme o tom, kam se potřebujeme dostat. Během šesti minut jsme dosáhli svislé šachty opatřené stupni, po kterých jsme sestoupili o zhruba sedmnáct metrů níž na páté podlaží. Čtyři minuty nato jsme dospěli k ventilační mříži, jež vedla do sálu s hydroponickým zařízením, kde jsme vyslychali – a zabili – skřeta, který si občanským jménem říkal Tom Tarkenson.

Sál tonul ve tmě a byl prázdný.

Tělo, které jsme tu zanechali, zmizelo.

Za paprskem světla z baterky jsem se cítil hrozně nápadný, jako bych ze sebe dělal snadný cíl. Čekal jsem, že někde mezi hydroponickými nádržemi se zvedne skřet a přikáže nám zastavit. Očekávání se však nenaplnilo.

Přeběhli jsme ke dveřím.

Za dvacet pět minut začnou nálože vybuchovat.

Naše dlouhé vyčkávání v elektrárně zřejmě přesvědčilo skřety, že už tu nejsme, že se nám nějakým způsobem podařilo nepozorovaně vyklouznout, protože už po nás nepátrali. Přínejmenším ne tady, v podzemí. (Musí si šíleně lámat hlavy otázkami, kdo jsme, proč jsme sem vnikli a do jaké míry rozhlásíme, co jsme se tu dozvěděli a co jsme tu spatřili.) Chodby na pátém podlaží zely prázdnotou stejně, jako když jsme včera do zařízení vstoupili. Toto patro koneckonců sloužilo jako sklady, a protože jejich zásobování už skončilo, nevyžadovalo nijak velkou pozornost obslužného personálu.

Pospíchali jsme jednou dlouhou chodbou za druhou a brokovnici i automatickou pušku jsme drželi připravené ke střelbě. Zastavovali jsme se pouze proto, abychom rozbuškami vybavili čtyři kilogramy trhaviny, které jsme

předtím rozmístili ke svazkům vedení vody, plynu a dalším rourám, které chodby přetínaly nebo vedly v některých částech podél nich.

Při každé zastávce jsme museli odložit zbraně, abych mohl Ryu zvednout a ona vtiskla rozbušku do nálože, a já se cítil hrozně zranitelný, pronásledovaný jistotou, že právě v takovém okamžiku se objeví stráž.

Nic takového se nestalo.

Skřeti sice věděli, že do jejich útočiště pronikli vetřelci, avšak zjevně nás nepodezírali ze sabotáže. Museli by se pustit do velice náročného prohledávání objektu, aby našli nálože, které jsme v něm rozmístili, ale zvládnout se to dalo. To, že k takovému bezpečnostnímu opatření nepřistoupili, svědčilo o tom, že i vzdor naší invazi si připadali v bezpečí vůči zákeřnému útoku. Tisíce roků jim daly všechny důvody cítit se vůči nám nadřazeně a bohorovně. Mají v sobě hluboce zakořeněný postoj k člověku: vidí nás přinejlepším jako živočichy, se kterými si mohou pohrávat, či jako politováníhodné bláznů. Jistota, že jsme pro ně snadnou kořistí, pro nás znamenala jednu z válečných výhod.

Do výbuchů zbývalo devatenáct minut, když jsme dospěli k výtahům. Pouhých jedenáct set čtyřicet vteřin, z nichž každou registrovalo moje srdce dvěma údery.

Třebaže všechno zatím probíhalo hladce, obával jsem se, že nesje-deme výtahem dolů do nedostavěného podlaží, aniž bychom vzbudili nežádoucí pozornost. To bychom si přáli už příliš. Protože však spodní část starého dolu se zatím ještě neproměnila v další křídlo krytu skřetů, nevedla tam vzduchotechnika, a tak výtahy zůstávaly jako jediná úniková cesta.

Vstoupili jsme do klece a já jsem s velkými obavami hnul pákou vpřed. Naše klesání skalní šachtou doprovázelo děsivé rachocení, skřipání a drkotání. Pokud se dole nacházejí skřeti, budou v pohotovosti.

Štěstí nás neopouštělo. Když jsme sjeli do velké klenuté prostoty, kde čekalo zařízení a materiál potřebný k další fázi výstavby krytu, nikdo nás tam neočekával. Znovu jsem odložil pušku a pozvedl Ryu. S obratností, která by zdobila pyrotechnického odborníka, vtiskla rozbušky do tří náloží, které jsem předtím vtlačil do prohlubenin ve skalní stěně nad třemi výtahy.

Sedmnáct minut. Tisíc a dvacet vteřin. Dva tisíce čtyřicet úderů.

Proběhli jsme klenutým sálem a zastavili se čtyřikrát, abychom mezi stroje rozmístili poslední čtyři kilogramy výbušniny.

Čtrnáct minut. Osm set čtyřicet vteřin.

Dospěli jsme do tunelu, kde dvojité řada svítících stropních lamp s kónickými stínidly vrhala na kamennou podlahu šachovnicový vzor světla a stínů a kde jsem zabil skřeta. Poblíž jejího ústí do velkého sálu jsem po obou stranách rovněž zanechal kilové nálože. Se vzrůstající sebejistotou jsme se zastavili, abychom nařídili časové spínače i u těchto posledních bomb.

Čekal nás poslední osvětlený tunel. Doběhli jsme na jeho konec a zahruli vpravo do důlní šachty zachycené na Hortonově mapě jako první, když jsme ji teď čedi v obráceném směru.

Naše baterky nevydávaly už tak jasné světlo jako dřív a jeho intenzita kolísala. Baterie poněkud zeslábly častým používáním, avšak nikoli tak, aby nás to znepokojovalo. Kromě toho jsme v kapsách měli náhradní a také svíčky, kdyby na to přišlo.

Vyvlékl jsem se z popruhu batohu a odhodil ho. Ryu mě následovala. Ta trocha vybavení, které jsme v nich měli, nebyla od této chvíle podstatná. Teď šlo hlavně o rychlost.

Přehodil jsem si řemen pušky přes rameno a Ryu udělal totéž s brokovnicí. Pistole jsme zasunuli do kapes kalhot,

hloubkou nahrazujících pouzdra. Jen s baterkami, Hortonovou mapou a termoskou s džusem v rukou jsme se ze všech sil snažili co nejvíc zvětšit vzdálenost mezi námi a objektem Uhelné společnosti Blesk, než tam vypukne peklo.

Devět a půl minuty.

Měl jsem pocit, jako bychom vnikli do zámku zalidněného upíry, jako bychom se vplížili do jeho sklepení mezi rakve naplněné prstí, v nichž spí nemrtví, jako by se nám podařilo proklát kůlem srdce jen některým z nich a jako bychom teď prchali o život, protože nadcházející soumrak vdechl život krvelačným hordám, které se vrhly za námi. S ohledem na spalující potřebu skřetů žít se naším utrpením ten průměr vystihoval pravdu přesněji, než mi bylo milé.

Z promyšleně navrženého, vystavěného a udržovaného podsvětí skřetů jsme prošli do chaosu člověka a přírody, do starých dolů, které člověk vyhloubil a jež se příroda vzdorovitě rozhodla opět po částech naplnit. Cestou zatuchlými tunely jsme se řídili bílými šipkami, které jsme stříkali na stěny při cestě sem. Plazili jsme se úzkými průlezy v místech, kde se stěny částečně zbouraly. Škrábali jsme se úzkou vertikální šachtou, kde nám pod nohama povolilo několik prorezlých příčlů.

Na jedné stěně rostla odporná svědoplachá houba. Když jsme se o ni otřeli, praskla, vyvalil se z ní puch žluklých vajec a potřísnila naše lyžařské kombinézy slizem.

Tři minuty.

S vyhasínajícími baterkami jsme pospíchali dalším plesnivým tunelem svažujícím se ke křižovatce, kde jsme podle šipky zahrnuli doprava a proběhli kaluží vody pokrytou kalem.

Dvě minuty. Při tomto rytmu asi tak tři sta čtyřicet úderů srdce.

Cesta dovnitř nám trvala sedm hodin, takže většinu zpáteční cesty budeme mít stále teprve před sebou i poté, co

plastické nálože vybuchnou, avšak každý metr, který nás odvede od útočiště skřetů, vylepšuje, jak jsem doufal, naše šance uniknout z oblastí, kde hrozí následné řetězové závaly. Neměli jsme vybavení k tomu, abychom se prokopávali na povrch.

Trvale slábnoucí světlo baterek, za běhu divoce poskakující, vrhalo roztančené a rozkomíhané stíny na stěny i na strop, tu skupinu přízraků, tady hordu duchů, zde bandu rozlícených běsů, kteří nás pronásledovali, chvíli nám běželi po boku, pak nás předběhli, aby vzápětí zaostali a znovu nám začali šlapat na paty.

Ještě asi minuta a půl.

Z podloží přímo před námi jako by vyskakovaly postavy v Černých pláštěnkách, některé větší než lidské, avšak žádná se na nás nevrhla. Některými naše světlo proniklo jako sloupy kouře, jiné se před našimi kroky rozplynuly a další se scvrkly a odlétly ke stropu, jako kdyby se proměnily v hejno netopýrů.

Minuta.

Obvyklé chrámové ticho podzemí plnilo množství rytmických zvuků: dupot našich kroků, Ryino namáhavé dýchání, přehlušované mým přerývaným dechem, ozvěny toho všeho odrážející se sem a tam od skalních stěn, synkopická kakofonie.

Měl jsem dojem, že nám zbývá ještě značná část z poslední minuty, avšak první výbuch učinil předčasnou přítrž mým propočtům. Zněl z dále, řádné zadunění, které jsem spíš pocítil než uslyšel, ale neměl jsem pochyb, co znamená.

Doběhli jsme k další vertikální šachtě, Rya si zasunula baterku za pás a ve světle mířícím vzhůru začala stoupat tmavým vrtem. Šplhal jsem za ní.

Další zadunění, po němž bezprostředně následovalo třetí.

Jedna z beznadějně zrezlých příček ve stěně šachty mi zůstala v ruce. Ztratil jsem rovnováhu a zřítíl se čtyři nebo čtyři a půl metru do tunelu pod sebou.

„Slime!“

„Nic mi není,“ zavolal jsem na ni, třebaže jsem dopadl na kostrč a narazil si páteř. Bolest mnou projela a zanechala po sobě jen tupé pulzování.

Měl jsem štěstí, že se mi při pádu nepřípletla noha pod tělo. Byl bych si ji mohl zlomit.

Znovu jsem se začal šplhat šachtou, a lezl jsem hbitě a sebejistě jako opice, což mě vzhledem k tepající bolesti stálo jisté úsilí. Nechtěl jsem však, aby si Rya začala o mě dělat starosti, aby si dělala starosti o cokoli kromě toho, jak se dostat ven z těchto chodeb.

Podzemním objektem, který jsme před chvílí opustili, otřásla čtvrtá, pátá a šestá exploze, přičemž poslední přehlušila zvukem i silou předešlé. Stěny dolu kolem nás se zachvěly a podlaha pod našima nohama dvakrát nadskočila tak, že jsme málem upadli. Kolem nás se sypal prach, kousky zeminy a doslova déšť kamenných úlomků.

Moje baterka vypověděla službu. Nechtěl jsem se ale zastavovat, abych do ní dal nové baterie, teď ještě ne. Vyměnil jsem si baterku s Ryou a ujal se ve slábnoucím světle vedení, zatímco skalním labyrintem otřásla řada dalších výbuchů, přinejmenším šest, možná osm.

Nad hlavou jsem spatřil, jak se štípe jeden ze starých trámů stropní výdřevy, a proběhl jsem pod ním těsně předtím, než se za mnou zřítíl k zemi. Vydral se ze mě výkřik hrůzy a zděšení, s nímž jsem se obrátil připravený na nejhorší, avšak i Rye se podařilo proběhnout bez úhony. Moje předtucha, že nám štěstí bude přát a že z toho vyjdeme bez vážnějšího zranění, zesílila a já věděl, že z toho vyvážneme bez větší újmy. Třebaže jsem se už jednou důrazně přesvědčil, že před setměním se vždy trochu

vyjasní, pro tuto chvíli jsem na tu osvědčenou poučku zapomněl, čehož jsem měl v dalších okamžicích litovat.

S prasklým trámem se do chodby zřítila i tuna kamení. Další na sebe neměly nechat dlouho čekat – povrch skály se vydouval, jako by šlo o hlinu změkrou deštěm, a proto jsme se opět rozběhli, tentokrát vedle sebe, protože šířka chodby to umožňovala. Zvuky závalu za námi sílily víc a víc, až jsem dostal strach, že se zhroutí celá chodba.

Zbylé plastické nálože vybuchovaly v jediné neutuchající palbě, kterou jsme však stále méně slyšeli, zato více a více cítili. Vypadalo to, jako by se teď chvěla celá hora, její základy se otřásaly v silných návalech, které nemohla vyvolat pouze trhavina. Pochopitelně, vždyť polovina hory byla po více než stovce roků čilé těžby uhlí provrtaná jako plástev a oslabená. Dost možná také, že výbušnina vyvolala v útočišti skřetů explozi topného oleje a plynu. Každopádně se zdálo, že nás Armagedon dostihl předčasně a mou sebejistotou otřásaly nárazové vlny, probíhající skalním masivem.

Rozkašlali jsme se, protože vzduch se zaplnil dusivým prachem. Část se ho sypala ze stropu, ale většinu na nás hnaly v hustých mračnecích vzduchové vlny zezadu ze závalů. Pokud se nám nepodaří dostat se z dosahu hroutícího se podzemního města, pokud v nejbližší minutě či dvou nedosáhneme stabilních chodeb a čistého vzduchu, udusíme se prachem, což byl způsob smrti, který jsem dosud nevzal v úvahu.

Skomírající záře baterky už také s obtížemi pronikala prašnou mlhou. Žluté světlo se jen bezmocně odráželo od prachových částic. Stále častěji mě to mátló a tak tak, že jsem se nevrhal proti stěnám.

Odezněl poslední výbuch, avšak dynamický proces už probíhal sám o sobě a hora se uvelebovala v novém rozložení, které uvolní dlouhými roky nahromaděné tlaky a

napětí a které zaplní všechny nepřírozené dutiny. Masivní skála po obou stranách i nad hlavou začínala praskat a pukat neuvěřitelným způsobem, nikoli v jednom tónu hromového rachotu, jak by se očekávalo, ale v kakofonii záhadných zvuků, jako když se propichují nafouknuté balony, jako když se louskají ořechy, jako když se drtí velké kusy kameniny, jako když se štípou kosti a praskají lebky; duněla a řachtala jako kuželky sražené koulí, praskala jako celofán, řinčela, burácela a lomozila jako stovka statných kovářů máchajících stovkou ohromných kladiv proti stovce ocelových kovářů – a tu a tam se mezi tím ozval i čistý, lahodný, zvonivý tón následovaný téměř libozvučným zazvonením, jako kdyby se úderem tříštil jemný křišťál.

Na hlavy a ramena se nám sypal kamenný déšť, nejprve šupinky, pak úlomky, potom celé oblázky. Ryu křičela. Vzal jsem ji za ruku a táhl ji za sebou tou kamennou průtrží.

Ze zrádného stropu se začaly uvolňovat větší kameny, některé dosahovaly velikosti baseballového míče, a s rachotem dopadaly na zem kolem nás. Valoun velký jako pěst mě udeřil do ramene, další mi dopadl na pravou paži a téměř mi z ruky vyrazil baterku. Pár dost velkých kamenů zasáhlo i Ryu. Bolelo to, jistě, ale pořád jsme postupovali vpřed. Nic jiného se dělat nedalo. Velebil jsem Hortona Bluetta za to, že nás vybavil přilbami, třebaže tahle ochrana ztratí význam, jestliže se nám to tu celé zřítí na hlavy. Hora se propadala do sebe jako Krakatoa puštěná na zpětný chod, ale zatím nám většina trosek dopadala za patami.

Náhle záchvěvy polevily, což znamenalo tak vítanou změnu, až jsem měl v první chvíli dojem, že se mi jen zdá. Za dalších deset kroků však bylo jasné, že to nejhorší máme za sebou.

Predběhli jsme čelní stěnu prachového mraku a s kašláním a sípáním, kterým jsme ulevovali plícím, jsme se dostali na poměrně čistý vzduch. Oči mi prachem slzely a

trochu jsem zvolnil, abych si je mrkáním pročistil. Žlutý paprsek světla se mihotal a vynechával, jak vysával poslední zbytky energie z baterií, avšak já před námi spatřil další z našich bílých šipek.

Rya už zase běžela vedle mě a bok po boku jsme minuli značku, kterou jsme tu sami zanechali, zahнули do další chodby – a tam se od stěny, ke které se tiskl, odlepil skřet a srazil Ryu k zemi úderem svištícím ostrými drápy a doprovázeným vítězoslavným vrískotem.

Upustil jsem dodělávající baterku, která mrkla, ale nezhasla, a vrhl se na útočníka, přičemž, jak jsem na něj dopadal, jsem instinktivně sáhl raději po noži než po pistoli. Zarazil jsem mu čepel do týla a odtrhával ho od Ryi, zatímco on ryčel vzteky i bolestí.

Natáhl se za sebe a zasekl mi drápy jedné ruky do nohy. Z izolační látky lyžařské kombinézy zbyly v tom místě jen cáry a palčivá bolest mi napověděla, že moje pravé lýtko je na tom obdobně.

Zaklesl jsem mu pravou paži kolem krku, vyvrátil mu hlavu dozadu a pak nožem, který jsem mu vytrhl z týla, jsem mu prořízl hrdlo – to všechno, co se jeví jako soustava baletních pohybů, proběhlo v rychlém sledu během ani ne dvou vteřin.

Krev se vyřinula z protivníkovy proříznutého chřtánu, a jak na sebe stvoření začalo brát lidskou podobu, spíše jsem vycítil, než zaslechl, že od stěny či ze stropu se na mě vrhá další skřet. Stačil jsem vytrhnout nůž z těla krvácejícího démona a odkutálet se o něco dál, takže nový útočník místo na mě dopadl na svého umírajícího společníka. Z kapsy mi přitom vypadla pistole, ale ležela mezi mnou a démonem, který se právě odlepil od stěny, a nemohl jsem na ni dosáhnout.

Bestie se obrátila ke mně, oči jí plály, zuby vyceněné a pařáty roztažené v bezmezně zuřivosti. Viděl jsem, jak se jí

napínají lýtkové svaly, a měl jsem pouze tak čas vrhnout nůž, než na mě zaútočila. Čepel se obrátila ve vzduchu pouze dvakrát a vnořila se mu do hrdla. Dopadl na mě, plival krev a hustou krevní sraženinu frkal i z prasečího rypáku.

Dopad napomohl, že mu nůž projel skrz hrdlo, přesto se skřetovi podařilo protrhnout drápy mou zateplenou bundu a zabořit mi je do boků těsně nad kyčli, nepřiliš hluboko, přece však dost.

Svalil jsem umírající stvůru ze sebe, přičemž jsem nedokázal potlačit výkřik bolesti, jak mi jeho drápy trhaly maso.

Baterka už téměř nesvítala, avšak v bledavé záři, kterou ještě vydávala, jsem zpozoroval třetího skřeta, který se na mě řítil po čtyřech, aby ze sebe udělal co nejnižší a nejužší terč. Nalézal se v dostatečné vzdálenosti, skoro až u konce této chodby, a i když se přibližoval rychle, měl jsem dostatek času skočit po pistoli, zvednout ji a vypálit dvě rány. První jsem minul. Druhá trefila jeho odpornou prasečí tlamu a prolétla jedním rudým okem. Srazilo ho to stranou, kde udeřil o stěnu, a tam se ho zmocnila smrtelná křeč.

Právě když světlo naposledy zamrkalo a pohaslo, měl jsem dojem, že jsem spatřil čtvrtého skřeta, který se jako šváb příkrádal z dálky podél stěny. Než jsem si mohl ověřit, co jsem to vlastně viděl, rozhostila se naprostá tma.

S bolestí, která mi klokotala v roztržené noze jako kyselina a spalovala i mé rozdrásané boky, jsem se nemohl pohybovat zrovna ladně. Neodvažoval jsem se zůstat na stejném místě, na němž jsem se nacházel, když zhaslo světlo, protože jestli je tu i čtvrtý skřet, míří nezadržitelně k místu, kde mě spatřil naposledy.

Přelezl jsem jednu mrtvolu, pak jsem se převalil i přes druhou, až jsem našel Ryu.

Ležela tváří k zemi. Velmi nehybně.

Co jsem si dokázal vybavit, nepohnula se ani nevydala žádný zvuk od chvíle, co na ni od stěny vyrazil skřet a srazil ji na zem. Měl jsem v úmyslu ji opatrně otočit na záda, nahmatat jí pulz, oslovit ji jménem a naslouchat odpovědi.

Nemohl jsem to však udělat, dokud jsem neměl jistotu ohledně čtvrtého skřeta.

Přikrčil jsem se k Rye, připraven ji chránit, a s hlavou ke straně jsem vyhlížel do tmy tunelu a naslouchal.

Hora se ztišila a zdálo se, že přinejmenším pro tuto chvíli skončila se zacelováním ran. Jestliže v hloubi, odkud jsme přišli, se ještě hroutí části stropu a stěn chodeb, jde o drobnější závaly, které nedělají tolik hluku, aby pronikl až k nám.

Tma byla hustší, než jakou vidáme za zavřenými očními víčky, uhlazená, beztvará, neústupná.

Začal jsem proti své vůli mluvit sám se sebou, vedl jsem rozhovor pesimisty s optimistou.

– Není mrtvá? –

– To tě nesmí ani napadnout. –

– Slyšíš její dech? –

– Proboha, když ztratila vědomí, dýchá mělce. Může být v pořádku, jen omdlela a dýchá tak mělce, že to není slyšet. Jasný? Jasný??? –

– Není mrtvá? –

– Soustřed' se radši na protivníka, sakra. –

Jestliže tu byl další skřet, mohl se blížit odkudkoli. Jejich schopnost chodit po stěnách mu dávala velkou výhodou. Mohl na mě dokonce skočit seshora, dopadnout mi přímo na hlavu a na ramena.

– Není mrtvá? –

– Drž hubu! –

– Protože pokud je mrtvá, záleží na tom, jestli zlikviduješ čtvrtého skřeta? Záleží na tom, jestli se odtud dostaneš? –

– Dostaneme se odtud oba. –

– Máš-li se vrátit domů sám, má vůbec smysl se vracet? Má-li se tohle místo stát jejím hrobem, nechť se stane i tvým. –

-Tiše. Poslouchej. Poslouchej... –

Ticho.

Tma byla tak dokonalá, tak hutná a těžká, že se dala nahmatat. Měl jsem pocit, jako by stačilo se natáhnout a zmocnit se hrsti tmy, vytrhávat tmu z ovzduší, dokud by odněkud nepronikl paprsek světla.

Jak jsem se zaposlouchával ve snaze zaslechnout škrábání skřetových paznehtů o kámen, uvažoval jsem, co tu ty příšery dělaly, když jsme jim vstoupili do cesty. Možná šli po našich bílých šipkách, aby zjistili, kudy jsme se dostali do jejich útočiště. Do této chvíle mě nenapadlo, že naše znamení pro ně mohou mít stejný užitek jako pro nás. Jistěže, prohledali každou píď svého úkrytu, a to nejednou, a když došli k závěru, že jsme upláchlí, přinejmenším zčásti obrátili pozornost k otázce, jak se nám to podařilo. Možná tihle pátrači prošli celou trasu vedoucí ven z hory a zrovna se vraceli, když jsme na ně narazili. Nebo se snad vydali na cestu chodbami nedlouho před námi a my jsme jim spěchali v patách. Sice nás zaskočili, ale zdálo se, že věděli jen pár vteřin, že se blížíme. Kdyby měli více času na přípravu, oba by nás zabili nebo zajali.

– Není mrtvá? –

-Ne.-

– Nevydá ani hlásek. –

– Ztratila vědomí. –

– Ani se nepohne. –

– Mlč! –

Ted! Škrábání, ťuknutí.

Narovnal jsem hlavu, otočil ji.

Neozval se žádný další zvuk.

Zdalo se mi to?

Snažil jsem si vzpomenout, kolik nábojů mi zbylo v zásobníku pistole. Plně nabitá obsahovala deset střel. Dvě jsem použil na skřeta, kterého jsem zastřelil v neděli v chodbě se šachovnicovým světelným vzorem. Další dvě jsem vypálil tady do toho. Zbývalo jich šest. To je hodně. Možná se mi nepodaří posledního protivníka, pokud tu někde je, zastřelit ani šesti ranami, ale určitě jich nebudu mít příležitost víc vypálit, než se na mě ta bestie vrhne.

Tichý šoupavý zvuk.

Nemělo smysl napínat zrak. Přesto jsem ho napínal.

Tma hluboká jak v boží holínce.

Ticho.

Ale tamhle... další ťuknutí.

A také zvláštní zápach. Kyselý pach skřetího dechu.

Ťuknutí.

Kde?

Tuk.

Nade mnou.

Padl jsem na záda, zakryl jimi Ryu a vypálil tři rány do stropu. Slyšel jsem, jak se jedna odrazila od skály, slyšel jsem nelidský výkřik, ale neměl jsem čas vypálit zbývající tři, protože na podlahu vedle mě žuchl těžce raněný skřet. Vycítil mě, zavyl a vyrazil proti. Jednu svou podivně kloubenou, nicméně silnou paži mi ovinul kolem hlavy, přitáhl si mě k sobě a zahryzl se mi do ramene. Zřejmě mi zamýšlel prokousnout hrdlo, což by znamenalo rychlý konec, avšak ve tmě a pod vlivem vlastní bolesti zatápal. Jen co povolil skus, kterým mi z ramene vyrval kus masa, měl jsem dostatek síly i duchapřítomnosti, abych mu vrazil pistoli pod bradu, těsně tam, kde mu začínal krk, a vypálil zbývající tři rány, které mu vyrazily mozek vrchem lebky.

Tmavý tunel začal rotovat.

Cítil jsem se na omdlení.

To bylo zlé. Mohl se tu skrývat i pátý skřet. Jestli omdlím, nemusím se už nikdy probrat.

A musel jsem se postarat o Ryu. Byla zraněná. Potřebovala mě.

Zatřásl jsem hlavou.

Kousl jsem se do jazyku.

Zhluboka jsem dýchal, hluboké očištné nádechy, a pevně jsem sevřel oční víčka, abych zastavil rotující tunel.

Nahlas jsem řekl: Neomdlím.“

Pak jsem omdlel.

* * *

Třebaže jsem neměl dostatek času podívat se na hodinky, když jsem upadal do bezvědomí, a musel jsem se tedy spoléhat na odhad, myslím, že jsem vědomí neztratil na dlouho. Nanejvýš minuta, dvě. Když jsem přišel k sobě, chvíli jsem ležel a sluchem pátral, zda nezaslechnu šustivě plíživou chůzi skřeta. Pak mi došlo, že i minuta mdlob by znamenala můj konec, kdyby se v chodbě nalézal další z démonů.

Plazil jsem se po skalnatém podloží, vyhýbal se mrtvým tělům, která změnila podobu, a poslepu oběma rukama šátral po jedné ze svítilen, leč nahmatával jsem jen spoustu vlašné krve.

Když v Pekle vypadne elektrina, musí to být obzvlášť překerní situace, napadla mě bláznivá myšlenka.

Skoro jsem se tomu zasmál. Byl by to ale hodně divný zvuk, vřeštivé zachechtání, co bych svedl vydat, a tak jsem jej potlačil.

Pak jsem si vzpomněl na svíčky a zápalky v jedné z mých vnitřních kapes. Třesoucíma se rukama jsem je vyndal.

Prskající jazyk plamene svíčky odlízl trochu tmy, pořád ale ne dost na to, abych mohl prohlédnout Ryu tak důkladně,

jak jsem potřeboval. Díky svíčke jsem ale našel obě baterky, vyndal z nich vybité baterie a nahradil je čerstvými.

Sfoukl jsem svíčku, uložil ji zpátky do kapsy a pak jsem přešel k Rye a poklekl vedle ní. Položil jsem baterky na zem tak, že jejich světelné kužely se křížily nad ní.

„Ryo?“

Nereagovala.

„Ryo, prosím.“

Ležela nehybně. Příliš nehybně.

Slovo popelavá jako by kdosi vymyslel zrovna pro ni.

Tvář měla studenou. Příliš studenou.

Spatřil jsem čerstvě zčernalou modřinu, která pokrývala pravou polovinu jejího čela, obtahovala křivku jejího spánku a táhla se dolů až pod lící kost. V koutku úst se jí leskla krev.

Se zavzlyknutím jsem jí otevřel jedno oční víčko, ale vůbec jsem netušil, co pod ním hledám, a tak jsem se snažil s rukou přiloženou k jejímu chřípí zjistit, zda dýchá, ale třásla se mi tak, že jsem nedokázal rozpoznat, jestli vydechuje.

Nakonec jsem udělal to, co jsem se zdráhal provést: uchopil jsem jednu její ruku a zvedl ji, dva prsty jsem jí přiložil pod zápěstí a pátral po pulzu, který jsem nenacházel a nenacházel, Bože můj, nenacházel. Pak jsem si uvědomil, že její pulz vidím, že jí slabě tepe ve spáncích, stěží pozorovatelné záchvěvy, ale tepal, a když jsem jí opatrně otočil hlavu na bok, našel jsem pulz i na krku. Žila.

Možná jen trochu. Možná ne na dlouho. Ale žila.

S opět nabytou nadějí jsem ji prohlédl ve snaze najít zranění. Lyžařskou kombinézu měla roztrženou a skřeti spár pronikl k její levé kyčli. Zranění krvácelo, ale nijak dramaticky. Měl jsem strach hledat zdroj krve v koutku jejích úst, protože mohlo jít o vnitřní zranění. Mohla mít plná ústa krve. Ale neměla. Jen jí praskl ret, nic víc. Ve

skutečnosti vypadala až na modřinu na čele a na tváři nezraněná.

„Ryo?“

Nic.

Musel jsem ji vynést z dolu, musela se dostat na povrch dřív, než začne nová série závalů nebo než sem pátrání po nás přivede další četu skřetů – nebo než bez lékařské pomoci zemře.

Zhasl jsem jednu baterku a zastrčil ji do hluboké kapsy na stehně, kde jsem předtím měl pistoli. Zbraň už nebudu potřebovat, protože kdyby došlo k novému střetnutí se skřety, podlehl bych dřív, než bych je všechny stačil vyřídít, bez ohledu na množství střelných zbraní.

Sama jít nemohla, a tak jsem ji nesl. Na pravém lýtku jsem měl tři bolestivé záseky od skřetích drápů. Z pěti seknutí na bocích – ze tří vlevo a ze dvou na pravé straně – mi crčela krev. Byl jsem zdecimovaný, vyřízený, všechno mě bolelo, nicméně nějak jsem ji nesl.

Člověk nenačerpá z protivenství vždycky jen sílu a odvalu. Občas jej zahubí. V krizových chvílích nepocítujeme pokaždé jen nával adrenalinu a nadlidské schopnosti, dochází k tomu však dostatečně často, aby se to stalo součástí našeho folklóru.

V oněch podzemních chodbách to potkalo mě. Nepřišlo to ve formě náhlého adrenalinového přívalu, jaký umožní manželovi zvednout auto, pod kterým leží přimáčkнутá jeho žena, jako kdyby zvedal obyčejný kufr, nenastala žádná adrenalinová bouře, která dá matce sílu vytrhnout z veřejí zamčené dveře, a aniž by cítila žár, projít hořící místností, aby zachránila své dítě. Myslím, že můj adrenalin jen pozvolna odkapával v neuvěřitelně vhodně dávkovaném tenkém proudu, který mi ho dodával právě tolik, aby mě to udrželo v chodu.

Když se to vezme kolem a kolem, když probádáme lidské srdce a pochopíme základní motivace, největší strach člověku nenahání vyhlídka na vlastní smrt, té se tak šíleně nebojíme. Opravdu ne. Jen se nad tím zamyslete. Větší hrůzu, takovou, že brečíme strachy, nám přináší pomyslení na smrt milovaných. Vidina vlastní smrti, třebaže není vítaná, se dá snést, protože s jejím příchodem končí utrpení i bolest. Avšak ztráta někoho, koho máme rádi, přináší utrpení, které si neseme až do hrobu. Matky, otcové, manželky a manželé, synové a dcery, přátelé, o které v průběhu celého života přicházíme, v nás svým odchodem zanechávají bolest ze ztráty a osamělost mnohem silnější, než je krátký záblesk bolesti a strachu z neznáma, jež doprovázejí naši vlastní smrt.

Strach, že ztratím Ryu, mě hnal těmi chodbami mnohem odhodlaněji, než kdyby šlo jen o mé vlastní přežití. Na několik dalších hodin jsem přestal vnímat zranění, rozbolavělé svaly a vyčerpání. Třebaže moje srdce i mysl sálaly emocemi, mé tělo se proměnilo v chladný stroj, který se neúnavně dral vpřed, někdy přímo zpíval dokonale promazaným soukolím, jindy drhnul, skřípal a škobrtal, ale stále šel vpřed bez námitek a bez sebemenšího cítění. Nesl jsem ji v náruči, jako kdybych nesl malé děcko, a nezdála se mi těžší, než jako kdybych nesl jen panenku toho dítěte. Když jsme dospěli ke svislé šachtě, neztrácel jsem čas rozvahami, jak ji dostanu do vyššího podlaží bludiště. Jen jsem sundal svoji i její lyžařskou bundu, silou, která by otestovala skutečný stroj, jsem rozpáral nepoddajnou látku podél pevných švů, trhal jsem ji, když jsem žádné švy nenašel, dokud jsem neměl pásy pevné, impregnované tkaniny. Ty jsem svázal dohromady, udělal na nich smyčku, kterou jsem ji zachytil v podpaží a v rozkroku a od ní vedl zdvojený třímetrový popruh se smyčkou na druhém konci. Šplhal jsem šachtou a vlekl ji za sebou. Stoupal jsem

šachtou šikmo nakloněný, nohama jsem šlapal po příčlích a zády jsem se opíral o protější stěnu. Smyčku zdvojeného popruhu jsem měl utáženou kolem hrudi a paže dole, kde tahaly za obě větve popruhu, aby celá váha nespočívala jen na mém hrudníku. Dával jsem pozor, aby hlavou nenarazila do stěn šachty nebo do zrezivělých příček, a táhl jsem ji opatrně, něžně a zvolna. Byla to oslava síly, rovnováhy a souhry, která se později zdála nepředstavitelná, avšak v tom okamžiku jsem na nesnáze ani nepomyslel.

Cesta do dolů nám trvala sedm hodin, ale to jsme byli oba při plné síle. Cesta zpátky si vyžádá nejméně jeden den, možná dva.

Neměli jsme nic k jídlu, ale to by nemělo vadit. Obejdeme se den či dva bez jídla.

(Nepomyslel jsem ani na okamžik na to, jak si bez jídla zachovám dostatek energie. Ta lhostejnost nepramenila z přesvědčení, že mě moje tělo napumpované adrenalinem nezradí. Ne, prostě jsem jen nedokázal o takových věcech uvažovat, protože moje mysl překypovala emocemi – strachem a láskou – a neměla čas věnovat se praktickým úvahám. Ty se soustředily na péči o tělesný stroj, který fungoval jako naprogramovaný automat, a k tomu, aby plnil své úkoly, nepotřeboval přemýšlet.)

Včas jsem naopak pomyslel na vodu, protože bez ní tělo nedokáže tak snadno existovat jako bez jídla. Voda znamená olej pro lidský stroj a bez ní se záhy porouchá. Termoska s pomerančovým džusem vypadla Rye z ruky, když se na ni od stěny chodby vrhl skřet, a já ji později zvedl a zatřásl jí, abych zjistil, zda se rozbila. Z rachocení střeptů skleněné vložky jsem poznal, že ani nemá smysl nádobu otvírat a nahlížet do ní.

Teď nám k pití zbývala jen voda nashromážděná v mělkých loužích některých chodeb. Zhusta je pokrýval kal a pravděpodobně chutnala po uhlí, po plísni a asi i po něčem

ještě horším, ale stejně jako jsem nepocíťoval bolest, necítil jsem ani chuť tekutiny. Tu a tam jsem Ryu položil na zem, abych se přikrčil u některé stojaté kaluže, stáhl jsem kal z povrchu a pil z dlaní. Občas jsem Ryu přidržel, otevřel jí ústa a ze své dlaně jsem napojil i ji. Nepohnula se, ale povzbudilo mě, že jak jí voda stékala do hrdla, svaly na něm se začaly stahovat a uvolňovat podvědomým polykacím reflexem.

Zázrak je událost měřená okamžiky: prchavé zjevení Boha promítnuté do nějakého všedního aspektu hmotného světa, kratičké krvácení z ran na Kristově soše, dvě tři slzy skanuvší z nevidoucích očí na obraze Panny Marie, rozvířená obloha nad Fatimou, kde se zjevila Bohorodička. Můj zázrak síly trval hodiny, avšak nemohl přetrvat věčně. Vzpomínám si, jak jsem padal na kolena, opět se zvedal, šel dál, zase padal, div jsem neupustil Ryu, až jsem usoudil, že si musím oddechnout, když už ne kvůli sobě, tak proto, abych krátkým odpočinkem načerpal nové síly – a pak jsem usnul.

* * *

Když jsem se probрал, cloumala mnou horečka.

A Rya ležela stejně nehybně a bez hlesu jako předtím.

Stále dýchala, nádechy a výdechy jako příboj. Její srdce stále bilo, i když se mi zdálo, že pulz má slabší než předtím.

Nechal jsem baterku svítit tam, kde jsem usnul. Teď svítila matně, skomíravě.

Proklínal jsem se za takovou hloupost, z dlouhé kapsy kalhot jsem vyndal náhradní, rozsvítil ji a vysvícenou jsem schoval do kapsy.

Hodinky mi říkaly, že je sedm, a já odhadoval, že je pondělí sedm hodin večer. Ale stejně tak dobře mohlo být úterý sedm hodin ráno. Neměl jsem tušení, jak dlouho jsem se s Ryou probíjel důlními chodbami a jak dlouho jsem spal.

Našel jsem pro nás oba vodu.

Opět jsem se chopil Ryi. Silou vůle jsem nutil zázrak, aby po té přestávce pokračoval. A on pokračoval. Přesto však do mě proudivo značně menší množství energie než předtím, až jsem si říkal, že Bůh si musel někam odskočit a přenechal starost o mě některému ze svých podřízených andělů, jenž nemá zdaleka tak impozantní moc jako jeho šéf. Moje schopnost odštíhnout se od bolesti a únavy se zmenšila. Vlekl jsem se s obdivuhodnou robotickou netečností značný kus cesty, tu a tam však o sobě dala vědět tak silná bolest, že jsem tiše nařikal a párkrát dokonce i vykřikl. Bolest ve zmučených svalech a kostech mi občas dávala svou existenci na vědomí a já tu informaci musel vytěsnit. Rya už mi nepřipadala lehká jako panenka a chvílemi bych byl přísahal, že váží snad půl tuny.

Minul jsem psi kostru. Neklidně jsem se po ní ohlížel, protože moje horečnatá mysl mi kreslila obrazy, ve kterých mě tato hromada psích kostí pronásledovala.

Nabýval jsem vědomí a zase ho ztrácel, jako bych byl můra poletující od plamene do tmy a zase zpátky k plameni, a já se přistihoval v situacích a pozicích, které mě k smrti děsily. Nejednou jsem se vztyčil ze své vnitřní temnoty, abych zjistil, že klečím nad Ryou a nezvladatelně pláču. Pokaždé v takové chvíli jsem měl dojem, že zemřela, avšak pokaždé jsem pak našel její pulz, sice nezřetelný, ale hmatatelný. S pliváním a poloudušený jsem se probudil tváří v kaluži, ze které jsem pil. Někdy jsem se probral, abych zjistil, že kráčím dál s Ryou v náručí, avšak že jsem přešel některou z bílých šipek, a dostal se i pár set metrů do hloubi nesprávné chodby, takže jsem se musel vracet a pokračovat v cestě správným směrem.

Byl jsem rozpálený, doslova ze mě sálal žár. Vysušoval a spaloval a já měl pocit, že vypadám stejně jako Kluzký

Eddy z Gibtownu: jako starý pergamen, jako písky Egypta, křehký a bez šťávy.

Nějaký čas jsem se díval pravidelně na hodinky, ale pak jsem toho nechal. Nemělo to smysl a nepřinášelo to žádnou útěchu. Nedokázal jsem určit, kterou část dne hodinky ukazují, nevěděl jsem, zdaje na nich ráno nebo večer, noc či snad poledne. Nevěděl jsem ani, jaký je den, třebaže jsem se domníval, že je buď pozdní pondělí nebo časný úterý.

Proklopýtal jsem kolem hromady zrezivělého Vysloužilého důlního zařízení, které náhodným seskupením vytvářelo podobu postavy krutého mimozemského vetřelce s páteří z lopat, hrudníkem s háky a hlavou s rohy. Téměř s jistotou bych mohl říct, že zrezivělá hlava se za mnou otáčela, jak jsem procházel kolem, že jeho ocelová tlama se o něco víc pootevřela, že jedna ruka se pohnula. O hodně dál, v dalších chodbách, se mi zdálo, že mi je v patách, že slyším, jak se za mnou vleče s rachotem a skřípotem a s ohromnou trpělivostí, protože sice nestačí mému tempu, ale ví, že mě dostane pouhou vytrvalostí, což by se mu zřejmě povedlo, protože moje tempo trvale ochabovalo.

Nedokázal jsem vždycky rozpoznat, kdy bdím a kdy spím. Tu a tam, když jsem nesl, vyzvedal nebo opatrně táhl Ryu hroučícími se chodbami, měl jsem dojem, že jsem se ocitl ve zlém snu, a jen co se probudím, bude všechno v pořádku. Jenže jsem samozřejmě byl vzhůru a ošklivý sen jsem prožíval.

Od plamene vědomí do tmy naprosté apatie, jako můra jsem kmítal mezi těmito dvěma póly, neúprosně jsem slábl, v hlavě měl stále větší zmatek a teplota prudce stoupala. Probudil jsem se opřený v sedě o stěnu chodby, Ryu v náručí, a skrz naskrz propocený. Vlasy se mi přilepily k hlavě a oči mě pálily ze slaných čůrků stékajících mi z čela a ze spánků. Pot mi odkapával z obočí, z nosu, z uší, z brady i z čelistí. Vypadal jsem, jako kdybych se vykoupal oblečený.

Cítil jsem větší žár, než když jsem kdykoli předtím ležel na floridské pláži, avšak tenhle vycházel cele ze mě. Měl jsem v sobě výheň, žhnoucí slunce uvězněné v hrudníku.

Když jsem později znovu přišel k sobě, stále jsem ještě sálal, příšerně jsem sálal, a k tomu jsem se nezvladatelně třásl, jak mi bylo vedro i zima současně. Pot se téměř vařil, když mi vyrážel z pórů, ale potom jako by mi okamžitě umrzal na kůži.

Pokusil jsem se přestat myslet na vlastní nesnáze, soustředit se na Ryu a znovu nabýt zázračnou sílu a energii, o něž jsem přišel. Znovu jsem ji prohlédl, ale tentokrát jsem nedokázal nahmatat pulz ani na jejích spáncích, ani na hrdle, ani pod zápěstím. Zdálo se, že pokožku má studenější než dřív. Když jsem jí na pokraji šílenství otevřel jedno oční víčko, zdálo se mi, že oko pod ním vypadá jinak, jako bych v něm spatřil děsivou prázdnotu. „To ne,“ zanaříkal jsem a znovu hmatal po jejím pulzu... „Ne, Ryo, ne, prosím, to ne...“ avšak stále jsem nemohl nahmatat tep. „Ksakra, ne!“ Přitiskl jsem se k ní, pevně ji svíral, jako kdybych chtěl zabránit smrti, aby ji vyrvala z mého objetí. Kolíbal jsem ji jako malé děcko, broukal jsem jí a říkal, že se z toho dostane, že bude v pořádku, že si spolu zase lehneme na pláž, že se zase budeme milovat a smát, že spolu zůstaneme ještě dlouho, hodně dlouho.

Vzpomněl jsem si na nepřilíš vyvinutou, ale paranormální schopnost mé matky vyrábět z rozličných bylin léčivé odvary a obklady. Když tytéž byliny namíchal někdo jiný, neúčinkovaly. Léčivá moc tkvěla v mé matce, nikoli v rozemletých listech a kůře a bobulích a kořenech a květech, které používala. Všichni v rodině Stanfeussů měli nějaký zvláštní dar, v genetickém řetězu se chromozomy u někoho pospojovaly tak, u jiného zase onak. Když moje matka dokázala léčit, proč jsem to, sakra, neuměl já? Proč na mě Bůh seslal prokletí Očí soumraku, když mě stejně

snadno mohl obdařit léčivýma rukama? Proč mě odsoudil k tomu, abych jen dokázal vidět skřety a blížící se katastrofy, abych předvídal smrt a zmar? Když moje matka dokázala léčit, proč jsem to neuměl já? A když už jsem byl z celé rodiny Stanfeussových obdařen nepochybně nejštedřeji, proč jsem nedokázal léčit choré dokonce lépe než moje matka?

Pevně jsem Ryu objímal, kolébal ji jako děťátko a měl ji k tomu, aby žila. Naléhal jsem na smrt, aby se vzdálila. Hádal jsem se s tím temným přízrakem, snažil jsem se ho rozveselit, lichotil jsem mu a pak jsem se uchýlil k promyšlené rozumové argumentaci na bázi logiky. Nakonec jsem mu hrozil, jako kdyby existovalo něco, čím lze pohrozit smrti. Šílenství. Zešílel jsem. Horečka mě připravila o rozum, to jistě, ale šílel jsem i smutkem. Skrze ruce a paže jsem se snažil předat jí život ze sebe, pokoušel jsem ho přelít tak, jako přeléváme vodu ze džbánu do sklenice. Ve své mysli jsem vytvořil její obrázek, jak žije a směje se, pak jsem zaťal zuby, sevřel čelisti, zadržel dech a měl tento duchovní obraz k tomu, aby se proměnil ve skutečnost, tak moc jsem se namáhal vykonat něco tak bizarního, že jsem opět ztratil vědomí.

Horečka a žal a vyčerpání mě během mého bezvědomí zavlekly ještě hlouběji do říše, v níž nic nesouviselo s ničím, kterou jsem opanovával. Tu jsem se přistihl, jak se ji snažím vyléčit, tu zase jak jí tiše zpívám, hlavně melodie Buddyho Hollyho s texty podivně deformovanými deli-riem. Někdy jsem blekotal kousky dialogů ze starých filmů o Hubeném muži s Williamem Powellem a Myrnou Loyovou, které se nám oběma tolik líbily, a občas se ty dialogy shodovaly s tím, co jsme si sami říkali ve chvílích něhy a lásky. Strídavě jsem se zlobil na Boha a velebil jej, obviňoval jsem ho z nezměrného sadismu, abych pak, během několika vteřin, propukl v nárek a připomínal mu jeho schopnost milosrdenství. Chvástal jsem se a zuřil, horlil jsem a

cukroval, modlil se a proklínal, potil se a třásl, ale nejvíc ze všeho jsem vzlykal. Vzpomínám si, jak mě napadlo, že by ji moje slzy mohly vyléčit a zachovat pro život. Bláznovství.

Vzhledem k vydatnému proudu slz i potu se zdálo jen otázkou času, kdy se scvrknu, proměním se v prach a ten odnese vánek. V té chvíli vypadal takový konec lákavě. Prostě se proměnit v prach a odvanout, rozplynout se, jako bych nikdy neexistoval.

Nedokázal jsem se zvednout a pokračovat dál, i když v bezpočtu snů, do kterých jsem vstupoval, když mě přepadla dřímota, jsem pořád šel. Seděl jsem v kuchyni v domě Stanfeussových v Oregonu a jedl kousek domácího jablečného koláče, který upekla máma, zatímco ta se na mě usmívala a mé sestry říkaly, jak jsou rády, že jsem se zase vrátil, a jak budu šťastný, až zase uvidím tátu, jen co se k němu, teď už brzy, v poklidu věčnosti připojím. Pod modrou oblohou jsem na pouti zašel k siloměru, abych se představil slečně Rye Rainesové a požádal ji o práci, ale u siloměru jsem našel někoho jiného, ženu, kterou jsem nikdy neviděl a která mi řekla, že o žádné Rye Rainesové nikdy neslyšela, že nikdo toho jména nikdy neexistoval, že se musím plést, a já jsem v hrůze a panice běhal po pouti od jedné atrakce k druhé a hledal Ryu, ale nikdo o ní nikdy neslyšel, nikdo, vůbec nikdo. A v Gibtownu jsem seděl v kuchyni, pil pivo s Joelem a Laurou Tučkovými a kolem nás se shromáždili i další pouťáři, také Jelly Jordán, který už nebyl mrtvý, a když jsem vyskočil, objal ho a radostně přitiskl k sobě, tloušťík mi řekl, abych nebyl překvapený, že smrtí nic nekončí, abych se podíval tamhle k dřezu, a když jsem tam pohlédl, spatřil jsem svého otce a bratrance Kerryho, jak usrkávají jablečný mošt a zubí se na mě, a oba řekli „Nazdar, Carle, vypadáš dobře, chlapče“ a Joel Tuck říkal „Prokristapána, hochu, jak ses dokázal dostat až sem? Podívejte na to zranění na rameni.“

„Vypadá to jako kousnutí,“* ozval se Bluett Horton a nakláněl se s baterkou blíž.

„Krvácí i tady z boku,“ řekl Joel Tuck ustaraně.

A Horton dodal: „Nohavici kalhot má taky prosáklou krví.“

Sen jakýmsi způsobem odvanul do důlní chodby, v níž jsem seděl a držel v náruči Ryu. Zmizeli i všichni lidé ze sna až na Joela a Hortona.

A taky na Lukea Bendinga. Objevil se mezi Joelem a Hortonem.

„D-d-d-drž se, S-s-s-slime. D-d-d-ostaneme tě domů. T-t-t-ed’ se

j v a

jen drž.“

Pokusili se odejmout mi Ryu, ale to byla i ve snu nepředstavitelná myšlenka, a tak jsem se s nimi pral. Neměl jsem ale moc síly a nedokázal jim dlouho vzdorovat. Vzali mi ji. S oním milovaným břemenem mě zbavili i smyslu života a já se zhroutil jako hadrový panák a naříkal.

„Už je všechno dobré, Slime,“ říkal Horton. „Teď už to nech na nás. Jen sed’ a my uděláme všechno, co je třeba.“

Jděte do prdele,“ řekl jsem.

Joel Tuck se zasmál a řekl: „Tak tomu říkám vůle, chlapče. Vůle k přežití.“

Víc si toho moc nepamatuju. Jen útržky. Vzpomínám si, že mě nesli temnými chodbami, kde se sem a tam míhaly paprsky svítlen, které se v mém blouznění občas proměňovaly ve světlomety krájející noční oblohu. Poslední vertikální šachta. Dvě poslední chodby. Někdo mi zvedá oční víčko... Joel Tuck na mě ustaraně pohlíží... jeho strašidelnou tvář vidím tak rád jako nikdy předtím nic jiného.

Pak jsem se ocitl venku, na otevřeném prostranství, kde těžké šedé mraky, jež nad Yontsdovským okresem visely

snad od nepaměti, opět zakrývaly oblohu, zataženou a temnou. Na zemi ležely nové bohaté povlaky sněhu, určité hodně přes půl metru. Připomněl jsem si bouři, ke které se schylovalo v neděli ráno, kdy nás Horton dovezl do dolů, a v té chvíli jsem si začal uvědomovat, že se mi to nezdá. Bouře přišla a odezněla a hory ležely pod příkrovem čerstvého sněhu.

Sáně. Měli tu dvoje dlouhé sáně s širokými lyžnicemi připomínajícími skutečné lyže a se sedačkou s opěradlem. A deky. Spoustu, hromadu dek. Připoutali mě do jedné sání a zabalili do několika vrstev teplých vlněných pokrývek. Ryino tělo upevnili na druhé sáně.

Joel si ke mně dřep: „Myslím, že nás ještě úplně nevnímáš, Carle Slime, ale doufám, že to, co teď řeknu, k tobě nějak dolehne. Museli jsme to sem vzít oklikou, lesem, protože skřeti všechny příjezdové cesty i pěšiny, které sem nahoru vedou, neprodyšně střeží od chvíle, co si odpálil celou tu jejich Uhelnou společnost Blesk. Máme před sebou dlouhou, namáhavou cestu a musíme ji absolvovat tak potichu, jak jen se dá. Vnímáš mě?“

„Viděl jsem tam dole v pekle psí kosti,“ odpověděl jsem mu a ohromilo mě, když jsem se slyšel promluvit, „a myslím, že Lucifer hodlá pěstovat hydroponická rajčata, protože pak si může usmažit naše duše a dát si výživný sendvič.“

„Blouzní,“ ozval se Horton Bluett.

Joel mi přiložil ruku na tvář, jako kdyby tím dotekem dokázal na chvíli soustředit mou roztržštěnou pozornost. „Dobře a důkladně mě poslouvej, mladý příteli. Jestli začneš hulákat, tak jako jsi hulákal tam dole, jestli začneš něco blekotat nebo fňukat, budeme ti muset dát roubík, což bychom dělat nechtěli, protože máš ještě tu a tam potíže s dýcháním. Nemůžeme ale riskovat, že na sebe upoutáme pozornost. Slyšíš mě?“ „Zase si zahrajeme na krysy,“

souhlasil jsem, „jako v té elektrárně. Mrštňe a tiše se proplížíme kanály.“

Muselo to znít jako další blábol, ale lépe vyjádřit, že rozumím tomu, co mi říká, jsem nejspíš nedokázal.

Útržky. Vzpomínám si, jak mě vezli na saních, které táhl Joel. Luke Bendingo vlekl sáně s Ryným tělem. Tu a tam na krátké úseky střídal Lukea i Joela nezdolný Horton Bluett, navzdory věku silný jako býk. Pěšinky lesní zvěře. Převíslé baldachýny jehličnatých stromů, některé obalené ledem. Zamrzlý potok nahrazující dálnici. Otevřený prostor. Cesta přítím na samém okraji lesa. Zastávka k načerpání sil. Horký vývar proudící do mě z termosky. Tmavoucí obloha. Vítr. Noc.

S příchodem noci mi došlo, že přežiju. Vracel jsem se domů. Ale domov přestane být domovem bez Ryi. A má smysl žít, mám-li žít bez ní?

32

Druhý epilog

Sny.

Sny o smrti a samotě.

Sny o ztrátě a zármutku.

Převážně jsem spal. Když jsem se ze spánku vytrhl, mohl za to nejčastěji doktor Pennington, vyléčený alkoholik, který pracoval jako milovaný lékař pro bratry Sombrovy a který se o mě staral už jednou, když jsem se po vraždě Lislea Kelska a jeho zástupce ukrýval v přívěsu Glorie Neamesové. Doktor pilně měnil pytlíky s ledem, kterými mi obkládal čelo, píchal mi injekce, bedlivě dohlížel na můj tep a nutil

mě pít tolik vody – a později ovocné šťávy co se do mě vešlo.

Nalézal jsem se na podivném místě: malá místnost s neohoblovanými prkennými stěnami, z nichž dvě nedosahovaly až úplně k dřevěnému stropu. Špinavá podlaha. Horní polovina dřevěných dveří scházela, jako kdyby tesaři nedokončili zamýšlené usazování holandských dveří. Stará železná postel. Jediná lampa postavená na krabici od jablek. Židle, na které sedával doktor Pennington nebo na ni usedali ti, kteří se za mnou přišli podívat. V jednom rohu stál přenosný elektrický teplomet a jeho spirála rudě žhnula.

„Děsně suché teplo,“ stěžoval si doktor Pennington. „To není dobré. To vůbec není dobré. Ale nic lepšího se v této chvíli dělat nedá. Do Hortonova domu tě přemístit nemůžeme. Nikdo z nás se tu teď nesmí moc motat. Sousedé by si všimli, že k němu chodí spousta lidí, a začali by si o tom povídat. Tady jsme nenápadní. Zatemnili jsme dokonce i okna, takže světlo nepronikne ven. Po tom, co se stalo ve společnosti Blesk, všude se rojí skřeti a pátrají po každém, kdo tu nebydlí, po každém nově přichozím. Obávám se, že budeš muset to suché teplo vydržet, i když dobře ti rozhodně nedělá.“

Blouznění mě postupně přecházelo.

Přestože jsem dospěl do stavu, kdy jsem už mohl mluvit s dostatečně jasnou hlavou, zesláblost mi neumožňovala vytvářet slova, a když i slabost pominula, nějaký čas mi sklíčenost zabraňovala dát se do řeči. Pak mě ale konečně přemohla zvědavost a já sípavě zašeptal: „Kde to jsem?“ Doktor Pennington mi to objasnil: „Na okraji Hortonova pozemku, za jeho domem. Ve stáji. Jeho zesnulá paní... ona milovala koně. Dokonce koně chovali, kdysi dávno, než zemřela. Zůstala tu stáj s třemi stánými a velkou přípravnou. Ty ležíš v jednom ze stání.“

„Když jsem vás viděl, říkal jsem si, jestli jsem zpátky na Floridě. Vy jste vážil celou tu cestu až sem?“

Joel usoudil, že by tu mohl být zapotřebí lékař, který umí držet jazyk za zuby, což znamená světský lékař, což znamená já.“

„Kolik vás sem přijelo?“

Jenom Joel, Luke a já.“

Začal jsem mu říkat, jak si cením námahy, kterou vynaložili, a rizika, které podstoupili, a chtěl jsem mu říct i to, že bych ale raději chtěl o samotě umřít, abych se připojil k Rye tam, kam odešla. Jenže mysl se mi opět zamlžila a přemohl mě spánek.

Tak tedy spát.

Určitě.

* * *

Když jsem se probudil, za prkennými stěnami naříkal vítr.

Na židli u mé postele seděl Joel Tuck a díval se na mě. Jak byl ohromný, s jeho obličejem, třetím okem a čelistí jako lžice bagru, vypadal jako zjevení, jako přízrak zrozený z elementální energie, jako to, o čem venku naříká vítr.

Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Mizerně,“ zašeptal jsem chraplavě.

„Už máš jasnou hlavu?“

„Až moc.“

„Tak já ti teda přiblížím něco z toho, co se děje. V dole Uhelné společnosti Blesk došlo k ohromné katastrofě. Stála na pět set životů. Možná ještě víc. Možná šlo o největší důlní neštěstí v dějinách.

Z celého státu a dokonce i z federálních orgánů se sem sjeli důlní inspektoři a zmocněnci přes bezpečnost práce. Záchranné oddíly ještě neskončily, ale nevypadá to nadějně.“ Ušklíbl se. „Pochopitelně, že jak inspektoři, tak

bezpečáci, tak i záchranáři jsou skřeti. To si ohlídl. To, co tam nahoře skutečně podnikali, musí udržet v tajnosti. Doufám, že až se ti vrátí hlas a posbíráš síly, povíš mi, co to tam vlastně dělali.“ Přikývl jsem.

„Fajn,“ odpověděl. „To nás v Gibtownu čeká dlouhý večer se spoustou piva.“

Joel mi řekl i další věci. Minulé pondělí ráno, okamžitě po explozích v dole, se Horton Bluett vypravil do domu na Apple Lane a odvezl odtamtud všechny Ryiny a moje věci, včetně zbývajících kilogramů plastické trhaviny, kterou už jsme nemohli vzít s sebou. Předpokládal, že by mohlo dojít k zádrhelu a že nám možná potrvá nějakou dobu, než se z dolů dostaneme. Skřeti policisté pátrající po sabotérech, kteří zaútočili na Uhelnou společnost Blesk, si totiž jistě brzy hodlali prověřit všechny návštěvníky města a nové přistěhovalce, včetně současných nájemníků náčelníka Klause Orkenwolda. Horton usoudil, že bude lépe dům na Apple Lane zcela vyklidit, zamést po nás každou stopu dřív, než se policie rozhodne jej prohledat. Mladé studenty geologie, kteří si dům pronajali, nenajdou. Orkenwold se pak asi pokusí kontaktovat je prostřednictvím univerzity, kde studovali. Tam zjistí, že realitnímu agentovi navěsili na nos bulíky, a dojde k závěru, že to oni mají na svědomí sabotáž a že, což je podstatnější, se z Yontsdovnského okresu vytratili neznámo kam.

„A tehdy,“ pokračoval Joel, „poprask pohasne, nebo se přinejmenším přitlumí, a nám se naskytne bezpečnější šance vyklouznout odsud a vydat se do Gibtownu.“

Jak jste...“ Hlas se mi zlomil, odkašlal jsem si. „Jak jste...“

„Snažíš se mě zeptat, jak jsem věděl, že potřebujete pomoc?“

Přikývl jsem.

„To ta profesorka, Cathy Osbornová, mi zavolala z New Yorku,“ vysvětloval. „Volala v pondělí brzo ráno. Zamýšlela dorazit do Gibtownu na druhý den, někdy odpoledne, jak mi říkala, tedy prý v případě, že o ní vím. Prý jste mi měli zatelefonovat v neděli a všechno mi vysvětlit. Jenže vy jste nevolali a já začal tušit, že se něco přihodilo.“

S Ryou jsme se v neděli vydali pod vedením Hortona Bluetta do dolů tak časně ráno, že jsem na ten telefonát zapomněl.

Ujistil jsem Cathy, že může přijet, že se o ni postará Laura, a pak jsem řekl doktorovi a Lukeovi, že s Ryou možná potřebujete naši pomoc. Vypadalo to, že tolik času, abychom ujeli celou cestu z Floridy až sem, nemáme, a tak jsme šli přímo za Arturem Sombrou. Asi nevíš, že má pilotní průkaz a vlastní letadlo. Dopravil nás až do Altoony. Tam jsme si najali dodávku a vyrazili do Yonst-downu, Luke a doktor vepředu a já vzadu, protože můj obličej, pokud sis toho snad nevšiml, budí dost pozornosti. Pan Sombra chtěl jet s námi, ale on sám je poměrně výrazný zjev, a tak jsme se shodli, že bez něj budeme méně nápadní. Zůstal v Martinsburgu, nedaleko Altoony, kde na nás čeká s letadlem. Jakmile to tady skončíme, vezme nás domů.“

Cathy Osbornová, pokračoval Joel ve vyprávění, mu řekla, kde jsme si s Ryou pronajali dům, a on, doktor a Luke se hned po příjezdu do Yontsd-downu v pondělí večer vydali rovnou na Apple Lane, kde však našli prázdný dům, vyklizený Hortonem Bluettem. Dozvěděli se o neštěstí, které se ten den ráno stalo v Uhelné společnosti Blesk, a protože od Cathy věděli o našem podezření, že si tu skřeti vybudovali hnízdo, Joel s přáteli si spočítali, že máme katastrofu na svědomí právě my. Tehdy jim však ještě nedošlo, že na všechny nově příchozí a přespolní se soustředí zvýšená pozornost skřetů, že je budou pronásledovat a vyslýchat, a Joel s Lukem a doktorem měli

tedy velké štěstí, že se jim podařilo projet městem na Apple Lane, aniž vzbudili pozornost zdejší policie prošpikované skřety.

„Ve své prostoduchosti,“ pokračoval Joel, „jsme nepřišli na jiný způsob, jak o tobě a Rye něco zjistit, než přeptat se u sousedů v nejbližších domech na Apple Lane. Domnívali jsme se, že jste s nimi navázali styk, abyste získali informace. A tak jsme našli Hortona Bluetta. Já jsem zůstal sedět v dodávce, zatímco doktor a Luke si s ním šli promluvit. Pak po nějakém čase vyšel doktor ven a říkal, že Bluett určitě něco ví a že by mluvil, kdyby měl jistotu, že patříme opravdu k vašim přátelům, a že jediný způsob, jak ho o tom přesvědčit, je dokázat mu, že jsme opravdu svěštěti. No a já neznám přesvědčivější důkaz, než je ta moje zdeformovaná hlava a obličej: mohl bych s něčím takovým dělat jinde než na pouti? A ostatně Horton, to je formát, co? Víš, co řekl, když se na mě pořádně podíval? Mohl říct naprosto cokoli, ale víš co řekl?“ Ochable jsem zavrtěl hlavou.

Joel se zazubil a řekl: „Koukl na mě a povídá: No, asi máte problém sehnat klobouk, který by vám sedl. A pak mi nabídl kávu.“

Joel se radostně smál, ale já se nedokázal přimět ani k pousmání. Mně už se nikdy nic nemůže zdát směšné.

Joel si všiml mého rozpoložení a zeptal se: „Neunavuju tě?“

„Ne.“

„Můžu odejít, nechám tě odpočinout a přijdu později.“

„Zůstaňte tu,“ řekl jsem, protože jsem náhle nedokázal snést samotou. Střechou stáje zacloumal mocný poryv větru.

Automatický teplomet cvakl, tmavá spirála získala oranžovou barvu, pak červenou. Rozhučel se fukar.

„Zůstaňte,“ opakoval jsem.

Joel mi položil ruku na paži. „Tak jo. Jenom v klidu lež a poslouchej. Takže... takže jen co jsme u Hortona prošli, pověděl nám všechno

o tom, jak vás zavedl do nitra hory. Chtěli jsme se tam za vámi vypravit hned ten večer, ale v neděli se tudy přehnala velká sněhová bouře a další se čekala v pondělí v noci a Horton tvrdil, že bychom si pode-psali vlastní ortely smrti, kdybychom se do hor vypravili za takového počasí. „Počkejte, až se to přezene,* říkal. „Možná právě z toho důvodu se Slim s Ryou ještě nevrátili. Dostali se nejspíš už z podzemí ven a teď čekají na lepší počasí, aby sestoupili sem dolů.“ To dávalo smysl. Ten večer jsme pro naše potřeby upravili tuhle starou stáj, zatemnili jsme okna a zajeli dovnitř s dodávkou. Stojí tam mimochodem dosud, těsně před dveřmi tohohle stání. No a čekali jsme.“

(Ve stejné době jsem, samozřejmě, už několik hodin nesl v náruči Ryu podzemním bludištěm a nejspíš jsem právě dospěl na dno onoho úvodního adrenalinového vytrvalostního zázraku.) Druhá velká bouře se rozpoutala v pondělí v noci, kdy napadlo dalších pětaticet centimetrů sněhu na třiceticentimetrovou vrstvu, která pokryla všechno kolem už v neděli, a v úterý dopoledne se bouřková fronta přesunula k východu. Jak Hortonovo auto, tak i Joelova pronajatá dodávka měly náhon na čtyři kola, a tak se rozhodli vydat se nás hledat do hor. Horton ale ještě předtím vyrazil na rychlou obhlídku a vrátil se se špatnými zprávami, že kilometry horských silnic kolem Uhelné společnosti Blesk se hemží „smraďochy“ v džípech a pickupech.

„Nevěděli jsme co dělat,“ vysvětlovat Joel, „a tak jsme několik hodin rozebírali situaci, až v úterý, asi v jednu hodinu po poledni jsme došli k závěru, že se můžeme dostat tam a taky zpátky jedině pěšky, přes hory. Hortona napadlo, že bychom mohli vzít saně pro případ, kdybyste byli

zranění, což jste byli. Pár hodin nám zabralo, než jsme dali všechno dokupy, takže jsme vyrazili až v úterý o půlnoci. Museli jsme se velkými oblouky vyhybat silnicím i domům, kilometry obchůzek. Ke vchodu do toho starého dolu jsme se tak nedostali dřív než ve středu o půlnoci. Tam se projevila Hortonova obezřetnost, protože naléhal, abychom se tam skryli a do rozednění sledovali vchod do dolů, jestli se v okolí nenacházejí skřeti...“

Nevěřičně jsem vrtěl hlavou. „Počkejte... Chcete mi říct, že když jste mě našli... že to bylo ve čtvrtek ráno?“

„Přesně tak.“

Ohromilo mě to. Tipoval jsem, že v nejhorším dorazili v úteíy, jako kdyby se vyloupli z horečnatého snu. Namísto toho jsem Ryu vlekl chodbu za chodbou a starostlivě sledoval její tep plně tři dny, než mě našli. Jak dlouho mi asi ležela v náruči mrtvá? Nejméně jeden celý den.

Když jsem teď zjistil, jak dlouho jsem blouznil, cítil jsem se náhle ještě vyčerpanější a zoufalejší. „Co je dnes... za den?“ Mluvil jsem ještě tišeji než šeptem, můj hlas nezněl zřetelněji než výdech.

„Vrátili jsme se sem s tebou v pátek před svítáním. Dneska máme neděli večer. Nenabyl jsi vědomí celé tři dny, co tu ležíš, ale teď už se z toho dostáváš. Jsi slabý a vyčerpaný, ale vykřešeš se z toho. Můj ty bože, já jsem se mýlil, Carle Slime, když jsem tě přemlouval, aby ses do toho nepouštěl. Trochu jsi mluvil ze spaní, takže mám určitou představu o tom, co jsi objevil tam v podzemí. To se muselo zarazit, co říkáš? Jinak by to znamenalo náš konec, ne? Počínal sis výtečně. Můžeš na sebe být hrdý. Fakt sis vedl skvěle.“

Napadlo mě, že jsem za ten čas vypotřeboval příděl slz určený na celý život, ale najednou jsem opět propukl v pláč. „Jak něco takového... můžete říct? Měl jste pravdu... naprostou pravdu. Neměli jme tam chodit.“

Vypadal překvapeně, nechápal.

„Byl jsem ... blázen,“ řekl jsem hořce. „Naložit si na bedra... celý svět. Nezáleží na tom, kolik skřetů jsem zlikvidoval..., nezáleží na tom, jak moc jsem poškodil jejich útočiště... nic z toho nevyrovná Ryinu ztrátu.“

„Ryinu ztrátu?“

„Měl jsem nechat skřety, ať se zmocní světa... jen kdybych mohl mít zase živou Ryu.“

V Joelově znetvořeném obličejí se usadil užaslý výraz. „Ale, milý hochu, ona žije,“ řekl. „Nějakým způsobem, navzdory svým zraněním a horečce, jsi ji nesl snad devadesát procent cesty z dolů a evidentně jsi dbal na to, aby měla dostatek tekutin, takže jsi ji udržel naživu do okamžiku, kdy jsme vás našli. Do včerejšího večera nenabyla vědomí. Není na tom moc dobře a bude potřebovat tak měsíc na zotavení, ale žije a nezemře. Leží na lůžku v druhé části téhle stáje, jen dvě stání od tohotohle.“

* * *

Zapřísahal jsem se, že tak krátkou vzdálenost zvládnu. Jen projít stájí. Maličkost. Prošel jsem přece peklem. S námahou jsem se vyštrachal z postele a odrážel jsem Joelovy ruce, které mě chtěly zadržet. Když jsem se ale pokusil vstát, upadl jsem na bok a konečně dovolil Joelovi, aby mě nesl tak, jak jsem já nesl Ryu.

Byl u ní doktor Pennington. Vyskočil z židle, aby mě na ni Joel mohl posadit.

Rya byla v horším stavu než já. Podlitina na čele, spánku a líci ztmavla a vypadala ještě hůř, než když jsem ji viděl naposledy. Pravé oko měla celé černé a podlité krví. Zdálo se, jako by jí obě oči zapadly hlouběji do důlků. Plet' na místech, kde ji nezbarvila zranění, měla mléčně bledou a voskovou. Ne čele se jí hustě perlil pot. Ale žila a poznala mě a usmála se.

Usmála se.

Se vzlykáním jsem se natáhl a vzal ji za ruku.

Byl jsem tak zesláblý, že mě Joel musel podržet za ramena, abych se nesvalil z židle.

Ryina pokožka byla teplá, hebká a nádherná. Její ruka neznatelně sevřela mou.

Oba jsme se vrátili z pekla, ale Rya se navracela z jeho vzdálenějších končin.

* * *

Oné noci mě na lůžku v mém vlastním stání probudil vítr prohánějící se okapy stáje a já se zamyslel nad tím, zda tam v dole skutečně zemřela. Byl jsem si tím tak jistý. Necítil jsem její tep. Nedýchala. Tam v podzemí dolu jsem si vzpomněl na matčinu schopnost léčit bylinkami a vztekal jsem se na Boha, protože můj dar, Oči soumraku, nepřinesly Rye žádný užitek, když to potřebovala. Žádal jsem Boha, aby mi vysvětlil, proč nedokážu léčit stejně dobře jako má matka nebo ještě lépe.

V úděsu z pomyšlení na život bez ní jsem Ryu tiskl k hrudi a přiměl ji žít, přelil jsem do ní svou životní energii, jako bych naléval vodu ze džbánu do sklenice. Pomátl mě smutek, šlel jsem, a já posbíral veškerou svou psychickou sílu a pokusil se o zázrak, zázrak všech zázraků, vyhrazený do té chvíle toliko Bohu: vykřesat jiskru života. Povedlo se? Slyšel mě Bůh – a odpověděl mi? To se zřejmě nikdy s jistotou nedozvím. Ve skrytu duše jsem ale byl přesvědčen, že jsem jí vrátil život. Protože pro mě nepracovala jen kouzla a čáry. Kdepak. Taky láska. Ohromné moře lásky. A možná kouzlo společně s láskou svedou to, na co kouzlo samo nestačí.

* * *

V úterý večer, devět dnů od chvíle, co jsme se vypravili do dolu, nadešel čas vrátit se domů.

Pokousaná a rozdrápaná místa na těle mě pořád ještě bolela a nemohl jsem se jejich vinou pořádně hýbat a taky sil jsem měl jen polovinu proti tomu, na co jsem běžně zvyklý. Ale s pomocí hole jsem mohl chodit a hlas se mi vrátil natolik, že jsem dokázal hodiny promlouvat k Rye.

Přepadaly ji občasné mátožné stavy. Jinak se ale začala zotavovat rychleji než já. Chodila lépe než já a téměř úplně se jí vrátila někdejší energie.

„Pláž,“ říkala, „chci si lehnout na proteplenou pláž a nechat slunce, ať ze mě vypeče všechnu tuhle zimu. Chci pozorovat jespáky, jak si v příboji hledají oběd.“

Horton Bluett s Vrčounem se přišli do stáje rozloučit. Pozvali jsme ho, aby odjel s námi do Gibtownu a připojil se k pouti, podobně jako to udělala Cathy Osbornová, ale odmítl. Má už prý své podivínské zvyklosti, vysvětloval, a i když se občas cítí osaměle, už se tomu přizpůsobil. Pořád ho ještě trápilo, co se stane s Vrčounem, umře-li dřív než on, a tak se rozhodl změnit svou poslední vůli a odkázat psa mně s Ryou a k tomu i hotovost, kterou vydá jeho pozůstalost. „Ty peníze budete potřebovat,“ ujišťoval nás, „protože tahle chlupatá bestie vás vyžere tak, že přijdete na mizinu.“

Vrčoun na souhlas zavrčel.

„Vrčouna si vezmeme,“ protestovala Rya, „ale vaše peníze nechceme, Hortone.“

„Pokud si je nevezmete vy,“ vysvětloval, „propadnou státu a většinu státní správy mají pravděpodobně v rukou skřeti.“

„Oni si ty peníze vezmou,“ vložil se do řeči Joel. „Ale celá ta debata je bezpředmětná. Vy přežijete ještě dva Vrčouny a pravděpodobně i nás všechny.“

Horton nám popřál štěstí v naší tajné válce se skřety, ale já jsem ho ujistil, že už mám válčení po krk.

„Svůj úkol jsem splnil,“ vysvětloval jsem. „Nic víc udělat nemůžu. Stejně je to nad moje síly. Možná nad síly kohokoli. Teď už toužím jen po klidném životě v závětrí pouti – a s Ryou.“

Horton mi potřásl rukou a políbil Ryou.

Nebylo snadné se loučit. Nikdy to nebývá snadné.

* * *

Cestou z města jsem spatřil nákladní au to Uhelné společnosti Blesk s oním nenáviděným emblémem.

Bílá obloha.

Temný blesk.

Když jsem se na symbol zadíval, jasnozřivě jsem spatřil prázdnotu, kterou jsem tam vyciřoval i dříve: ztichlou, ztmavlou a vychladlou pustinu světa po jaderné katastrofě.

Tentokrát však prázdnota nebyla tak úplně ztichlá a tak naprosto potemnělá, nýbrž posetá vzdálenými světly a už také ne tak dokonale chladná a vyprázdnená. Zjevně jsme zkázou, kterou jsme zaseli do skřetího útočiště, jakýmsi způsobem pozměnili budoucnost – a odložili soudný den. Nezrušili jsme jej nadobro. Hrozba trvala. Avšak odsunula se do větší dálky.

Naděje není bláznovství. Naděje je sen probouzejícího se Člověka.

O pár bloků dál jsme míjeli základní školu, kde jsem dříve měl vizi nadcházející smrti desítek dětí uhořelých v požáru založeném skřety. Naklonil jsem se dopředu ze zadního sedadla pronajaté dodávky a prostrčil hlavu mezi předními sedadly, abych na budovu lépe viděl. Nesálala z ní žádná vlna ničující energie. Nespátřil jsem oheň, který by měl propuknout. Vnímal jsem jen plameny prvního požáru, který už pominul. Proměnou budoucnosti Uhelné společnosti Blesk jsme nějak změnili i budoucnost

Yontsdownu. Děti možná zemřou jiným způsobem, který si na ně skřeti vymyslí, ale neuhoří zaživa ve svých třídách.

* * *

V Altooně jsme vrátili vypůjčenou dodávku a prodali Ryin stejnému obchodníkovi s ojetinami. Z nejbližšího letiště v Martinsburgu nás Arturo Sombra ve středu dopravil svým letadlem zpátky na Floridu.

Z nebe vypadal svět svěže a mírumilovně.

Cestou domů jsme o skřetech moc nemluvili. Zdálo se nám, že to není vhodná doba k tak depresivnímu tématu. Místo toho jsme si povídali o nadcházející sezóně. Už za tři týdny měla pouť první jarní zastávku v Orlandu.

Pan Sombra nám prozradil, že zrušil smlouvu s yontsdownským okresem a že štace za nás převezme v tomhle roce a i všech dalších jiný zábavní podnik.

„Moudrý krok,“ řekl Joel Tuck a všichni jsme se zasmáli.

* * *

Ve čtvrtek na pláži, zatímco jespáci hledali v napěněných jazycích příboje něco k snědku, se mě Rya zeptala: „Myslel jsi to vážně?“

„Co?“

„To, co jsi říkal Hortonovi, že ten boj vzdáváš.“

„Ano. Nemíním znovu riskovat, že o tebe přijdu. Od téhle chvíle se budeme držet hezky stranou. Máme svůj svět, kam patříš ty, já a naši přátelé tady v Gibtownu. Může to být pěkný svět. Omezený, ale pěkný.“

Modrá obloha se tyčila vysoko nad námi.

Slunce pražilo.

Od Zálivu vanul osvěžující větřík.

Po chvíli řekla: „A co Kitty Genoveseová tam v New Yorku, které nikdo nepřišel na pomoc?“

Bez zaváhání jsem chladně odpověděl: „Kitty Genoveseová je mrtvá.“

Nelíbilo se mi, jak ta odpověď zněla, a rezignace, jakou naznačovala, ale zpět jsem ji nevzal.

V dálce na moři směřoval k severu tanker.

Za námi šustily palmy.

Kolem nás proběhli se smíchem dva chlapci v plavkách.

Později, třebaže Rya už od toho tématu upustila, jsem zopakoval, co jsem vyslovil před chvílí: „Kitty Genoveseová je mrtvá.“

* * *

Oné noci jsem ležel v naší posteli vedle Ryi, nemohl jsem spát a přemýšlel o věcech, které mi nešly do hlavy.

Například skřeti zrůdy ve sklepní kleci Havendahlova domu.

Proč nechávali skřeti své zmrzačené děti naživu? Vzhledem k tomu, že jejich společenství se chovalo jako včely či mravenci, a také k jejich tendenci ke krvavým řešením bylo by pro ně přirozenější, kdyby znetvořené mládě hned po narození usmrtili. Zkonstruovali je přece tak, aby neznali žádné emoce kromě nenávisti a náležitého strachu potřebného k pudu sebezáchovy. Jejich stvořitel, tedy lidstvo, jim přece nedal do vínku schopnost lásky či účasti nebo rodičovské zodpovědnosti. Jejich snaha udržet zmutované potomky při životě, byť v mizerných podmínkách klece, se vymykala chápání.

Nebo další věc: proč byla elektrárna v podzemním zařízení tak obrovská, proč dokázala vyrábět stokrát větší množství energie, než mohou potřebovat?

Když jsme vyslyšeli skřeta pod vlivem pentothalu, možná nám neřekl celou pravdu o účelu onoho útočiště a

neprozradil všechny skutečné, dlouhodobé plány skřetů. Nepochybně shromažďovali všechno, co jim mělo pomoci přežít jadernou válku. Možná však potom nezamýšleli pouze pročešávat trosky, hubit lidi a pak se sami zlikvidovat. Možná si troufli snít o tom, že až nás vyhubí, zmocní se země a nahradí svoje stvořitele. Nebo možná měli ještě jiné záměry, kterým jsem pro jejich cizorodost prostě nedokázal porozumět, protože mi byly rozsahem i smyslem tak vzdálené, jak jsou nám vzdálené jejich myšlenkové pochody.

Celou noc jsem zápasil s povlečením.

* * *

O dva dny později, když jsme se opět rozvalovali na pláži, mezi proudem rokenrolu jsme slyšeli obvyklou dávku špatných zpráv. Nová komunistická vláda na Zanzibaru popírala, že by mučila a zabila přes tisíc politických vězňů, které prý ve skutečnosti propustila s tím, že jim dává svobodu. Ta tisícovka lidí se prostě jen cestou domů jaksí ztratila. Krize ve Vietnamu se vyostrovala a někdo začal kuňkat cosi o nutnosti vyslat tam americké jednotky, aby situaci stabilizovaly. Kdesi v Iowě muž zastřelil svou ženu, tři děti a dva sousedy. Policie ho teď hledala po celém Středozápadu. V New Yorku se zase vraždilo, když si podsvětí vyřizovalo vzájemné účty. Ve Filadelfii (nebo to byl Baltimore) uhořelo dvanáct lidí při požáru činžovního domu.

Konečně zprávy skončily a rádio nám nabídlo Beatles, Supremes, Beach Boys, Mary Wellsovou, Roye Orbisona, Dixie Cups, J. Franka Wilsona, Inez Foxovou, duo Jan a Dean, Ronettes, Shireless, Jerryho Lee Lewise, Hanka Ballarda – opravdu pořádnou muziku, všechno zázračnou, krásnou hudbu. Mně se nějak nedařilo se u ní odvázat tak jako jindy.

V myslí, pod kulisou melodií, jsem stále slyšel hlasatele, jak odříkává litanie vražd, krveprolití, katastrof a válek podobně jako v té verzi písně Tichá noc, kterou o pár let později měli natočit Simon a Garfunkel.

Obloha neztratila nic ze své obvyklé modři. Ani slunce nikdy tak nehřálo a Záliv nikdy nepřinášel příjemnější vánek. Mně se ale z těchto všednodenních potěšení nedařilo vymáčkout ani kapku radosti.

V hlavě mi pořád zvučel hlas toho prokletého hlasatele. Nedokázal jsem najít knoflík, kterým bych ho vypnul.

Dali jsme si ten den večeri ve výtečné malé italské restauraci. Rya říkala, jak jí jídlo ohromně chutnalo. Pili jsme k němu spoustu dobrého vína.

V noci jsme se pak milovali. Dosáhli jsme vyvrcholení. Mělo mě to naplnit.

I ráno se obloha opět modrala, slunce hřálo a vánek byl příjemný – a já se opět cítil mdle, bez rozradostňující náplně.

U piknikového oběda ná pláži jsem prohlásil: „Možná je mrtvá, ale zapomenout by se na ni nemělo.“

Rya dělala jakoby nic. Vzhledla na mě od sáčku bramborových lupínků a zeptala se: „Na koho?“

„Však víš.“

„Na Kitty Genoveseovou.“

„Sakra,“ vybuchl jsem, „vždyť já opravdu chci jenom zatáhnout drápy, uvelebit se v poklidu pouti a vést tu s tebou normální život.“

„A nemůžeme snad?“

Zavrtěl jsem hlavou a povzdechl si: „Víš, my jsme zvláštní rod. Nijak zvlášť hodný obdivu, většinou. Ani zpoloviny jsme nesplnily naděje, s nimiž Bůh vnořil ruce do bláta a začal nás z něj hníst. Máme ale dvě přednosti. Samozřejmě lásku. Lásku. Ta zahrnuje i účast a vcítění.“

Jenže pak je tu druhá přednost a tu lze považovat současně za prokletí i požehnání. Můžeme jí říkat svědomí.“

Rya se usmála, naklonila se nad obědem prostřeným na písku a políbila mě.

„Miluju tě, Slime.“

Já tě taky miluju.“

Slunce bylo příjemné.

* * *

Toho roku nedostižný Louis Armstrong nahrál Hello, Dolly. Písni číslo jedna v hitparádách toho roku se stala I Want to Hold Your Hand od Beatles a Barbra Streisandová měla na Broadwayi premiéru jako Funny Girl. Thomas Berger vydal Malého velkého muže a Audrey Hepburnová s Rexem Harrisonem ovládli stříbrná plátna v My Fair Lady. Zprávy rozčeřil Martin Luther King jr. a hnutí za lidská práva. V baru v San Františku poprvé vystoupila tanečnice nahore bez. Toho roku chytili Bostonského škrtiče, firma Kellogg's toho roku uvedla na trh slepované chlebičky Pop-Tart pro domácí toustovače a toho roku společnost Ford prodala prvního mustanga. Toho roku saintlouisští Cardinals porazili ve Světové sérii Yankees a plukovník Sanders toho roku prodal řetěz svých restaurací KFC, avšak naše tajná válka se skřety toho roku neskončila.

Doslov Deana Koontze

Kovbojská filmová hvězda Roy Rogers a jeho kovbojská manželka Dale Evansová byli patrně první veřejně známou americkou manželskou dvojicí s odlišnými příjmeními.

Royův kůň Trigger příjmení neměl, protože si nechtěl odcizit ani Roye, ani Dale tím, že by přijal jméno jednoho z nich. Pokud si dobře vzpomínáte, Roy i Dale byli v zásadě milí křesťanští vesničané, takže Trigger nemusel mít strach, že by ho jeden či druhý tloukl nebo mu odpíral oves, kdyby si jméno jednoho z nich osvojil. Byl však moudrý a laskavý kůň: v žádném případě se nechtěl nikoho dotknout, pročez nikdy neodmítl jablko od Royova či Daleina příznivce, byť by se jimi byl právě před hodinou přecpal. To vedlo k vleklým problémům s váhou, poté k tragické závislosti na jablcích a nakonec v dospělosti k vypuknutí cukrovky.

Daleina klisna Buttermilk rovněž neměla příjmení, ale věděla lépe než Trigger, jak uspokojit Royovy a Daleiny fanoušky. Když už měla dost jablek, znala způsoby, jak dát fanouškům najevo, že má raději peníze než jablka – dolar, půldolar a třeba i čtvrták. Buttermilk také s rozvahou investovala. Když zahynula při ošklivé nehodě – zřítela se tribuna, z níž spolu s dalšími koňskými přáteli sledovala závody chrtů –, dědictví po ní zůstalo větší než po Royovi a Dale dohromady.

Royův a Dalein pes Bullet měl příjmení: Pettiwinkel. Předstihl však dobu, protože pochopil, že jednoho dne se největší hvězdy proslaví jen jediným jménem. Vzdal se jména Pettiwinkel, avšak nedokázal přesvědčit Roye a Dale, aby si změnila svá křestní jména na Cher nebo Madonna.

Za mého mládí mnoho dětí toužilo odejít z domova a stát se kovboji. Já ne. Koně mi vždycky připadali poněkud psychotičtí. Kromě toho k tomu patřily všechny ty jankovité krávy a zuřící býci, chřestýši, tarantule, podivní kámoši plivající na každého tabákovou močku, nutnost prostřílet si každý druhý týden cestu z uzavřeného kaňonu, hovězí baroni vraždící skopové sultány a samy ovce usilující o život hovězímu dobytku. Děkuji pěkně.

Já jsem chtěl utéct z domova k pouti.

Neměl jsem šťastné dětství s ohledem na naši chudobu a násilného pijáckého otce, i když světlé chvílky v něm nescházely, protože má matka byla ohromná žena a protože moje představitivost mi nabízela mnoho únikových cest, v neposlední řadě prostřednictvím knih. I v nejtemnějších chvílích jsem zůstával optimistou, dokonce i jako děcko, nicméně utéct jsem chtěl.

Bydleli jsme přes silnici proti okresnímu výstavišti, kam každý srpen přijela pout', která se na „největším zábavním prostoru v Pensylvánii“ rozložila s atrakcemi rozmanitého druhu: kolotoči, hrami, vykladači osudu, panoptikem zrůd (kam mi vstup zakazoval věk), show s tanečnicemi (kam mi vstup zakazoval věk a stud) a výstavami živočichů (kde mi uhranul obří vepř). Protože jsem znal bezpočet způsobů, jak proniknout dovnitř skrz plot výstaviště nebo pod ním, prožil jsem ten týden na pouti. Šetřil jsem si na pout' celý rok peníze, které jsem dostával nebo které jsem si vydělal drobnými úsluhami, takže jsem mohl trochu utrácet, hlavně však jsem jen tak okouněl, protože kolotočáři a jejich pestrý život mě fascinovali.

K pouti jsem nikdy neutekl, ale mnoho let jsem v sobě živil zájem o ni, sbíral o ní kdeco, na co jsem narazil. Nevyhnutelně to vyústilo v knihu odehrávající se na pouti.

Jeden nakladatel specializující se na nízkonákladovou produkci mi navrhl, abych pro něj napsal něco, co by se dalo

bohatě ilustrovat. Jako ilustrátora chtěl využít Phila Parkse, ohromně nadaného člověka, jehož dílo jsem obdivoval. Když jsem se dozvěděl, že Phil má také koně jménem Buttermilk a psa, kterému říká Cher, věděl jsem, že je to vůle Alláhova. No dobře, tak Phil nemá koně a jeho pes se nejmenuje Cher, ale

I tak mě představa, že s ním budu pracovat, naplňovala nadšením.

Nakladatel mě žádal, abych napsal novelu o čtyřiceti tisících slov, a já

dodal román o stu tisících slov. Někdy bývám neposlušný. Nakladateli se kniha líbila, a tak nápad nezahodil, třebaže musel spolknout představu silně zvýšených výrobních nákladů. Phil nakreslil více než třicet skvostných ilustrací a Oči soumraku vyšly jak v běžném masovém nákladu, tak i v limitované, podepsané a číslované edici. Obsahovaly text první části knihy, kterou právě držíte v ruce, s výjimkou posledních tří slov: „A ten následuje.“

Knihy byla hotová, avšak já nedokázal odtrhnout myšlenky od Slima, Ryi, světských a jejich války se skřety. Po vydání knihy v tvrdé vazbě, ale ještě před paperbackem nakladatelství Berkley jsem v příběhu pokračoval dalšími osmdesáti tisíci slov.

Oči soumraku vycházejí od prvního vydání znovu a znovu, což mě těší, a staly by se zdrojem těch nejkrásnějších vzpomínek, kdybych já pitomec nesouhlasil s napsáním scénáře televizního seriálu na motivy knihy. Jestliže jste četli některé moje doslovy v nových vydáních mých knih u Berkley, víte, že Hollywood pro mě znamená jámu plnou pařícího se teru a já do té páchnoucí díry tupě jako dupající brontosaurus znovu a znovu zabředám.

Tentokrát mě do jámy vlákal producent, který nepůsobil ani jako lump, ani jako šílenec. Skutečnost, že byl rozštěpen v devět různých osobností – což je o sedm více než

průměrný producent a o čtyři méně než průměrný režisér –, napovídala, že to hravě zvládnu. Koneckonců všechny jeho osobnosti se mi zamlouvaly s výjimkou Violy, která podle něho byla v minulých životech Napoleonovou milenkou a travičkou duchovenstva ve Francii devatenáctého století.

Při práci na synopsi, kterou bychom roznesli do různých televizních studií, jsme měli pouze dvě zásadní rozepře. První spočívala v požadavku, aby Rya Rainesová na rozdíl od románu nebyla majitelkou pouťových atrakcí, nýbrž striptérkou v jedné z tamních tanečních show. Měl pro tu roli vyhlídnutou jednu mladou herečku, která, jak se vyjádřil, „má takový dudy, že vrhnou stín na Japonsko, když se za rozbřesku postaví na pláž v Malibu“. Pokud by představitelka naší hlavní ženské role byla skutečně takto obdařená, stouply by výrazně výrobní náklady každého dílu, protože by se muselo vymyslet speciální svícení, aby představitelé dalších rolí nehráli v trvalém naderném stínu. Přemýšlel jsem, zda dokáže přistoupit dostatečně blízko ke stolu, aby se najedla, a zda její ruce jsou stejně neúměrné k jejím ňadrům jako paže tyrannosaura k jeho hlavě. Měl jsem ještě pár obdobně palčivých úvah na to téma a považuji za štěstí, že jsem se s tou nebožáčkou nikdy nesetkal.

Po pouhých pár týdnech diskusí jsem zvítězil, Rya zůstala majitelkou atrakcí a nato přišel producent s nápadem, že Slim by vedle svého šestého smyslu měl ovládat i kung-fu. Bohudíky jsem ho unavil diskusí na téma být či nebýt majitelkou či striptérkou, a tak se kung-fu vzdal ani ne po týdnu debat – a taky poté, co jsem ho postřelil do nohy. No tak ne, nepostřelil jsem ho, ale uvažoval jsem o tom.

Následovaly četné schůzky v televizních sítích i ve velkých kabelových kanálech, z nichž se vyloupili dva vážní zájemci. Kniha se odehrává roku 1963, v roce, kdy byl zavražděn prezident Kennedy, avšak s producentem jsme se

shodli, že v zájmu nákladů, které by se realizací „dobovky“ značně zvýšily, posuneme děj příběhu do současnosti. Tuto podmínku si kladly obě televizní sítě, obě však zároveň chtěly coby „zastaralé“ eliminovat i pout'ové prostředí.

Při další schůzce jeden z televizních činovníků – řekjeme mu Hlup, i když se tak nejmenoval – vznesl požadavek, aby se seriál odehrával v cirkusovém prostředí. To zmátlo mého producenta, který pravil: „Ale pout', to je cirkus.“

„Ne,“ oponoval Hlup, „na pouti nejsou klauni.“

„Ale ano, ano,“ namítal producent, „poutě se hemží klauny. Na poutích jen nejsou sloni.“

„Sloni jsou mi ukradení,“ prohlásil Hlup. „V tomhle seriálu není místo pro slony.“

„Z Ryi Rainesové bychom mohli udělat artistku na visuté hrazdě,“ napadlo producenta. „Ty nosíš takové ty upjaté sporé šatečky.“

Ozval jsem se, abych je ujistil, že na poutích nejsou ani klauni, ani sloni, ani artisté na visuté hrazdě.

„Ale klauni jsou pro náladu toho příběhu zásadní,“ trval na svém Hlup. „Opravdu tam chci mít klauny.“

Producent se přidal: Já tam taky chci klauny.“

V bouřlivých, vypjatých a často šílených diskusích, které jsem vedl se svým producentem, nepadlo o klaunech ani slovo. Dostal jsem hanebnou ránu pod pás.

Klauny jsem nechtěl. Nakonec jsem připustil, že bych snad raději akceptoval slona než klauny. Ujišťovali mě, že klauni umějí parádně nahnat hrůzu a jeden z nich – už si nepamatuju který – se mě dokonce snažil přesvědčit, že klauni jsou strašidelnější než sloni.

Dodejme už jen tolik, že v průběhu oné schůzky jsem dospěl k názoru, že bych si raději nechal uříznout nohu, než bych pracoval na seriálu pro tuto televizní síť.

Pořád mám obě nohy.

Činovník druhé sítě – říkejme mu Tup, i když se tak nejmenoval – taky nechtěl pout', ale nechtěl ani cirkus. Navrhoval, aby Slim byl detektiv z oddělení vražd, který vidí skřety mezi námi. Tup měl rovněž dojem, že ke svému šestému smyslu by Slim měl mít také schopnost proměňovat se v „hodného skřeta“, který by dokázal vymlátit duši z těch zlých. Podle tohoto scénáře by se Rya proměnila v „sexy vyšetřovatelku odboru vnitřních věcí nebo sexy reportérku“, která Slima miluje, avšak nikdy nepřijde na to, že i Slim se dokáže proměňovat. Slim by navíc měl mít třináctiletou sestru, kterou vychovává od doby, co jim skřeti zabili rodiče, a ta sestra by měla „dívčí teenagerskou garážovou kapelu, což by do války proti skřetům vneslo prvek rockerské vnímavosti“.

Střelil jsem ho do obou nohou a odmítl takový seriál napsat. No dobrá, už mě znáte: pokaždé říkám, že jsem někoho střelil do nohy, ale nikdy to není pravda. Zbytek ale pravdivý je a z Očí soumraku se nikdy nestal televizní seriál. Teď ale pracuju na scénáři seriálu o sexy vyšetřovatelce odboru vnitřních věcí, která doma chová sloního mazlíčka.